COLECȚIA

Iubiri de poveste

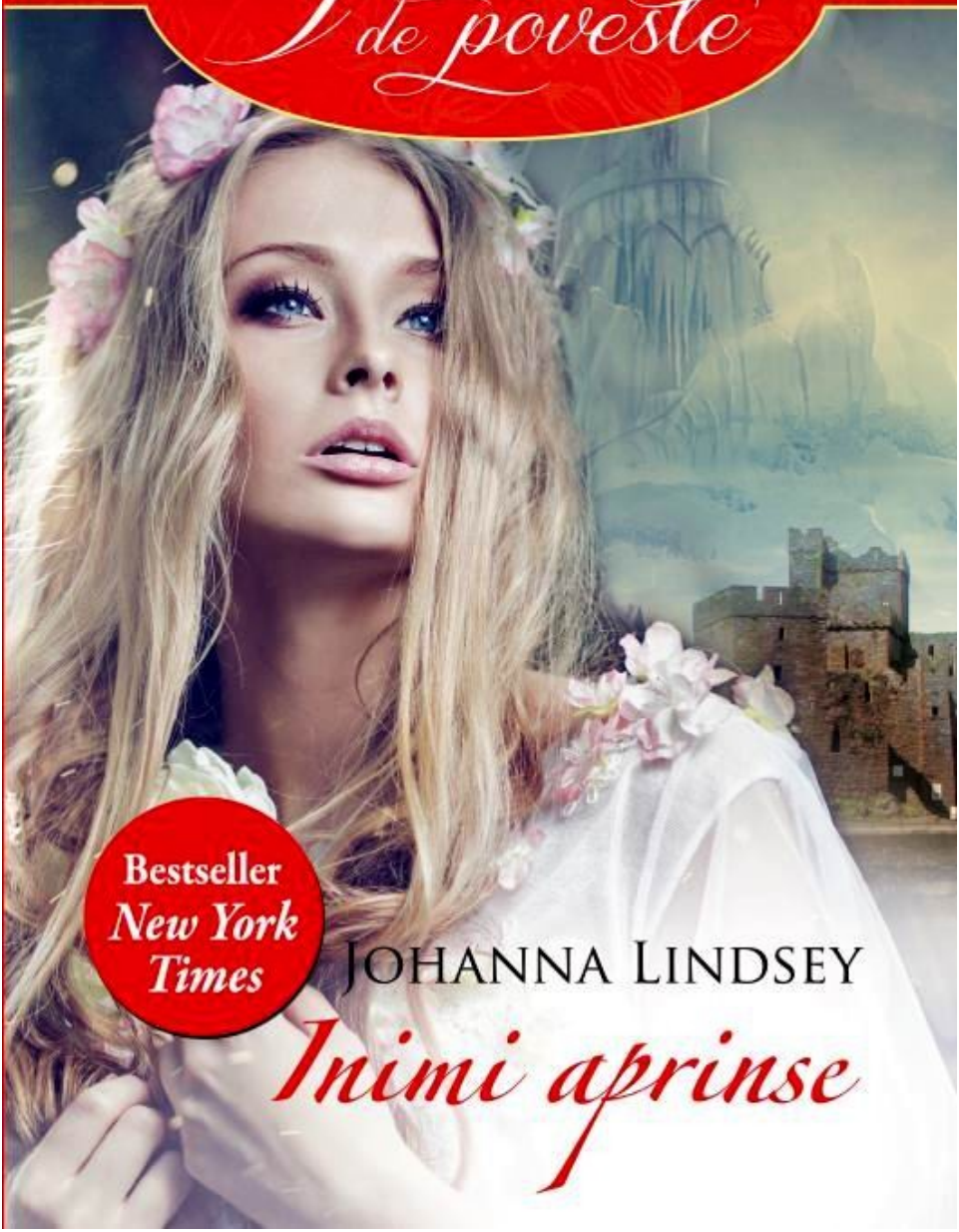

Bestseller New York Times

JOHANNA LINDSEY

Inimi aprinse

JOHANNA LINDSEY
INIMI APRINSE

Hearts Aflame by Johanna Lindsey

Copyright © 1987 Johanna Lindsey
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
Inimi aprinse
Johanna Lindsey
Copyright © 2014 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Andreea Radu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDSEY, JOHANNA
Inimi aprinse / Johanna Lindsey. Trad.: Graal Soft.
Traducere din limba engleză: Florenţa Simion

Capitolul 1

Norvegia, 873 d.Hr.

Dirk Gerhardsen se aruncă la pământ, luând-o târâş spre locul unde se oprise fata cu părul de aur. Kristen Haardrad aruncase o dată o privire în spate, ca şi cum l-ar fi auzit, dar pe urmă îşi priponi frumosul armăsar şi se duse drept spre malul apei. În stânga ei, apele fiordului Horten curgeau năvalnice. Aici însă, câţiva bolovani risipiţi domoleau curentul, iar apa era liniştită ca într-un lac. Dirk ştia, din propria lui experienţă, că era şi foarte caldă şi mult prea ispititoare ca fata să reziste tentaţiei.

Îşi dăduse seama că Kristen o să vină aici de când o văzuse că pleacă de la casa lui Hugh, unchiul ei, şi o ia călare înspre locul acesta. Când erau mai mici, mult mai mici, ei înotau aici împreună cu fraţii şi cu verii lor. Kristen avea o familie mare: trei fraţi, un unchi care era stăpânul acestei părţi a fiordului şi o mulţime de veri îndepărtaţi dinspre tată, iar toţi se hrăneau cu gândul că fata aceasta era soarele vieţii lor.

Şi Dirk crezuse la fel până de curând. Îşi pusese inima în palmă şi o ceruse pe Kristen de nevastă, aşa cum făcuseră mulţi alţii înaintea lui. Ea însă îl refuzase – cu blândeţe, recunoştea el fără tragere de inimă –, dar dezamăgirea îl năruise pe dinăuntru aproape cu totul. O văzuse cum se preschimbă dintr-o copilă deşiratăşi neîndemânatică într-o femeie mândră şi uluitoare, iar el nu-şi dorea nimic mai mult pe lume decât s-o aibă doar pentru el pe Kristen Haardrad.

Dirk îşi ţinu răsuflarea, căci ea se apucase să-şi scoată rochia de în. Sperase că aşa o să facă. De asta o şi urmărise, ştiind că ar putea s-o facă, sperând că o va face şi – să-l ajute Odin! – ea o făcuse. Priveliştea ce i se înfăţişa aproape că era mai mult decât putea el să îndure: picioarele lungi, frumos modelate… rotunjimea blândă a coapselor… spatele subţire şi drept, peste care i se revărsa

părul împletit într-o coadă groasă, de un galben de miere. Cu doar două săptămâni în urmă, îi prinsese coada în pumn şi o silise să-i primească sărutul, care îi făcuse să fiarbă sângele în vene, aducându-l în pragul nebuniei. Ea îl pălmuise, iar lovitura îl făcuse să se clatine pe picioare, căci Kristen nu era o fată firavă, cu mădulare plăpânde; era doar cu vreo două degete mai scundă decât el, care măsura un metru optzeci înălţime. Dar asta nu-l descurajase. În acel moment, în acea clipă, chiar credea că o să înnebunească dacă ea nu va fi a lui.

Fusese un noroc că Selig, fratele mai mare al lui Kristen, se băgase între ei, dar, din nefericire, asta se întâmplase când Dirk o prinsese iar şi o trăgea din răsputeri la pământ. El şi Selig rămăseseră cu răni de pe urma acelei întâlniri, iar Dirk îşi pierduse un prieten bun în Selig – nu pentru că se luptaseră, căci norvegienii erau mereu gata să sară la bătaie, din orice pricină, ci pentru ceea ce încercase el să-i facă lui Kristen. Şi nu putea să spună că n-ar fi luat-o cu de-a sila, chiar acolo, pe pământul din grajdul tatălui ei. Dacă ar fi reuşit, acum ar fi fost mort. Căci n-ar fi trebuit să se lupte cu fraţii sau cu verii ei, ci cu tatăl fetei, Garrick, care l-ar fi ucis cu mâinile goale.

Acum, apa îi acoperea priveliştea trupului lui Kristen, însă, chiar dacă Dirk n-o mai vedea pe de-a-ntregul, tot îşi simţea sângele curgându-i ca un foc prin vene. Nu-şi dăduse seama ce chin îngrozitor avea să fie pentru el să o vadă înotând. Se gândise doar că ea o să fie singură, departe de ai ei, şi că era cu putinţă ca aceasta să fie singura dată când avea s-o găsească iar singură. Umbla zvonul că urma să se mărite în curând cu Sheldon, fiul cel mare al lui Perrin, cel mai bun prieten al tatălui ei. Sigur, mai umblaseră zvonuri şi până atunci, şi încă de nenumărate ori, căci Kristen trăise nouăsprezece ierni, iar în ultimii patru ani aproape toţi bărbaţii cu mădularele zdravene din fiord o ceruseră de nevastă.

Acum plutea pe spate; i se vedeau vârfurile degetelor de la picioare, coapsele albe ca spuma laptelui şi sânii înălţaţi obraznic; lua-o-ar Loki, fata asta cerea să fie siluită!

Dirk nu mai putea îndura. Începu să-şi smulgă în grabă veşmintele de pe el.

Kristen auzi plescăitul şi se uită în direcţia din care venise, numai că nu se vedea nimic acolo. Se întoarse de îndată în partea cealaltă, însă în lacul cel cald nu era nimeni în afară de ea, iar singurele urme ce brăzdau apa erau ale ei. Totuşi, începu să înoate spre malul unde-şi lăsase rochia şi unica armă pe care o avea, pumnalul ei bătut cu nestemate, pe care îl purta mai mult ca o podoabă decât ca să se apere.

Făcuse o mare prostie că venise aici singură, în loc să aştepte ca unul dintre fraţii ei să o însoţească. Dar erau cu toţii ocupaţi să pregătească marea corabie vikingă a tatălui lor, cu care Selig avea să plece spre Răsărit peste o săptămână; în plus, ziua era atât de caldă, după o primăvară rece şi o iarnă înfiorător de geroasă. Pur şi simplu, nu putuse să se împotrivească ispitei.

I se păruse o aventură cum nu mai avusese parte până atunci, iar ea se dădea în vânt după aventuri. Numai că, până atunci, nu se aventurase niciodată nicăieri neînsoţită. Şi poate că fusese un lucru prea înţelept când se despuiase de tot, cu toate că, atunci când o făcuse, i se păruse un lucru tare ademenitor şi îndrăzneţ, iar lui Kristen numai îndrăzneala nu-i lipsea. Şi, ca şi acum, după toate boacănele, ajungea mereu să-i pară rău că era prea îndrăzneaţă.

În clipa în care atinse fundul apei cu picioarele, el i se ivi în faţă, înalt şi ameninţător. Kristen gemu în sinea ei la vederea lui Dirk, căci el încercase deja o dată să o siluiască, iar privirea de pe chipul lui era la fel ca în acea zi din urmă cu două săptămâni. Era un tânăr vânjos, de vreo douăzeci şi unu de ani, aceeaşi vârstă cu a fratelui ei celui mare, Selig. De fapt, cei doi fuseseră cei mai buni prieteni, cum aveau şi aceeaşi vârstă. Crezuse că Dirk era prieten şi cu ea, până în ziua când se năpustise asupra ei în grajd.

Se schimbase, nu mai era băiatul împreună cu care crescuse, călărise şi vânase, împreună cu care înotase chiar în heleşteul acesta. Era tare chipeş, cu părul lui de un blond

întunecat şi cu ochii căprui, cu firişoare de aur în ei. Însă nu mai era acel Dirk pe care îl cunoştea ea, şi acum se temea tare că toate cele întâmplate în ziua aceea în grajd aveau să se repete şi acum.

— Kristen, n-ar fi trebuit să vii aici, i se adresă el cu voce joasă, răguşită.

Tânărul nu-şi putea lua ochii de la stropii de apă ce străluceau ca diamantele pe genele ei lungi şi ude. Unele se scurgeau deja pe pomeţii ei înalţi şi pe nasul mic şi drept. Ea scoase limba, lingând apa de pe buzele-i pline şi smulgându-i lui un geamăt.

Kristen îl auzi şi făcu ochii mari, nu înspăimântată, ci furioasă. Ochii aceia atât de asemănători cu ai tatălui ei, în care marea, cerul şi iarba îşi dăduseră întâlnire cu o rază de soare, făcându-i să strălucească, deschişi şi limpezi ca apa. Acum însă erau mai degrabă turcoaz şi înnouraţi, ca valurile înspumate ale mării răscolite de furtună.

— Lasă-mă să trec, Dirk!

— Nu prea cred.

— Mai gândeşte-te!

Nu-şi ridicase glasul; nici nu avea nevoie. Mânia i se citea în fiecare cută a feţei ei în formă de inimă. Numai că Dirk era acum posedat de un demon, de demonul poftei trupeşti. I se şterseseră cu totul din minte gândurile despre cât de mare îi fusese norocul că nu o siluise atunci.

— Ah, Kristen! O prinse şi o strânse de umerii goi, ţinând-o bine ca să nu reuşească să-l dea la o parte. Ştii ce-mi faci? Ai măcar habar că un bărbat îşi poate pierde minţile de dorinţă după o femeie atât de frumoasă cum eşti tu?

Ochii ei aruncau flăcări primejdioase.

— Chiar că ţi-ai pierdut minţile dacă tu crezi că…

Dar gura lui se apăsă cu brutalitate peste a sa, reducând-o la tăcere. Mâinile pe care i le înfipsese în umeri o trăgeau mai aproape, strivindu-i sânii goi de pieptul lui.

Kristen simţea că se înăbuşă. Gura lui i se freca de a ei, îndurerând-o, iar ea ura senzaţia pe care i-o dădea trupul lui, care se lipise atât de tare de al ei. Cum erau

aproape de aceeaşi înălţime, bărbăţia lui se lipise aproape cu totul de locul la care râvnea, iar asta i se părea ei lucrul cel mai îngrozitor, căci nu-i era deloc străină cunoaşterea lucrurilor care se petreceau între un bărbat şi o femeie când se iubeau. Brenna îi explicase de mult ce înseamnă a face dragoste, însă aşa ceva nu putea fi numit dragoste, căci ea nu simţea decât silă.

Îi blestema puterea şi vigoarea, în timp ce se zbătea să-i scape din strânsoare. Kristen admira forţa şi îndrăzneala la bărbaţi, însă nu atunci când acestea erau îndreptate contra ei. Pentru Dirk, n-avea cum să fie prea greu să-şi găsească intrare şi să-i răpească fecioria. Iar ea avea să-l ucidă dacă aşa ceva urma să se întâmple, căci el nu avea dreptul să facă asemenea lucru. Numai ea putea să se ofere şi, când urma să găsească bărbatul căruia voia să i-o dea, avea s-o facă din toată inima. Dar lucrurile n-aveau să se întâmple ca acum, iar Dirk Gerhardsen nu era bărbatul pe care şi-l dorea.

Deodată, îşi înfipse dinţii în buza lui de jos, muşcându-l cu putere, în acelaşi timp în care unghiile i se înfigeau în pieptul lui. Îl muşca din ce în ce mai tare de buză, până când el îşi luă mâinile de pe ea, după care îl împinse, până când schimbară locurile între ei. El ar fi putut s-o lovească, pentru a o face să-i dea drumul, însă, fără îndoială, atunci ea i-ar fi sfâşiat de tot buza, iar el sigur că îşi dăduse seama de asta. Însă ea hotărî să nu rişte, nedescleştându-şi dinţii de pe buza lui până când putu să-l lovească brusc cu picioarele în burtă.

Kristen îi dădu drumul buzei în chiar clipa când îl lovi în stomac şi se repezi pre mal, azvârlindu-l pe Dirk în apa mai adâncă. El căzu pe spate, dându-i astfel vreme să iasă din apă şi să înşface pumnalul înainte ca el să ajungă la ea. El însă nu mai încercă nimic. Fusese de ajuns să arunce o privire spre pumnal ca să se oprească.

— Eşti la fel de înşelătoare ca fiica lui Loki! gemu Dirk îndurerat, ştergându-şi sângele de pe buze, încruntându-se furios la ea.

— Nu mă pune pe mine în balanţă cu zeii tăi, Dirk.

Mama mea m-a crescut ca pe o creştină.

— Nu-mi pasă deloc în ce zeu crezi, i-o întoarse el. Lasă cuţitul jos, Kristen!

Ea scutură însă din cap. Acum, că avea o armă în mână, era liniştită, îşi dădea bine seama tânărul. Şi, pe Odin, era minunată, aşa cum stătea în faţa lui, goală puşcă, cu apa şiroind pe ea, chinuindu-l cu sânii ei plini, cu pântecele moale şi plat, deasupra cârlionţilor aurii dintre picioare. Şi îl sfida, provocându-l să facă şi cea mai mică mişcare spre ea, ţinând pumnalul ca şi cum ar fi ştiut prea bine cum să-l mânuiască.

— Cred că maică-ta te-a învăţat mai mult decât să-l iubeşti pe zeul ei, zise el cu glas amar. Tatăl şi fraţii tăi nu te-ar fi învăţat niciodată să mânuieşti jucăria aia, nici nu te-ar fi dat la cineva să înveţi, căci pentru ei asta ar fi însemnat că nu sunt în stare să te apere. Doamna Brenna te-a învăţat şmecheriile ei celtice, aşa-i? După atâţia ani, ar fi trebuit să-şi dea seama că îndemânările ei de celtă nu-s nici pe departe pe potriva vikingilor. Şi ce te-a mai învăţat, Kristen?

— Ştiu cum se mânuiesc toate armele, cu excepţia securii, căci e o unealtă grosolană care aduce moartea şi pentru care nu este nevoie de nicio îndemânare, răspunse ea plină de mândrie.

— E grosolană numai pentru că nu ai tu destulă putere ca s-o mânuieşti, replică el acru. Şi ce-ar spune taică-tu dacă ar şti? Pun rămăşag că v-ar lua la scărmănat, şi pe tine, şi pe mama ta.

— Şi o să-i spui tu? îl înfruntă ea.

El se uită urât. Sigur că n-avea să-i spună nimic tatălui ei, căci atunci ar fi fost să explice şi cum a aflat. Iar buzele ei răsfrânte într-un rânjet îi arătau prea bine că şi ea înţelegea asta. Iar gândul la Garrick Haardrad, care era cu o jumătate de picior mai înalt decât el şi era încă foarte zdravăn, deşi se apropia de 46 de ani, îi mai răcori patima lui Dirk, deşi nici pe departe pe de-a-ntregul.

O scrută acum cu ochii lui căprui.

— Kristen, ce e greşit la mine de nu mă vrei?

Întrebarea o luă pe nepregătite, căci fusese pusă pe un ton blând, în care se citea nedumerirea. Şi el era la fel de gol ca şi ea, stând mândru în picioare în faţa ei, iar ochii fetei începură să se plimbe, şovăielnici, pe trupul lui înalt. Nu se simţea stânjenită de ceea ce vedea, întrucât văzuse bărbaţi goi când ea şi prietena ei cea mai bună, Tyra, se furişau în casa de baie a unchiului ei şi se ascundeau sub cazanele cu apă, ca să-şi spioneze verii care se îmbăiau. Sigur, asta fusese cu peste zece ani în urmă şi, în plus, acum mai exista o deosebire. Nu văzuse niciodată unealta plăcerii unui bărbat ridicată atât de dreaptă şi de mândră, aşa cum era acum mădularul lui Dirk.

Kristen răspunse cinstit, căci aşa şi trebuia:

— Nu e nimic greşit la tine, Dirk. Ai un trup frumos şi eşti plăcut la privire. Tatăl tău are o fermă bogată şi tu eşti moştenitorul lui. O femeie ar fi încântată să-i fii soţ.

Nu mai adăugă şi că Tyra ar fi vrut să cadă la învoială cu zeii ca să-l aibă pentru ea şi că din acest motiv ea, Kristen, nici nu se gândea la el. Tyra era îndrăgostită de el de zece ani, însă el habar n-avea. Şi Kristen jurase că n-o să dezvăluie nimănui taina prietenei sale, cu atât mai puţin lui Dirk.

— Pur şi simplu, tu nu eşti pentru mine, Dirk Gerhardsen, îşi sfârşi ea vorba pe un ton ferm.

— De ce?

— Nu-mi faci inima s-o ia la goană.

El o privi neîncrezător şi o întrebă:

— Şi ce are asta cu căsătoria?

„Totul”, îşi spuse ea în gând. Lui însă îi replică:

— Îmi pare rău, Dirk, dar nu te vreau de soţ. Şi ţi-am spus asta şi mai înainte.

— E adevărat că o să te măriţi cu Sheldon?

Ar fi putut să mintă şi să se folosească de pretextul acesta ca să iasă din încurcătura în care se afla, însă fetei nu-i plăcea să mintă ca să facă lucrurile mai uşoare.

— Sheldon mi-e ca un frate. M-am gândit la el, căci părinţilor mei le-ar plăcea să mă mărit cu el, dar o să-i resping şi lui cererea.

„Şi el o să fie încântat”, îşi zise Kristen în gând, „căci şi el mă priveşte ca pe o soră şi e la fel de stânjenit ca şi mine de gândul unei căsătorii între noi”.

— Va trebui să alegi pe cineva, Kristen. Toţi bărbaţii din fiord te-au cerut de nevastă. Ar fi trebuit să te fi măritat de multă vreme.

Subiectul nu-i era deloc pe plac lui Kristen, care îşi cunoştea situaţia mai bine decât oricine, dar nu voia să se mărite cu niciunul dintre bărbaţii din fiord. Voia să aibă parte de o iubire aidoma celei pe care o împărtăşeau părinţii ei, dar ştia prea bine că în cele din urmă avea să fie nevoită să se mulţumească cu mult mai puţin. De ani de zile tărăgăna totul, respingând cerere după cerere, iar părinţii ei îi făcuseră după voie pentru că o iubeau. Numai că nu mai putea s-o ţină aşa la nesfârşit.

Era furioasă pe Dirk pentru că-i amintea de impasul în care se afla şi care îi scormonea prin minte de un an încoace.

— Dirk, nu e treaba ta pe cine o să aleg eu, căci nu te voi alege pe tine. Ia-ţi gândul şi încearcă să găseşti pe altcineva şi, rogu-te, nu-mi mai aţine calea!

— Aş putea să te siluiesc, Kristen, şi să te oblig să mă iei de bărbat, spuse el blând. Cum tu i-ai respins pe atâţia, tatăl tău ar putea să mi te dea după ce o să te stric, ca să nu te mai ia altul. S-a mai făcut şi altă dată aşa.

Era o posibilitate. Sigur, tatăl ei avea mai întâi să-i tragă lui o bătaie soră cu moartea. Dar, dacă Dirk avea să rămână în viaţă după asta, putea foarte bine să i-o dea de nevastă. Faptul că n-avea să mai fie fecioară urma să cântărească greu.

Kristen îl privi încruntată.

— Dacă n-o să te omoare tata, atunci o s-o fac eu. Nu fi prost, Dirk. N-o să-ţi iert niciodată o asemenea mârşăvie.

— Dar o să fii a mea.

— Ba îţi spun că o să te omor!

— Nu cred, replică el, arătând o încredere care nu era deloc pe placul fetei. Cred că merită să mă primejduiesc.

Spusese asta cu ochii lipiţi de sânii ei. Kristen înlemni.

N-ar fi trebuit să rămână acolo şi să stea la vorbă cu el. Ar fi trebuit să sară pe spinarea lui Torden şi să o rupă la galop, în loc să-şi ia pumnalul şi să-l înfrunte.

Dirk se uită din nou la arma ei şi o văzu cum o înalţă în aşa fel încât cu siguranţă avea să i se înfigă în came înainte să i-o poată smulge. Dacă n-ar fi fost la fel de înaltă ca el, dacă n-ar fi avut şi atâta forţă…

Simţi cum îl cuprinde din nou mânia, îndreptându-i-se acum însă împotriva mamei sale, care fusese atât de nebună încât să-şi înveţe fata să mânuiască armele ca un războinic. Se mulţumi să mârâie:

— N-o să ai mereu jucăria aia în mână, Kristen.

Ea ridică bărbia.

— Eşti nebun dacă mă ameninţi. Acum o să am grijă să nu mai dai tu niciodată singură peste mine.

Auzind-o, lui începu să-i fiarbă sângele de mânie.

— Atunci, ai grijă să te zăvorăşti când dormi, căci, curând, o să găsesc eu o cale să te fac a mea.

Kristen nu mai catadicsi să răspundă şi acestei ameninţări, dar se aplecă să-şi culeagă veşmintele de pe jos şi le aruncă pe umeri. Fără să-şi dezlipească ochii de la Dirk, întinse mâna în spate apucând frâul lui Torden şi se îndepărtă împreună cu calul. Abia când se îndepărtă îndeajuns, îşi înfipse mâna în coama argintie a lui Torden şi sări în spinarea lui, dându-i de îndată pinteni.

Auzea în spate blestemele furioase ale lui Dirk, însă gândul îi zburase deja de la ele, căci acum o preocupa mai mult cum să-şi tragă hainele pe ea fără să încetinească galopul calului, înainte să ajungă la sălaşul Haardrad şi să fie văzută de cineva. N-avea să poată explica ce se petrecuse, iar adevărul avea să-i îngrădească zdravăn libertatea şi să-l primejduiască pe Dirk Gerhardsen.

Dacă n-ar fi fost îngrădirile cu care era ameninţată, ar fi dezvăluit ce se petrecuse, însă ea punea prea mult preţ pe libertatea ei. Şi aşa tatăl ei îşi făcea prea multe griji pentru ea. Nu însă şi mama ei, căci Brenna o învăţase bine cum să se apere singură în toate verile în care tatăl ei ridicase ancora, plecând să facă negustorie şi luându-i cu el

şi pe fraţii ei. Brenna o învăţase în taină pe Kristen tot ceea ce ştia şi ea de la propriul tată: îndemânarea şi şiretlicurile necesare pentru a-l dezarma pe un potrivnic mai puternic; şiretlicurile deoarece, chiar dacă Kristen era aproape cu un picior mai înaltă decât mama ei şi avea o forţă mai mare decât a celor mai multe femei, tot îi lipseau puterile unui bărbat.

Kristen era mândră de capacitatea pe care o avea de a se apăra singură, însă acum era prima dată că fusese nevoită să-şi încerce aceste puteri. Nu putea să poarte la vedere arme, ca un bărbat, căci tatăl ei ar fi fost furios dacă afla ceea ce o învăţase mama ei. În orice caz, ea nici nu voia să poarte arme, căci era la fel de mândră şi de feminitatea ei.

Kristen era iubită, alintată şi protejată de familia ei. În afară de fratele ei, Selig, mai mare cu doi ani decât ea, îl mai avea şi pe Eric, care acum avea şaisprezece ierni, şi pe Thorall, care împlinise paisprezece, şi ei erau deja aproape la fel de înalţi ca temutul lor tată. Îl mai avea şi pe vărul ei, Athol, care era cu doar câteva luni mai mare decât Selig, şi câteva duzini de veri de-al doilea şi de-al treilea, dinspre partea tatălui ei, care s-ar fi luptat până la moarte la cea mai mică insultă care i-ar fi fost adusă ei. Nu, era bine apărată şi nu avea nevoie să demonstreze ce poate, aşa cum avusese mama ei când era de vârsta lui Kristen.

Până azi. Măcar de-ar putea pleca şi ea pe apă cu Selig şi cu prietenii lui săptămâna viitoare, spre oraşele-târguri din Răsărit! Atunci n-ar mai trebui să-şi facă griji din cauza lui Dirk – cel puţin, până când avea să se întoarcă, la sfârşitul verii. Până atunci, şi el ar fi putut să-şi găsească o soţie şi să scape de pornirea de a o hărţui pe ea.

Vai, ceruse să plece şi ea în această călătorie, dar fusese refuzată. Acum se făcuse prea mare ca să mai poată pleca pe apă împreună cu atâţia tineri, chiar dacă era una dintre corăbiile tatălui său şi îl avea la comandă pe Selig. Dacă Garrick nu mergea, atunci rămânea şi ea acasă şi cu asta, basta. Nici măcar tachinările ei, cum că ar putea să găsească un prinţ negustor ca el în Birka sau în Hedeby şi

să aducă un soţ acasă, nu-l înmuiaseră. Dacă nu putea fi şi el de faţă, ca să se îngrijească de ea, cum făcuse în cele trei rânduri când le lăsase pe Kristen şi pe mama ei să-l însoţească, atunci pe Odin, ea urma să rămână acasă.

Garrick nu mai plecase cu corabia de opt ani, preferând să-şi petreacă lunile calde ale verii împreună cu Brenna, şi-l lăsase pe prietenul său Perrin să ia comanda corăbiei, sau pe Selig, acum, că se făcuse destul de mare. Părinţii lui Kristen plecau călare spre nord, singuri, şi nu se întorceau decât când vara era pe sfârşit. Vânau împreună, explorau şi se iubeau, iar Kristen visa să aibă şi ea parte de o iubire ca a lor. Dar unde mai găsea ea un bărbat ca Garrick, care putea să fie tare blând cu cei pe care-i iubea şi atât de primejdios şi ameninţător cu duşmanii, un bărbat care să facă să-i bată inima mai repede, aşa cum se întâmpla cu Brenna, numai când se uita la Garrick?

Kristen oftă şi călări mai departe spre casă. Nu mai găsea aşa un bărbat, nu aici. Ce-i drept, existau câţiva bărbaţi blânzi, dar nu prea mulţi, deşi mulţi puteau fi şi chiar erau tare primejdioşi.

În ţinuturile din miazănoapte se prăseau bărbaţi aspri, frumoşi, dar niciunul dintre cei pe care-i întâlnise până acum nu-i făcuse inima să sară din loc. Măcar de-ar fi putut să navigheze spre soare-răsare împreună cu Selig! Acolo, pe undeva, sigur avea să-şi găsească alesul, poate un negustor sau navigator, ca tatăl ei – poate un danez sau un suedez, ori poate chiar un norvegian din miazăzi. Toţi făceau negoţ în marile oraşe-târguri din răsărit. Iar ea nu trebuia decât să-l găsească.

Capitolul 2

Kristen aştepta în bucătărie ca mama ei să coboare. Mâine-dimineaţă, Selig avea să ridice pânzele spre ceea ce în alte părţi ale lumii se chema răsărit, însă cum aici soarele nu mergea la culcare decât câteva ore în fiecare

noapte în vara miazănopţii, nu putea să poarte numele de răsărit prin aceste locuri.

Cu Selig cu tot, echipajul număra treizeci şi patru de oameni. Câţiva dintre ei îi erau veri, dar cei mai mulţi erau prieteni, fii mezini, ba chiar şi mari, toţi îndrăgostiţi de mare. Încărcătura consta în blănurile pe care voiau să le schimbe fiecare, precum şi din alte obiecte de valoare care fuseseră făcute în ceasurile lungi ale iernii. Erau cincizeci şi cinci de blănuri pe care familia lui Kristen le agonisise iarna asta, iar printre ele se numărau şi două blănuri minunate de urs polar, care erau la mare preţ în Răsărit.

Avea să fie o călătorie profitabilă pentru toţi, iar Kristen trebuia să încerce măcar o dată să-i convingă s-o ia şi pe ea. Selig zisese că pentru el nu e greu, dar, sigur, el nu-i prea putea refuza nimic. Şi, cum tatăl ei deja spusese de trei ori nu în ultima săptămână, acum nu-i mai rămăsese decât mama ei ca s-o convingă să-şi schimbe părerea.

Servitoarele pregăteau masa de dimineaţă. Toate erau străine şi fuseseră înrobite în timpul raidurilor pe care vikingii le făceau în ţinuturile dinspre miazăzi şi răsărit. Dar cele din slujba familiei Haardrad erau cu toatele cumpărate, căci Garrick nu făcuse nicio expediţie de pradă încă de când era foarte tânăr, şi nici Selig nu se dusese, de când începuse să navigheze pe corabia tatălui său. Subiectul acesta aprindea uneori flacăra discordiei între părinţii lui Kristen, căci şi Brenna fusese tot o sclavă, robită de tatăl lui Garrick şi dăruită acestuia în anul 851. Sigur, Brenna, care era mistuită de o mândrie sălbatică, nu dorise deloc să accepte că Garrick era stăpânul ei şi unele dintre poveştile pe care le spuneau unul despre altul erau despre înfruntări amare, care erau domolite doar de dragostea pe care o împărtăşeau acum.

Kristen nu-şi putea închipui cum putuseră părinţi ei să fie atât de îndârjiţi unul împotriva celuilalt, cum fuseseră cândva. Da, bine, se mai certau şi acum din când în când, iar atunci Garrick călărea spre miazănoapte, ca să se răcorească. Însă, când se întorcea, părinţii ei se zăvorau în odaia lor ceasuri întregi, iar când ieşeau de acolo, niciunul

dintre ei nu-şi mai amintea de la ce pornise zavistia. Toate certurile lor, mari sau mici, se sfârşeau în odaia lor, iar faptul acesta era un izvor nesecat de distracţie şi de tachinări pentru restul familiei.

Plictisită să tot aştepte, Kristen o bătea la cap pe Aileen să-i dea din alunele pe care bucătăreasa le punea în pâinea pe care o făcea. Kristen o alinta, vorbindu-i femeii în graiul ei nativ, galica, fapt ce avea de obicei darul de a o îmblânzi pe femeie. De la servitori, care veneau dintr-o mulţime de ţinuturi, Kristen învăţase multe limbi şi le vorbea pe toate ca şi când s-ar fi născut cu ele. Avea o minte isteaţă, mereu dornică să înveţe lucruri noi.

— Draga mea, las-o în pace pe Aileen, până când pâinea preferată cu alune a tatălui tău nu rămâne doar pâine goală.

Kristen înghiţi plină de vinovăţie ultimele alune pe care le mesteca, după care se întoarse spre mama ei, zâmbindu-i larg.

— Credeam că nu mai cobori odată. Ce i-ai şoptit tatei de l-ai făcut să te ducă în braţe pe scări în sus?

Pe chipul Brennei se răspândi o roşeaţă plăcută şi, cuprinzându-şi fata cu o mână după mijloc, o trase în sala cea mare care era goală, căci toţi bărbaţii erau jos în fiord, ca să încarce corabia cu mărfuri.

— Chiar trebuie să spui asemenea lucruri în faţa servitorilor?

— Să spun? Toţi te-au văzut când te-a ridicat şi…

— Lasă! zâmbi Brenna larg. Şi să ştii că nu i-am şoptit nimic.

Kristen era dezamăgită, căci nădăjduise să audă vreo mărturisire delicios de răutăcioasă de la mama ei, care îi vorbea mereu deschis despre orice. Văzând-o cât era de îmbufnată, Brenna izbucni în râs.

— Draga mea, n-a trebuit să-i şoptesc nimic. L-am sărutat doar uşor pe gât. Ştii, Garrick are un punct foarte sensibil pe gât.

— Care îl poate umple de dorinţă?

— Foarte mult.

— Atunci, înseamnă că tu l-ai provocat. Să-ţi fie ruşine, mamă! o tachină Kristen.

— Să-mi fie ruşine? Când abia dacă am petrecut câteva ceasuri plăcute cu tatăl tău în mijlocul zilei şi când el e aşa de turbat să se ducă la corabie? Uneori, o femeie trebuie să ia singură frâiele când soţul e prea ocupat.

Kristen scoase un sunet care semăna ciudat de mult cu un chicotit.

— Şi el nu s-a supărat că l-ai luat de la distracţia de a vedea cum e încărcată corabia?

— Tu ce crezi?

Kristen răspunse cu un zâmbet, căci ştia prea bine că el nu se supărase nici cât negru sub unghie.

Mama ei nu se purta ca alte mame, dar nici nu arăta la fel ca alte mame. Pe lângă faptul că avea părul negru ca pana corbului, dovada originii ei celtice, şi ochi cenuşii, plini de căldură, părea mult prea tânără ca să aibă copii mari. Cu toate că se apropia de-acum de patruzeci de ani, părea să aibă cu mult mai puţin.

Brenna Haardrad era o femeie tare frumoasă, şi Kristen era norocoasă pentru că moştenise trăsăturile mamei sale, deşi înălţimea, părul blond-închis şi ochii ca apa îi luase de la tatăl ei. Putea măcar să-i mulţumească lui Dumnezeu că nu era la fel de înaltă ca tatăl şi fraţii ei. Brenna chiar o făcuse adesea, deşi aici, în miazănoapte, înălţimea neobişnuită a lui Kristen nu era aşa o pacoste cum ar fi putut fi în alte locuri, căci norvegienii erau la fel de înalţi ori şi mai înalţi decât ea. Însă, în ţinuturile natale ale Brennei, acest lucru ar fi fost un mare dezavantaj, căci Kristen ar fi fost la fel de înaltă ca unii bărbaţi, dar mai înaltă decât cei mai mulţi dintre ei.

— Cu siguranţă, nu mă aşteptai doar ca să-mi pui întrebări neruşinate, zise apoi Brenna.

Kristen îşi ţintuia picioarele cu privirea.

— Speram să stai tu de vorbă cu tata, acum că e în toane mai bune, şi să-l întrebi…

— Dacă poţi să pleci şi tu cu fratele tău? sfârşi Brenna, scuturând din cap. Kristen, de ce e călătoria asta

aşa de importantă pentru tine?

— Vreau să-mi găsesc un soţ.

Gata, acum spusese ceea ce nu-i putea mărturisi deschis tatălui ei.

— Şi nu crezi că-ţi poţi găsi unul aici, acasă?

Kristen privi drept în ochii ei cenuşii şi blânzi.

— Mamă, aici nu e niciunul pe care să-l iubesc – nu aşa cum îl iubeşti tu pe tata.

— Şi te-ai gândit bine la toţi cei pe care îi cunoşti?

— Da.

— Vrei să-mi spui că nu poţi să-l iei de soţ pe Sheldon?

Kristen nu dorise să le spună părinţilor prea repede care era hotărârea ei, însă acum înclină din cap.

— Îl iubesc, dar la fel ca pe unul dintre fraţii mamei.

— Atunci, dorinţa ta e să te măriţi cu un străin?

— Tu te-ai măritat cu un străin, mamă.

— Dar eu şi tatăl tău am avut o perioadă îndelungată să ne cunoaştem, până să recunoaştem în sfârşit că ne iubim şi să ne căsătorim.

— Nu cred că mie o să-mi trebuiască prea mult timp până să-mi dau seama că m-am îndrăgostit.

Brenna oftă.

— Of, ţie ţi-am dat toate cunoştinţele care îmi lipseau mie când l-am cunoscut pe tatăl tău. Prea bine, draga mea, în seara asta o să vorbesc cu Garrick, dar nu te aştepta să-şi schimbe părerea. Şi eu gândesc la fel, nu vreau să te las să pleci împreună cu fratele tău.

— Dar, mamă…

— Lasă-mă să termin! Dacă Selig se întoarce la timp, cred că tatăl tău va putea fi convins să te ia cu el înspre miazăzi, ca să-ţi cauţi un soţ.

— Şi dacă vara e pe sfârşite când se întoarce?

— Atunci, vei aştepta până la primăvară. Dacă e să te pierd pentru vreun bărbat din îndepărtatul miazăzi, atunci aş prefera să aştept până la primăvară… asta dacă nu eşti prea dornică să ai un bărbat chiar acum?

Kristen scutură din cap. Nu asta avea în minte. Voia

să plece, să fie cât mai departe de ameninţarea pe care o reprezenta Dirk, dar nu putea să-i vorbească nici mamei ei despre cele petrecute, căci Brenna era în stare să se ducă ea însăşi să-l înşface pe Dirk.

— Dar o să fiu cu un an mai vârstnică, spuse ea, sperând ca asta s-o înmoaie pe mama ei.

Brenna îi zâmbi fiicei sale, căci Kristen nu-şi dădea seama cât era de drăgălaşă.

— Draga mea, vârsta ta n-o să aibă nicio importanţă, crede-mă! O să se bată ca chiorii pentru tine când o să afle că îţi cauţi un soţ, aşa cum au făcut şi aici. Încă un an n-o să însemne nimic.

Kristen nu mai spuse nimic. Stăteau amândouă în faţa uşii deschise, prin care intra aerul călduţ şi singura sursă de lumină din casă. Casa mare din piatră, clădită de străbunicul ei, nu avea ferestre, ca să poată ţine departe frigul muşcător al iernii. Kristen o ajuta pe Brenna să lucreze la o tapiserie mare, căci mama ei nu avea răbdare ca s-o facă singură.

Cuprinsă de o pornire bruscă, Kristen o întrebă:

— Mamă, tu ce-ai face dacă ai vrea să pleci pe o corabie?

Brenna izbucni în râs, căci se gândea că puseseră lucrurile la punct.

— M-aş furişa pe ea şi m-aş ascunde printre mărfuri o zi sau două, până aş fi destul de departe de casă.

Kristen făcu ochii mari, neîncrezătoare.

— Chiar ai face asta?

— Nu, draga mea, glumesc doar. De ce-aş vrea să plec pe mare fără tatăl tău?

Capitolul 3

Sămânţa fusese sădită, iar Kristen nu şi-o mai putea scoate din minte. Mama ei vorbise doar în glumă despre furişatul pe corabie, însă în spusele ei era un mic grăunte

de adevăr, care nu putea fi ignorat. Brenna era destul de îndrăzneaţă ca s-o facă, pentru că ea făcuse lucruri şi mai sălbatice înainte. Nu dăduse ea ocol fiordului în puterea iernii, ca să se întoarcă la Garrick, după ce fusese răpită de la el înainte ca ei să se căsătorească? Şi Kristen putea avea la fel de multă îndrăzneală. Putea să-şi păstreze libertatea şi să-l evite şi pe Dirk dintr-o lovitură; în plus, avea să fie o aventură. De fapt, gândul la aventură îi aprindea cu adevărat imaginaţia.

Un singur lucru nu mergea, în cazul acestei idei. I se interzisese să plece, iar la întoarcere avea să plătească tare scump îndrăzneala asta. Dar, aşa cuprinsă de încântare cum era, Kristen refuză, în mod convenabil, să se gândească la asta ori să-i permită Tyrei să se agaţe de asta când îi spuse prietenei sale ce avea de gând. Tyra era în culmea uluirii, dar ea îşi pierduse simţul aventurii când ieşise din copilărie. Nu însă şi Kristen.

Fetele erau în odaia de sus a lui Kristen, unicul loc care le oferea ceva intimitate, departe de ospăţul de rămas-bun care avea loc jos. În noaptea aceasta, membrii echipajului aveau să doarmă în sala de jos. Tyra venise împreună cu tatăl ei să-i ureze drum bun fratelui său, Thorolf, căci el se aflase aici în ultimele zile, ajutând la pregătiri. Kristen se bucura că şi el pleacă, pentru că ei doi erau buni prieteni. Ea încercase chiar să-l înveţe şi pe Thorolf câteva dintre graiurile pe care le învăţase când era mică, deşi el nu era un elev prea bun. Probabil că Thorolf avea să fie singurul care să-i ia apărarea lui Kristen când Selig şi cei trei veri ai ei care plecau în călătorie o să-i sară în cap pentru prosia pe care o făcea.

Sigur că Selig avea să fie furios, la fel ca şi verii ei, Olaf, Hakon şi Ohthere, cel mai vârstnic dintre cei trei. Dar, dacă urmau s-o descopere când erau destul de departe de ţărm, ca să n-o mai poată trimite înapoi, aveau să se mai ostoiască toţi după ce-şi vărsau furia pe ea. N-avea să fie muştruluită decât cu vorbe, căci niciunul n-ar fi îndrăznit să dea în ea, ştiind prea bine că ea nu primea lovituri fără să răspundă.

— De ce, Kristen? o întrebă Tyra, de îndată că-i înfăţişase planul. Mama ta o să se pună pe plâns. Tatăl tău o să... Şi fata făcu o pauză, cutremurându-se. Mă apucă spaima când mă gândesc ce-o să facă.

Kristen îi zâmbi prietenei sale mai mici decât ea.

— Ba n-o să facă nimic până mă întorc. Şi mama nu plânge niciodată. N-o să-şi facă griji pentru mine, dacă o să ai tu grijă să-i spui unde sunt. O să bănuiască ea ce-am făcut când n-o să dea de mine, dar tot o să-şi facă griji până o să ştie cu siguranţă. De asta ţi-am şi spus ce am de gând.

— Aş fi vrut să-i spui altcuiva. Tatăl tău o să fie furios.

— Dar nu pe tine, Tyra. Şi trebuie să-mi promiţi că o să le spui mâine că am plecat cu Selig, înainte să înceapă să se îngrijoreze.

— Aşa o să fac, Kristen, dar tot nu pricep de ce vrei să îi sfidezi. N-ai mai vrut niciodată până acum să pleci pe mare cu fratele tău.

— Ba sigur că am vrut, doar că niciodată nu mi-a dat prin cap să şi cer. Şi, în ce priveşte motivul, asta e ultima mea şansă de a călători pe corabie împreună cu Selig. La anul, tata o să mă ducă în miazăzi ca să-mi caut un bărbat – dacă nu-mi găsesc singură unul în Hedeby, adăugă ea chicotind.

— Tu chiar ai de gând să-ţi găseşti un bărbat departe de meleagurile noastre? o întrebă Tyra uimită.

— Credeai că glumesc?

— Sigur că da. Asta ar însemna că o să trăieşti departe de noi, departe de părinţii tăi.

— Indiferent cu cine o să mă mărit, tot o să plec din casa asta.

— Dar, dacă te-ai mărita cu Sheldon, tot ai rămâne aproape de casă.

— Dar n-aş trăi dragostea, Tyra. Aş vrea să trăiesc o iubire mare, chiar dacă ar trebui să trăiesc la soare-răsare pentru asta. Tu însă uiţi că tata are două corăbii lungi şi una mai mică. Crezi că n-o să vină la mine în ospeţie, oricât de departe aş trăi?

— Nu, sigur că o să vină. Chiar că am uitat de asta.

— Bine. Atunci, nu te mai strădui să-mi abaţi gândul de la plecare, că n-o să fii în stare. O să mă distrez pe cinste, Tyra, şi n-o să-mi pese de nimic până ne întoarcem. Habar n-ai cât de atrăgătoare sunt târgurile, căci n-ai fost niciodată acolo. Eram o copilă când am fost, mă interesau numai mărfurile de vânzare, nu bărbaţii. Dar bărbaţii din toată lumea vin la târgurile astea. O să-mi găsesc unul pe care să-l pot iubi şi o să-l aduc cu mine acasă, iar asta chiar că o să-i domolească mânia tatălui meu.

— Dacă zici tu! Tyra clătină din cap sceptică.

— Să ştii că da. Şi acum, hai să mergem, că altfel o să pierdem bucăţile cele mai bune de la masă.

Intrară împreună în sala plină de zarvă. Erau o privelişte tare plăcută pentru bărbaţii gălăgioşi; Tyra era micuţă şi delicată, ajungându-i lui Kristen doar până la umăr, în timp ce aceasta părea incredibil de atrăgătoare într-o rochie albastră de mătase care venea ca turnată pe trupul ei subţire, dar cu forme tare atrăgătoare, şi purtând brăţări masive de aur pe braţele goale.

Sheldon îi trase o lovitură peste fund în timp ce trecea pe lângă el, iar fata se întoarse şi scoase limba la el. El se prefăcu a o lua la fugă după ea pentru neobrăzare, însă ea o şterse în goană. I-ar fi plăcut să vină şi Sheldon în călătorie, însă el şi fraţii lui îl ajutau în vara asta pe tatăl lor, Perrin, să mai înalţe câteva odăi la casa lor şi se mai ocupau şi de strânsul recoltelor.

Apoi, vărul ei, Ohthere îi aţinu calea, prinzând-o de mijloc şi ridicând-o de la pământ, apoi o lăsă jos, după ce o pupă apăsat.

— Asta a fost ca să am noroc, copilă, zise el cu glas de om beat.

Kristen începu să râdă. El n-o scotea din „copilă”, deşi nu mai era de mult mică, pentru că era cu zece ani mai mare decât ea. Tatăl lui era unul dintre unchii ei după bunic. El şi fraţii lui locuiau acum la unchiul ei, Hugh. Vărul ei primar, Athol, nu pleca împreună cu ei, căci era unicul fiu al lui Hugh, iar unchiul ei voia să-l ţină lângă casă.

— Ai nevoie de noroc ca să faci negoţ în Răsărit? îl întrebă pe Ohthere.

— Un viking are întotdeauna nevoie de noroc când pleacă pe mare, indiferent unde s-ar duce, răspunse el, făcându-i cu ochiul după ce-i împărtăşise această înţelepciune.

Kristen scutură din cap. Omul era deja bine afumat, iar seara abia începuse. Mâine-dimineaţă, când urmau să înalţe pânzele, n-avea să vadă prea bine pe unde merge. Avea să-i fie milă de el, din ascunzişul ei din burta corăbiei.

— Las-o în pace, Ohthere, altfel o să moară de foame, strigă cineva.

Omul aşa şi făcu, dar întâi îi dădu şi el o palmă pe fund. Kristen se strâmbă la el, după care îşi croi drum spre masa cea lungă unde stăteau cei din familia ei. Nu reuşise niciodată să priceapă de ce toată lumea părea tare doritoare să-i dea câte o palmă la fund, dar după fiecare ospăţ, rămânea cu vânătăi câte o săptămână întreagă. Totuşi, nu se supăra, căci totul era doar în joacă.

Dădu ocol mesei, dar nu reuşi să ajungă decât până la jilţul tatălui ei, căci acesta întinse o mână şi o trase în poala lui.

— Eşti supărată pe mine, Kris?

El o privea încruntat, dar nu de supărare, ci îngrijorat. Mama vorbise deja cu el, iar tatăl se împotrivise încă o dată dorinţei ei de a pleca pe mare fără el. Ochii de culoarea apei îi întâlniră pe cei atât de asemănători, iar ea zâmbi, încolăcindu-i gâtul cu braţele.

— Am fost eu vreodată supărată pe tine?

— De mai multe ori decât îmi pot aminti şi de fiecare dată când nu puteai să faci cum voiai.

Kristen chicoti:

— Astea nu se pun.

— Pricepi de ce nu poţi să mergi împreună cu Selig? o întrebă el blând.

— Da, ştiu de ce nu vrei să merg, oftă ea. Uneori, mi-aş dori să-ţi fi fost fiu.

La auzul acestor cuvinte, tatăl ei începu să râdă din

toată inima, cu capul dat pe spate, făcând-o să-l privească urât.

— Nu pricep ce e de râs în asta.

— Kris, semeni mai mult cu mama ta decât îţi dai seama, îi spuse el. Căci jumătate din viaţa ei, s-a străduit din greu să fie un fiu. Eu sunt recunoscător că am o fiică. Şi încă una atât încântătoare, cum eşti tu.

— Atunci m-ai ierta dacă… dacă aş face ceva cu care tu n-ai fi de acord?

— Ce întrebare mai e şi asta? zâmbi el. Ai făcut ceva?

— Nu.

„Deocamdată”, putea să răspundă cu toată sinceritatea.

— A, atunci asta e doar aşa, ca să ne gândim cum ar fi? Atunci, cred că ţi-aş putea ierta orice – dacă ar fi de bun-simţ, adăugă el cu o privire pe jumătate serioasă, pe jumătate plină de dragoste.

Ea se aplecă şi-l sărută.

— Te iubesc, îi spuse încetişor, primind drept răspuns o îmbrăţişare care o lăsă fără răsuflare, făcând-o să ţipe: Tată!

El o dădu la o parte din poala lui, bătând-o uşor pe spate şi poruncindu-i:

— Du-te şi ia-ţi ceva de mâncare, până nu se termină totul.

Avea glasul aspru, însă o privea plin de iubire.

Kristen se aşeză pe bancă între mama ei şi Selig, care îi umplu de îndată o halbă de mied spumos.

— Doar n-o să te bosumfli acum, Kris? o abordă el. N-am chef să-mi aduc aminte bosumflările cât o să fiu în călătorie.

Kristen zâmbi, văzându-l cum se duce să-i umple farfuria, pentru că el n-o servea decât foarte rar la masă.

— Îţi pare rău pentru mine, nu-i aşa, Selig?

Fratele ei pufni:

— De parcă ai lăsa tu pe cineva să-i pară rău pentru tine.

— Nu, în niciun caz, aşa că să nu-ţi pară! Cel mai mult

o să mă bosumflu aşa de tare, că o să-mi iau rămas-bun de la tine în noaptea asta, aşa că n-o să fiu nevoită să te văd mâine cum pleci fără să mă iei şi pe mine.

— Să-ţi fie ruşine, Kristen! o mustră Brenna. Dacă voiai să-l faci să se simtă vinovat că nu te ia, să ştii că ai reuşit.

— Aiurea! Kristen îi zâmbi răutăcios lui Selig, însă mamei ei îi spuse: Nici măcar n-o să-mi fie dor de el.

Selig se uită urât la ea, din cauza exprimării acestor sentimente deloc potrivite unei surori, după care se întoarse să-i spună ceva lui Athol, care stătea în partea cealaltă. Kristen oftă, căci Selig habar n-avea cât de adevărate erau vorbele ei, cu toate că probabil urma să-şi amintească de ele descoperind că ea plecase împreună cu el.

Brenna se înşelă însă asupra semnificaţiei oftatului ei:

— Chiar aşa de supărată eşti din cauza hotărârii tatălui tău?

— Ar fi fost o aventură minunată înainte să mă mărit, mamă, răspunse Kristen cu sinceritate. Doar şi tu ai avut parte de aventuri înainte de măritiş, nu-i aşa?

— Ba da, şi încă de unele primejdioase.

— Numai că o călătorie pentru a face negoţ nu-i deloc primejdioasă. Şi mi-a zis şi tata că semăn foarte mult cu tine.

— Da, l-am auzit, râse Brenna. Şi să ştii că are dreptate. Eu m-am străduit din răsputeri să fiu băiatul de care tata n-a avut parte, însă tatăl tău are trei băieţi frumoşi şi e tare încântat de singura lui fiică. Să nu-ţi doreşti să fii altceva decât eşti, draga mea.

— Eu nu voiam decât aventură, recunoscu Kristen.

— Atunci, nu ţi-o mai dori, pentru că vine atunci când nu o mai vrei deloc.

— Aşa cum ţi s-a întâmplat ţie?

— Eu nu regret aventura care m-a adus aici, însă pe atunci mi-a părut rău. Şi tu o să ai parte de călătoria spre miazăzi, în cele din urmă, chiar dacă tatăl tău încă nu ştie, îi mărturisi Brenna în şoaptă. O să-i spun când se linişteşte

casa că nu vrei să-l iei de soţ pe Sheldon, pentru că o să fie dezamăgit. El şi Perrin aşteptau cu mare nerăbdare căsătoria asta.

— Îmi pare rău, mamă.

— Să nu-ţi fie, draga mea! Noi vrem să fii fericită şi, dacă nu poţi să fii cu Sheldon, atunci asta e. O să-ţi găsim un bărbat pe care să-l iubeşti.

„Dacă nu-l găsesc eu mai înainte”, îşi spuse Kristen în timp ce se apleca să o să sărute de noapte bună pe mama ei, aşa cum făcuse şi cu tatăl său, sperând că amândoi o să înţeleagă şi o s-o ierte pentru ceea ce avea să facă.

— Te iubesc, mamă!

Capitolul 4

Furtuna o dădu de gol pe Kristen, şi nici măcar nu era o furtună prea aprigă, cel puţin, nu încă. Dar, de îndată ce corabia începu să se legene pe valurile agitate, ea începu să icnească. Ce marinar pe cinste mai era! Uitase că aşa i se întâmplase şi ultima dată când fusese pe mare. La cel mai mic val, devenea incapabilă să-şi ţină conţinutul măruntaielor în ea.

Cineva o auzise icnind şi deschisese uşa care ducea la încărcătură. Marinarul îi aruncase doar o privire şi trântise la loc uşa. Ea nici măcar nu văzuse cine era, dar nici că-i păsa în clipa aceea, căci legănarea corăbiei devenea din ce în ce mai rea.

Până acum, avusese tare mult noroc. Reuşise să se furişeze în odăile fraţilor ei prin spatele grajdului şi şterpelise câteva dintre veşmintele lui Thorall ca să le poarte în călătorie, cu toate că-şi luase şi câteva rochii pe care să le îmbrace când aveau să ajungă în oraşele-târguri. Să se strecoare în cala cu mărfuri fusese partea cea mai

uşoară, căci la paza corăbiei nu fusese lăsat decât un singur om şi, cu toate că stătea lângă corabie, acesta aţipise. Kristen, rapidă şi agilă, în ciuda înălţimii ei, prinsese ocazia favorabilă. Iar ghemuită printre mărfuri, se instalase foarte confortabil, în ciuda faptului că înăuntru era un întuneric de să-ţi bagi degetele în ochi. Locul era plin ochi de blănuri moi printre care să se ascundă şi să-şi facă un culcuş tocmai bun.

Aşa şi făcuse, timp de două zile. Ar fi putut să spere să mai aştepte încă o zi înainte să se arate celorlalţi, căci merindele pe care şi le luase mai ţineau. Dar nu fusese să fie. Acum, furtuna o dăduse de gol. Şi, deşi încă nu venise nimeni să o certe, până la urmă, cineva avea să o facă.

Lui Kristen i se părea că trecuse toată cea de a treia zi până când uşa se deschisese din nou, iar lumina zilei o inundase. Se încordă toată, pregătindu-se de luptă, atât cât îi permitea trupul slăbit, adică nu cine ştie ce. Încă se simţea îngrozitor, chiar dacă furtuna trecuse în cele din urmă.

Selig era cel care coborî la ea. Kristen zăcea acolo unde o azvârlise furtuna, chiar la picioarele lui. Lumina îi rănea ochii, iar ea nu reuşea să-şi ridice privirea şi să se uite la el. Îl recunoscu doar după glas, care era aspru de mânie.

— Kristen, tu ştii ce-ai făcut?

— Da, ştiu, răspunse ea slăbită.

— Ba nu, habar n-ai!

Ea îşi acoperi ochii, încercând să-i zărească expresia, însă tot nu putea.

— Selig, te rog, încă nu mă pot uita la lumină!

El se lăsă pe vine lângă ea, prinzând în pumn un smoc din vesta de blană pe care ea şi-o pusese peste tunica groasă de piele, cu ajutorul căreia îşi ascunsese sânii. Coborî apoi privirea supărată asupra nădragilor pe care ea şi-i strânsese bine şi a cizmelor din piele moale, tivite cu blană. La cingătoare, fata îşi pusese o centură lată, cu închizătoarea bătută în smaralde micuţe.

— De unde ai luat astea? întrebă el despre haine.

— Nu sunt ale tale, îl asigură ea. Le-am împrumutat de la Thorall, pentru că el încă e aproape la fel de înălţimea mea şi…

— Mai taci, Kristen! o repezi el. Ştii cum arăţi?

— Ca un membru al echipajului tău? îndrăzni ea, încercând să-l tachineze şi să-l facă să uite de furie.

Fără izbândă, însă. Ochii lui cenuşii erau la fel de întunecaţi ca furtuna care abia se sfârşise. Arăta de parcă tare i-ar mai fi tras o mamă de bătaie, dar se străduia din răsputeri să n-o facă.

— De ce, Kristen? N-ai mai făcut niciodată o prostie aşa de mare!

— Am mai multe motive.

Acum, că el se lăsase lângă ea, îşi putea vedea bine fratele, însă îi ocoli privirea când adăugă:

— Unul dintre ele a fost aventura.

— Şi merită asta să-ţi abaţi furia tatei asupra ta?

— Asta a fost doar unul dintre motive. Mai e şi faptul că vreau să mă mărit, Selig, dar acasă nu găsesc niciun bărbat pe care să-l doresc. Speram să întâlnesc mulţi bărbaţi în oraşele alea mari cu târguri.

— Te-ar fi dus tata, zise el rece.

— Ştiu. Mama mi-a spus deja că el ar putea face asta la întoarcerea ta sau, dacă nu atunci, la primăvară.

— Dar tu ai hotărât să nu mai aştepţi. Uite-aşa! pocni el din degete. Ai sfidat…

— Aşteaptă, Selig! A mai fost un motiv. Era cineva – şi n-o să-i spun numele, aşa că nu mă întreba –, dar era cineva care voia să mă oblige să-l iau de soţ – siluindu-mă.

— Dirk! izbucni el.

— Am spus că n-o să-i zic numele, Selig. Dar nu puteam spune nimănui despre bărbatul acesta, altfel n-aş mai fi putut să mă duc nicăieri ori să fac ceva de capul meu. Tata l-ar fi pus la punct, dar nu l-ar fi omorât, căci încă n-a făcut niciun rău. Şi fie că vorbea cu el, fie că îl bătea, nu cred că bărbatul ăsta s-ar fi lăsat păgubaş. Mi-aş fi pierdut libertatea, aşa că m-am gândit că lucrul cel mai bun era să plec o vreme şi, dacă în vremea asta îmi găsesc

un bărbat, atunci, cu atât mai bine.

— Să mă ajute Odin! exclamă el. Trebuia să mă gândesc că o muiere nu e în stare de ceva mai breaz.

— Nu-i corect, Selig! Ţi-am spus că toate motivele astea la un loc m-au făcut să mă hotărăsc, zise ea, în apărare.

— Ba mai degrabă te-ai hotărât pentru că ţi s-au aprins călcâiele după aventură, pentru că sunt multe căi de a rezolva treburile cu un bărbat aşa cum îl descrii, şi ştii prea bine asta!

— Tata nu l-ar fi omorât doar pentru că mă ameninţa.

— Dar eu, da.

Ea îl privi cu ochi îngustaţi.

— L-ai fi omorât doar pentru că mă râvneşte? Ai omorî orice bărbat care mă vrea?

— Pe oricine care vrea să te ia, fără să-i pese dacă tu spui da sau nu.

Ea îi zâmbi acum, ştiind că în clipa aceea vorbea fratele din el.

— Atunci, nu-i nicio supărare. N-o să am nevoie decât de apărarea ta în oraşele-târguri.

— Dacă ai merge acolo, ceea ce n-o să se întâmple, replică el. Te duci acasă.

— Ba nu, Selig! Oamenii n-o să mă ierte niciodată dacă le irosesc atâta vreme.

— Ba toţi o să se învoiască să te ducă acasă!

— Dar de ce? Ce rău fac dacă merg cu voi? Tu te duci numai să faci negoţ.

Văzându-i însă privirea furioasă, fata făcu ochii mari, căci un gând îi trecuse prin minte, şi se aprinse de încântare.

— Tu pleci într-o expediţie de pradă!

În clipa aceea, în deschizătura uşii se ivi silueta vărului ei, Hakon.

— I-ai spus, Selig? Pe Thor! Mare prostie ai mai făcut! mormăi uriaşul blond.

— Tâmpitule! Selig se ridică, uitându-se urât la bărbatul ceva mai tânăr ca el. Tu i-ai spus, chiar acum! Ea

doar bâjbâia.

Hakon sări şi el înăuntru, încrucişându-şi privirea cu a lui Selig.

— Şi acum, ce-o să faci? O duci acasă, ca să-i spună tatălui tău?

Selig ridică ochii spre cer.

— Hakon, pot să jur că eşti un adevărat izvor de veşti. Ce-o să se mai bucure duşmanii când o să pună mâna pe tine!

— Dar ce-am mai spus?

Selig nu mai catadicsi să-i răspundă, ci îşi coborî privirea spre Kristen, care acum zâmbea cu gura până la urechi.

— N-o să-i spui lui tata, bine? o întrebă el, cu cel mai plin de speranţă glas pe care-l auzise de la el.

— Tu ce crezi?

La auzul acestui răspuns, el mârâi, însă îşi descărcă furia pe Hakon, trăgându-i un pumn cu care îl trimise pe tânăr drept în mijlocul grămezii de blănuri. Se repezi apoi la Hakon, care nu pierdu vremea şi răspunse în adevăratul stil viking.

Kristen îi lăsă pe cei doi să se bată câteva minute, după care îi întrerupse, adresându-se pe un ton destul de tare, încât să o audă pe deasupra icnetelor de durere.

— Dacă vă închipuiţi că o să mă faceţi să mă simt vinovată când o să mă uit mâine la mutrele voastre învineţite, trebuie să vă dezamăgesc, pentru că nu-mi pasă deloc de pumnii voştri.

Selig se întoarse şi se aşeză în şezut, mârâindu-i:

— Ar trebui să te arunc în mare, Kristen. În cazul ăsta, le-aş putea spune părinţilor noştri că te-ai înecat, în loc să le mărturisesc că te-am luat într-o expediţie de prădare. Cred că lor le-ar părea mai bine să audă că te-ai înecat.

Ea o luă de-a buşilea spre el şi îl sărută pe obrazul care începuse deja să se umfle, după care se ridică în fund, zâmbindu-i larg:

— Hai, frăţioare, predă-te cu drăgălăşenie şi spune-mi unde vă duceţi.

— Asta chiar nu ai nevoie să ştii, aşa că nu mai întreba din nou! O să rămâi pe corabie, ascunsă vederii.

— Selig!

El însă făcu urechea surdă la chemarea ei şi ieşi din magazia de mărfuri. Fata se întoarse atunci spre Hakon, care stătea în picioare în faţa ei:

— Tu o să-mi spui?

— Ca să-l înfurii pentru tot restul călătoriei? Ai inimă, Kristen!

— O, nu-i cinstit! strigă ea în timp ce şi el îi întorcea spatele şi ieşea.

Capitolul 5

Se îndreptaseră spre miazăzi, mult mai mult decât visase vreodată Kristen că o s-o facă. Ştia că merg spre miazăzi, pentru că în fiecare noapte cerul rămânea întunecat vreme tot mai îndelungată, până când, în cele din urmă, ceasurile de lumină deveniră tot atâtea precum cele de întuneric. De câteva zile, navigau de-a lungul unui ţinut minunat, ale cărui coaste erau sărutate de verdele viu al verii, însă nimeni nu voia să-i spună în ce ţinut se află.

Ştia şi ea câte ceva despre ţinuturile din miazăzi; la câţi servitori avuseseră din atâtea locuri diferite, de-a lungul anilor, îi era şi greu să nu afle. Tărâmul pe lângă care treceau acum putea fi insula cea mare a celţilor irlandezi sau poate chiar insula şi mai mare în care trăiau laolaltă scoţienii, picţii, anglii, saxonii şi celţii galezi, poporul mamei sale. Putea fi chiar şi ţinutul francilor, deşi ea crezuse că locurile acelea ar fi trebuit să fie pe mâna lor stângă, nu pe dreapta, cum era acesta.

Dacă era una dintre insulele mari, atunci era îndreptăţită să creadă că mergeau să-i prade pe danezi, căci aceşti locuitori din miazănoapte îşi puseseră în minte să cucerească ambele insule şi, din câte auzise ea, fuseseră cât pe ce să reuşească. Şi dacă aveau să-i prade pe danezi,

ei bine, atunci lupta urma să fie între forţe egale, spre deosebire de înfruntarea cu bărbaţii mai mărunţi care trăiau pe acele insule.

Selig ştia mai multe despre asta, însă nu-i dezvăluia absolut nimic. Cu toate că încă era tare supărat pe ea, în cele din urmă se învoise s-o lase să iasă din cala de mărfuri. Nici măcar Thorolf, fratele Tyrei, nu voia să-i spună nimic. Iar ea bănuia că în mintea lor era că, dacă ea nu ştie unde se află ori ce fac după ce acostează, nu va putea să-i dezvăluie nimic tatălui ei la întoarcere.

Ca şi cum ar fi avut îndrăzneala să-i spună ceva tatălui său despre toate astea! El era un negustor tare bun. Nu conducea expediţii de pradă cu corăbiile sale. Bărbaţii din clanul Haardrad nu mai plecaseră să prade încă din vremea bunicului ei. Dar, sigur că tinerii visau la bogăţiile pe care le puteau strânge într-un singur raid de pradă, iar bărbaţii care navigau sub comanda lui Selig erau cu toţii tineri, iar această corabie era cum nu se poate mai potrivită pentru o asemenea aventură.

Făcută din stejar, avea un catarg zdravăn de pin, pe care era atârnată pânza mare şi pătrată, cu dungi albe şi roşii. Corabia lungă sălta cu repeziciune pe valuri, ajutată de cele şaisprezece perechi de vâsle zvelte, cu lama îngustă, iar capul de dragon vopsit în roşu şi auriu le arăta calea.

Kristen nu regreta deloc că venise, căci se molipsise şi ea de încântarea bărbaţilor. Şi, chiar dacă nu putea părăsi corabia, pe dinţii zeului, acum avea o poveste cu care să-şi uimească şi copiii, şi nepoţii în nopţile geroase de iarnă! Iar partea cea mai interesantă urma să se întâmple curând. Putea să-şi dea seama de asta după schimbările din purtarea bărbaţilor şi după felul în care Selig şi Ohthere scrutau coasta mai îndeaproape.

Abia se crăpase de ziuă când intrară pe gura de vărsare a unui fluviu mare; era acum nevoie de toţi bărbaţii la vâsle. Kristen se simţea din clipă în clipă tot mai încântată, căci i se părea că se află pe un tărâm necălcat de picior de om, cu toate că din când în când puteau zări

cătune şi sătucuri.

Exploratoarea din ea era fascinată de tot ceea ce vedea. Fiinţa înclinată spre aventură îşi ţinu răsuflarea când aruncară, în sfârşit, ancora, şi Selig se îndreptă spre ea, căci încă mai nădăjduia să i se îngăduie să meargă cu ei. Se pregătise chiar pentru posibilitatea asta, îndesându-şi coada lungă în tunică pentru a nu fi încurcată de ea şi punându-şi coiful de argint pe care Ohthere i-l aruncase în joacă în dimineaţa aceea.

Kristen nu avea scut, dar, deşi nu-i trecuse prin cap că o să aibă nevoie de ea, îşi luase la ea sabia cea uşoară pe care i-o dăruise mama ei cu mulţi ani în urmă, când o învăţase s-o folosească. Totuşi, nu voia să i-o arate lui Selig decât dacă el se învoia să o lase să vină cu ei, căci faptul că se afla în posesia unei arme atât de frumoase urma să-l facă să pună multe întrebări.

Expresia dispreţuitoare care apăru pe chipul lui în timp ce-i cerceta zorzoanele bărbăteşti nu era de bun augur pentru schimbarea părerii sale despre locul unde avea ea să stea până la întoarcerea lor. Selig era un bărbat tare chipeş, dar când se încrunta, toţi tremurau în faţa lui; numai ea nu, căci îl cunoştea mult prea bine.

— Selig, te-am încercat din greu, dar…

— Nicio vorbă, Kristen, o întrerupse el, nerăbdător. Văd bine că încă nu ţi-a ieşit din minte să faci doar ce vrei tu, nu ce-ţi spun eu, dar nu şi de data asta. O să te bagi în magazia de mărfuri şi o să rămâi acolo până mă întorc.

— Dar…!

— Acum, Kristen!

— O, prea bine. Fata oftă, după care îi zâmbi strâmb, căci nu putea să-şi ia rămas-bun de la el cu vorbe grele. Fie ca zeii să-ţi aducă noroc, indiferent ce ţi-ai pus în gând să faci.

El fu cât pe ce să izbucnească în râs, dar în cele din urmă se mulţumi să zâmbească.

— Aşa urare – de la tine, o creştină?

— Păi ştiu prea bine că zeul meu o să te vegheze fără să pună întrebări, dar ştiu şi că o să fii bucuros şi de

ajutorul pe care o să-l primeşti şi de la zeii tatălui nostru.

— Atunci, foloseşte-ţi timpul rugându-te pentru mine, Kris.

Ochii ei se îmblânziră chiar în clipa în care el o prindea în braţe s-o îmbrăţişeze. Apoi însă, el îi făcu semn din cap spre intrarea în magazia de mărfuri, iar Kristen, cu umerii lăsaţi a înfrângere, se duse într-acolo.

Însă nu rămase prea mult timp înăuntru. De îndată ce şi ultimul bărbat sări din corabie, îndreptându-se spre malul apei, ea şi ieşi afară, primind un zâmbet larg de la Bjorn, unul dintre oamenii lăsaţi la corabie, şi o privire urâtă de la celălalt paznic. Însă niciunul dintre ei nu strigă la ea să se ducă jos, aşa că putu să se uite cum oamenii îşi croiau drum spre interiorul ţinutului, printr-o pădure deasă, care ascundea privirii restul pământurilor.

Se plimba de colo-colo, supărată că e ţinută aici, unde nu se întâmpla nimic interesant. Abia se făcuse amiază, iar soarele fierbinte îşi revărsa căldura asupra lor, mai fierbinte decât îl simţise ea vreodată în Norvegia. Câtă vreme aveau să fie plecaţi bărbaţii? Pe dinţii zeului, puteau să rămână acolo câteva zile, din câte ştia ea.

— Pe Thor!

Kristen se răsuci pe călcâie, ca să se uite după ultimul din echipaj care intra în pădurea întunecată. Şi, după aceea, auzi ceea ce auzise bărbatul de lângă ea: zgomotul de săbii şi strigătele oamenilor care intraseră în luptă.

— Probabil că potrivnicii lor sunt foarte puternici, dacă pot să-i atace, în loc s-o ia la fugă. Du-te jos, Kristen!

Bjorn îi aruncase vorbele acestea în vreme ce sărea peste bordul corăbiei. Kristen îi dădu ascultare, dar numai până îşi luă sabia. Când ieşi din nou, văzu că amândoi bărbaţii care fuseseră lăsaţi de pază alergau acum în pădure, ca să-şi ajute prietenii. Ea nu şovăi o clipă, luându-se după ei, căci, din câte spusese Bjorn, numai nişte luptători puternici ar fi atacat atâţia vikingi înarmaţi, iar ea se gândea că ei o să aibă nevoie de ajutorul ei, oricât ar fi fost de mic.

Îi prinse din urmă pe cei doi bărbaţi chiar când ei

ajungeau în pădure, aruncându-se în luptă cu nişte urlete de-ţi îngheţa sângele în vene. Ea nu-i urmă de îndată. În jurul ei nu se aflau decât oameni căzuţi. 0, Doamne, nu se gândise că aşa o să fie. Îl văzu pe vărul ei Olaf zăcând într-o poziţie ciudată... era atât de mult sânge! Selig! Unde era Selig?

Se strădui să-şi desprindă privirea de pământul plin de morţi şi să se uite înainte, acolo unde lupta încă nu încetase. Abia acum îi observă şi pe atacatori, fără să-şi creadă ochilor că bărbaţii aceştia mărunţi şi slab ca nişte ţâri putuseră să facă atâtea pagube, căci nu erau atât de mulţi pe cât crezuse ea – şi, îşi dădu seama brusc, nici nu erau deloc mărunţi. Unul era chiar cu câteva degete mai înalt decât ea şi se lupta cu Selig! Şi, Dumnezeule din ceruri, nu era singurul care-şi încrucişase sabia cu fratele ei.

Se repezi spre fratele ei, ca să-i vină în ajutor, dar fu oprită de un bărbat mărunt, care îi sări în cale cu un strigăt feroce. În loc de o sabie, era atacată cu o suliţă lungă, pe care ea o tăie degrabă în două şi, în clipa când îşi înălţă sabia împotriva lui, omul o rupse la fugă.

Îşi pierduse direcţia, aşa că se răsuci înnebunită, căutându-l din nou pe Selig, după care începu să ţipe, căci, chiar în clipa când îl descoperi, el se prăbuşea, iar vlăjganul cu care se luptase îşi trăgea înapoi sabia plină de sânge. Simţind că înnebuneşte, se repezi la fratele ei, nedezlipindu-şi ochii de la bărbatul care îl doborâse.

Kristen se repezi orbeşte la bărbatul care se ivise din dreapta ei, înfruntând-o, şi îl lăsă în urmă. Apoi, deodată, se afla faţă în faţă cu ucigaşul fratelui ei, parându-i prima lovitură. Ochii lor se încrucişară chiar înainte ca sabia ei să i se înfigă în carne. Fata observă că el făcu mari ochii albaştri când ea îşi trase sabia, însă după aceea totul se întunecă în faţa ei.

Capitolul 6

O lumânare singuratică arunca o lumină plăpândă în odaia micuţă. Un pat îngust era aşezat lângă un perete, având un cufăr mare la picioare. Peretele opus era acoperit de o tapiserie mare, înfăţişând un câmp smălţat cu flori de vară, pe care se hârjoneau câţiva copii. Pe altul atârna o sticlă lustruită, ce părea oţelită, iar sub ea se afla o masă micuţă, pe care zăceau tot soiul de lucruri, de la ace cu gămălie din giuvaieruri şi perii de păr din os, până la şipuri micuţe şi colorate, din care răzbăteau arome de flori; în faţa mesei era aşezată o bancă având picioare groase.

Într-un colţ se afla un stâlp înalt şi sculptat, cu ţăruşi din lemn înfipţi în el pe toată lungimea, care părea el însuşi o podoabă, împodobit cu văluri transparente şi panglici de toate culorile. La singura fereastră atârnau fâşii de mătase de un galben strălucitor, o risipă incredibilă a celui mai preţios material. Mai erau şi două jilţuri cu spătar înalt, aşezate în dreptul unei măsuţe pe care trona un vas de ceramică pictată, în care se aflau trandafiri.

Pe scaune se găseau acum veşmintele celor doi ocupanţi ai patului. Era odaia femeii, Corliss de Raedwood, o frumoasă cu oase mici şi delicate, de vreo douăzeci şi unu de ani, care era tare mândră de cozile ei minunate, de un roşcat-auriu, şi de ochii săi ciocolatii.

Corliss era logodnica bărbatului care se afla lângă ea, Royce de Wyndhurst, unul dintre nobilii regelui Alfred. În urmă cu patru ani, îi fusese oferită ca soţie, însă fusese refuzată. În iarna trecută, îl bătuse la cap şi-l linguşise pe tatăl ei, aşa cum numai o fiică prea iubită poate s-o facă, pentru ca să i-o ofere din nou, iar de data aceasta fusese acceptată. Ştia însă că de data asta fusese acceptată numai pentru că reuşise să-l ademenească pe Lord Royce în iatacul ei, unde se aruncase pe el, iar bărbatul, care se îmbătase la ospăţul dat de tatăl ei, se iubise cu ea.

Nu fusese cine ştie ce sacrificiu pentru Corliss să i se dea lui Royce în noaptea aceea, deşi ea sperase ca el să nu-şi dea seama, pentru că înaintea lui mai fusese cu un alt bărbat. Dar numai cu unul, căci, după acea primă dată, ea

hotărâse că această parte a relaţiei dintre un bărbat şi o femeie nu era deloc pe placul ei. Ştia însă că trebuia să strângă din dinţi şi să îndure totul de mai multe ori, din moment ce era măritată cu Royce.

Semnul hotărârii sale era că, în ciuda faptului că nu-i plăcea să împartă patul cu el, Corliss continua să i se dea lui Royce de fiecare dată când el venea să o viziteze, lucru care, din fericire, nu se întâmpla prea des. Se temea că, dacă se fereşte de el acum, înainte de nuntă, el o să rupă logodna. La urma urmelor, el nu-şi prea dorea o soţie. Nu avea decât douăzeci şi şapte de ani şi nu se grăbea să se bage în jug. Cel puţin, acesta fusese motivul pe care îl prezentase taţilor care aveau fete de măritat. Mai era însă şi un alt motiv, deşi el nu vorbea niciodată despre asta. Cu cinci ani în urmă, el fusese logodit cu o fată pe care o iubea. Dar o pierduse cu trei zile înainte de nuntă şi, de atunci, nu mai iubise nicio altă femeie.

Corliss credea că Royce nici n-o să mai iubească vreodată. Fără îndoială că pe ea n-o iubea şi nici nu se prefăcea că o iubeşte. Iar ea nici nu putea să-i fluture în faţă vreo alianţă cu tatăl ei, căci Royce şi părintele ei erau buni prieteni. Nu era nevoie de o căsătorie ca să rămână prieteni. Iar ea era la fel de sigură acum ca prima dată când i se oferise că singurul lucru care îl înmuia era că ea i se dăruise trupeşte.

Dacă Royce n-ar fi fost o partidă atât de bună, nici Corliss nu s-ar fi măritat vreodată. Dar toate fetele de pe o distanţă de multe mile în jur, iar printre ele şi cele trei surori ale lui Corliss, l-ar fi vrut pe Royce de soţ. Era de înţeles, căci el era nu doar bogat şi aflat în graţiile regelui, ci şi un bărbat chipeş, chiar dacă era înfiorător de înalt; de fapt, pe Corliss o depăşea cu un picior şi jumătate. Combinaţia dintre părul lui aproape negru şi ochii de un verde întunecat, în care se citea ceva enigmatic, era tulburătoare. Iar acum, că se logodise cu el, toate fetele o invidiau, ceea ce-i pria de minune, căci lui Corliss îi plăcea la nebunie să fie invidiată. De fapt, ea se hrănea şi din gelozie, iar surorile ei erau, fără tăgadă, geloase pe ea.

Pentru asta, merita să împartă patul cu Royce, ba chiar să îndure şi faptul că el făcea amor vreme îndelungată.

Prima dată lucrurile se petrecuseră repede. Dar de fiecare dată după aceea, iar acum nu era nicio excepţie, părea că nu mai termină, într-o învălmăşeală de sărutări şi de mângâieri. De fapt, cu săruturile nu era aşa de rău, dar mângâierile... el o atingea peste tot, iar ea trebuia să zacă aşa, umilită, şi să îndure totul. Uneori, se întreba dacă el nu prelungeşte lucrurile intenţionat, dacă nu cumva ghicise că ea nu găseşte desfătare în asta. Ce altceva mai putea face ca el să afle că era dornică?

El îşi coborî privirea nedumerită asupra ei. Îl auzi gemând, îl simţi cum se întăreşte; ştia că acesta e semnul că, în cele din urmă, era şi el gata să o încalece. Dar chiar când el îşi croia drum între picioarele ei, se auzi un ciocănit în uşă.

— Stăpâne! Stăpâne, trebuie să veniţi acum! Servitorul vostru e jos şi spune că trebuie să vă vadă cât de repede!

Royce se ridică din pat şi se duse să-şi ia hainele. Nu arătă deloc că, de fapt, era bucuros de întrerupere. Să facă dragoste cu Corliss începea să fie o îndatorire obositoare şi care-l umplea de atâta nemulţumire, că n-o mai aştepta deloc cu plăcere. Dar îl şi nedumerea, pentru că nu el o căuta. Ea îl ducea, de fiecare dată, în odaia ei, făcându-l să creadă că asta îşi dorea. Numai că, din clipa în care ajungeau în pat, Corliss era la fel de plină de patimă ca o halcă de came moartă, iar el făcuse tot ce-i trecuse prin minte, numai ca s-o facă să se bucure de întâlnirile lor.

Faptul că ea nu se bucura n-ar fi avut nicio însemnătate pentru cei mai mulţi bărbaţi, însă lui Royce îi plăcea cu atât mai mult dacă dăruia cât mai multă plăcere. Şi, dacă era s-o spună pe-a dreaptă, era mai încântat să-i ridice poalele unei umile servitoare decât acestei femei care avea să-i fie soţie, indiferent cât era ea de frumoasă.

După ce-şi strânse centura peste vesta de piele pe care o purta peste pieptul gol, căci era tare cald, aruncă o privire furişă spre Corliss. Ea se acoperise, cu modestie, în

clipa când el se dăduse jos din pat. Îi interzicea până şi priveliştea goliciunii ei superbe. O clipă, se simţi cuprins de furie din cauza asta, dar se linişti de îndată. Trebuia să aibă îngăduinţă pentru sensibilitatea lui Corliss. La urma urmei, era o doamnă nobilă şi, ca toate doamnele pe care le cunoştea el, trebuia să te porţi cu ea cu mare grijă, altfel puteau să te inunde într-un potop de lacrimi.

— Domnul meu, cum poţi să pleci acum de lângă mine? întrebă Corliss cu glas plângător.

„Foarte uşor, mititico”, îi veni lui în minte, însă nu cuvintele acestea îi ieşiră de pe buze.

— Ai auzit-o pe slujnica ta, care mă chema. Trebuie să mă duc jos.

— Dar, Royce, s-ar părea că… că nu-ţi pasă… ca şi cum nu m-ai dori.

Acum, lacrimi mari i se prelingeau pe obraji, făcându-l pe Royce să ofteze, plin de silă. De ce trebuiau oare să facă toate la fel? Izbucneau atât de uşor în plâns, pentru orice nimic, agăţându-se de el, cerând să fie alinate. Mama lui făcuse la fel, ca şi mătuşa lui, ba chiar şi verişoara lui, Darelle, care locuia acum la ei – cât de repede puteau să înceapă să se smiorcăie şi să-i facă pe bărbaţi să-şi dorească să fie oriunde în altă parte! Era pesemne blestemat dacă avea să păţească asta şi cu nevasta lui. Mai bine s-o dezveţe de obiceiul ăsta încă de pe acum.

— Corliss, încetează! Nu pot să sufăr lacrimile.

— Tu… tu nu mă vrei! suspina ea.

— Am spus eu asta? o repezi el.

— Atunci, rămâi! Te rog, Royce!

În clipa aceea aproape că o ura.

— Doamnă, vrei să-mi uit de îndatoriri ca să te domolesc pe tine? Asta n-o s-o fac niciodată. Şi nici n-o să te cocoloşesc, aşa că nu te aştepta la aşa ceva!

Ieşi din odaie înainte ca ea să-l mai poată întârzia, dar ecoul suspinelor ei îl urmări de-a lungul coridorului, aducându-l în pragul disperării. Scena asta îl înfuriase cu totul, iar vederea slujitorului său, Seldon, care îl aştepta jos, nu-i fu de prea mare ajutor. Dacă n-ar fi fost ceva însemnat,

n-ar fi fost trimis un servitor după el.

— Ce e? se răsti Royce la omul cel mărunţel.

— Vikingii, stăpâne. Au venit în dimineaţa asta.

— Ce spui?! Royce îl apucă pe Seldon de tunică, scuturându-l. Să nu-mi torni mie minciuni, omul! Danezii sunt la miazănoapte, înăbuşă răzmeriţele împotriva stăpânirii lor din Northumbria şi se pregătesc să atace Mercia.

— Nu erau danezi! chiţcăi Seldon.

Royce îl lăsă jos încet, cuprins de un fior de spaimă. Putea să ţină piept danezilor, care stăpâneau acum cele două regate din ţinut. Ei îşi încercaseră deja norocul în Wessex, regatul lui Alfred al saxonilor apuseni, în timpul a ceea ce fusese deja numit anul bătăliilor, 871 d.Hr. Tânărul Alfred avea doar douăzeci şi doi de ani în acea primăvară, când se urcase pe tron, după moartea fratelui său Aethelred. Iar toamna, după ce purtase nouă bătălii cu cele două imense oştiri vikinge, pentru stăpânirea Wessexului, Alfred negociase pacea.

Era o pace despre care nimeni nu se aştepta să dureze, însă Alfred câştigase timp pentru ca poporul său să se adune la loc şi să se pregătească să se apere mai temeinic. În ultimii doi ani, comandanţii lui de oşti, împreună cu lorzii şi cu thanii din toate comitatele, îi pregătiseră pe ţărani, învăţând şi ei noi tehnici de luptă, în vreme ce îşi fortificau, la rândul lor, conacele. Royce mersese chiar mai departe, instruindu-i pe câţiva dintre slujitorii lui mai zdraveni în artele războiului. Era pregătit să plece la luptă împotriva vikingilor danezi, care era clar că voiau să se stabilească în ţinuturile lor. Dar nu se gândise deloc că se putea să fie atacaţi de vikingi veniţi dinspre mare, care să ia Wyndhurst pe nepregătite şi să-l distrugă, aşa cum se întâmplase cu aproape cinci ani în urmă.

Pentru Royce, era un chin cumplit să-şi amintească atât de bine de ultimul raid al vikingilor la Wyndhurst, întrucât se aprindea iar ura care mocnise timp de cinci ani, ura care ucisese mulţi danezi în vara lui 871, căci danezii prădaseră Wyndhurst în 868, înainte să se repeadă să

prade mănăstirea din Jurro. În acel raid, îşi pierduse tatăl, fratele cel mare şi pe mult iubita lui Rhona, care fusese siluită de câteva ori în faţa ochilor săi, înainte să-i fie tăiat gâtul, în vreme ce el, care nu putea să se ducă să o scape, din cauză că două suliţe îl ţintuiau de zid, fusese nevoit să îndure agonia de a-i auzi plânsetele şi strigătele disperate ca el s-o ajute, chiar pe când viaţa se scurgea din el cu fiecare picătură de sânge. Ar fi trebuit să moară şi el; asta s-ar fi şi întâmplat dacă vikingii ar mai fi rămas acolo.

— Stăpâne, m-aţi auzit? Vikingii ăştia sunt norvegieni.

Lui Royce îi venea să-l zgâlţâie pe omul acela. Ce conta de unde erau? Dacă nu făceau parte dintre cele două mari oştiri vikinge din nord, atunci erau tâlhari ai mărilor, puşi numai pe ucis.

— A mai rămas ceva din Wyndhurst?

— Dar i-am învins! răspunse Seldon mirat. Jumătate dintre ei au murit, iar ceilalţi au fost prinşi şi înlănţuiţi.

De data asta, Royce chiar îl înşfăcă pe bărbat şi începu să-l zgâlţâie din nou.

— Şi de ce n-ai spus aşa de la bun început, tăntălăule?

— Credeam că v-am spus, stăpâne. Am câştigat.

— Cum?

— Lordul Alden a trimis vorbă tuturor oamenilor să vină să facă exerciţii de luptă, pe câmpiile din răsărit. Dar vărul meu, Arne, se afla la miazăzi de râu şi nu a primit chemarea. El a văzut corabia vikingă.

— Numai una?

— Da, stăpâne. Arne a fugit de îndată la Wyndhurst, dar pe câmpiile din răsărit a dat peste oamenii lordului Alden. Numai faptul că erau înarmaţi, pregătiţi şi foarte aproape de râu l-a hotărât pe lordul Alden să plece la atac. Am avut vreme doar să pregătim o ambuscadă. Oamenii s-au urcat în copacii din pădurea de lângă râu şi le-au căzut în spinare vikingilor pe când treceau pe sub ei. În atacul ăsta prin surprindere au fost omorâţi atât de mulţi, că am putut să-i înfrângem pe cei rămaşi.

Royce puse întrebarea înfiorătoare:

— Câţi au murit dintre ai noştri?

— Numai doi.

— Şi răniţi?

— Ceva mai mulţi… optsprezece, de fapt.

— Optsprezece!

— Vikingii s-au luptat ca nişte diavoli, stăpâne, ca nişte diavoli uriaşi, zise Seldon, ca pentru a se apăra.

Chipul lui Royce deveni aspru şi ameninţător.

— Atunci, să mergem, şi o să am eu grijă de ceilalţi piraţi însetaţi de sânge.

— Aăă… stăpâne, lordul Alden a fost…

— Doar nu ucis? mârâi Royce.

— Nu, zise Seldon repede, căci ştia prea bine cât sunt de apropiaţi cei doi veri. Adăugă însă, şovăitor: Dar e rănit rău.

— Unde?

— În burtă.

— Să ne apere Dumnezeu! răcni Royce, ieşind ca o furtună din holul de la Raedwood.

Capitolul 7

Kristen îşi veni încet în simţiri, crezând că Thor o izbea cu ciocanul lui puternic în cap. Dumnezeu s-o ajute, acum începuse să aibă închipuiri, dar durerea aceasta de cap era cel mai rău lucru pe care îl simţise în viaţă. Apoi, începu să simtă dureri şi în alte părţi şi îşi aduse aminte.

Se ridică prea repede în capul oaselor şi fu cuprinsă de un val de ameţeală, care o făcu să se prăbuşească într-o parte cu un geamăt pierdut. Două braţe o prinseră, iar zăngănitul lanţurilor care însoţi mişcarea o făcu să-şi deschidă brusc ochii. Se uita la Thorolf, care o privea, după care îşi întoarse capul, ca să vadă cine o ţine în braţe. Era Ivarr, unul dintre prietenii lui Selig.

Se ridică din nou, privind înnebunită în jur. Stăteau cu toţii în jurul unui stâlp înalt, pe pământul gol. Erau

şaptesprezece cu toţii; mulţi zăceau fără cunoştinţă, cu rănile neîngrijite; cu toţii erau prinşi cu lanţuri de glezne, în aşa fel, încât erau aşezaţi în cerc în jurul stâlpului. Dar nu-l vedea pe Selig.

Ochii ei, rugători, îi întâlniră iar pe ai lui Thorolf.

— Selig?

El clătină din cap, iar urletul îi sfâşie gâtlejul. De îndată, Ivarr îi puse mâna peste gură, iar Thorolf îşi apropie faţa de a ei.

— Încă nu şi-au dat seama că eşti femeie! şuieră el. Vrei să ne faci să stăm aici şi să ne uităm cum te târăsc să te siluiască? Ai grijă, Kristen! Nu te da de gol cu ţipetele astea!

Ea clipi din ochi, semn că pricepuse, iar Thorolf îi făcu semn lui Ivarr să-i dea drumul. Ea îşi trase sufletul, după care se prăbuşi la pământ, sfâşiată de durerea pierderii. Voia să ţipe, simţea nevoia să dea frâu liber durerii. Dar, fiindcă nu avea cum, chinul din ea se făcea tot mai mare, până când nu se mai putu abţine. Gemetele îndurerate începură să se reverse din ea, până când un pumn o izbi în falcă, făcând-o să cadă din nou în braţele care o aşteptau.

Când se trezi iar, soarele se pregătea să apună. Începu să geamă, dar apoi se potoli şi se aşeză în şezut încetişor, privindu-l acuzatoare pe Thorolf.

— M-ai lovit.

Nu era o întrebare.

— Aşa e.

— Probabil că ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Aşa ar trebui.

— Ticălosule!

El ar fi izbucnit în râs, auzind cu câtă blândeţe spusese ea asta, dacă ar fi fost liber s-o facă. Însă nu putea. Ceva mai devreme, când duşmanii îşi oblojiseră propriile răni, fuseseră lăsaţi fără pază, însă acum erau păziţi de doi bărbaţi.

— O să fie vreme de bocit mai încolo, Kristen, îi zise Thorolf cu blândeţe.

— Ştiu.

Îşi întinse gleznele, ţintuite în inele grele de fier. Coiful de argint pe care îl luase de la Ohthere dispăruse, ca şi pumnalul ei bătut în nestemate şi centura. Până şi cizmele îmblănite îi fuseseră smulse din picioare.

— Au luat tot ce avea valoare? întrebă ea.

— Da. Ţi-ar fi luat şi vesta dacă n-ar fi fost făcută dintr-o blană atât de veche şi de jerpelită.

— Şi pătată de sânge, adăugă fata, uitându-se la petele întunecate de care era stropită toată, căci din bărbatul cel înalt pe care îl ucisese ţâşnise peste tot sângele când îşi scosese sabia din el. Îşi pipăi cucuiul de la cap, din cauza căruia îşi pierduse cunoştinţa, după care îşi dădu seama. Părul meu!

Cosiţa nu-i ieşise din tunică, dar avea să se vadă imediat, dacă avea să fie cercetată îndeaproape. Se apucă de îndată să-şi smulgă părul din coadă.

— Nu, Kristen! o apucă Thorolf de mâini, dându-şi seama ce încearcă să facă. În felul ăsta, n-o s-o tai nici peste o sută de ani.

— Ai tu vreun cuţit? îl repezi ea.

El pufni, la auzul unei întrebări atât de prosteşti, după care începu s-o cântărească din priviri. Cum nu mai avea cingătoare, tunica ei scurtă îi atârna dreaptă până sub coapse, ascunzându-i efectiv curba adâncă a mijlocului. Nădragii ei cafeniu-închis atârnau largi pe sub bretelele încrucişate, care erau largi, ascunzându-i formele şi acolo. Mâinile şi picioarele ei, care îi erau goale acum, nu erau mici, dar nici ca de bărbat. Ceva noroi avea să-i fie de ajutor, ca şi pe braţele goale, care erau mult prea subţiri până şi pentru un tânăr.

Thorolf era mulţumit.

— Dacă n-ar fi părul ăla frumos al tău şi-ar da seama numai după gura ta mare că nu eşti un băieţandru. Cum ai reuşit să-ţi faci sânii nevăzuţi?

Kristen se făcu roşie ca racul, ferindu-şi privirea, ca să-i evite ochii curioşi.

— N-ar trebui să mă întrebi aşa ceva.

— Dar cum ai făcut?

— Thorolf!

— Vorbeşte mai încet! De fapt, nu spune nicio vorbă pe care ei ar putea-o auzi. Putem să le spunem că eşti mută şi asta o să rezolve problema.

— Şi cu părul meu cum rămâne?

El se încruntă gânditor, apoi zâmbi dintr-odată şi începu să-şi sfâşie partea de jos a tunicii. Îl puse pe Ivarr s-o ascundă pe Kristen de privirile paznicilor, după care îi scoase repede coada şi i-o înfăşură în jurul capului, acoperind-o cu pielea moale pe care şi-o sfâşiase din tunică şi legându-i-o strâns la baza gâtului.

— Eu nu sunt rănită acolo, începu ea.

— Nu mă îngrijorează cucuiul ăla amărât, i-o întoarse el. Aşteaptă o clipă! Acum termin.

Şi se apucă să se lovească peste tăietura urâtă pe care o avea la braţ, până când avu destul sânge proaspăt pe degete, cu care îi mânji capul bandajat.

— Thorolf!

— Taci odată, Kristen, altfel, glasul tău de muiere o să facă să fie totul degeaba. Ce zici, Ivarr? Acum o să fie luată drept un băiat?

— Cu falca aia umflată şi cu capul mare, nimeni n-o să se uite de două ori la ea, răspunse Ivarr rânjind.

— Mulţumesc tare mult, i-o întoarse Kristen în batjocură.

Thorolf îi ignoră sarcasmul.

— Da, e un pic cam gros în jurul capului, dar cum n-o să se uite să vadă dacă e fată, o să creadă doar că e un bandaj cam grosolan. Şi aşa murdară şi neîngrijită cum e acum, o să meargă. Dar ai grijă să-ţi fie mereu strâns, Kristen. Dacă îţi cade, s-a zis cu tine.

Ea îl privi urât, pentru avertismentul care nu era necesar.

— Cred că e vremea să-mi spui unde suntem.

— În regatul Wessex.

— Al saxonilor din Wessex?

— Da.

Ea făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Vrei să spui că v-a învins o oaste de saxoni piperniciţi?

Thorolf se făcu roşu ca focul la auzul tonului ei înspăimântat.

— Au sărit peste noi din copaci, femeie. Au doborât jumătate dintre noi înainte ca noi, restul, să ne dăm măcar seama că am fost atacaţi.

— O, nu-i cinstit! exclamă ea. V-au prins într-o ambuscadă?

— Da. Numai aşa au putut să ne învingă, pentru că nu erau cu mult mai mulţi decât noi. Şi ce e culmea e că nu eram deloc interesaţi de ei sau de ce puteau să ne ofere. Am fi trecut doar pe lângă locul ăsta unde ne-au adus ei. Voiam… apoi se opri, părând brusc întristat. Lasă!

— Ce voiaţi? întrebă ea.

— Nimic.

— Thorolf!

— Pe dinţii lui Thor! Ai de gând să vorbeşti mai încet? se răsti el. Voiam să prădăm o mănăstire.

— O, nu! Thorolf, spune-mi că nu!

— Ba da, aşa e, şi de-asta nu voia Selig să ştii pentru că înţelegea ce-o să simţi tu despre asta. Dar era ultima noastră şansă să ne bucurăm de bogăţiile din ţinuturile astea, Kristen. În curând, danezii o să-l cucerească pe tot. Voiam să luăm şi noi ceva din bogăţiile astea. Nu aveam de gând să omorâm pe nimeni. Râvneam doar la bogăţiile nepreţuite ale mănăstirii din Jurro.

— De unde ştiaţi unde să le găsiţi?

— Sora lui Flokki, cea care s-a măritat cu un danez, a venit anul trecut acasă, în vizită. Ne-a povestit multe despre ce fac ei aici şi ne-a vorbit despre încercarea eşuată de a lua Jurro, în 871, când oştirile îngemănate ale lui Halfdan Strânsoare de Urs şi ale regelui Guthorm au atacat pentru prima dată Wessexul. Acum au atacat regatul Merciei, chiar dacă proştii ăia le-au plătit tribut danezilor în fiecare an, ca să-i ţină pe vikingi la distanţă. Şi, după ce o să pună stăpânire pe Mercia, o să se întoarcă aici. Dacă nu anul ăsta sau cel care urmează, atunci curând după asta.

Cred că trec ei cu vederea ţinutul ăsta bogat şi mănos? Saxonii ăştia mărunţei n-o să-i poată ţine la distanţă.

— Au reuşit să vă învingă, îi aminti ea.

— Au avut norocul lui Odin de partea lor.

— Nu erau deloc mărunţi, Thorolf. Cel pe care l-am omorât eu era la fel de înalt ca tine.

— Da, l-am văzut când au ajuns cotigile ca să care toţi răniţii aici. Dar să ştii că nu l-ai omorât, Kristen. Cel puţin, încă n-a murit.

Ea gemu, plină de părere de rău.

— Vrei să spui că nici măcar nu-mi pot răzbuna fratele?

El îşi ridică mâna spre obrazul fetei, ca spre a o mângâia, dar şi-o retrase de îndată, ca să nu fie văzut de vreunul dintre paznici.

— O să moară în curând, sunt sigur. Sângera tare mult din burtă când l-au dus în clădirea aia mare de acolo.

Kristen se crispă la amintirea măcelului pe care îl văzuse în pădure, chiar dacă şi ea participase la el. Insă rolul ei fusese justificat. Oare cum putea să mai dea ochii cu familia ei, dacă n-ar fi încercat măcar să-l omoare pe ucigaşul fratelui ei?

Se întoarse să se uite în direcţia spre care arăta Thorolf, nevrând să se mai gândească la sângele pe care îl vărsase chiar ea. Era o clădire mare, cu două caturi, construită în cea mai mare parte din lemn, cu ferestre mari şi mici, prin care pătrundea lumina zilei, dar care lăsau să treacă şi frigul iernii, fără îndoială. În jurul ei se aflau multe alte construcţii mai mici, iar un gard de lemn, gros, dar nu foarte înalt, împrejmuia locul.

— Da, vezi şi tu ce uşor ar fi să cucereşti locul ăsta, comentă Thorolf.

— Dar se pregătesc bine să-i primească pe danezi. Uite-acolo! arătă ea către o grămadă de blocuri mari de piatră, adunate în colţul cel mai îndepărtat al curţii închise. S-ar zice că plănuiesc să construiască un zid mai zdravăn.

— Da, am văzut multe pietre în faţa gardului de lemn, se învoi el, râzând însă dispreţuitor. Danezii o să fie peste ei

înainte să apuce să-l termine.

Kristen ridică din umeri, căci asta nu avea nicio însemnătate pentru ei. Nu se îndoia că aveau să fugă din locul ăsta cu mult înainte. Aruncă iar o privire spre casa cea mare, încruntându-se uşor.

— Sala aia e foarte mare, probabil că e a unui nobil important. Crezi că ăla înalt o fi lordul lor?

— Nu. Din puţinul pe care îl pricep eu, stăpânul acestui loc nu e aici. Dar cred că au trimis să-l cheme. Chiar că ar fi trebuit să fiu mai atent când încercai să mă înveţi limba bătrânei Alfreda.

— Da, aşa e, pentru că tu eşti singurul care o să poată vorbi pentru noi, dacă eu o să fac pe mutul.

El zâmbi amuzat:

— O să fie prea greu pentru tine să-ţi ţii gura când o să vină?

Ea scoase un sunet ce aducea tare mult a pufnet, ca să-i arate ce părerea avea despre felul în care o necăjea:

— O să reuşesc, văd eu cum.

Capitolul 8

Un om mai îndrăzneţ pătrunsese printre vikingi, ca să pună o torţă într-o gaură din stâlpul pe care îl înconjurau. Şase gărzi stăteau în apropiere, cu săbiile scoase, în caz că saxonul avea să fie atacat. Kristen îşi ascunse un zâmbet când omul trecu pe lângă ea. Îi auzise certându-se să vadă cine o să ducă torţa, căci niciunul nu voia să ajungă atât de aproape de prizonieri, chiar dacă erau cu toţii înlănţuiţi şi zăceau ori stăteau în poziţii destul de relaxate. Cum erau atât de mulţi răniţi, nu prezentau nicio ameninţare, cel puţin deocamdată. Saxonii însă nu voiau să rişte nimic.

Torţa nu le era destinată prizonierilor, ci celor trei bărbaţi care aveau să-i păzească, astfel încât acum, că se lăsase noaptea, să-i poată vedea mai bine pe prizonieri. Nu li se dăduse de mâncare, nu aveau nici bandaje ca să-i

oblojească pe cei răniţi. Asta era un semn rău. Aveau nevoie de hrană ca să-şi recapete puterile, dacă voiau să evadeze. Dacă nu primeau mâncare, asta însemna multe lucruri, iar unul dintre ele era că nu le mai rămânea mult de trăit.

Posibilitatea asta fu confirmată ceva mai târziu, când paznicii începură să discute. Saxonul care se băgase între prizonieri, care arăta acum de departe tare multă îndrăzneală pentru că o făcuse şi ieşise nevătămat, vorbea cel mai tare, iar glasul lui ajungea până la ei.

— De ce se tot uită la tine în timp ce se fuduleşte? îl întrebă Kristen pe Thorolf.

— Eu am fost singurul care a putut vorbi pentru noi, adineauri. Credeau că suntem danezi, zise el, cu un oarecare dispreţ în glas. I-am lămurit eu. Danezii au venit să le fure pământurile. Noi am venit doar să-i jefuim de bogăţii.

— Şi te-ai gândit că asta o să-i facă să se poarte mai blând cu noi? îl luă ea peste picior.

Thorolf chicoti:

— Oricum, nici rău n-am făcut că am spus-o.

— Nu? zise ea, întunecându-se. Atunci, înseamnă că nu asculţi ce spun.

— Ce-i drept, nemernicul ăla mărunţel vorbeşte prea repede, şi nu pot pricepe decât câteva cuvinte. Ce spune?

Kristen ascultă câteva clipe, fără să-şi poată ascunde apoi expresia de dezgust care-i apăruse pe chip.

— Au vorbit de cineva numit Royce. Unul zice că o să ne facă sclavi. Lăudărosul se jură că omul îi urăşte prea mult pe vikingi ca să ne lase în viaţă şi o să ne supună la cazne până ne dăm duhul, de îndată ce se întoarce.

Nu mai adăugă şi că lăudărosul cel mărunţel, pe care ceilalţi îl numeau Hunfrith, se apucase să descrie caznele, zicând că poate cel numit Royce avea să se slujească de inventivitatea vikingilor şi o să le facă prizonierilor ceea ce-i făcuseră danezii regelui Angliei de Răsărit când l-au capturat. Regele fusese legat de un copac, apoi fusese folosit ca ţintă pe care să înveţe arcaşii, până când fusese

străpuns de atâtea săgeţi, că semăna cu un arici. Iar când îl dăduseră jos, încă trăind, îi sfâşiaseră spinarea, lăsându-i coastele la vedere. Era o tortură îngrozitoare, dar unul dintre ceilalţi paznici zisese că mai degrabă prizonierii aveau să fie hăcuiţi, tăiaţi în bucăţi cât mai mici, ţinuţi în viaţă cât de mult se putea şi puşi să se uite cum li se aruncau mădularele, unul după altul, la câini.

Pentru Kristen, n-avea niciun rost să-i spună toate astea lui Thorolf. Tortura era tortură, indiferent ce formă ar fi luat. Dacă erau sortiţi să moară la venirea bărbatului numit Royce, atunci trebuiau să înceapă să facă planuri de evadare pe dată.

Se întoarse şi se uită la stâlpul cel înalt în jurul căruia stăteau şi care, pe cât i se părea, era înalt cât trei bărbaţi. Lanţurile care duceau de la glezna unui om la altul erau mai lungi decât sperase ea, având cel puţin două lungimi de braţ; fusese o alegere prostească a saxonilor, căci asta le dădea mult loc de mişcare.

— Ar fi nevoie de doar trei oameni, poate patru, ca să se caţăre pe stâlpul ăsta şi să ne elibereze pe toţi, gândi Kristen cu voce tare.

— Şi, fără îndoială, de-asta au avut grijă să nu fim puşi trei la rând fără răni grave.

Ivarr era cel care zisese asta, iar ea se uită la el, văzându-i rana deschisă de la picior spre care arăta şi care făcea aproape imposibil pentru el să se caţăre pe stâlp. Iar omul din cealaltă parte a lui Thorolf avea încă un vârf de suliţă înfipt în umăr.

— Aş putea să car eu un om, zise Thorolf, dar tot ar fi prea încet să ne căţărăm pe stâlp. Ne-ar durui spatele cu săgeţi înainte să apucăm să ajungem în vârf.

— Ai putea să smulgi stâlpul? se aventură ea.

— Ar trebui să ne ridicăm în picioare pentru asta, iar asta i-ar face să-şi dea seama ce punem la cale. Putem să-l împingem, dar o să cadă încet, iar ei o să se prindă şi o să ne atace de îndată cu săbiile. Şi chiar dacă am reuşi, în cele din urmă, prea mulţi dintre noi o să moară şi o să fie o greutate care o să ne încetinească, aşa legaţi în lanţuri cum

suntem. Dacă sunt deştepţi, nu s-ar apropia atât de mult de noi, ca să le putem lua armele, ci ne-ar săgeta de la depărtare.

Kristen gemu în sinea ei.

— Deci, cu lanţurile care ne ţin laolaltă, nu avem nicio nădejde?

— Nu, până nu ni se vindecă rănile şi nu punem mâna pe ceva arme, răspunse Ivarr.

— Îmbărbătează-te, Kristen, zâmbi Thorolf, fără să pară îngrijorat. Poate că o să hotărască să ne pună să-i învăţăm să se bată cu danezii.

— Şi pe urmă o să ne dea drumul să plecăm netulburaţi, nu?

— Sigur că da.

Ea pufni la auzul acestei idei, însă gluma lui Thorolf o făcuse să mai prindă inimă. Dacă urmau să moară, atunci aveau să moară împreună, în luptă, nu primind împăcaţi chinurile saxonilor. Aşa făceau vikingii şi, chiar dacă era creştină, era şi o femeie din miazănoapte.

Ar fi şi spus-o dacă poarta de lemn nu s-ar fi deschis chiar atunci, lăsând să intre doi bărbaţi călare.

Numai unul merita să te uiţi la el, iar ea asta şi făcu în vreme ce el îşi îndemna încetişor spre ei marele armăsar negru. Ajuns la câteva picioare de ei, omul descălecă, iar ea observă uimită că era aproape la fel de înalt ca tatăl ei, adică mai înalt ca aproape toţi tinerii din grupul lor. Şi el era tânăr şi nu părea deloc firav, la aşa o înălţime, ci avea umeri puternici şi pieptul larg. Vesta de piele fără mâneci pe care o purta era aproape cât o jachetă scurtă şi lăsa la vedere un smoc de păr întunecat pe pieptul lui, care îi ajungea aproape pe gât, şi braţele groase pe care îi şerpuiau muşchii de oţel; erau braţele unui luptător. Cingătoarea strânsă bine pe mijloc arăta că nu are niciun pic de grăsime.

Avea şi picioarele lungi, groase şi puternice, aşa cum era înveşmântat în două feluri de pantaloni, nu în unul singur, cum purtau vikingii. Unii până la genunchi, pe care europenii îi numeau nădragi, erau băgaţi pe sub nişte

pantaloni mai lungi, strânşi cu un fel de jambiere; ale bărbatului erau din piele şi decorate cu ţinte de metal.

Avea trăsături foarte bine conturate şi era minunat de chipeş; nasul îi era mare, buzele bine modelate şi ferme, deşi dădeau impresia unei uşoare cruzimi, datorită maxilarului pătrat, lipsit de barbă, deşi avea tuleie întunecate. Părul bogat, de un castaniu strălucitor, îi cădea în valuri pe umeri, răspândindu-şi buclele nedomolite în jurul frunţii înalte şi a tâmplelor.

Dar ochii lui erau cei ce îi uluiau pe cei care apucau să-i privească. Erau de un verde întunecat precum cristalul şi luceau de atâta ură şi de furie, în vreme ce-i ţintuiau pe prizonieri, încât Kristen îşi ţinu răsuflarea când o măsură scurt. Ura nu-i dispăru din priviri decât când îi dădu o poruncă răstită unuia dintre paznici, după care se îndreptă spre casa cea mare, dispărând din raza vederii lor.

— Nu-mi place cum se uita lunganul ăla, zise Ivarr, în spatele ei. Ce-a spus?

Mulţi alţii întrebau acelaşi lucru, însă Kristen scuturã din cap, întristată.

— Spune-le tu, Thorolf!

— Nu cred că am înţeles bine, răspunse el, şovăitor.

Kristen se încruntă la el. Oamenii aveau dreptul să ştie, dar Thorolf fie că nu avea inima să le spună, fie că nu-i venea să creadă ce auzise.

Fata furişă apoi o privire spre Ivarr, însă nu-i putu întâlni privirea.

— Cuvintele lui au fost: „Mâine-dimineaţă, ucideţi-i”.

*

Royce intră în sala cea mare, unde fuseseră aduşi cei răniţi. Avea să stea de vorbă mai încolo cu fiecare dintre ei, însă acum o luă drept în sus pe scările din capăt, spre odaia vărului său.

Alden zăcea întins pe pat, acoperit până la gât cu o pătură groasă, şi era atât de livid, că Royce gemu, crezând că murise deja. Plânsetele femeilor din încăpere îi

confirmau asta. Două slujitoare pe care Alden le lua adesea în patul lui stăteau în picioare într-un colţ, bocind. Meghan, unica soră a lui Royce, o copilă de doar opt primăveri, stătea la o masă, cu faţa ascunsă în palme, plângând. Darelle, sora lui Alden, era îngenuncheată lângă patul lui, cu chipul îngropat în aşternuturi, iar suspinele îi zguduiau trupul subţirel.

Royce se uită la singura femeie din încăpere ai cărei ochi rămăseseră uscaţi, vrăciţa Eartha.

— Acum a murit? Am întârziat cu doar câteva clipe?

Bătrâna îşi dădu pe spate părul ce-i atârna în şuviţe şi îi zâmbi larg.

— Mort? Poate că o să trăiască. Nu-l omorî înainte să-i bată ceasul!

Royce primi vestea cu un amestec de uşurare şi mânie. Până la urmă, mânia se dovedi mai puternică.

— Afară! se răsti el la femeile care făceau zgomot. Ţineţi-vă smiorcăielile până o să fie nevoie!

Darelle se răsuci spre el, cu chipul la fel de roşu ca şi ochii, în timp ce sânii micuţi îi tresăltau de indignare, căci se considera jignită:

— E fratele meu!

— Aşa e, dar ce bine îi faci dacă te tot jelueşti? Cum poate să doarmă, ca să-şi recapete puterile, în tot zgomotul pe care-l faci? N-are nevoie de lacrimile tale, Darelle, ca să-şi dea seama că ţii la el.

Darelle sări în picioare ca să-l înfrunte; abia dacă-i ajungea însă până la piept. Dacă ar fi avut destulă îndrăzneală, l-ar fi lovit cu pumnii în piept; aşa însă, se mulţumi să-l privească sfidător.

— N-ai suflet, Royce! Am zis eu întotdeauna că aşa el

— Şi tu ai, domniţă? Atunci, n-o să fii deloc uimită că vorbele tale nu mă rănesc. Du-te şi pune-ţi chipul într-o formă mai bună. Pe urmă, poţi să te întorci să stai cu Alden, cum ţi-e obiceiul – dacă poţi să faci asta în linişte.

Cele două slujitoare fugiseră deja din încăpere. Darelle ieşi şi ea, mândră. Eartha ştia că porunca de a pleca nu o privea şi pe ea, dar se aplecă spre coşul ei cu ierburi.

Royce rămăsese cu privirea aţintită pe chipul înspăimântat al surorii lui şi privirea i se îmblânzi.

— De ce plângeai? Credeai că Alden o să moară?

Meghan se repezi la el şi-i încolăci coapsele cu braţele, căci abia dacă îi ajungea la mijloc.

— Eartha a zis că poate că nu, aşa că eu mă rugam, însă Darelle a început să plângă şi…

— Şi verişoara ta te învaţă obiceiuri proaste încă de la o vârstă fragedă, pitico. E bine că te rugai, pentru că Alden are nevoie de rugăciunile tale, ca să se însănătoşească repede. Dar crezi că vrea să plângi, când ar trebui să te bucuri că e încă în viaţă, după ce i-a înfruntat pe cei mai mari duşmani ai noştri?

N-avea deloc chef să-i vorbească şi ei despre faptul nu era bine să plângă din nimic, pentru că fetiţa era timidă şi izbucnea în lacrimi din cele mai neînsemnate motive. Se mulţumi doar s-o ia în braţe şi să-i şteargă lacrimile de pe obrăjorii roşii.

— E vremea să mergi la culcare, Meghan, şi să te rogi pentru Alden până o să adormi. Hai, du-te acum!

Şi, cu un sărut pe frunte, o puse jos.

— Îţi mulţumesc, Royce, se auzi glasul slab al lui Alden, din pat, de îndată ce Meghan închise uşa în urma ei. Nu ştiu cât mai puteam să mă prefac că dorm. Dar de fiecare dată când deschideam ochii, Darelle începea să zbiere la mine să mă fac bine.

Royce izbucni în râs şi-şi trase un scaun lângă pat.

— Seldon, tâmpitul ăla, mi-a zis că eşti rănit în burtă. Pe barba Domnului, nu mă aşteptam să te mai găsesc în viaţă, ca să nu mai zic că şi vorbeşti!

Alden încercă să zâmbească, însă nu reuşi decât să scrâşnească din dinţi.

— Mi-a scos un pic din măruntaie, dar a fost cât pe ce ca lama să-mi spintece toate maţele. Doamne, ce doare! Şi când mă gândesc că mi-a făcut-o un flăcăiandru cu ochii cei mai frumoşi pe care i-am văzut vreodată!

— Spune-mi cum arăta şi, dacă e unul dintre cei de jos, o să am eu grijă să moară în cele mai mari chinuri.

— Era doar un băieţandru fără tuleie, Royce, care nici măcar n-ar fi trebuit să fie cu ceilalţi.

— Dacă până şi copiii lor pot să plece după pradă, atunci pot să şi moară, zise Royce plin de fiere.

— Atunci, vrei să-i omori pe toţi?

— Da.

— Dar de ce?

Royce îl privi urât:

— Ştii de ce.

— Da, ştiu de ce ai vrea să-i omori, dar de ce ai face-o, când ai putea să-i foloseşti? Sunt învinşi acum. Am pus mâna pe corabia lor, iar Waite mi-a zis că e plină de mărfuri, care sunt toate ale tale acum. Lyman s-a tot plâns că slujitorii lui nu sunt destul de zdraveni ca să care pietrele romane cu care să-ţi ridicăm zidul. Uite câte luni ţi-a luat numai ca să aduci câteva pietroaie aici. Lui îi curg deja balele după spinările puternice ale prizonierilor. Recunoaşte, Royce: vikingii i-ar putea ridica zidul în jumătate din timp, şi gândeşte-te şi ce chestie, zidul o să fie numai bun ca să-i ţină la depărtare pe fraţii lor, danezii.

Expresia de pe chipul lui Royce nu se schimbase.

— Văd că tu şi cu Laman aţi vorbit deja de asta.

— Nu i-a tăcut gura cât a ţinut drumul până acasă. Dar să ştii că are dreptate, Royce. De ce să-i omori, când ţi-ar fi mai de folos în viaţă?

— Alden, ştii că îmi eşti mai apropiat chiar decât mi-a fost propriul frate. Cum poţi să-mi ceri să trăiesc gândindumă că pot să scape şi să ne măcelărească pe toţi în somn?

— Nu-ţi cer una ca asta. Putem să luăm toate măsurile ca să fim siguri că n-o să poată scăpa. Gândeşte-te numai la asta, înainte să-i osândeşti.

În clipa aceea, se deschise uşa şi Darelle îşi făcu apariţia. Ochii îi erau uscaţi acum, dar arunca din ei flăcări spre Royce. Cei trei crescuseră împreună; Alden era cu un an mai mic decât Royce, iar Darelle era cu doi ani mai mică decât fratele ei. Erau singura familie pe care o mai avea Royce, în afară de Meghan, şi el îi iubea la fel de mult pe amândoi. Uneori însă, se putea lipsi de vederea lui Darelle,

căci era, fără îndoială, sătul de suspinele şi de supărările ei prosteşti.

— Aşa deci, mă învinuieşti că nu-l las să doarmă, dar tu ce faci, că îl ţii de vorbă cu trăncăneli despre păgânii ăia împuţiţi?

Royce ridică ochii spre cer, zâmbindu-i lui Alden.

— Te las în grija minunată a surorii tale.

Iar Alden îi aruncă o privire plină de tristeţe, în timp ce Royce ieşea din încăpere.

Capitolul 9

Royce se uita cum sora lui alergă prin sală, trăgând cu ochiul prin uşa deschisă, după care se întoarse, încruntându-se nedumerită, şi o luă din nou la fugă spre scările pe care venise. O chemă înainte să ajungă la ei. Fata veni, fără să mai alerge însă la fel de repede, la masa cea lungă unde el stătea singur, mâncând de dimineaţă. Ea mâncase deja împreună cu slujitoarea sa, Udele.

Lui Darelle încă nu-i trecuse supărarea pe Royce din seara trecută şi în dimineaţa asta nu se aşezase la masă cu el, ci îl urmărea cu privirea din locul unde stătea, aplecată deasupra unui dintre răniţi. Se vedea de la o poştă cât îi e de greu lui Meghan să se apropie de înspăimântătorul ei frate.

Frica lui Meghan de el îi rupea inima lui Royce; şi totul era din cauza lui, căci se purtase îngrozitor în primul an după ce pierduse atâtea fiinţe dragi în atacurile vikingilor. Meghan era prea mică să-şi dea seama ce simţea el, de ce era aşa de posac cu toată lumea, chiar şi cu ea. În anul acela începuse să se teamă de el şi spaima n-o mai părăsise niciodată, chiar dacă el se purtase cu ea cu cea mai mare dragoste, după ce înţelesese ce se petrecea.

Din vremurile acelea, ea rămăsese cu o mulţime de spaime – de străini, de glasurile prea tari, de oameni furioşi –, iar el se învinuia pentru toate astea. Ştia că ea îl iubeşte.

El era primul la care alerga şi i se ascundea în spate când simţea nevoia de apărare. Dar îi era atâta ruşine de el, era atât de sfioasă şi se purta cu atâta umilinţă, ca şi cum s-ar fi aşteptat mereu ca el s-o pedepsească ori chiar mai rău. De fapt, aşa se purta cu toţi bărbaţii, însă lui Royce purtarea ei îi rupea inima.

— Ţi-era frică să ieşi? o întrebă blând fratele ei când ea se aşeză în sfârşit lângă el, cu capul plecat.

— Nu, voiam doar să mă uit la vikingi. Udele zice să sunt urâţi cu toţii, dar mie mi se părea că sunt doar răniţi.

Spunând asta, fetiţa îşi ridică pe furiş privirea, ca să-l vadă ce zice, şi se linişti observând că el îi zâmbeşte.

— Şi nu crezi că ar putea fi oameni răniţi şi răi?

— Ba da, dar tot nu păreau prea răi. Unul chiar mi-a zâmbit sau aşa mi s-a părut. Royce, oamenii ăştia chiar pot fi atât de răi? Eu credeam că oamenii trebuie să trăiască multă vreme în păcat ca să se facă tare răi.

— Oamenii ăştia nu-l cunosc pe Dumnezeu, ca să le mai ostoiască răutatea, aşa că n-are nicio însemnătate cât sunt de tineri.

— Udele mi-a zis că au mulţi zei şi că şi din pricina asta sunt aşa de răi.

— Nu, de-asta sunt necredincioşi, căci le aduc jertfe zeilor lor păgâni. Ţi-e frică de ei?

— Da, recunoscu ea, umilită.

Cuprins de o pornire bruscă, el o întrebă:

— Meghan, ce crezi tu că ar trebui să fac cu ei?

— Fă-i să plece de aici.

— Ca să se întoarcă şi să ne facă rău altă dată? Nu pot lăsa să se întâmple una ca asta.

— Atunci, fă-i creştini!

Royce izbucni în râs la auzul acestei simple soluţii.

— Asta e sarcina bunului nostru abate, nu a mea.

— Atunci, ce-o să faci cu ei? Udele se gândeşte că o să-i omori.

Şi Meghan fu străbătută de un fior în timp ce spunea asta.

— Udele gândeşte prea mult cu glas tare, se încruntă

el.

Meghan îşi lăsă iar ochii în jos.

— Eu i-am zis că n-o s-o faci, pentru că acum nu se mai luptă, iar tu n-ai omorî un om decât în bătălie.

— Uneori, e nevoie... Dar Royce se întrerupse, clătinând din cap. Lasă, piticuţo! Ce-ai zice dacă i-am pune să ne ridice zidul?

— Ar munci pentru noi?

— Cred c-o s-o facă dacă o să-i îmboldim puţin, răspunse el.

— Vrei să zici că n-o să aibă de ales?

— Prizonierii nu prea au de ales decât rareori, piticuţo, şi nu uita că ei asta şi sunt. Dacă ar fi câştigat lupta şi te-ar fi dus în ţara lor, ar fi făcut din tine o roabă. Nu se pot aştepta la altceva pentru ei.

Apoi Royce se ridică, pentru că se făcuse târziu şi, dacă până atunci nu se putuse hotărî, acum, după discuţia cu Meghan, ştia ce are de făcut.

— Ai grijă! mai adăugă el, dându-i fetiţei la o parte şuviţele de pe obraji. Câtă vreme se află aici, nu te apropia de ei. Sunt oameni primejdioşi, chiar dacă poate nu par. Trebuie să-mi făgăduieşti, Meghan!

Sora lui dădu din cap şovăitoare, rămânând cu privirea după el, în vreme ce părăsea sala. De îndată ce el se făcu nevăzut, ea o rupse la fugă în sus pe scări, ca să-i spună bătrânei ursuze care-i era slujitoare că vikingii n-aveau să moară, în cele din urmă.

*

Soarele era sus pe cer când Royce ieşi din sală, ducându-se drept spre ei. Kristen aşteptase clipa asta, aşa cum aşteptau cu toţii, rumegându-şi părerile de rău: că n-avea să-şi mai vadă niciodată părinţii, că n-avea să mai aibă vreodată un soţ sau copii, că n-avea să mai vadă ziua de mâine. Hotărâse că n-avea să moară ca o laşă, dar, de fapt, nu voia deloc să moară.

Doi dintre paznici îl opriră, ca să-i vorbească, după

care amândoi îl urmară, în timp ce el continua să traverseze curtea. Saxonul cel mărunţel, Hunfrith, îşi terminase rondul în mijlocul nopţii, dar se întorsese la începutul dimineţii, ca să-i înnebunească în continuare cu descrierea torturilor care îi aşteptau. Acum, se duse drept la Thorolf, lovindu-l peste piciorul gol cu latul săbiei pe care o ţinea scoasă.

— Stăpânul meu Royce o să vă vorbească, vikingule, anunţă Hunfrith plin de fudulie.

Kristen îl ciupi pe Thorolf ca să-l facă să se ridice în picioare, însă el îi înlătură mâna, refuzând s-o facă. Stătea ghemuit, gata să sară la saxoni, ca şi ceilalţi, dacă făceau vreo încercare să-l ia pe vreunul dintre ei ca să-l tortureze. Cum nu se aflau decât trei oameni în faţa lui, nu prea părea că venise vremea pentru asta, dar el nu voia deloc să rişte.

Ochii de un verde întunecat al lordului saxon rătăceau fără ţintă de la unul la altul, ca şi cum i-ar fi văzut pentru prima dată. Ca şi în ziua de dinainte, expresia lui era inscrutabilă. Fireşte că păreau într-un hal şi mai fără de hal acum, în lumina strălucitoare a dimineţii, iar el îşi dădea seama, fără putinţă de tăgadă, că ei nu erau deloc primejdioşi, altfel nu s-ar fi apropiat atât de mult. Era aproape sfidător cu faptul că nu-i era deloc teamă.

Saxonul ăsta nu se temea deloc, gândea Kristen când privirea lui trecu peste ea, după care îşi întoarse brusc ochii înapoi la ea. Ea îşi lăsă repede capul în jos, iar inima îi tresări în mod neplăcut, simţindu-se privită de ochii aceia întunecaţi şi temându-se că-i fusese dată pe faţă deghizarea.

Nu-şi ridică privirea până nu-l auzi vorbind, însă atunci fu cuprinsă de o nelinişte şi mai mare. Nu-şi dăduse seama că faptul că era prinsă în lanţuri lângă Thorolf, singurul dintre ei care putea să vorbească pentru toţi, o făcea să fie şi mai aproape de a deveni obiectul atenţiei lor. Se dădu repede în spatele lui şi se ghemui, astfel încât spatele lui lat să o ascundă vederii.

Saxonul se uita în jos la Thorolf.

— Mi s-a spus că vorbeşti limba noastră.

— Da, puţin, recunoscu Thorolf.

— Cine e căpetenia voastră?

— A murit.

— Corabia era a lui?

— A tatălui său.

— Cum te cheamă?

— Thorolf Eiriksson.

— Atunci, arată-mi care e noua voastră căpetenie, Thorolf, pentru că ştiu că v-aţi ales pe cineva.

Thorolf nu răspunse nimic o vreme, după care, în cele din urmă, îi ceru:

— Spune mai rar!

Royce se încruntă, nerăbdător:

— Noua voastră căpetenie. Cine e?

Acum, Thorolf zâmbi şi strigă:

— Ohthere, ridică-te în picioare şi fă-te cunoscut saxonului!

Kristen îl văzu pe vărul ei cum se ridica nesigur în picioare, căci nu pricepuse nimic din ce se vorbea până nu auzise chemarea lui Thorolf. Se afla în partea cealaltă a cercului faţă de ea, însă în noaptea trecută ajunsese până la ea, târând încă trei oameni după el pentru asta. Cei doi fraţi ai lui erau morţi, dar el nu-şi dădea frâu liber durerii, ca şi ea. Cum era cel mai vârstnic dintre ei şi vărul lui Selig, tuturor li se păruse firesc ca el să le fie căpetenie de-acum.

— Cum îl cheamă? întrebă Royce, cu ochii la Ohthere.

— Ohthere Haardrad, răspunse Thorolf.

— Prea bine. Spune-i lui Ohthere Haardrad că am fost convins să fiu îndurător. Nu vă pot da drumul, dar o să vă hrănesc şi o să vă dau un adăpost dacă o să voiţi să mă slujiţi. Trebuie să ridic un zid de piatră în jurul acestui conac. Dacă nu vreţi să munciţi, nu vi se va da de mâncare. E simplu.

În loc să-i ceară saxonului să repete mai rar ceea ce spusese, Thorolf arătă spre tovarăşii lui şi zise:

— Vorbă.

Royce dădu din cap:

— Cum să nu, sfătuiţi-vă.

Thorolf le făcu semn oamenilor să se strângă laolaltă, ca să nu-l vadă nimeni că o pune să vorbească pe Kristen, trăgând-o în mijlocul lor.

— Pe dinţii lui Thor? Ce tot zicea, Kristen?

Ea zâmbea cu gura până la urechi.

— N-o să ne omoare. Vrea să-i ridicăm noi zidul ăla de piatră.

— Nu, n-o să asud eu pentru ticălosul ăla!

— Atunci, o să mori de foame, răspunse fata. Astea sunt condiţiile lui. Muncim pentru hrană şi adăpost.

— Ca sclavi!

— Nu fiţi proşti! şuieră ea. Asta o să ne dea destul timp ca să fugim.

— Aşa e, şi să ne oblojim, se învoi Ohthere. Spune-i acum, Thorolf. Nu are rost să-l facem să creadă că unii dintre noi nu vor din toată inima să-i accepte condiţiile.

De data asta, Thorolf se ridică în picioare şi-l strigă pe Royce.

— Lanţurile? fu prima lui întrebare.

— Rămân. Să nu crezi că sunt aşa de nătărău încât să mă încred în vreunul dintre voi.

Thorolf zâmbi uşor, dând din cap. Saxonul era înţelept, dar nu ştia cum arată nişte vikingi bine hrăniţi, teferi şi hotărâţi să evadeze.

Capitolul 10

O bătrână veni la ei să le oblojească rănile. Era murdară şi neîngrijită; purta o rochie strâmtă şi cu mâneci lungi, iar pe deasupra o rochie fără mâneci, pe care nu şi-o strânsese în cingătoare, ceea ce o făcea să semene cu un sac. Mergea foarte drept pentru vârsta ei şi le spuse că se numeşte Eartha. Părea o femeie care trăise câţi ani şi-a dorit, aşa că acum era îndrăzneaţă, obraznică şi lipsită de teamă, ca şi când nu-i păsa deloc ce şi-ar putea atrage prin ceea ce făcea.

Kristen era în acelaşi timp amuzată şi îngrijorată de ea. Se uita cum Eartha îi înghiontea şi-i împungea cu degetul pe bărbaţii din jurul ei, bărbaţi care arătau ca nişte uriaşi pe lângă femeia atât de firavă, care râdea de bodogănelile sau de vorbele lor de ocară. Era însă îngrijorată deoarece ştia că în cele din urmă Eartha avea să ajungă şi la ea şi să vrea să-i vadă aşa-zisa rană de la cap, iar ea nu putea să se învoiască la asta.

Nici Kristen nu se simţea prea bine, din cauza arşiţei, cu care niciunul dintre ei nu era obişnuit. Mulţi dintre bărbaţi îşi sfâşiaseră nădragii, însă, oricât şi-ar fi dorit să facă şi ea la fel, ştia că n-o să îndrăznească. I-ar fi fost milă de Eartha, care era încotoşmănată în două rochii şi, fără îndoială, mai avea şi o cămaşă pe dedesubt, dacă nu ş-ar fi părut că arşiţa n-o supără absolut deloc. Dar probabil că saxonii erau obişnuiţi cu asta.

Earha sfârşise cu Ivarr şi se lăsă pe vine lângă Kristen, arătându-i prin semne că trebuie să-i arate unde mai fusese rănită în afară de cap, pentru că presupunea că avea răni din cauza petelor de sânge de care era acoperită. Kristen îi dădu peste mână ca s-o îndepărteze, dar se alese şi ea cu o palmă peste mână. Eartha încercă din nou să-i scoată legătura de la cap, dar Kristen sări în picioare, întrecând-o cu mult în înălţime pe bătrână şi sperând că statura ei avea s-o descurajeze. Dar nu se întâmplă asta. Fu nevoită dar să o prindă pe Eartha de încheieturi şi să o ţină aşa, pentru ca să-i ţină mâinile femeii departe de capul ei. Pe când făcea asta, simţi cum vârful unei săbii o împunge în coaste.

Câţiva vikingi se ridicară la rândul lor în picioare, iar paznicul saxon care îi sărise Earthei în ajutor se dădu la o parte. Îl speriaseră îndeajuns de tare, încât să fugă de îndată după întăriri.

Kristen gemu, văzând ce provocase, chiar dacă nu avusese altceva de făcut. Şapte saxoni se îndreptau în fugă spre ei, cu săbiile scoase. Ea o privi urât pe Eartha, care fusese atât de încăpăţânată, după care îi dădu drumul. Acum, Thorolf o opri pe bătrână, trăgând-o pe Kristen în spatele lui.

Din fericire, saxonii şovăiră, odată ajunşi la prizonieri, căci vedeau că Eartha nu mai e ameninţată.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Hunfrith.

— Flăcăiandrul ăla nu mă lasă să-i oblojesc rana, se plânse Eartha.

Hunfrith se uită la Thorolf, aşteptând o explicaţie, iar acesta zise doar:

— Se repară. Lasă în pace.

Hunfrith pufni, după care se uită încruntat la Eartha, care provocase toată panica:

— Aşa e, dacă poate să sară în sus aşa cum a făcut, n-are nevoie de leacurile tale, babo.

— Ar trebui să-i schimb bandajul, nu se lăsă Eartha. E plin tot de sânge.

— Lasă-l, a zis Hunfrith. Oblojeşte-i pe cei care vor. Pe ceilalţi, lasă-i în pace! Apoi adăugă, de data asta adresându-i-se lui Thorolf: Spune-i prietenului tău să-şi ţină mâinile acasă de acum înainte!

Era clar că Hunfrith nu voia să mărească zarva, din moment ce atâţia vikingi erau gata să sară în apărarea băiatului. Earthei însă acest lucru nu-i plăcea şi plecă de acolo bodogănind că flăcăiandrul ăla prea se purta ca o fată. Unul dintre saxoni zise că poate de asta îl şi luaseră vikingii cu ei, iar gluma îi făcu pe toţi să izbucnească în râs.

Kristen se înroşise ca focul auzindu-i vorbele. Thorolf o văzu şi o întrebă de ce, dar ea scutură din cap, înroşindu-se şi mai tare. El nu voia decât s-o necăjească, bătând-o la cap să-i spună, pentru că fata era doar rareori stânjenită. Ea însă îi dădu o palmă peste mână şi se aşeză jos furioasă, întorcându-i spatele.

Din poziţia aceasta, cuprindea cu privirea sala cea mare. Văzu că un bărbat se uita la ei de la o fereastră de sus. Chipul îi era ascuns în umbre, aşa că nu-şi putea da seama cine era, dar nu se simţea deloc în largul ei că mai erau priviţi şi de alţi ochi decât cei ai paznicilor. De fiecare dată când vorbise cu Thorolf şi cu ceilalţi, avusese grijă să se ferească doar de gărzi. De-acum, trebuia să fie mult mai cu băgare de seamă, ştiind că oricine dintre cei din sală

putea să tragă cu ochiul la ei.

După plecarea Earthei, primiră de mâncare, iar cei cărora li se luaseră cizmele pentru că erau noi sau foarte bune şi le primiră înapoi, deşi nu şi le puteau trage în picioare peste lanţuri. Asta se rezolvă însă mai spre după-amiază, când fierarul veni la ei.

Le scoase astfel inelele de fier de la glezne, înlocuindu-le cu altele, care aveau un lanţ scurt, lipit de fiecare pereche de inele.

Părţile se închideau, prinzându-se una în alta şi erau fixate strâns, însă fiecare avea o închizătoare ca să poată fi înlăturate, deşi nu se vedea pe nicăieri vreo cheie. În spatele fiecărei părţi de fier era un inel de fier, prin care era trecut un alt lanţ mai lung. Acesta avea numai douăzeci de picioare lungime şi, după ce fu trecut prin inelele de la picioarele fiecăruia dintre oameni şi apoi capetele prinse împreună, cercul în care stăteau în jurul stâlpului celui înalt se strâmtă foarte mult, limitându-le destul poziţiile în care puteau sta.

Lui Kristen îi era silă de aceste noi precauţii luate împotriva lor. Se gândea că lanţul cel lung avea să le fie scos când aveau să fie puşi la muncă, însă lanţul cel scurt care-i înlănţuia gleznele n-o lăsa să facă decât paşi mici şi, cu siguranţă, înceţi, iar ea vedea deja cum o să se împiedice cu toţii şi o să tot cadă până o să se obişnuiască să meargă şontâcăind. Avea să fie tare umilitor, dar probabil că saxonii chiar asta şi voiau.

Ca şi ceilalţi, şi Kristen îşi primise cizmele înapoi, deşi căptuşeala de piele le fusese smulsă. Era bine măcar că, în felul ăsta, lanţurile nu-i mai puteau roade direct pielea. Totuşi, cătuşele erau bine strânse şi fără îndoială că aveau s-o roadă prin cizmele de piele moale. Cum avea gleznele mai subţiri decât ceilalţi, fierarul fusese nevoit să trimită după o pereche specială de cătuşe pentru ea, unele mai mici, despre care îşi putea doar închipui că fuseseră făcute pentru un băietan mult mai scund decât ea.

În noaptea aceea, începu să plouă şi, aşa cum stăteau strânşi sub cerul liber, pe toţi îi supăra rău potopul. Kristen

era cea mai nefericită, căci se străduia în van să-şi protejeze bandajul, să nu fie spălat de sânge. În cele din urmă, pe Thorolf îl apucă râsul de strădaniile ei şi îi veni în ajutor, înconjurându-i capul cu braţele lui şi aplecându-se cât putea peste ea. Asta o ajută să nu-şi ude legăturile, dar numai uşor nu îi fu toată noaptea.

De la fereastra lui, Royce privea scena care se petrecea în curte, îl văzu pe flăcăiandru protestând când fusese acoperit, încercând să-l dea la o parte pe Thorolf, îl văzu pe vikingul mai solid dându-i o palmă pe spate şi strigându-i ceva la ureche, după care acoperindu-i băiatului capul cu ambele mâini şi fiind astfel nevoit să se lase pe jumătate peste el. După aceea, se liniştiră, la fel cum făcură şi ceilalţi. Paznicii făcuseră un adăpost ca să-i apere de ploaie în faţa magaziei de alimente. Restul curţii, care se înnămolea tot mai tare, era cufundat în tăcere.

— Care e cel despre care Eartha a zis că a atacat-o?

Royce se uită absent la Darelle. Fata venise lângă el la fereastră, după ce pusese la loc piesele de fildeş ale jocului de şah pe care tocmai îl terminaseră.

— Vikingul nu a atacat-o. Pur şi simplu n-a vrut s-o lase să-i oblojească rana.

— Dar ea a zis…

— Darelle, am văzut totul, iar baba cam sare peste cal când povesteşte.

— Dacă ar fi pus mâna pe mine, sper că n-ai fi luat totul atât de uşor, bodogăni ea bosumflată.

— Sigur că nu, zâmbi el.

— Care dintre ei e?

— N-ai cum să-l vezi acum.

— Alden a zis că cel care l-a rănit e un băieţandru. El e?

— Da, cel mai tânăr dintre ei.

— Atunci, trebuia să pui să fie biciuit, dacă l-ai văzut că a pus mâna pe Eartha.

— Erau prea mulţi gata să lupte pentru el. N-ar fi servit la nimic, decât să avem şi mai mulţi răniţi.

— Da, poate, se învoi ea, fără prea mare tragere de

inimă. Nu pot să ne ridice zidul dacă îşi dau duhul. Zidul e mai important. Ei sunt puţini şi-i putem supraveghea, însă danezii sunt mult mai mulţi.

Royce râse uşor:

— Văd că Alden te-a convins că avem nevoie de ei.

— Tu eşti cel care i-ar fi omorât pe toţi, îi aminti ea cu o privire trufaşă, care îl făcu să zâmbească. Măcar el şi-a dat seama că o să ne fie mai de folos vii.

— Nu cumva e vremea să te duci să vezi ce face Alden? îi sugeră Royce, într-adins.

Darelle plescăi jignită:

— Puteai să-mi spui direct să plec.

— N-aş putea să fiu atât de spurcat la vorbă, răspunse el făcând pe nevinovatul, în timp ce o împingea spre uşă.

*

Royce rămânea adesea la fereastră, uitându-se cum muncesc vikingii. Era semn că mai are încă până să le accepte prezenţa la Wyndhurst, pentru că nu se simţea în largul lui decât atunci când îi putea avea sub ochi. Nu era prea încântat de ideea de a-i folosi ca să-i ridice zidul, aşa cum fuseseră Alden şi Lyman, căci, atunci când avea să vină iar vremea războiului, urma să-i înfrunte pe danezi la graniţele Wessexului şi se îndoia că duşmanii lui o să ajungă vreodată atât de departe în miazăzi, încât să provoace stricăciuni la Wyndhurst.

Dar, cum regele Alfred voia ca nobilii lui să-şi întărească locuinţele şi cum aveau şi multă piatră în ruinele de pe vremea romanilor, aflate în apropiere, se învoise că ar trebui să fie ridicat un zid de piatră, indiferent dacă avea să fie vreodată nevoie de el sau nu. Şi vikingii puseseră deja pietrele pe care slujitorii lui se chinuiseră luni întregi să le aducă, şi încă făcuseră totul în doar o săptămână.

— Meghan mi-a zis că ăsta e noul tău obicei, vere.

Royce se răsuci pe călcâie, văzându-l pe Alden care stătea în prag.

— Chiar trebuie să te ridici din pat aşa de repede?

— Nu începe şi tu! gemu Alden. M-au cocoloşit destul femeile.

Royce îi zâmbi larg bărbatului ceva mai tânăr, în timp ce Alden se îndrepta încetişor spre fereastra deschisă, rămânând în picioare lângă el.

— Eşti tare bine-venit aici, căci îmi rod prea mult gândurile cu amintiri din trecut stând singur. Dar, pentru Dumnezeu, nu-mi iese deloc din minte gândul că o să pună ei ceva nou la cale, acum că-s aproape vindecaţi cu toţii, aşa că vin mereu aici, să-i supraveghez. Numai doi nu pot încă să care pietrele cu uşurinţă.

Alden se aplecă pe fereastră, fluierând încetişor la vederea priveliştii din curte.

— Deci e adevărat! Chiar ne trebuie mai multă piatră.

— Da, recunoscu Royce fără chef. E nevoie doar de doi dintre ei ca să ridice pietrele cele mai mari pe care le-au adus cu greu cinci slujitori. Şi, în toată vremea asta, servitorii n-au reuşit nici măcar să termine adăpostul pe care i-am pus să-l facă pentru vikingi lângă magazia de alimente. O să mai dureze câteva zile până o să-i putem încuia acolo noaptea. Pe urmă, n-o să mai avem nevoie de atâţia oameni care să-i păzească, cel puţin pe timp de noapte.

— Îţi faci prea multe griji, Royce. Ce pot să facă, aşa înlănţuiţi cum sunt?

— Vere, lanţurile alea pot să fie sfărâmate cu un singur topor zdravăn. Unul dintre ei poate doborî cu mâinile goale doi oameni de-ai mei, până să apuce al treilea să scoată sabia. Şi proştii ăia tot stau prea aproape de ei, cu toate că le-am zis să stea la distanţă. Dacă vikingii sunt hotărâţi să-şi recapete libertatea, şi nu mă îndoiesc că sunt, atunci în cele din urmă o să încerce ei ceva şi mulţi o să moară în clipele alea.

— Arde-le corabia şi spune-le că marea le e închisă de-acum, sugeră Alden.

Royce se încruntă.

— Mă miră că nu ţi-a zis nimeni că am făcut asta deja.

— Atunci, ai nevoie de ceva care să-i ţină potoliţi,

spuse Alden.

— Aşa e, dar ce anume?

— Ai putea să le iei căpetenia de lângă ei. Dacă o să creadă că o să-l omori la primul semn de răzmeriţă, asta ar trebui…

— Nu, Alden. M-am gândit şi eu la asta, dar mi-au spus că cel care i-a condus aici e mort. Corabia pe care am ars-o era a tatălui său. Şi-au ales un nou conducător dintre ei şi, dacă îl înlătur, o să-şi aleagă altul.

— Au zis că a murit? întrebă Alden. Şi dacă nu-i aşa?

— Ce? exclamă Royce.

— Dacă ar fi aici, printre ei, ar putea doar să-ţi fi spus aşa ca nu cumva să rişte să-l piardă, din motivul pe care ţi l-am sugerat.

— Pe onoarea mea, nu m-am gândit la asta! zise Royce, dar apoi se încruntă şi el gânditor. Nu, singurul în jurul căruia se strâng cu toţii e flăcăiandrul. Îl apără de parcă ar fi un sugaci.

La început, se gândise că băiatul e fratele lui Thorolf şi că de aceea îl răsfăţa zdrahonul acela. Dar, după ce prizonierii începuseră să lucreze la zid, se părea că toţi au grijă de flăcăiandru, împiedicându-i pe paznici să-l îmboldească, luând pietrele cele mai grele de la el şi împingându-l spre cele mai uşoare, iar doi sau chiar mai mulţi îl ajutau să se ridice de fiecare dată când cădea. Dar, fir-ar să fie, dacă nu era cel mai jegos dintre ei, căci nu se spăla niciodată când le dădeau apă. Ei însă tot îl cocoloşeau.

— Să fie el căpetenia? se aventură Alden, uitându-se la cel despre care vorbeau, care stătea pe zidul scund, în vreme ce erau puse ultimele pietre, aşa cum poruncea Lyman.

— Te-ai ţăcănit, vere? E doar un băieţandru căruia încă nu i-au ieşit tuleiele. Ce-i drept, toţi sunt tineri, dar el e cel mai tânăr dintre toţi.

— Dar dacă tatăl lui le-a dat vasul, atunci ei sunt nevoiţi să-l urmeze pe cel ales de el ca să îl conducă.

Royce se încruntă, întunecat la chip. Să fie oare aşa

de simplu? Propriul lui rege era mai tânăr cu câţiva ani decât el. Însă Alfred fusese al doilea la comanda oştirii încă de când avea şaisprezece ani. Băiatul ăsta, care încă mai avea nevoie să fie alintat, însă nu ştia meşteşugul armelor. Şi totuşi, băiatul ăsta, care nu ştia să se lupte, îl rănise pe Alden, iar Alden era un războinic la fel de încercat ca Royce. Şi acum, că se gândea, îşi dădu seama că toţi vikingii se opreau din ceea ce făceau de fiecare dată când băiatul atrăgea atenţia, ca şi cum ar fi rămas în aşteptare, gata să-i sară în ajutor dacă era nevoie.

— Cred că a venit vremea să mai stau o dată de vorbă cu Thorolf, anunţă Royce tăios.

— Care e?

Royce arătă spre fereastră.

— Acolo, cel care tocmai l-a chemat pe băiat să vină la el. Este singurul care pricepe limba noastră, chiar dacă nu prea bine.

— S-ar zice că Lyman a terminat cu ei pe ziua de azi, remarcă Alden.

— Da, mâine-dimineaţă o să-i ducă cu căruţele până la ruine, ca să mai aducă pietre. Iar asta înseamnă că eu o să-mi irosesc din nou oamenii, ba încă şi mai mulţi, ca să-i păzească.

Amândoi se uitară câteva clipe la paznicii care mergeau pe lângă vikingi, grăbindu-i să se întoarcă iar la stâlpul lor. Royce tocmai pleca de la fereastră, când strigătul lui Alden îl făcu să se oprească.

— Cred că sunt ceva belele.

Royce se răsuci pe călcâie. Vedea că unul dintre vikingi căzuse, iar Hunfrith îl lovea cu cizma ca să se ridice. Nu fu nevoit să încerce să ghicească despre care viking era vorba, căci tot grupul se oprise. Thorolf strigă ceva la Hunfrith, după care piciorul saxonului se ridică în aer şi omul căzu pe spate. Flăcăiandrul se ridică în picioare, scuturându-şi colbul de pe mâini, iar vikingii izbucniră în hohote de râs în vreme ce-şi continuau drumul.

— I-am spus tăntălăului ăluia să-i lase în pace, şuieră Royce printre dinţi. Are noroc că nu i-au luat armele când

era la pământ.

— Doamne fereşte, strigă Alden, vrea să-l atace pe băiat!

Îl văzuse şi Royce pe Hunfrith care se ridica de jos cu sabia scoasă, dar se năpustise afară din încăpere, luând-o în jos pe scări. Totuşi, când ajunse în curte, răul fusese făcut. Unul dintre paznici fugise după ajutor, iar arcaşii înconjuraseră grupul de la o distanţă sigură. Trei dintre paznici îl ameninţau pe Ohthere, care îl înşfăcase pe Hunfrith şi îl strângea ca un urs, mai să-i rupă şira spinării, cu toate că vikingul nu părea să-l strângă prea tare în clipa aceea.

Thorolf vorbea liniştit cu Ohthere. Băiatul nu era de văzut pe nicăieri; în cele din urmă însă, Royce îl zări iţindu-se pe după umerii celor din faţa lui. Fusese împins în centrul grupului.

— Spune-i să-mi lase jos omul, Thorolf, altfel o să fiu nevoit să-l omor.

Royce vorbise foarte rar, pentru ca omul să-l înţeleagă. Se uita la Ohthere, care îi susţinea privirea fără nicio emoţie pe faţă.

— Spune-i acum, Thorolf!

— I-am spus, răspunse vikingul, după care încercă să explice. Vărul lui Ohthere. Nu atacă vărul lui Ohthere.

Acum, Royce se întoarse spre Thorolf.

— El e vărul băiatului?

— Da.

— Atunci, tu ce eşti cu băiatul?

— Prieten.

— Băiatul e conducătorul vostru, Thorolf?

Thorolf păru uimit de întrebare, după care un zâmbet larg i se ivi pe faţă şi le traduse întrebarea tovarăşilor săi. Mulţi dintre ei izbucniră în râs. Din fericire, râsetele mai potoliră ceva din încordare. Până şi Ohthere pufni în râs şi-l aruncă la picioarele lui pe Hunfrith, care gemea. Royce îl înşfăcă de tunică pe saxonul cel mărunţel şi îi dădu brânci, ca să piară din faţa vikingilor.

Sabia lui Hunfrith zăcea în colb, între Royce şi

Ohthere. Saxonul o ridică, de asemenea, îndreptându-i vârful în jos într-un mod neamenințător.

— Avem o problemă, Thorolf, zise el liniştit. Nu vreau ca oamenii mei să fie atacaţi.

— Hunfrith atac.

— Da, ştiu, se învoi Royce. Cred că mândria lui suferea.

— Încurcat înadins – lovit – meritat, răspunse Thorolf furios.

Royce rămase tăcut o clipă, cugetând la ceea ce auzise.

— Dacă într-adevăr l-a lovit pe băiat, atunci poate că a meritat să fie pus la pământ. Dar băiatul ăsta face mai multă bătaie de cap decât merită.

— Nu.

— Poate dacă îl separ de restul grupului şi îi dau sarcini mai uşoare…

— Nu!

Sprâncenele întunecate ale lui Royce se încruntară la auzul acestui cuvânt.

— Cheamă-l în faţă pe băiat! Să hotărască el!

— Mut.

— Aşa mi s-a spus. Dar pe tine te pricepe destul de bine, nu-i aşa? Te-am văzut de multe ori vorbind cu el. Zi-i să vină, Thorolf!

Dar tânărul cu păr frumos se prefăcu de data aceasta că nu pricepe şi nu deschise gura. Royce se hotărî să-i ia pe ceilalţi prin surprindere, înainte ca Thorolf să apuce să le spună ce se vorbise, îi dădu la o parte pe vikingii din faţa lui, îl înşfăcă pe băiat de umăr şi îl trase la marginea grupului. Ohthere făcu o mişcare, ca să-l tragă înapoi pe băiat, dar se opri, căci Royce îi pusese flăcăiandrului vârful săbiei la gât.

Royce îl privea fix pe Thorolf, cu ochii mijiţi de furie.

— Cred că m-ai minţit despre ăsta, vikingule. Spune-mi acum cine e!

Thorolf rămase tăcut. Se apropiaseră şi mai mulţi paznici, iar o lance lungă îl ţinea la depărtare de Royce.

Ohthere îi ţinea în frâu pe cei din grup.

— Ai nevoie de ceva ajutor ca să-ţi dezlegi limba? întrebă Royce.

Thorolf continua să tacă, iar el îşi pierdu răbdarea. Începu să-l tragă pe băiat spre stâlpul prizonierilor. Băiatul căzu, căci mergea cu paşi prea mari şi furioşi, dar Royce îl trase din nou în picioare, strigându-le porunci oamenilor săi în vreme ce mergea. Ajunşi la stâlp, îl lipi pe băiat de el, cu faţa la stâlp, şi îi prinse încheieturile în jurul stâlpului, ţinându-le bine până când unul dintre oamenii lui veni în fugă spre el cu o frânghie scurtă, cu care el îl legă de îndată de mâini.

Apoi se îndepărtă de stâlp, uitându-se spre locul unde rămăsese Thorolf. Ceilalţi vikingi strigau acum la el, dar Thorolf nu-şi descleşta gura, cu toate că în ochii lui albaştri lucea o flacără duşmănoasă. Oare Thorolf credea că Royce nu vrea decât să-l lase pe băiat legat acolo? Ei bine, avea să afle repede că se înşală.

Royce stătea în spatele băiatului, iar spatele lui ascundea stâlpul de ochii prizonierilor. Saxonul îşi trase pumnalul din teacă şi tăie vesta groasă a băiatului până la cingătoare. Tunica de piele pe care fu nevoit s-o înlăture după asta era atât de strânsă, că ştia că probabil îl tăiase pe băiat pe spate când o sfâşiase de sus până jos, însă nu auzi niciun sunet de protest.

În faţa ochilor săi apăru pielea moale şi albă, făcându-l pe Royce să se încrunte. Băiatul nu avea muşchi groşi, ca să îndure şfichiul biciului. Şi, într-adevăr, îi tăiase pielea delicată. O dâră subţire şi stacojie se întindea de la omoplat până la jumătatea drumului spre mijloc. Chiar că avea să pună să fie biciuit un copilaş dacă Thorolf nu avea să-i spună de bunăvoie adevărul despre el.

Royce se dădu într-o parte, ca să vadă toţi ce făcuse.

— Nu! strigă Thorolf şi împinse într-o parte suliţa, încercând să ajungă la Royce. La rândul său, Ohthere smulse o suliţă din mâna unuia dintre paznici şi îi lovi pe alţi doi, sfidând pe oricine încerca să i-o ia, în vreme ce se îndrepta spre stâlp, cuprins de o furie ucigaşă.

Royce scoase un strigăt, ca să-i facă atenţi, şi se opriră cu toţii la vederea pumnalului pe care îl ţinea lipit de spatele alb şi moale.

— Adevărul, Thorolf!

— Nimeni! Un băiat! se încăpăţână vikingul.

Waite îi aduse biciul. Thorolf scoase din nou un strigăt şi se pregătea să mai spună ceva, când băiatul scuturã violent din cap, făcându-l pe Thorolf să tacă. Royce simţi cum turbează de furie. Chiar dacă nu rostise niciun cuvânt, dorinţele băiatului erau ascultate.

— Mare prostie ai făcut, se răsti Royce la el, dând ocol stâlpului ca să-i vadă chipul, ca şi vikingii care acum se liniştiseră. Tu o să suferi, nu el. Nu poţi să-mi spui tu, dar o să-l fac pe el să-mi spună că tu eşti căpetenia lor. E clar. Vreau numai să îmi confirmaţi asta.

Nu se aştepta la vreun răspuns de la mut, nici nu credea că vorbele îi fuseseră înţelese. Era furios că din cauza lor avea să facă una ca asta şi se înfurie şi mai tare când acei frumoşi ochi turcoaz îl ţintuiră cu privirea o clipă, înainte să-şi lase în jos capul, astfel încât nu-i mai putea zări chipul. Fir-ar să fie, asta era o mişcare pe care numai o femeie ar face-o! De fapt, prea multe lucruri la băiatul ăsta îi aminteau de o muiere. Dacă n-ar fi ştiut că e cu neputinţă, ar fi fost ispitit să-i tragă în jos tunica, numai ca să se asigure că e doar închipuirea lui. Şi alţi băieţandri aveau gene lungi, ochi frumoşi şi piele moale, până ajungeau la vârsta la care deveneau bărbaţi. Asta pur şi simplu încă nu împlinise vârsta aceea.

Royce îi făcu semn lui Waite, să înceapă. Biciul şfichiui, iar băiatul şuieră încet, aproape ca un fluierat. Niciun alt sunet nu se auzea în curtea încremenită. Thorolf rămânea tăcut, deşi ţinea pumnii încleştaţi şi toţi muşchii îi erau încordaţi, ca să se împiedice să se mişte. Royce făcu din nou semn.

De data aceasta, trupul înalt şi slab al băiatului se izbi de stâlp, după care se dădu înapoi din reflex, atât cât i se puteau întinde braţele. Tunica de piele, desfăcută, începu să-i alunece de pe umeri. Băiatul se lipi repede iar de stâlp,

fără să fie biciuit, însă nu atât de repede încât o fâşie de în alb să nu aibă timp să cadă de sub tunică.

Royce se aplecă şi luă de jos pânza, care arăta ca un bandaj. Pe ea nu era însă nicio picătură de sânge. La un capăt avea un nod, care arăta că o tăiase când îi tăiase şi tunica. Pe pânză erau imprimate urmele a două adânciturі, aproape ca şi cum fâşia ar fi fost pusă peste…

— Nu, doar n-o să cred una ca asta!

Însă ochii i se ridicară spre capul plecat, după care întinse mâna şi apucă tunica, trăgând-o în jos. Rămase o clipă cu gura căscată, după care îi scăpă o înjurătură urâtă, la vederea dovezii care îl preschimbase pe băiat într-o femeie. Întinse cealaltă mână şi-i smulse bandajul de pe cap, înjurând din nou când o coadă lungă, aurie, îi căzu pe spate.

Din piepturile tuturor prizonierilor scăpă un geamăt, însă ea nu scoase niciun sunet; nu-i curgea nicio lacrimă în ochii cu care îl ţintuia direct acum. Ce împieliţată de muiere era asta, de nu se dăduse pe faţă ca să scape de biciuire? Sau nu-şi dăduse seama că el n-ar biciui o femeie?

Îi tăie legăturile, iar ea îşi trase degrabă tunica în sus, ca să se acopere. De îndată ce termină, el o înşfăcă de mână şi o târî înapoi, la Thorolf, care părea înfrânt.

— Un băiat, asta zici că e? Nimeni? Şi m-ai lăsat s-o biciuiesc! Ce voiai să ascunzi? Că e femeie? De ce? întrebă Royce furios.

— Ca să mă apere, răspunse Kristen.

El se întoarse spumegând spre ea, însă fata nu-şi feri ochii de furia lui.

— A, nu eşti nici mută, şi mai şi înţelegi limba noastră! Pentru numele lui Dumnezeu, ai de gând să-mi spui de ce n-ai deschis gura, ca să mă împiedici să te biciuiesc!

— Ca să mă apere, să nu fiu siluită de bărbaţii saxoni, răspunse ea simplu.

La auzul vorbelor ei, Royce izbucni într-un hohot de râs crud.

— Eşti prea înaltă ca să fii dorită de bărbaţii noştri, sau nu ţi-ai dat seama? Şi nu că ai putea ispiti în vreun fel

pe cineva, muiere!

Spusese ultimele cuvinte numai pentru că era furios, însă ele tot o răniseră.

— Acum ce-o să faci cu mine? îndrăzni ea să întrebe.

Royce fu cuprins de supărare, văzând că ea nu-i luase în seamă insultele.

— De acum înainte, o să fii slujnică în casă. În funcţie de felul cum se poartă ei, o să ne purtăm şi noi cu tine. Pricepi?

— Da.

— Atunci, fă-i şi pe ei să priceapă!

Kristen se uită la Thorolf şi la Ohthere, care venise lângă el.

— Vrea să mă ţină ostatică în casa lui, ca să fie sigur că vă purtaţi bine. N-o să vă schimbaţi hotărârile din cauza asta. Trebuie să-mi făgăduiţi că, dacă aveţi ocazia, o să fugiţi. Dacă măcar unul dintre voi poate ajunge acasă, o să-l puteţi trimite pe tata la mine.

— Dar o să te omoare dacă noi fugim.

— E furios acum pentru că a biciuit o femeie. N-o să mă ucidă.

Ohthere dădu din cap, înţelegând.

— Dacă avem noroc, o să ne ducem la danezii din miazănoapte. Ei au corăbii şi o să putem să ne întoarcem în Nordlanda.

— Bine. Şi eu o să vă spun cum îmi merge, dacă o să pot, aşa că să nu vă faceţi griji pentru mine!

— Destul! se răsti Royce, împingând-o în braţele lui Waite. Du-o înăuntru şi pune-le pe femei să-i facă o baie.

În vreme ce fata se îndepărta, îi zări dungile roşii de pe spate, una dintre ele perlată de sânge, aşa că nu putu decât să-i spună lui Thorolf, pe un ton cât mai liniştit:

— Ştiu că v-a spus mai mult decât i-am cerut. Iar acum vă zic: la prima încercare pe care o să faceţi de a fugi ori de a-mi răni oamenii, o s-o fac să-şi dorească să fi murit. Şi eu nu fac ameninţări în van.

Capitolul 11

Când păşi în casa saxonilor, Kristen se simţi prost, nelalocul ei. Sala în care pătrunse era lungă şi mai spaţioasă decât cea a tatălui ei, dar ştia că aşa trebuie să fie într-o clădire atât de mare. Acasă, nu avea niciun etaj deasupra sălii, care, din această pricină, semăna cu o uriaşă peşteră de piatră, atât de rece, că în timpul iernii familia prefera să-şi petreacă iernile în bucătărie, care era închisă, în clădirea aceasta, sala avea un etaj deasupra, însă tavanul tot era foarte înalt.

Bucătăria nu era închisă cu totul, aşa cum era acasă, pentru că la ea bunicul ei ceruse să fie astfel, fiind necăjit rău de fum. Aici, se gătea într-o vatră lungă de piatră, care ocupa aproape jumătate din lungimea peretelui din spate, din partea dreaptă; la celălalt capăt al lui, se afla o scară. Mai era încă o vatră de piatră, la fel de lungă, în mijlocul celui mai lung perete dinspre dreapta, însă aceasta din urmă era rece şi goală; fără îndoială, nu era folosită în lunile de vară. Pereţii erau de piatră până la tavan, deasupra vetrelor, iar în sală erau de piatră până la înălţimea de câteva picioare; la fel şi în jurul uşilor mari de la intrare.

Pardoseala era din lemn şi sună a gol când Kristen păşi pe ea, făcând-o să presupună că poate sub ea se afla vreo pivniţă. Un covor mic şi pătrat, precum cele pe care Garrick le târguise din răsărit, acoperea un pic din podea în faţa a două ferestre mari, una în partea din faţă a sălii, tot pe dreapta. Pe el fuseseră puse scaune şi jilţuri, ca şi războaie de ţesut şi o tapiserie. Era clar că locul le e destinat femeilor, iar trei lucrau chiar acum acolo.

Toate ferestrele şi uşile erau deschise, lăsând să intre lumina şi aerul cald. În partea opusă locului destinat femeilor, dar tot în faţa ferestrelor, însă mai spre centrul sălii, se afla un butoi mare de bere, cu canea. În jurul lui se

aflau bănci şi scaune, precum şi câteva măsuţe pe care erau puse piese de joc. Erau, de asemenea, tot soiul de unelte şi, pe o altă masă, mai lungă, se găseau arme, gherghefuri, ba chiar şi vase de lemn, toate în lucru. La masă stătea un bărbat care înfăşură nişte fâşii subţiri de piele pe mânerul unui bici. Kristen se chirci, iar durerea pe care o simţea pe spate deveni deodată mai puternică.

În sală se aflau cu totul şapte femei; se opriră toate din ce făceau când Waite intră împreună cu Kristen. Combinaţia dintre veşmintele ei bărbăteşti, dintre care jumătate îi erau sfâşiate şi atârnau pe ea în zdrenţe, şi înălţimea sa, căci era mai înaltă cu cel puţin un cap şi jumătate decât toate femeile de acolo, o făcea pe Kristen să se simtă ca şi cum ar fi fost o ciudăţenie. Toate celelalte femei erau acoperite din cap până-n picioare de rochii cu mâneci lungi; unele purtau văluri, care le ascundeau şi părul; în schimb, ea avea braţele goale şi i se mai vedea şi spatele. Erau curate şi foarte îngrijite, spre deosebire de ea, care era împuţită de atâta mizerie şi noroi cu care se mânjise înadins, ca să-şi ascundă pielea delicată.

Una dintre femei, împodobită mai bogat decât celelalte, se ridică în picioare şi-i strigă lui Waite să aştepte. Probabil era doamna casei, dacă putea să-l oprească pe oştean atât de poruncitoare. Kristen nu s-ar fi mirat ca lordul saxon să aibă o soţie încântătoare. Mai că ar fi invidiat-o pe această doamnă pentru un soţ atât de arătos, dacă n-ar fi fost prizoniera respectivului soţ.

— Cum îndrăzneşti să-l aduci aici? îl întrebă femeia pe Waite, apropiindu-se puţin, dar păstrând o distanţă considerabilă între ei.

— Milady, el e o ea, şi lordul Royce porunceşte ca femeile să o spele.

— O femeie? icni doamna, apropiindu-se ceva mai mult şi măsurând-o pe Kristen din cap până la picioarele care încă îi erau prinse în lanţ. Apoi clătină din cap: Nu, nu e cu putinţă.

Waite luă coada lungă a lui Kristen şi i-o aruncă peste umăr, pentru ca doamna să o vadă.

— Lordul Royce a pus să fie biciuită şi aşa ne-am dat seama de înşelătorie, îi explică el, întorcând-o fără milă pe Kristen cu spatele. Asta nu e spate de bărbat.

— O spinare netedă şi un păr lung tot nu fac o femeie.

Waite chicoti:

— Stăpânul nostru a cercetat altfel, cum veţi vedea când o să fie îmbăiată.

Doamna plescăi dezgustată.

— Şi noi ce să facem cu ea, după ce o spălăm?

Waite ridică din umeri.

— Puneţi-o să muncească aşa cum vreţi, stăpână. O să rămână în casă.

— Ce-o fi în mintea lui Royce, se văită femeia, de ne bagă o păgână în casă?

— Vrea s-o folosească…

— Sigur că da! pufni ea. În acelaşi fel în care or fi folosit-o şi vikingii.

— Poate şi aşa, rânji Waite. Dar mai degrabă ca pe o ostatică.

— O, prea bine, zise doamna, oftând din greu. Trimite pe cineva după cheia de la lanţuri, dacă e să fie spălată bine. Dar mai întâi du-o în baie şi lasă doi oameni de pază, până le spun eu femeilor ce au de făcut. Nici lor n-o să le fie deloc pe plac treaba asta.

Kristen fusese lăsată cu Uland şi Aldous, fără să ştie însă care dintre ei e unul şi care, altul, căci Waite îi strigase doar pe nume când străbătea sala. Baia micuţă era îngropată pe jumătate sub scări şi avea o uşă care dădea afară şi pe care apa putea să fie adusă de la o fântână. Cealaltă uşă se afla sub scări, lângă bucătărie. Înăuntru era un hârdău de lemn, în care nu prea intra decât un singur om, spre deosebire de hârdaiele din casa unchiului ei, Hugh. După câte se părea, saxonii nu se îmbăiau împreună.

Cei doi bărbaţi erau sigur servitori, iar Kristen nici nu-i băgă de seamă. Amândoi erau mărunţi şi oacheşi, unul bătrân, iar celălalt tânăr. Probabil erau tată şi fiu. Amândoi o priveau speriaţi, ca şi cum ar fi fost în mare încurcătură dacă ea ar fi încercat să plece.

Kristen însă numai să plece nu se gândea. Tânjea după baia asta, acum că nu mai trebuia să ascundă faptul că era femeie. Jegul cu care fusese nevoită să se acopere până acum o pusese teribil la încercare. Dacă nu s-ar fi poruncit să facă o baie, probabil că ar fi ajuns să o cerşească chiar ea.

Fierarul intră şi-i scoase cătuşele de la picioare, fără să le ia însă când plecă. Kristen se aşeză de îndată pe o bancă, scoţându-şi cizmele, ca să se uite la gleznele ei. Pielea era frecată şi se făcuse stacojie, însă nu avea răni deschise. Urma să se vindece destul de repede dacă scăpa de lanţurile alea.

Rămase aşezată şi se apucă să-şi despletească cosiţa, în vreme ce câţiva băieţi începuseră să aducă apă de afară. Se părea că n-aveau de gând să-şi bată capul s-o încălzească pentru ea, iar hârdăul era aproape plin. Ei însă nu-i păsa, căci era obişnuită să înoate în apă rece.

Când însă cinci femei se îngrămădiră în cămăruţă, fără s-o mai pună la socoteală şi pe doamnă, care rămăsese în prag, Kristen se supără şi se ridică în picioare.

— Doamnă, pot să mă spăl singură.

— Milostiv e Domnul, eu credeam că o să-mi fie tare greu să te fac să pricepi.

— Înţeleg foarte bine. O să fac baie. O s-o fac cu cea mai mare plăcere, dar nu am nevoie să mă ajute nimeni.

— Atunci, înseamnă că n-ai priceput nimic. Royce a poruncit să fii spălată de femei şi aşa va fi.

Nu era Kristen omul care să-şi bată capul cu asemenea mărunţişuri. Nici nu s-ar mai fi gândit la asta, dacă tot se învoise. Aşa că ridică din umeri nepăsătoare, aşteptând să fie scoşi bărbaţii afară din încăpere. Văzând însă că ei nu plecau, dar că femeile se îngrămădiseră în jurul ei ca să-i scoată hainele, ea le împinse cu atâta putere, că două dintre ele căzură şi începură să zbiere.

— Ascultă, doamnă – Kristen fu nevoită să strige, ca să acopere ţipetele celor două care căzuseră –, o să le îngădui femeilor tale să mă spele, dar nu în faţa bărbaţilor.

— Cum îndrăzneşti tu să-mi spui că o să îngădui? Ei se

află aici ca să-mi apere femeile de tine, căci nu avem încredere în tine să te lăsăm cu nişte femei lipsite de apărare.

Kristen fu cât pe ce să pufnească în râs auzind aceste vorbe. Cinci femei, şase, dacă o punea la socoteală şi pe stăpână, şi se credeau lipsite de apărare, în faţa uneia singure. Totuşi, se putea prea bine ca aşa să ajungă să stea lucrurile, dacă se încăpăţânau să-i dea jos veşmintele în faţa slujitorilor. Şi, dacă femeile tot se temeau aşa de tare de ea, nu era rău să profite de asta.

Arătă cu degetul spre cei doi bărbaţi, care făcuseră ochii cât cepele la gândul că vor fi nevoiţi s-o potolească.

— Dacă nu pleacă acum, ei o să aibă nevoie de apărare.

Plesnind de furie, doamna începu să strige porunci, Kristen înşfăcă banca pe care stătuse şi o aruncă înspre cei doi bărbaţi.

În vreme ce se apropia de casă, la urechile lui Royce răzbătură ţipetele şi strigătele. Intră înăuntru chiar când Uland zbura, pur şi simplu, afară pe uşa băii. Aldous ieşi împleticindu-se după el, dar se împiedică de cel mai tânăr şi căzu peste el. În cele din urmă, când Royce intră în încăpere, se înstăpânise liniştea, cu toate că Darelle încă ţipa ca o apucată, de cât era de furioasă.

— Ce dracu’ se petrece aici?

— Nu vrea să ne lase să-i facem baie.

— Doamnă, spune-i de ce! reuşi Kristen să gâfâie.

Era întinsă pe burtă pe podea şi patru femei stăteau pe ea. O prinseseră din spate, chiar când îl izgonea pe bătrân din încăpere. O trăseseră jos şi săriseră de îndată pe ea. Acum, abia dacă mai putea să respire, căci una i se aşezase pe piept, iar alta pe burtă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Darelle! strigă Royce. Ţi-am dat o treabă simplă de făcut, iar tu ai dat totul peste cap!

— Ea a început! protestă Darelle. Nu voia să le lase s-o dezbrace. Trăieşte zi şi noapte cu zeci de oameni, dar se ruşinează în faţa a doi servitori.

— Eu am poruncit s-o spele femeile. N-am zis nicio vorbă despre bărbaţi.

— Dar e vikingă, Royce! Doar nu vrei să ne laşi să rămânem singure cu ea!

— Pentru Dumnezeu, e doar o femeie!

— Nu arată ca o femeie. Nu se poartă ca o femeie. Şi i-a atacat pe fricoşii ăia doi cu o bancă! Iar tu vrei s-o laşi singură cu noi?

— Daţi-vă de pe ea! strigă el la femei în timp ce se îndrepta spre Kristen, înşfăcând-o şi ridicând-o în picioare de îndată ce fu eliberată. Femeie, dacă ne mai dai bătăi de cap, o să ai de-a face cu mine. Şi n-o să-ţi placă.

— Eu chiar voiam să fac baie şi mă bucuram de asta.

Royce se încruntă nedumerit, văzând-o cât de calmă răspunde.

— Atunci, fă-o! zise el, după care se uită la femeia cea mai vârstnică dintre cele prezente. Eda, după ce termini cu ea, adu-o la mine în odaie!

— Royce! protestă Darelle.

— Ce vrei? se răsti el.

— Doar nu vrei să… să…

— Darelle, vreau doar să-i pun câteva întrebări, iar asta nu te priveşte pe tine. Şi acum întoarce-te la treburile tale! Femeile n-au nevoie de tine ca să vezi dacă o freacă bine pe spate.

Darelle ieşi din încăpere înaintea lui, cu obrajii în flăcări. Royce însă n-avea niciun chef s-o mai domolească. Ceva mai prostesc nici că se putea! Nici măcar o baie nu putea să pregătească fără ţipete şi scandaluri.

*

Alden îl aştepta pe Royce în odaia lui de sus; nu se clintise de lângă fereastra unde îl lăsase vărul său.

— Ai văzut tot? îl întrebă Royce.

— Da, dar n-am putut să aud ce s-a spus, răspunse Alden, apoi adăugă: Ai văzut ce cred eu că ai văzut când i-ai dat jos tunica?

Royce mormăi:

— Flăcăiandrul ăla are o pereche de sâni tare arătoşi.

Alden pufni în râs, văzându-l ce faţă face, dar apoi se înroşi, dându-şi seama:

— A fost destul de rău că am crezut că m-a doborât un băieţandru, dar să mai fie şi femeie!

— Linişteşte-te, Alden! Tocmai a azvârlit cât colo doi slujitori, în baie. Nu e ca niciuna dintre femeile pe care le cunoaştem noi.

— Aşa o fi. E neobişnuit de înaltă pentru o femeie, destul cât să ne fi prostit pe noi atâta vreme.

— Dar de ce or fi luat o femeie după ei, când au plecat să prade? se întrebă Royce.

Alden ridică din umeri.

— Pentru ce altceva? Să se îngrijească de poftele lor pe corabie. A ajuns mai târziu în luptă. Aş zice că a fost lăsată pe corabie, dar a văzut atacul de acolo şi s-a gândit să le sară în ajutor. La urma urmelor, dacă toţi vikingii ar fi fost ucişi, ea ar fi rămas singură. Nu-i de mirare că a luptat din greu, cot la cot cu ei.

— Da. Ar fi îndurat chiar să fie biciuită şi mai mult, numai să nu ne arate că e femeie. A zis că „a vrut să se apere, să nu fie siluită de saxoni”, râse Royce amar, spunând asta. Bărbaţii sunt bărbaţi. De ce s-ar teme o târfă de o naţie deosebită de a ei?

— O fi credincioasă naţiei ei şi i-o fi silă să se culce cu duşmanii.

— Da, poate. Acum înţeleg de ce s-au străduit ei din greu să-i ascundă sexul. În curând, aveau să fie încuiaţi în fiecare noapte împreună cu ea. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu reuşesc să pricep ce-or găsi ei atât de atrăgător la o femeie atât de înaltă şi de mătăhăloasă.

Capitolul 12

În ziua când intră pentru prima dată în conacul

Wyndhurst, toată aventura prin care trecea Kristen şi care se preschimbase într-un dezastru luă o întorsătură cu totul deosebită. De-acum, nu mai trebuia să aibă grijă să-şi ţină gura închisă şi să-şi ascundă părul. Se găsea însă în faţa unei probleme pe care încercase să o evite până atunci: oare cum o priveau saxonii ăştia ca femeie? Era oare o monstruozitate pentru ei, din cauză că era atât de înaltă şi pentru că le era duşmancă? Sau avea să li se pară la fel de atrăgătoare ca şi bărbaţilor de acasă?

Lordul saxon spusese că ea nu ar putea să ispitească pe niciunul dintre oamenii săi. Dacă asta era ceea ce credea el, atunci putea să presupună că un bărbat n-ar vrea să facă dragoste cu o femeie care era mai înaltă decât el, pentru că s-ar simţi mai prejos decât ea şi n-ar putea avea stăpânire asupra ei. Prea bine, însemna atunci că asta o punea la adăpost de toţi, în afară de cei doi bărbaţi pe care îi văzuse aici. Cel despre care spera că era mort. Şi celălalt, care era stăpânul locului.

Kristen nu prea ştia ce să zică despre lordul Royce. Abia dacă îl văzuse în timpul săptămânii care trecuse, iar când el apărea prin preajmă, ea evitase să se uite direct la el. Însă nu-i ieşea din minte prima dată când îl văzuse. Arăta ca un tânăr zeu când intrase călare în curte, atât de drept şi de mândru pe armăsarul lui puternic, atât de plin de forţă, un adevărat conducător, atât pentru sine, cât şi pentru cei din jurul lui. Se vârâse plin de îndrăzneală între şaisprezece bărbaţi, uriaşi şi bine clădiţi, şi le arătase din plin sila pe care o nutrea faţă de ei.

Omul acesta n-avea nici urmă de frică. Iar azi, din nou, lordul Royce îşi croise drum printre vikingi, smulgând-o pe Kristen de sub aripa lor ocrotitoare. Oamenii nu ştiuseră cum să se poarte, căci el se apropiase de ei fără arme.

Ohthere se gândea că fusese un prost că se purtase atât de lipsit de griji. Thorolf credea că îi ispitise într-adins, că nu căuta decât un pretext ca să-i măcelărească. Kristen era şi ea de aceeaşi părere cu Thorolf, căci nu-i ieşise din minte privirea lui din prima zi şi porunca lui rece, lipsită de milă, ca ei să fie ucişi.

Se temuse de el din pricina asta. Însă asta n-o împiedica să-l şi admire. Îi plăcuse întotdeauna priveliştea trupurilor bărbăteşti puternice şi bine proporţionate. Chiar în ultima noapte a petrecerii de acasă, mama ei o surprinsese pe când se uita la Dane, fiul mezin al lui Perrin şi Janie, în timp ce-şi încerca puterea braţelor, şi o necăjise, întrebând-o dacă era sigură că nu-i e pe plac niciunul dintre cei de acolo, ca să-l ia de soţ. Un trup puternic şi frumos era o sărbătoare pentru ochi, iar mama ei o învăţase să nu se ruşineze că are asemenea gânduri. În plus, lordul saxon nu avea numai un trup minunat, ci şi un chip tare încântător.

Da, dacă era să fie cinstită, îi plăcea mult să-l privească. Însă nu voia ca el să se uite la ea la fel de încântat. Cu ura pe care le-o purta ei şi celorlalţi, sigur că n-ar fi fost o experienţă plăcută să facă dragoste cu el. Şi, atâta vreme cât ea nu-i trezea poftele, avea să fie la adăpost, chiar dacă acum nu mai era împreună cu ceilalţi. Ţelurile ei nu se schimbaseră. Urma să muncească şi să rămână cât mai în umbră, până când va avea ocazia să fugă. Deocamdată însă, o întrebare nu-i dădea pace: cum avea s-o vadă el ca femeie?

Femeile o frecaseră cu înverşunare, fără îndoială înadins, până când ajunsese de-a dreptul carne vie. Îndurase totul numai pentru că voia să nu mai provoace cine ştie ce zarvă care să-l aducă înapoi pe saxon.

Veşmintele pe care i le dăduseră erau de tot râsul. Nu aveau nimic pe potriva trupului ei înalt, nici măcar după ce dăduseră drumul la tiv. O fi fost ea subţire pentru cât era de înaltă, dar în comparaţie cu ele, era imensă. Mânecile cămăşii albe pe care o primise erau prea strâmte ca să-şi treacă încheieturile prin ele. Femeie începuseră să se certe dacă să-i taie mânecile şi să i le prindă cu şireturi deocamdată ori să le lase aşa şi să le mai adauge nişte material. Kristen rezolvă problema smulgându-le cu totul. Acasă, nu avea mâneci la rochiile de vară şi, dacă ar fi avut aici, i-ar fi fost mult prea cald. Niciuna dintre femei nu era de acord cu soluţia ei, dar le era la fel de lehamite să se

certe cu ea, pe cât îi era şi ei de ele. Şi nici nu mai voiau să înfrunte supărarea lordului.

Cămaşa, care ar fi trebuit să-i acopere picioarele unei femei, nu-i ajungea lui Kristen nici măcar la glezne. Iar rochia cenuşie pe care i-o dăduseră să şi-o pună peste cămaşă abia dacă îi ajungea la genunchi. Bine măcar că nu avea mâneci, şi era largă în părţi, aşa că putea să şi-o aranjeze cum voia cu cingătoarea de sfoară pe care i-o dăduseră. Ea hotărî să nu strângă sfoara, chiar dacă în felul ăsta rochia îi cădea în falduri în lateral, lăsând la vedere cămaşa strânsă pe corp, care era mult prea strâmtă. Şi, cum n-avea să-i poată ascunde chipul, indiferent ce făcea, măcar felul acesta de a se îmbrăca nu atrăgea aşa de mult atenţia asupra rotunjimilor ei.

Îi luaseră cizmele, dându-i în schimb o pereche de pantofi de casă cu tocul jos, care ar fi fost potriviţi, dacă ele n-ar fi vrut să o ferece iar în lanţuri, iar pantofii nu-i acopereau gleznele. N-avea însă de gând să îndure fiarele alea pe pielea goală fără o luptă şi le şi spuse asta. Eda, cea mai în vârstă, alese, plină de înţelepciune, să lase hotărârea asta în seama unuia mai presus decât ea, aşa că se mulţumi să ia lanţurile cu ea, în timp ce o conducea pe Kristen sus, împreună cu alte două slujnice.

Deşi nu-şi dădea seama din ce motiv, Kristen era agitată acum, când ştia că avea să-l revadă pe lordul Royce. Nu credea că ea o să-i fie câtuşi de puţin pe plac, dar exista totuşi o posibilitate foarte mică să se întâmple şi asta, acum că era spălată şi aranjată.

El stătea lângă o măsuţă şi şlefuia o sabie lungă, cu două tăişuri, când Eda o împinse pe Kristen în odaie. Fără să-i explice de ce fata nu era din nou înlănţuită, se mulţumi doar să pună lanţurile pe masă şi ieşi, închizând uşa în urma ei şi lăsând-o pe Kristen în picioare în mijlocul încăperii.

Odaia era mare şi destul de goală. În afară de patul cu stâlpi mici, din stânga uşii, şi de cufărul cel mare de la picioarele lui, în mijlocul încăperii se mai afla o măsuţă cu patru scaune. În partea opusă uşii, un cufăr cu lacăt fusese

aşezat între cele două ferestre deschise, ca o bancă. De cealaltă parte a patului se mai afla încă o fereastră, mai mare, care dădea în curtea din faţă. În încăpere nu era nicio tapiserie care s-o mai înveselească, nici covoare pe jos, dar pe peretele din dreapta lui Kristen fuseseră agăţate tot felul de arme.

Încă nu putea să se uite la el, deşi îi simţea ochii aţintiţi asupra ei. Aştepta ca el să vorbească, însă clipele se făceau din ce în ce mai lungi, şi el nu scotea niciun sunet. Fata studiase cu atenţie toată încăperea şi nu mai avea unde să se uite. Nu era în obiceiul ei să-şi aţintească umilă ochii în podea. Afară, se purtase aşa doar pentru că Thorolf o avertizase că avea genele prea lungi pentru un băiat şi n-ar trebui să atragă atenţia celorlalţi asupra lor.

Începu în cele din urmă cu cizmele lui, apoi îşi ridică încet privirea, până când ochii lor se întâlniră. Iar acum, nu-şi mai putu dezlipi privirea de la el nici dacă ar fi vrut. Nu vedea în ochii lui nici urmă de ură, ci doar uimire.

— Cine eşti?

Se părea că întrebarea fusese smulsă din el datorită uluielii. Oare ce-o fi fost în mintea lui, de părea atât de nedumerit?

— Ce vrei să ştii, de fapt? răspunse ea tot printr-o întrebare. Mă numesc Kristen, dar cred că vrei să afli mai mult.

Felul în care el se ridică şi se îndreptă spre ea o făcea să creadă că el nu auzise niciun cuvânt din ce spusese. Expresia lui era incredibil de uimită, deşi în ochii lui mai era acum ceva ce Kristen nu reuşea să priceapă. El nu se opri decât când ajunsese la o răsuflare de ea şi, atunci îşi ridică degetele, mângâindu-i obrazul ca spuma laptelui.

— Ţi-ai ascuns bine frumuseţea.

Kristen se dădu înapoi, îngrijorată:

— Ai zis că nu pot să ispitesc pe nimeni.

— Asta a fost înainte.

Fata gemu în sinea ei. Da, dorinţa licărea în adâncul ochilor lui verzi, în vreme ce se uita la chipul ei, iar apoi o măsura din cap până în picioare. Fata nu se păcălea

singură; n-avea cum să fie un adversar pe potrivă pentru el. Royce purta în ziua aceea o tunică cu mâneci lungi, iar muşchii pe care fata şi-i amintea se umflau ca şerpii pe sub ţesătura subţire. Ar fi putut s-o zdrobească cu mâinile lui mari. Ar fi putut s-o pună sub el în câteva clipe. Şi în toată ţara n-ar fi fost nimeni care să-l împiedice s-o ia, căci ea era duşmanul lui, biruită, iar el putea să facă tot ce voia cu ea.

— N-o să-ţi fie uşor să mă siluieşti, zise Kristen încet, dar ameninţător.

— Să te siluiesc? repetă el, deodată schimonosit la faţă de furie. Nu m-aş coborî într-atât încât să siluiesc o târfă vikingă!

Kristen nu fusese atât de jignită niciodată în viaţa ei. Era cât pe ce să i-o şi spună, dar se înfrână, căci mintea începuse să-i lucreze, să-i cântărească vorbele. El vorbise cu atâta silă! Şi nici nu era prea ciudat că el o credea o târfă. Putea fi singura explicaţie pentru faptul că plecase pe mare cu un echipaj format doar din bărbaţi.

Acum se întorsese în jilţul său, fără s-o mai privească. Părea că încearcă să-şi domolească mânia, să se stăpânească. Fata se întrebă pentru o clipă de ce oare îi ura atât de tare pe vikingi, căci nici măcar o clipă nu-i trecuse prin minte că el o putea uri doar pe ea, ci pe tot poporul ei, laolaltă.

— Ai şovăi la fel de mult dacă aş fi o fecioară vikingă?

Simţea că trebuie să ştie asta.

— S-ar face cu adevărat dreptate dacă aş avea o fecioară vikingă în gheare. M-aş bucura din plin să-ţi fac ceea ce le fac bărbaţii voştri femeilor saxone.

— Noi n-am mai ajuns niciodată pe ţărmurile voastre.

— Dar au fost alţii ca voi! se răsti el, amar.

Deci asta era. Vikingii mai prădaseră pe aici. Kristen se întreba pe cine pierduse el de era atât de amărât, că nu s-ar fi atins de o târfă pe care o folosiseră înaintea lui cei pe care-i ura, însă şi-ar fi vărsat furia pe o fecioară nevinovată, numai pentru că era o femeie vikingă. Pentru numele lui Dumnezeu! Faptul că o credea o târfă avea s-o ajute să-şi păstreze fecioria!

Când înţelese asta, Kristen fu cât pe ce să izbucnească în râs. Era ceva de necrezut. Dar, dacă numai aşa putea să se apere, atunci avea să se folosească de asta. Dar oare cum se purta o târfă?

— Voiai să-mi pui întrebări? îi aminti ea, simţindu-se mult mai uşurată acum, că temerile ei cele mai mare i se ostoiseră.

— Da. Ce ştii despre danezi?

— Că le plac ţinuturile voastre? zise ea, fără să-şi poată reţine zâmbetul văzând că el se încruntă la ea, nedumerit de neobrăzarea cu care făcea această remarcă, de parcă ar fi fost o întrebare.

— Ţi se pare că mă distrez? întrebă el tăios.

— Nu, îmi pare rău, răspunse ea făcând o faţă serioasă, deşi încă nu-şi ştersese cu totul zâmbetul de pe faţă. Însă nu pricep de ce crezi că eu aş şti ceva despre ei. Noi venim dintr-o altă ţară. Singurii danezi pe care i-am întâlnit vreodată erau negustori ca… aşa cum sunt mulţi din neamul meu.

Trebuia să fie mai cu grijă. Dacă îi spunea că tatăl ei este negustor, atunci el s-ar fi putut întreba de ce i se păruse ei necesar să devină târfă. Mai bine să nu ştie că părinţii îi erau în viaţă sau că avea familie.

Gândurile lui o luaseră, de altfel, pe acelaşi făgaş, făcând-o să-şi dea seama că încă se gândea la persoana ei.

— De ce şi-ar vinde favorurile atât de ieftin o femeie care arată ca tine?

— Chiar are vreo însemnătate de ce?

— Cred că nu, răspunse el, mai degrabă tăios, după care se cufundă în tăcere câteva clipe.

Se vedea foarte bine ce credea despre ea, din moment ce o lăsa să stea în picioare, deşi în încăpere se găseau trei scaune goale. Trudise toată dimineaţa, fusese biciuită după-amiază, trecuse printr-o îmbăiere care semănase tare mult cu o tortură, iar acum era ţinută în picioare şi supusă unui interogatoriu. Probabil că Loki, făcătorul de rele, râdea acum de se prăpădea de frământările ei. Ei bine, şi ea putea să râdă la fel de bine, şi

blestemată să fie dacă va mai sta mult în picioare. Aşa că se aşează pe podea, cu picioarele încrucişate, văzându-l cum se întunecă iar la faţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, muiere, tu chiar nu ştii să te porţi?

— Eu? exclamă ea. Dar tu ştii, dacă mă laşi să stau în picioare, în timp ce te lăfăieşti pe scaun?

— Poate că încă nu ţi-ai dat seama, dar aici eşti mai prejos decât ultima dintre slujitoare.

— A, deci cea mai umilă slujitoare poate să stea jos, iar eu nu? Asta vrei să pricep? Că sunt atât de josnică, încât nu pot să mă aştept nici măcar la cele mai simple gesturi de politeţe?

— Da, ai înţeles perfect.

Ce mai răspuns încăpăţânat şi furios! Oare la ce se aşteptase? Să-i ceară scuze unei prizoniere?

— Prea bine, saxonule, zise ea, izbucnind în râs, ceea ce-l ului, şi ridicându-se din nou în picioare. Să nu se spună niciodată că o femeie din miazănoapte nu e în stare să îndure nimic.

Faptul că ea se supunea păru să-i aţâţe şi mai mult furia lui Royce. Sări în picioare şi făcu un pas spre ea, dar se opri brusc, se răsuci pe călcâie şi rămase în picioare lângă masă; după cât se părea, se străduia să-şi recapete calmul. Oare ce i-ar fi făcut dacă nu s-ar fi oprit?

Fata se încruntă, nedumerită. Ce făcuse oare de-l înfuriase aşa de tare? Se supusese. Nu asta dorea el? Sau poate că ar fi trebuit să se lupte? El nu voia ca ea să fie uşor de subjugat? Da, poate că de fapt căuta vreun motiv ca s-o pedepsească, s-o folosească pentru a-şi lăsa el frâu liber mâniei, iar ea nu-l ajutase deloc pentru că fusese atât de înţelegătoare.

Kristen se înşela cum nu se putea mai mult. Din clipa în care ea intrase în odaie, Royce fusese pradă uluirii. Se simţise pe dată atras de ea şi era îngrozitor de nedumerit de acest lucru, pentru că era contrar a tot ceea ce ar fi trebuit să simtă. Ea chiar îi făcea silă. Chiar o ura, pe ea şi pe tot neamul ei. Însă, când se uitase la ea, prima pornire

fusese să o atingă. Iar când o făcuse, văzuse că avea pielea la fel de moale şi de delicată pe cât părea.

Era mult prea frumoasă ca să fie adevărată, iar Royce era înfuriat pe sine că putuse să o râvnească, fie şi doar pentru câteva clipe, ba chiar mai rău, o şi lăsase să vadă asta. Dacă o dispreţuia, era mai degrabă în folosul lui decât în al ei. Trebuia să nu-şi scoată din minte ce era ea. Femeia asta şi-ar fi vândut trupul oricărui bărbat, dacă-i dădea bani îndeajuns. Fără îndoială, se culcase cu toţi bărbaţii de pe corabie. Era o târfă vikingă. Nicio femeie nu-i putea face mai multă silă.

Numai că ea nu-i făcea deloc silă, şi tocmai aici era necazul. Ar fi trebuit să fie umilă şi înspăimântată. În locul ei, orice altă femeie ar fi fost. Ar fi trebuit să tremure în faţa mâniei lui şi să plângă, cerând îndurare. Atunci, ar fi putut s-o dispreţuiască. Ea însă îl pusese în încurcătură cu răspunsurile isteţe şi cu zâmbetul care i se ivise pe chip când el se înfuriase. Râdea, când el o umilea. Cum putea el să se lupte cu ispita atât de puternică, dacă ea îl tot lua pe nepregătite cu câte ceva neaşteptat?

— Poate că ar trebui să plec.

Royce se răsuci spre ea, ţintuind-o cu o privire furioasă.

— N-o să părăseşti clădirea asta, muiere.

— Mă gândeam doar să plec de lângă tine, dacă tot se pare că-ţi stârnesc atâta mânie.

— Nu tu o faci, minţi el, şi încă foarte uşor. Dar aşa e, poţi să pleci. Dar mai întâi, o să-ţi pui astea.

Şi, luând lanţurile de pe masă, le azvârli spre ea. Kristen le prinse din reflex, în loc să le lase să cadă pe jos. Lanţul se înfăşură în jurul încheieturii ei, iar una dintre cătuşele de fier o plesni peste antebraţ, smulgându-i o strâmbătură de durere. În mâinile ei, fierul se preschimbase într-o armă, însă ea nu-şi dădea seama. Se uită plină de dispreţ la cătuşe.

— Chiar vrei să mai port astea?

El dădu scurt din cap.

— Da, ca să ştii că doar ţi s-a schimbat poziţia, dar nu

s-a îmbunătăţit.

Ea îl privi liniştită, în vreme ce o sclipire dispreţuitoare îi trecu peste faţă.

— Nici nu credeam că ar fi altfel.

Apoi îşi lăsă mâna în jos, lăsând lanţurile să se desfacă încet şi să-i cadă la picioare, spunând:

— Va trebui să mi le pui.

— E de ajuns să ţi le prinzi, femeie, îi porunci el nerăbdător, fără să-i înţeleagă refuzul.

— Fă-o tu, saxonule, replică ea tăioasă. Eu n-o să-mi pierd niciodată libertatea de bunăvoie.

El se încruntă, la atâta îndrăzneală. Prima pornire fu să-i înfrângă de îndată sfidarea, înainte să se facă şi mai mare. Avea însă impresia că era nevoie de mai mult decât de o bătaie ca să o facă să-şi plece capul.

Se îndreptă deci spre ea şi înşfăcă lanţurile, după care se lăsă în genunchi şi i le prinse cu indiferenţă. Kristen rămase nemişcată în timp ce el făcea asta, uitându-se la capul lui plecat, la părul lui castaniu şi des, pe care era de ajuns să întindă mâna ca să-l atingă. Chiar că era păcat că erau sortiţi să fie duşmani. I-ar fi plăcut să-l cunoască pe acest bărbat în alte împrejurări.

El îşi ridică privirea spre ea. Înţelese greşit pricina tristeţii care i se citea în ochi şi, deodată, îşi dădu seama ce-i făcuse.

— Unde sunt cizmele pe care le purtai?

— Bătrâna aceea, Eda, a zis că nu sunt potrivite ca să fie purtate în casă.

— Atunci o să trebuiască să-ţi pui nişte cârpe pe sub cătuşe, ca să nu ţi se roadă pielea.

— Ce rost are, milord? E doar pielea mea, iar eu sunt mai prejos decât servul cel mai umil.

El se ridică, încruntându-se nedumerit.

— Kristen, nu doresc să mă port rău cu tine.

Fata era mirată că îşi amintise cum o cheamă. Crezuse că nici măcar n-o auzise când şi-l spusese, din moment ce i se adresase continuu numind-o femeie. Dar vorbele pe care le spusese el înainte o dureau cu atât mai

atare acum, că era din nou încătuşată, pentru că nădăjduise tare mult că el n-avea s-o mai facă.

— Deci merit măcar grija pe care le-o porţi animalelor tale?

El îşi dădu seama că se agăţa de cuvintele lui de dinainte, însă nu voia să schimbe ceea ce spusese, nici să se simtă vinovat.

— Da, aceeaşi grijă. Nici mai mult, nici mai puţin.

Ea dădu scurt din cap, fără să-l vadă cât de rău o răniseră aceste vorbe. Se întoarse să plece, însă el o prinse de braţ, iar cum ea nu se opri de îndată, mâna lui alunecă până o prinse de încheietură. În mod absolut nebunesc, fata observă ce mână caldă avea. Şi el nu-i dădu drumul timp de câteva clipe bune de când se întorsese să-l privească.

— Din moment ce nu poţi să dormi în acelaşi loc cu celelalte slujitoare, fără să fii păzită de un om, o să ai odaia ta, care va fi zăvorâtă. Şi, dacă eşti zăvorâtă, nu-i nevoie… Royce făcu o pauză, dus pe gânduri, după care îşi termină vorba abrupt: Nu trebuie să dormi cu lanţurile la picioare. O să-i dau Edei cheia, ca să ţi le scoată în fiecare noapte.

Kristen nu-i mulţumi. Vedea prea bine că-i părea rău că se lăsase în voia pornirii care-l făcuse să se învoiască la asta. Aşa că îi întoarse spatele şi ieşi din încăpere pe cât de trufaş îi permitea să fie pasul ei împiedicat de cătuşe.

Merita din plin asta. Merita din plin totul, pentru că-şi nesocotise părinţii şi se aruncase fără să gândească în aventura asta tragică. Deodată, se simţi atât de neajutorată, atât de singură, despărţită de ceilalţi cum era. Selig ar fi ştiut ce să facă, dacă ar fi fost aici. I-ar fi dat nădejde, până să fie dusă în casă. Dar Selig era mort. O, Doamne, Selig!

Şi atunci, cum nu mai trebuia să-şi ascundă durerea, se lăsă pradă ei. În tăcere, singură, prăbuşindu-se chiar acolo, la jumătatea drumului dintre odaia lui Royce şi scări. Din ochi îi curgeau lacrimile ca un izvor; era un lux pe care mândria ei avea să şi-l permită doar o dată. Şi o parte din bocetul ei era pentru sine însăşi.

Capitolul 13

Chiar dacă se afla în cel mai îndepărtat colţ al casei, în bucătărie, Kristen putea vedea, prin uşile deschise de la celălalt capăt, cele patru căruţe mari care ieşeau din curte pe porţile deschise. În două dintre ele fuseseră urcaţi prizonierii, în a treia se aflau paznicii lor, iar ultima era goală. Toate cele patru căruţe aveau să fie umplute cu pietrele grele de la vechile ruine, spre care se îndreptau ei. Dacă n-ar fi fost o mică întorsătură a sorţii, care-l făcuse pe lordul saxon să creadă că ea era căpetenia lor, atunci Kristen ar fi mers împreună cu ei.

Şi poate că azi urma să fie ziua în care ei aveau să fugă. Cei şaisprezece oameni erau supravegheaţi de numai nouă paznici. Poate o să se întâmple ceva, şansa de care aveau nevoie, şi pe urmă urmau să fie duşi de aici. Iar ea să fie lăsată în urmă, să îndure ce avea să urmeze.

Le zisese să nu-şi facă griji pentru ea, le zisese că lordul saxon n-avea s-o ucidă. Spusese că era furios pentru că biciuise o femeie. Dar ce ar fi putut să le spună atunci, ca să-i facă să se gândească mai întâi la ei? Dacă le-ar fi spus că la fel de bine părea furios pentru că se făcuse de râs crezând că ea era căpetenia lor, asta i-ar fi făcut pe unii dintre ei să şovăie s-o părăsească. Şi, cum ea era despărţită de ei acum, şi-ar fi irosit toate şansele dacă ar fi încercat să o scape şi pe ea ca să o ia cu ei. Nu, trebuiau să plece fără ea.

Pe când se uita cum porţile se închid în spatele prietenilor ei, Kristen se simţea mai degrabă cuprinsă de milă pentru ea însăşi. Petrecuse o noapte cumplită într-o cămăruţă întunecată, dormind pe un pat tare de scânduri. Ar fi trebui să fie încântată, căci era o mare îmbunătăţire, faţă de pământul rece, dar ea se simţea nefericită şi singură. Munca grea era mult mai uşor de îndurat când era împărtăşită cu alţii.

Nu că acum ar fi avut cine ştie ce munci grele. Acasă, îi plăcuse întotdeauna să ajute la treburile gospodăriei. De fapt, iarna, când furtunile de zăpadă năvăleau, nici nu le trecea prin cap să-i pună pe slujitori să iasă din adăposturile lor calde de lângă grajduri. Kristen şi mama ei găteau şi făceau curăţenie în casă pentru toată familia. Ce-i drept, Kristen muncea mai mult decât mama ei, căci acesteia nu-i fuseseră niciodată pe plac ceea ce ea numea „treburile de femeie”. Brenna ar fi râs şi, făcându-i cu ochiul, ar fi jurat că mult timp se considerase pe sine un băiat. Însă lui Kristen nu-i displăceau „treburile de femeie”. Ceea ce o supăra la Wyndhurst erau poruncile aspre, răstite, pe care le primea de la slujitorii care o priveau de sus.

— Te doare rău de tot?

Kristen se uită într-o parte şi văzu o fetiţă care se aşezase la un capăt al mesei celei lungi pe care o pregătise împreună cu alţii pentru micul dejun. Copila stătea la cel puţin şase picioare depărtare de masa unde Kristen pregătea aluatul pentru tartele cu căpşune care aveau să fie date mai târziu la masă. Avea o mutrişoară drăguţă, curată şi rozalie, iar pe umerii micuţi îi atârnau două codiţe de un castaniu-închis. Ochii ei mari şi verzi se uitau direct la Kristen, aşa că ea presupuse că întrebarea i se adresase ei.

— Ce să doară?

— Glezna ta. Îţi curge sânge.

Kristen îşi privi gleznele. Bineînţeles, sângele începuse să se scurgă în pantoful de la piciorul stâng. Era supărată pe ea însăşi, pentru că făcuse o mare prostie când refuzase cu încăpăţânare în acea dimineaţă să-şi pună nişte cârpe pe sub cătuşele de fier. Fusese o copilărie, făcută cu speranţa clară că ar putea să-l facă pe un anumit lord saxon să se simtă un pic vinovat când o să vadă că i se rosese pielea de la blestematele lui de cătuşe. Şi pe cine rănise, dacă nu pe ea însăşi? Lui fără îndoială că nu-i păsa nici cât negru sub unghie, căci, la urma urmelor, erau cătuşele lui.

Se uită din nou la fetiţa care o privea cu o atenţie

neascunsă.

— Nu, nu doare, o asigură Kristen zâmbind.

— Adevărat? Tu nu simţi durerea?

— Ba sigur că o simt. Dar, ca să-ţi spun adevărul, am atâtea lucruri în minte, că nici n-am simţit o durere micuţă, atât de departe în jos, zise ea, arătându-şi piciorul.

Fetiţa chicoti, la gluma pe care o făcuse Kristen despre înălţimea ei.

— Nu e ciudat să fii aşa de înaltă?

— Nu.

— Dar să fii mai înaltă decât un bărbat…

Râsul lui Kristen o întrerupse.

— În Norvegia, nu prea are cum să fie aşa.

— A, da, vikingii sunt cu toţii foarte înalţi.

Kristen râse, de mirarea ce se citea în glasul fetiţei când spusese asta.

— Cum te cheamă, micuţo?

— Meghan.

— E o zi tare frumoasă. Cum de nu eşti pe afară, să prinzi fluturi şi să faci ghirlande de flori, ori să cauţi cuiburi de păsări? Eu aşa făceam când eram de vârsta ta. N-ar fi mai drăguţ decât să stai în casă?

— Eu nu plec niciodată de la Wyndhurst.

— E primejdios?

Fetiţa îşi pironi privirea asupra mâinilor, pe care le ţinea pe masă.

— Nu, nu e, dar mie nu-mi place să ies afară singură.

— Dar mai sunt şi alţi copii pe aici.

— N-o să se joace cu mine.

Kristen fu mişcată de tristeţea ce se ghicea în glasul fetiţei, însă Eda, care venise lângă ea, îi explică motivul.

— Celorlalţi copii le e frică să se joace cu sora lordului; şi nici tu n-ar trebui să vorbeşti cu ea, îi şopti bătrâna la ureche.

Kristen se uită cu răceală la femeie.

— Până nu mi se interzice, o să vorbesc cu cine am chef.

— Chiar aşa, muiere? i-o întoarse Eda. Atunci, să nu te

miri dacă ţi se interzice de îndată, că el nu pare deloc încântat.

Kristen nu avu vreme să se întrebe ce intenţionase să spună Eda, căci îşi simţi umărul prins ca într-o menghină şi răsucită, trezindu-se faţă în faţă cu saxonul care spumega de furie.

Royce nici nu se gândea la sora lui, căci nici măcar nu observase că se afla în sală. Când intrase în încăperea cea lungă, ochii îi fuseseră traşi de îndată de capul blond din bucătărie. Nu o văzuse din ziua trecută, de când ea ieşise din odaia lui, căci de dimineaţă mâncase împreună cu verii lui în odaia lui Alden, ţinându-se în mod voit departe de sala mare, unde ştia că se află femeia.

Ea stătea cu spatele la el, la un cap al mesei de lucru, iar el o măsurase pe îndelete din cap până în picioare. În clipa când privirea i se oprise asupra fiarelor de la glezne, care se vedeau tare bine din cauza rochiei mult prea scurte, se înverzise de mânie. Chiar şi din partea cealaltă a încăperii, tot putea să vadă sângele care îi pătase pantoful de pânză într-o parte.

Era acum calm, dar ca înainte de furtună.

— Dacă ţi se pare că rănile putrezite de la picioare o să mă convingă să-ţi scot fiarele, atunci să ştii că te înşeli!

Kristen se linişti, înţelegând ce-l înfuriase atât de tare.

— Nu cred asta.

— Atunci, explică! Ţi s-a spus să-ţi pui cârpe pe sub cătuşe.

— Am uitat să cer cârpe, minţi ea, după care adăugă cu îndrăzneală: Am fost luată în grabă aici înainte să se lumineze şi m-au pus de îndată la treabă. Eram încă pe jumătate adormită şi nu m-am gândit la ceva cu care m-am obişnuit atât de mult.

Mânia care se citea pe chipul lui păru să se mai domolească, dar tot încruntat rămase. Fata îşi dădea seama că el nu ştie dacă să o creadă sau nu. Iar asta i se păru ceva atât de distractiv, că izbucni în râs, nedumerindu-l astfel şi mai tare.

— Milord, văd că ai crezut că încercam să-ţi trezesc

mila. Să ştii însă că nu-s chiar atât de proastă încât să cred că eşti în stare de simţăminte atât de blânde.

El se înroşi iar, căci mânia îi fusese din nou stârnită, după care se albi la chip aşa de tare, că fata era sigură că avea s-o lovească, îl jignise plină de neobrăzare, dar cum o făcuse într-un mod vesel, spusele ei puteau să apară o laudă stângace. După câte se părea, nu ştia cum să reacţioneze la o tactică atât de vicleană venită din partea unei femei.

Se întoarse iar spre Eda, înspăimântând-o pe biata femeie cu expresia de pe chip.

— Ocupă-te acum de picioarele ei şi ai grijă să nu uite să-şi pună iar cârpe pe sub fiarele alea!

Şi, aruncându-i o ultimă privire furioasă lui Kristen, părăsi încăperea cu paşi mari. Eda, la rândul ei, ieşi ca să aducă cârpele, bombănind că are destule pe cap ca să nu mai stea şi să cocoloşească o păgână, şi încă una care n-avea destulă minte încât să nu-l înfurie pe lordul lor. Kristen zâmbi, ignorând-o pe bătrână şi uitându-se după Royce până ce ieşi din casă. Saxonul nu se deosebea prea tare de bărbaţii pe care îi cunoştea ea.

— Cum de-ai avut curaj să râzi, când el era aşa de furios?

Kristen uitase de Meghan. Acum se întoarse şi îi zâmbi, văzând că ochii ei mari şi vezi erau plini de uimire şi de spaimă.

— Nu era aşa de înspăimântător.

— Nu ţi-a fost frică nici măcar un pic?

— De ce, ar fi trebuit?

— Mie mi-era, şi nici măcar nu ţipa la mine.

Kristen se încruntă nedumerită.

— Eda mi-a zis că e fratele tău. Doar nu ţi-e teamă de el?

— Nu… bine, uneori.

— Uneori? Te bate?

Meghan păru uimită de întrebarea ei:

— Nu, nu m-a bătut niciodată.

— Atunci, de ce să-ţi fie teamă de el?

— Ar putea să mă bată. E aşa de mare şi pare tare rău când se înfurie.

Kristen râse din nou, înţelegătoare.

— O, micuţo, cei mai mulţi bărbaţi par răi când sunt furioşi, dar asta nu înseamnă că ei aşa sunt cu adevărat. Şi, ce-i drept, fratele tău e înalt, dar tatăl meu e chiar şi mai înalt – dar numai cu un pic mai mult – şi să ştii că şi cu el e tare rău când se înfurie. Dar nu-i om mai bun ca tata, nimeni nu-şi iubeşte familia mai mult ca el. Şi fraţii mei se mai înfurie şi ştii ce fac eu când ei ţipă la mine?

— Ce?

— Ţip şi eu la ei.

— Sunt mai înalţi decât tine?

— Da, până şi mezinul, care nu a văzut decât paisprezece ierni, m-a depăşit în înălţime, deşi nu cu mult. Încă mai are de crescut. Tu nu mai ai alte rude, în afară de fratele tău?

— Am mai avut un frate, dar nu-mi aduc aminte de el. A murit împreună cu tata când au venit vikingii. Acum cinci ani.

Kristen se strâmbă. Pentru numele lui Dumnezeu, saxonii chiar aveau motiv s-o urască pe ea şi poporul ei. Nu-i de mirare că el dorise să-i ucidă pe toţi de la bun început. Era mirată că-şi schimbase părerea.

— Îmi pare rău, Meghan, spuse ea cu stângăcie. Poporul tău a suferit tare mult din pricina neamului meu.

— Ceilalţi erau danezi.

— Nu prea văd mare deosebire. Şi noi am venit după pradă, deşi nu voiam să vă atacăm conacul, dacă asta e vreo consolare.

Meghan se încruntă, neînţelegând:

— Vrei să spui că prietenii tăi n-ar fi atacat Wyndhurst?

— Nu, noi voiam să mergem la o mănăstire aflată mai departe şi doar aşa, ca să ne zbenguim.

— La Jurro?

— Da.

— Dar a fost distrusă de danezi acum cinci ani şi n-a

mai fost refăcută.

— O, Doamne! gemu Kristen. Selig şi jumătate dintre ceilalţi au murit degeaba!

— Selig era un prieten? întrebă Meghan şovăielnică.

— Un prieten? Da, un prieten... şi frate, răspunse Kristen, copleşită.

— Ţi-ai pierdut un frate în lupta din pădure?

— Da... da... da!

Şi, de fiecare dată când spunea asta, pumnul lui Kristen zdrobea un aluat, iar, cum asta nu o ajuta să se descarce, răsturnă masa cu totul. Era deja la jumătatea sălii, vrând să iasă, când Eda fugi după ea, încercând s-o apuce de braţ ca s-o oprească.

— Nu face asta, femeie, o preveni bătrâna. O să fii pedepsită.

— Nu-mi pasă!

— Ba o să-ţi pese. Am auzit ce-ai vorbit cu micuţa. Mi-aş fi dorit să nu mă opresc să ascult, dar aşa am făcut. Îmi pare rău pentru cel pe care l-ai pierdut; n-aş fi crezut că o să spun vreodată aşa ceva cuiva din neamul tău, dar chiar îmi pare. Dar dacă o să-ţi faci rău acum, n-o să ajuţi pe nimeni. Întoarce-te şi curăţă mizeria pe care ai făcut-o; nu trebuie să ştie nimeni că a fost într-adins.

Kristen se opri şi o ţintui cu o privire grea pe Eda, însă în cele din urmă dădu din cap a supunere. Se întoarse în bucătărie şi, la vederea lucrurilor răspândite pe jos, oftă din greu. Meghan nu se mai vedea pe nicăieri. Din fericire, nu era nimeni altcineva înăuntru, atât de devreme.

— Copila?

Eda pufni:

— S-a speriat rău când ai început să fii violentă. O să se gândească de două ori până o să vorbească din nou cu tine.

Kristen oftă încă o dată.

Capitolul 14

Trecuseră două săptămâni de când Kristen fusese adusă în conac. După câte se părea, Thorolf şi ceilalţi nu avuseseră nicio ocazie să scape în toată această vreme, căci încă mai lucrau la zid. Ea nu putuse să le vorbească şi nici măcar să-i lase s-o vadă, ca să-şi dea seama că îi e bine. De fiecare dată când se apropia de o uşă sau de o fereastră deschisă, cineva ţipa la ea să plece de acolo. Se părea că e supravegheată neîncetat, fie de slujitori, fie de oamenii înarmaţi ai lui Royce, care îşi petreceau adesea vremea în casă.

Îşi folosise deci timpul ca să înveţe tot ce putea despre saxoni. Slujitorii se purtau cu ea cu un amestec neobişnuit de frică şi dispreţ; numai Eda o trata cu un fel de respect morocănos, căci femeia era de felul ei cam morocănoasă. Însă pe Eda îi era uşor s-o facă să-i dea informaţii, căci femeia nu-şi dădea seama ce era pusă cu subtilitate să facă.

Kristen ştia acum foarte multe despre Wyndhurst şi stăpânul său. Cei de la conac îşi făceau singuri tot ce le era de trebuinţă, căci oraşul cel mai apropiat se afla la mare depărtare. Royce era un than, unul dintre cei mai mari nobili ai regelui, iar Wyndhurst avea multe pământuri în stăpânire. Ca şi în Norvegia, oamenii liberi, ţăranii, lucrau pământul şi munceau şi la conac; mulţi dintre ei cunoşteau diferite meşteşuguri. Puteau şi ei să aibă pământuri, însă erau nevoiţi să plătească dări regelui şi bisericii şi să meargă şi la oaste. Royce îşi pregătea oamenii de pe pământurile lui pentru războiul cu danezii, care stătea să înceapă. Mulţi erau deja ajutoarele lui personale. El îi învăţase meşteşugul armelor şi pe unii dintre cei mai buni servi ai săi, care nu erau oameni liberi, ci şerbi legaţi de glie, dându-le arme şi o cale de a-şi câştiga libertatea. Când avea să vină vremea, urma să aibă la dispoziţie o mică armată, cu care să intre în rândurile luptătorilor regelui Alfred.

În ce-l privea pe Royce, Kristen aflase că nu era încă însurat, dar că avea să se căsătorească în cursul anului.

Eda nu-i putuse spune prea multe despre logodnica lui, care locuia ceva mai departe, înspre miazănoapte, în afară de faptul că se numea Corliss şi că se zicea că era foarte frumoasă. Eda îi vorbise însă mult mai mult de prima logodnică a lui Royce, domniţa Rhona, iar Kristen descoperi uimită că simte multă milă pentru saxon când aflase că el pierduse în acel raid al vikingilor mult mai mult decât crezuse ea la început. O iubise pe domniţa Rhona. Însă nimeni nu ştia ce simte pentru domniţa Corliss.

Darelle, verişoara lui Royce, care îi conducea gospodăria, o ignorase pe Kristen după acea primă zi, lăsând-o pe mâna Edei. Era o femeie fascinantă de privit, căci avea purtări potrivnice, fiind într-o clipă trufaşă şi dispreţuitoare, pentru ca în clipa următoare să aibă nevoie de laude şi de încurajări. Era şi o femeie care se lăsa tare uşor pradă emoţiilor. Kristen o văzuse într-o zi cum zbiera de zor, plângându-i-se lui Royce pentru cine ştie ce, dar când el îşi pierduse răbdarea şi-i răspunsese tăios, ea izbucnise într-un plâns cu suspine. Era în stare să înceapă să bâzâie până şi pentru nişte nimicuri, precum câteva împunsături de ac greşite la tapiseria la care lucra.

Darelle nu reprezenta o bătaie de cap pentru Kristen, căci ea se purta faţă de prizonieră de parcă nici măcar nu s-ar fi aflat acolo. Nici Meghan nu-i făcea probleme, cu toate că, o vreme, Kristen se temuse de asta. Curiozitatea naturală a copilei o făcuse pe Kristen să-i spună mult mai multe decât ar fi trebuit, în ziua în care o cunoscuse, lucruri despre care n-ar fi vrut să ajungă la urechile lui Royce. Dacă el ar fi ştiut că ea are o familie care o iubea şi că fratele ei era printre cei care căzuseră în pădure, poate că ar fi ajuns să-şi schimbe părerea şi să nu o mai creadă o târfă. Însă, în mod clar, copila nu repetase nimic din ceea ce auzise de la Kristen, plus că se împlinise şi bănuiala Edei: fetiţa nu se mai apropiase de Kristen.

Şi Royce o ignora ori se prefăcea că o ignoră. Fata îl vedea în fiecare zi, căci el nu putea să treacă prin sală fără ca ea să-l vadă. Însă el nu-i arunca vreo privire în acele momente. Abia când era în largul lui, în sală, îl surprindea

privind-o.

Kristen era amuzată de atitudinea pe care o avea faţă de ea. Ştia că el o dispreţuieşte pentru ceea ce credea că este şi că o dispreţuieşte din cauza poporului ei. Totuşi, în ciuda acestui fapt, tot era atras de ea. Şi lucrul cel mai amuzant era că el se străduia din răsputeri să se împotrivească acestei atracţii. Îi putea simţi privirea asupra ei, urmărind-o, însă când ea îşi ridica ochii, el se uita de îndată în altă parte.

Totuşi, într-o zi nu-şi întorsese privirea. De fapt, în seara aceea, Royce rămăsese atât de pierdut uitându-se la ea, că bărbatul de lângă el fusese nevoit să-l strige de trei ori pe nume până să-i câştige atenţia. Kristen izbucnise într-un râs sonor văzând asta, iar sunetele grave şi senzuale ale glasului ei răzbătuseră prin sală până la Royce, umplându-l de mânie. Îşi trântise cupa de mied pe masă şi ieşise din sală cu paşi nervoşi, uluindu-şi oamenii şi umplând-o pe Kristen de încântare că era în puterea ei să-l supere aşa de tare.

Kristen se gândise de multe ori la acea seară. Ca s-o spună pe-a dreaptă, se gândea adesea la Royce. Faptul că ştia că el o dorea o umplea de o plăcere năvalnică. Şi, mulţumită mamei sale, ştia şi de ce.

Brenna îi spusese cândva: „O să-ţi dai seama care este bărbatul potrivit pentru tine când o să-l întâlneşti. Eu am ştiut şi am suferit vreme îndelungată, pentru că nu voiam să recunosc nici măcar faţă de mine. Să nu fii ca mine, fata mea! Când o să găseşti acel bărbat pe care îţi va plăcea să-l priveşti, care îţi va bucura simţurile, care te va face să te simţi ciudat şi minunat pe dinăuntru când se va apropia de tine, atunci acela va fi bărbatul cu care vei fi fericită, cel pe care îl vei putea iubi, aşa cum îl iubesc eu pe tatăl tău”.

Kristen fusese fascinată de Royce încă din clipa când îl zărise pentru prima dată. Îi făcea o plăcere nebună să-l privească. Şi când se apropia de ea, se simţea altfel, mai vie, mai conştientă de propria fiinţă. Chiar şi veselia i se părea că vine de la el, căci atunci când el era în preajmă, îi

venea mereu să râdă. Nu era atât de proastă încât să creadă că-l iubeşte, pentru că urma să fugă din locul acela în clipa în care i s-ar ivit ocazia. Dar îşi înţelegea destul de bine sentimentele, ca să-şi dea seama că îl dorea pe Royce de Wyndhurst: voia să-l atingă, să-i simtă braţele în jurul trupului, să-l cunoască aşa cum o femeie poate cunoaşte un bărbat. Din aceste sentimente se putea naşte şi iubirea, iar asta cu siguranţă urma să se întâmple dacă avea să mai rămână mult acolo.

Era de râs faptul că primul bărbat pe care îl dorea şi ea, după ce fusese râvnită de atâţia alţii, trebuia să fie singurul bărbat care i se împotrivea. Nu se îndoia că ar fi putut să-l aibă dacă şi-ar fi pus mintea la asta. Dar era el însă un om atât de cinstit încât să o ia de soţie după aceea? Trebuia să se gândească şi la logodnica lui. Trebuia să se gândească la statutul ei de prizonieră, care, aşa cum îi arătase fără milă Eda într-o zi, făcea din ea o sclavă. Şi mai era şi ura pe care o nutrea el faţă de poporul ei. Puteau oare să treacă peste toate astea cu ceea ce începuse pur şi simplu ca o patimă?

Vikingii nu credeau că trebuie să-şi lase viitorul la mila sorţii, ci că trebuiau să-şi croiască singuri soarta. Se credea că zeii îi vor răsplăti pe cei care se avântau cu îndrăzneală spre cuceriri şi spre câştiguri. Vikingilor nu le era pe plac umilinţa, nici răbdarea îndurătoare. Luptau pentru ceea ce voiau. Învinşii nu aveau pic de onoare.

Sentimentele acestea erau adânc înrădăcinate în Kristen, chiar dacă ea era creştină. Datorită religiei ei, ştia că ar trebui să-şi lase viitorul în mâinile Domnului, să fie răbdătoare şi să aştepte ca El să răsplătească, dacă asta era voia Lui. Însă, cum era şi fiica unui viking, ştia că, dacă şi-l dorea pe Royce de Wyndhurst de soţ, atunci trebuia să-l cucerească, să învingă soarta care îi făcea să fie potrivnici, să lupte pentru ceea ce îşi dorea, în toate felurile care-i ieşeau în cale.

Dar oare îl voia de soţ? Da, aşa era. În cele din urmă, găsise bărbatul cu care ar fi putut fi fericită. Duşmanul ei. Ar fi fost de râs, dacă n-ar fi fost atât de descurajant.

Totuşi, se încredea pe deplin în puterile ei. Şi rezultatul ar fi putut să merite pe deplin provocarea asta.

Se făcuse târziu. Două dintre cele cinci femei care găteau şi serveau la masă erau bolnave în acea zi, iar celelalte trei aveau şi mai multă treabă de făcut, ocupate fiind vreme mai îndelungată decât de obicei. Şi, cum Kristen era printre cele trei, celelalte slujnice care ar fi putut s-o ajute se codeau s-o facă, pentru că se gândeau că, dacă ar fi nevoie să muncească cineva mai mult, atunci ea trebuia să fie aceea.

Fata însă nu era necăjită. În seara aceea, Royce rămăsese în sala cea mare ceva mai mult decât de obicei, iar ea avusese parte de desfătare, privindu-l cum juca zaruri cu oamenii lui. De fapt, dacă era s-o spună pe-a dreaptă, mai mult se uitase la el decât să termine să cureţe după masa de seară. Dar tot nu-l văzuse când ieşise din sală, căci Eda o dojenea pentru că nu era deloc cu băgare de seamă la ce făcea.

Acum, se făcuse linişte şi sala era întunecată; numai două torţe mai ardeau lângă vatra cea mare. Slujitoarele îşi întinseseră paturile de scânduri pe lângă pereţi şi se culcaseră. Numai Eda şi Kristen mai erau în picioare; bătrâna punea totul în ordine pentru a doua zi.

Kristen nu era obosită, însă o dureau picioarele, căci toată ziua nu apucase să şadă jos mai deloc. Aşa era în fiecare zi, de când era trezită, odată cu prima geană de lumină, până când era zăvorâtă în odaia ei, după ultima masă a zilei. În ziua aceea însă, lucrurile se petrecuseră altfel.

Kristen tocmai îşi dezmorţea oasele, când auzi paşi pe coridor, venind dinspre intrare. Aruncă o privire, curioasă, iar inima începu să-i bată mai repede la vederea lui Royce care apăruse din întuneric, îndreptându-se nu spre scări, ci direct spre ea.

Ea nu se clinti, aşteptând ca el să se apropie. El o aţintea cu o privire intensă, aspră, iar inima fetei începu să bată şi mai tare, nu de teamă, ci în aşteptare. El se opri, iar ea fu uluită doar o clipă când bărbatul îi înfipse mâna în

ceafă, înfigându-şi degetele în părul ei şi dându-i capul pe spate. Kristen îşi ţinu răsuflarea, în vreme ce ochii lui îi rătăceau pe chip.

— De ce mă ispiteşti atât de tare?

Întrebarea nu-i fusese menită ei, ci lui însuşi.

— Eu, milord?

— O faci într-adins, o învinui el. Ştiai că stau în uşă şi te privesc.

— Ba nu, credeam că ai plecat.

— Mincinoaso! şuieră el, acoperindu-i gura cu buzele.

Kristen tânjise la asta, tânjise să afle ce gust au buzele lui, tânjise să-l poată atinge. Nădăjduise să se întâmple asta, însă n-avusese habar în ce hal avea s-o zguduie. Nimic nu o pregătise pentru o izbucnire atât de violentă de dorinţă, căci ea nu mai simţise vreodată dorinţa.

Gura lui i-o zdrobea pe-a ei cu furie. O înşfăcase de păr, ţinând-o nemişcată ca s-o aibă în puterea lui, însă nu se atingea de nicio altă parte a trupului ei. Kristen se apropie însă de el până când i se lipi toată de trup, simţind cât de mare îi era dorinţa, iar asta o făcu să se aprindă şi mai tare. Nu-i păsa deloc că el nu voia asta, că o săruta împotriva voinţei lui şi că probabil o ura şi mai tare din cauza asta. Îşi încolăci braţele în jurul lui, mângâindu-i muşchii tari, până ajunse la umeri, agăţându-se strâns de el.

Îl auzi gemând, pierdut de încântare că ea îl accepta întru totul, şi îi cuprinse mijlocul cu braţul liber, strângând-o mai s-o frângă. Limba lui îi pătrunsese acum în gură şi ea o prinse, capturând-o ca pe un premiu, nevrând să-i dea drumul. Dumnezeule mare, era minunat, mai dătător de fiori decât orice simţise ea vreodată. Ar fi vrut să i se dea acolo, în sală, pe masă ori pe podea – pur şi simplu nu-i păsa. Voia să facă dragoste cu el acum, înainte ca el să-şi vină în fire şi să se oprească.

Dar el se opri, iar lui Kristen îi scăpă un suspin de nefericire când buzele i se desprinseră de ale ei. Se uita la ea cu ochi sălbatici, în care se citea un amestec de patimă

şi de furie. Ea îi întoarse îndrăzneaţă privirea, însă asta nu făcu decât să-i aţâţe şi mai mult furia.

Şi o împinse cât colo, pufnind dispreţuitor:

— Târfă! Pentru numele lui Dumnezeu, chiar n-ai pic de ruşine?

Kristen ar fi izbucnit în râs dacă n-ar fi fost atât de dezamăgită. El dădea vina pe ea, ca şi cum ea ar fi venit la el, nu invers. Nu era prea supărată din pricina asta, căci nădăjduise că el avea s-o facă. Dar cum putea el să se împotrivească dorinţei amândurora? De unde găsise puterea s-o facă, deşi ea stătea acolo, tânjind să fie din nou în braţele lui?

El n-avea decât să fie cât de necinstit voia în privinţa a ceea ce simţea, dar ea nu avea de ce să şovăie.

— Nu mi-e deloc ruşine că te doresc, şopti ea încetişor.

— Sau pe orice alt bărbat, se răsti el, plin de cruzime.

— Nu, doar pe tine, spuse ea, zâmbind când el pufni, fără să o creadă. Apoi adăugă într-adins, cu un glas ademenitor: Royce, tu eşti sufletul meu pereche. Încearcă să accepţi! În cele din urmă, o să-ţi dai seama şi tu.

— Muiere, pe mine n-o să mă numeri niciodată printre iubiţii tăi, rosti el ca pe o declaraţie.

Ea ridică din umeri şi oftă ceva mai tare decât ar fi fost nevoie.

— Prea bine, milord, dacă asta îţi e dorinţa.

— Nu dorinţa, ci adevărul, stărui el. Şi nu-ţi vei mai folosi înşelăciunile de târfă pe mine.

Kristen izbucni în râs la auzul poruncii lui.

— Şi care ar fi înşelătoriile acestea, milord? Sunt vinovată că te privesc, poate ceva mai mult decât ar trebui, dar nu pot să mă împiedic s-o fac. La urma urmelor, eşti cel mai minunat bărbat de aici.

El oftă din greu:

— Pentru mare mila Domnului, toate târfele vikinge sunt la fel de neruşinate ca tine?

Fusese numită de prea multe ori târfă. Ştia că nu va îndrăzni să nege, căci îl voia plin de patimă, nu de dor de

răzbunare, iar el cu siguranţă avea s-o siluiască dacă ar fi ştiut că e fecioară. Însă faptul că o numea târfă acum, după ce aproape că o scosese din minţi, o durea tare rău.

— Eu nu cunosc târfe, aşa că nu pot să răspund. Tu numeşti asta neruşinare, eu o numesc neprefăcătorie. Ai vrea mai degrabă să mint şi să spun că te urăsc, că dispreţuiesc până şi vederea ta?

— Cum ai putea să nu mă urăşti? Te-am înrobit. Te ţin în lanţuri şi ştiu prea bine că urăşti lanţurile.

— De-asta le mai port, pentru că ştii că le urăsc? întrebă ea, precaută.

El nu-i răspunse însă.

— Cred că tu chiar mă urăşti, că mă ispiteşti într-adins, nădăjduind să-ţi găseşti răzbunarea dacă mă vei vrăji.

— Dacă asta crezi, atunci n-o să pricepi niciodată, saxonule, ceea ce sunt doritoare să-ţi dau, şi-mi pare rău. Chiar urăsc lanţurile astea, dar nu pe tine. Iar faptul de a fi în sclavie nu e ceva nou în familia mea, adăugă ea, misterioasă. Dacă aş crede că o să fiu înrobită şi înlănţuită pe vecie, atunci într-adevăr, poate că te-aş urî.

— Deci crezi că o să poţi fugi?

Ea îl privi cu ochi îngustaţi de furie:

— M-am săturat să-ţi spun ce nădăjduiesc, m-am săturat să-ţi spun adevărul, când tu nu vrei să-l crezi. N-ai decât să crezi ce vrei!

Şi îi întoarse spatele, aşteptând, plină de încordare, ca el să plece. Însă el nu se îndepărtă pe dată. Fata îşi închipuia că încearcă să-şi stăpânească mânia, văzând că ea îndrăznea să-l sfideze într-un asemenea fel. Ar fi fost însă mult mai împăcată dacă ar fi putut vedea că ochii lui rătăceau pur şi simplu asupra ei, scoţând la iveală o clipă dorul din sufletul lui.

Capitolul 15

În dimineaţa următoare, Kristen nu era deloc în apele

ei.

Fusese deschisă şi cinstită cu saxonul, arătându-i care-i erau simţămintele pentru el, dându-i acest avantaj asupra ei, lui, duşmanul, iar el îi răspunsese doar cu făţărnicie. O dorea, însă era hotărât să nege asta, atât faţă de el, cât şi faţă de ea, făcându-i astfel pe amândoi să sufere. Şi, de parcă n-ar fi fost de ajuns s-o dea peste cap şi s-o facă să se simtă şi mai idioată decât era, Eda fusese martoră la toată confruntarea şi nu era deloc mulţumită.

— Nu-l mai ispiti, femeie, îi spusese ea mânioasă lui Kristen. O să regreţi dacă te ia în patul lui, căci nu vei fi niciodată mai mult decât o sclavă pentru el.

Poate că aşa era, iar gândul acesta o umplu de furie pe Kristen. Era oare gata să-şi ofere fecioria unui bărbat căruia poate că n-o să-i pese vreodată de ea? Fusese atât de sigură că l-ar putea face să o îndrăgească, dar acum se îndoia tare, iar ei nu-i plăcea să aibă îndoieli, căci ele îi năruiau încrederea şi o întristau de moarte.

În acea dimineaţă, făceau curăţenie în odăile dinspre curtea principală, ca în fiecare zi. Odaia lui Royce se afla printre ele. Până atunci, Kristen se uitase la patul lui plină de încântare. În dimineaţa aceea însă, îi venea să-i sfâşie aşternuturile. De fapt, bătu perna atât de tare, că începură să iasă fulgii din ea pe la cusături.

— Dai dintr-o parte în alta, remarcă Eda, clătinând din cap. Nu te mai gândi la el!

— Lasă-mă-n pace! o avertiză Kristen. Mi-ai spus aseară tot ce aveai de spus.

— Dar văd că n-a fost de ajuns. Dacă acum îţi trece prin cap să-i faci rău, mai gândeşte-te!

Pentru Kristen, era picătura care umplu paharul, după ce se chinuise o noapte întreagă să-şi înţeleagă sentimentele pe care saxonul le trezise în ea.

— Să-i fac rău? şuieră ea. Dacă o să rănesc pe cineva, femeie, atunci tu o să fii aia, dacă nu încetezi să mă baţi la cap!

Eda se dădu înapoi speriată. Se relaxase mult în preajma lui Kristen, care nu-i arătase deloc duşmănie până

acum. Începuse să-i placă fata, uitând că era dintr-un neam care se hrănea din moarte şi distrugere. Ajunsese atât de liniştită, că rămânea singură cu ea, ca acum. Iar acum înţelegea foarte bine, când se uita la tânăra înaltă care fierbea de emoţii, că, în lanţuri sau nu, pentru Kristen ar fi o nimica toată s-o înşface şi s-o azvârle pe fereastra deschisă. Era destul de înaltă şi de puternică încât s-o facă. Nu că ar fi fost într-atât de proastă s-o facă. Dar ar fi putut.

Eda se îndreptă în grabă spre uşă, bodogănind tot mai arţăgoasă cu fiecare pas care o ducea mai departe, la adăpost de Kristen.

— Deci aşa îmi eşti, ameninţi o femeie bătrână? După ce i-am oprit pe ceilalţi să-ţi facă viaţa amară? mormăi ea; ajunsă la uşă, începu să strige. O să termini de curăţat aici singură. Şi ori te porţi mai bine, femeie, ca să poţi să vii jos, ori o să-ţi petreci toată ziua sub zăvor, fără să mănânci nimic. Şi să vezi atunci ce-o să-mi mai pese! Şi să nu cumva s-o tândăleşti pe aici, că altfel o să trimit unul dintre bărbaţi să te aducă jos. Şi n-o să poţi să arunci tu aşa de uşor pe fereastră un bărbat!

Kristen rămase o clipă uimită de ultimele cuvinte ale femeii, după care le alungă din minte. Era prima dată când rămânea singură într-o odaie nezăvorâtă. Şi era odaia lui. Ar fi putut să facă totul una cu pământul. Nimeni n-ar fi putut-o opri până nu termina. Atunci, Royce ar fi luat-o la bătaie, iar ea ar fi fost tare încântată de durere, de uitare şi de ura pe care avea s-o simtă după aceea, căci încă nu-l putea uri. Aşa ar fi trebuit, însă nu era în stare.

Ideea era ispititoare, însă şi mai ispititoare era posibilitatea de a găsi un topor, singura armă bună care ar fi putut-o ajuta să fugă. Pierduse mult prea multă vreme cu gândul la saxon, când ar fi trebuit să nu se gândească decât cum să plece din locul acela. Cu un topor şi-ar fi putut tăia lanţurile de la picioare. Cu un topor ar fi putut deschide obloanele care o ţintuiau în fiecare noapte în odaia ei. Nu avea decât o pătură subţire şi un aşternut aspru pe patul ei de scânduri, dar dacă le lega unele de altele, împreună cu veşmintele ei, poate că putea face o

funie destul de groasă ca s-o arunce pe fereastră şi să ajungă jos pe ea. Cu acelaşi topor ar putea pe urmă să deschidă uşa care îi ţinea încuiaţi pe Thorolf şi pe ceilalţi. De-ar fi găsit un topor, l-ar ascunde în odaia ei acum, înainte să apuce să se ducă jos. Pe urmă, la noapte…

Printre toate armele atârnate pe perete, nu se găsea nici măcar un singur topor. Kristen se aplecă de îndată lângă cufărul cel mare de lângă patul lui Royce şi-l deschise. Dădu cu grijă la o parte hainele de deasupra, însă nici mai jos nu erau decât tot haine.

Se uită la cufărul mai mic dintre ferestre, dar încuietoarea de fier o privea sfidător.

Se întoarse apoi spre peretele cu arme. Erau acolo săbii vechi, câteva bogat gravate cu argint; una dintre ele avea chiar o teacă din aur curat. Erau suliţe, un arc, o bâtă lungă care probabil că era străveche şi zeci de pumnale de toate felurile şi mărimile. O mâncau palmele să fure unul pentru ea, însă ştiu că spaţiul gol o să fie observat de îndată. Însă cu ajutorul unui pumnal, ar fi putut să forţeze încuietoarea cufărului, astfel încât să nu se observe, cel puţin o vreme.

Luă pumnalul cel mai mic, cu care putea să forţeze cel mai uşor încuietoarea, şi îngenunche în faţa cufărului. Încuietoarea nu era însă deloc simplă. De fapt, nu vedea pe nicăieri vreo gaură pentru cheie, pe nicio parte.

— Să ştii că nu e încuiat. Sunt numai nişte podoabe, lada nu are încuietori. Hai, ridică-i capacul şi uită-te! Vărul meu nu e nevoit să-şi ţină sub lacăt lucrurile preţioase, pentru că ştie că nimeni n-o să fure de la el aici.

Kristen întoarse încet capul, înspăimântată de moarte, fără să recunoască vocea. Dar groaza o părăsi în clipa când îşi aţinti ochii pe chipul celui care-i vorbise. Cunoştea ochii aceia albaştri ca azurul, îl cunoştea pe omul care o depăşea doar cu câteva degete în înălţime. N-avea să uite niciodată imaginea acelui bărbat cu o sabie în mână, lângă Selig, care se prăbuşea.

— Tu! şuieră Kristen, sărind în picioare. Ar trebui să fii mort!

El nici măcar n-o auzi. Ochii îi rătăceau pe chipul ei, plini de uluială.

— Pentru Dumnezeu, Royce nu te-a descris deloc aşa cum ar fi trebuit.

Nici Kristen nu auzise nimic din spusele lui. S-ar fi năpustit de îndată asupra lui, însă mânia de care era cuprinsă nu era într-atât de puternică, încât să uite de lanţurile de la picioare. Se îndreptă aşadar spre el cu paşii ei mici, iar zgomotul făcut de lanţurile ei îi atrase bărbatului privirea asupra lor, făcându-l să tresară la vederea cătuşelor. Mila pe care i-o arăta nu avu însă niciun efect asupra ei. Dacă nu observa pumnalul pe care îl strângea în pumn, avea să-i poată lua viaţa.

Kristen îi vorbi, ca să-l facă să se uite din nou la ea. În câteva clipe avea să poată sări asupra lui.

— Nu am întrebat de tine. Credeam că ai murit, căci nimeni nu vorbea de tine.

— Am stat o vreme la pat. Era cât pe ce…

În clipa aceea, ea lovi, ţintindu-i gâtul. Însă el avea reflexe mai bune decât ar fi crezut fata, aşa că ea îşi schimbă din zbor direcţia, lovind sub braţul pe care bărbatul înălţase ca să-i pareze lovitura. El însă era un bun luptător, căci sări înapoi, ca să evite lama. Dacă pumnalul ar fi fost doar un pic mai lung, ar fi putut să-l înjunghie perfect. Aşa însă, nu reuşi decât să-i sfâşie tunica, făcându-i doar o zgârietură. Văzu asta chiar în clipa când se răsucea, încercând să capete destulă viteză ca să-l lovească din lateral în gât.

El îi prinse însă încheietura cu mâna stângă chiar când ajunsese la doar câteva degete de ţintă. Însă nu avea prea multă forţă în mâna aceea, iar ea se avântase cu tot trupul ca să-l înjunghie. Lama nu-şi opri înaintarea, făcându-l iar să sângereze, iar el nu putu decât să-i devieze direcţia, trăgându-i fetei mâna în jos.

Era un bărbat zvelt, pentru înălţimea pe care o avea, nici pe departe la fel de vânjos ca Royce. Iar Kristen avea de partea ei forţa pe care i-o dădea dorinţa de răzbunare. El nu reuşea să-i ţină încheietura doar cu mâna stângă.

Fata simţea cum îi slăbeşte strânsoarea şi, la un moment dat, ea îşi schimbă intenţiile, de la respingerea ei, la înfigerea pumnalului. Lama îi pătrunse pe jumătate în piept, dar el îşi ridică şi mâna dreaptă, ca s-o respingă, şi smuci arma, înlăturându-i tăişul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, opreşte-te!

— Numai când o să fii mort, câine saxon!

Fata îşi înfipse mâna liberă în părul lui, ca să-l facă să-şi piardă echilibrul. El se împinse însă în ea, prinzându-i braţul drept sub al său, ca să nu-l mai poată folosi, aşa că acum putu să-i desfacă degetele şi să-i ia pumnalul. Lui Kristen îi scăpă un ţipăt de furie când fu nevoită să arunce arma, iar atunci el făcu greşeala să-i dea drumul. Şi, înainte să apuce să se întoarcă, ea îşi împreună mâinile şi-l lovi peste spate cu ele, ca şi cum ar fi fost o măciucă.

Lovitura îl azvârli în mijlocul coridorului, făcându-l să se izbească de peretele opus. Pumnalul căzuse pe podea, la jumătatea distanţei dintre ei. Kristen se azvârli spre el, însă blestematul de lanţ i se încurcă în picioare, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Vărul lui Royce se răsuci chiar pe când ea cădea şi se aruncă asupra ei. Avântul îi readuse pe amândoi în odaie, unde căzură cu o bufnitură zdravănă.

Dacă Kristen ar fi fost măruntă, aici s-ar fi încheiat lupta ei. Alden credea, de altfel, că totul se sfârşise. Se prăbuşise peste ea, prinzându-i apoi încheieturile în pumni şi ţinându-i mâinile pe lângă cap. O privi apoi nedumerit şi fără să arate cine ştie ce răbdare.

— De ce? o întrebă. Royce zicea că n-ai fost duşmănoasă cu nimeni. De ce cu mine?

— L-ai omorât pe Selig! Şi eu o să-l răzbun!

Şi spunând asta, îl azvârli într-o parte, iar în clipa următoare se năpusti asupra lui, prinzându-i capul în mâini. Apucă să-l dea cu ţeasta de două ori de podea, până când două braţe o cuprinseră peste piept, ridicând-o.

Kristen începu să se zbată, dar strânsoarea se făcu şi mai puternică, lăsând-o aproape fără suflare, şi un glas îi şuieră la ureche:

— Nu te mai mişca!

O, nu era cinstit! Nu el! Ar fi putut să se lupte cu oricine, dar nu cu el.

Kristen dădu ascultare poruncii, lăsându-se în braţele lui Royce, dar fără să-şi ia privirea de la bărbatul lungit pe jos. Numai câteva clipe, şi-ar fi putut să-l ameţească atât de tare, încât să se ducă după altă armă dintre cele de pe perete. Şi de data asta, ar fi putut să ia una care s-o ajute să înfăptuiască omorul. De ce venise saxonul tocmai acum?

— Alden, pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost în mintea ta? întrebă Royce.

— În a mea? replică Alden, ridicându-se şi scuturând din cap. Uită-te la mine! Ţi se pare că eu făceam ceva?

— Nu, şi o să aflu eu de ce! Dacă îmi spui că ai fost învins de două ori de o muiere, atunci să mă ajute…

— Royce, ai milă! se schimonosi Alden, îndurerat. Eu sunt încă slab ca un prunc, iar ea nu e deloc o femeie firavă. Încearcă tu să te iei la trântă cu ea, atunci să te văd!

— Nu-i decât o muiere, bodogăni Royce plin de dispreţ. Şi, zicând asta, o împinse pe Kristen, cu o mişcare menită să o facă să zboare cât colo, dar care nu reuşi decât să se împiedice o dată, după care îşi reveni şi-l privi sfidătoare, dându-şi capul pe spate.

— Doar o muiere, zici? Alden clătină din nou din cap. Ei bine, femeia asta se pricepe tare bine la arme, aşa că să nu-mi spui că nu te-am avertizat, deşi, după cât se pare, nu caută să se răzbune decât pe mine.

— De ce?

— Întreab-o!

Royce se întoarse spre Kristen, repetând:

— De ce?

Ea îşi încrucişă braţele la piept, refuzând să scoată vreun cuvânt. Royce îşi pierduse răbdarea şi se răsti la Alden:

— Ţie ce ţi-a spus?

— Că am omorât un bărbat pe care l-a numit Selig. A zis că o să-l răzbune.

— Vreun iubit, fără îndoială.

— Nu un iubit! izbucni Kristen, cu ochii arzând ca

tăciunii de mânie.

— Atunci, cine era?

— Asta n-o s-o ştii niciodată, saxonule.

— Ba pe Dumnezeul meu că o să-mi spui! strigă el, prinzând-o de braţ ca s-o întoarcă cu faţa spre el.

— Chiar aşa? îl sfidă ea, rânjind. Şi cum o să mă faci? O să mă baţi, o să mă torturezi? N-ai decât, dar eu tot o să-ţi spun numai ceea ce vreau eu să-ţi spun, nimic mai mult. Nici n-o să-ţi cerşesc mila, saxonule, aşa că poţi să mă ucizi de pe acum şi să termini cu asta.

— Du-te jos! urlă Royce, împingând-o încă o dată.

Ea se îndepărtă încet, ţinându-se însă mândră şi dreaptă ca o regină. Royce rămase cu privirea aţintită asupra uşii mult după ce ea dispăruse. Apoi se întoarse spre vărul său chiar în vreme ce acesta se ridica în picioare.

— Nu, să nu mai ţipi la mine, Royce. Să mă ajute Dumnezeu, o să mă satur de ţipete când o să vadă Darelle tot sângele ăsta.

— Atunci, oblojeşte-ţi singur rănile astea noi şi nu sufla o vorbă despre cele întâmplate. N-ai nicio rană gravă, aşa-i?

— Chiar începusem să mă întreb dacă îţi pasă în vreun fel, rânji Alden. Nu, n-am decât câteva zgârieturi, cu toate că puţin a lipsit să-mi taie gâtul. Luptă ca un diavol şi nu mi-a dat niciun semn că voia să sară la mine.

— Du-te şi oblojeşte-ţi rănile, Alden, îl îndemnă Royce plin de silă.

— Asta şi vreau, ca să nu-i dau prilej lui Darelle să mă întemniţeze iar în odaia mea. O fi ea o soră iubitoare, dar mă înăbuşă cu grija.

— Alden?

— Da, se întoarse el, în pragul uşii.

— Nu te apropia de ea!

— Nu era nevoie să-mi spui asta, zâmbi Alden. M-am ciocnit de muierea aia cât să-mi ajungă pentru toată viaţa.

Capitolul 16

Royce se lăsă pe spate în jilţ, aşteptând ca Alden să dea cu zarurile, la jocul pe care îl jucau. Era ziua cea mai caldă din câte văzuse până atunci vara şi, chiar dacă măsuţa la care stăteau fusese aşezată chiar în faţa unei ferestre deschise, abia dacă se simţea o boare plăpândă care se strecura în sală.

Majoritatea oamenilor lui Royce îşi făceau de lucru pe lângă butoiul cu mied, chiar dacă după-amiaza încă nu se sfârşise. Îşi petrecuseră dimineaţa învăţându-i artele războiului pe ţărani, însă arşiţa îi izgonise devreme în sala cea mare. Pur şi simplu, în ziua aceea, nu puteau face decât lucrurile care erau cu adevărat trebuincioase.

Era prima zi în care Alden îndrăznea să vină în sala cea mare, de când sosiseră vikingii. Trecuseră două zile de la păţania care îl făcuse să rămână din nou în pat. Una dintre noile răni era mai gravă decât crezuse el la început şi sângerase fără oprire. Pierduse mai mult sânge decât era nevoie, aşteptând prea mult, până când, în cele din urmă, o chemase pe Eartha să-l oblojească. Pierderea de sânge îl slăbise atât de tare, că patul i se părea din nou ademenitor. Singura consolare era faptul că Earha păstrase tăcerea, iar Darelle încă nu ştia nimic despre a doua întâlnire îngrozitoare pe care o avusese cu femeia vikingă.

În acea zi, Royce numai vesel nu fusese la vederea rănii urâte din piept. Poruncise de îndată să se facă un lanţ nou pentru Kristen, care era fixat în peretele din bucătărie şi îi prindea lanţul dintre picioare, astfel încât ea nu mai putea ajunge decât la masa cea lungă, unde muncea în cea mai mare parte a timpului.

Dar, după ce mânia i se mai potolise, Royce ajunsese să-şi regrete porunca. Ştia că ea urăşte cătuşele. Cât o fi de înnebunită de lanţul cel nou, care o ţinea şi mai legată! De atunci încolo, nici măcar nu mai putuse să se uite la ea. Nu voia să-i vadă tristeţea de pe chipul frumos. Nu voia să vadă ura pe care, fără doar şi poate, o nutrea acum faţă de el.

Royce nu ştia ce putea face cu Kristen. Se confrunta cu o problemă cum nu-i mai ieşise în cale până atunci; şi nu avea deloc cu cine să vorbească despre asta. Putuse mereu să discute aproape despre orice cu Alden, însă nu-i venea deloc la socoteală să-i arate lui Alden, sau oricui altcuiva, cât de mult îl tulbura femeia aceea.

Oricât ar fi dorit să evite asta, gândul la ea îi stăpânea mintea. Nu putea să scape de ea nici măcar în somn, căci îi pusese stăpânire şi pe vise. Nu semăna cu nicio femeie cunoscută de el vreodată. N-o văzuse nici măcar o dată plângând sau jelindu-şi soarta. Nu fusese nici măcar o dată cuprinsă de spaimă în faţa lui. Îşi ura lanţurile, dar nu se rugase de el să i le scoată, cum ar fi făcut alte femei. Nu ceruse nici milă, nici uşurarea pedepsei. De fapt, nu ceruse nimic, nu-l ceruse decât pe el. Spusese sus şi clar că îl doreşte.

Doamne, în ce hal îl dăduse peste cap şi aproape că îi năruise hotărârea când îi spusese vorbele acelea! îi spusese că o bănuieşte că l-a vrăjit într-adins. Dar, într-adins sau nu, el fusese vrăjit încă din ziua când ea fusese spălată şi curăţată, dându-şi la iveală frumuseţea de necrezut care fusese tăinuită sub straturile de noroi.

Nu simţise niciodată o dorinţă atât de mare precum cea pe care o trezise în el femeia aceasta. Nici măcar Rhona, pe care o dorise mai presus de orice altă femeie, nu-l zguduise atât de tare.

Era de ajuns să o privească pe muierea asta, ca să i se năruie orice stăpânire de sine. Sângele începea să-i fiarbă în vene, iar trupul să-l doară de atâta dorinţă.

În noaptea aceea, ea îl scosese cu totul din minţi. Se întorsese în sală, vrând să meargă la culcare, dar n-ar fi trebuit să se oprească şi s-o privească, pentru că fusese atras, înrobit de mişcările ei încete şi pline de vino-ncoa; o privise cum îşi ridică mâna ca să-şi înlăture o şuviţă mierie de pe faţă, o văzuse cum se întindea, cum îşi arcuia spatele, cum sânii i se înălţau semeţi şi parcă şi mai fermi. Ar fi zis că întinsese o undiţă de nevăzut în care să-l prindă, căci se îndreptase spre ea fără niciun gând şi nimic nu l-ar

fi putut împiedica să-i guste buzele ademenitoare, când ajunsese în sfârşit la ea.

I-ar fi plăcut să creadă că era o vrăjitoare sau poate vreo preoteasă vikingă, care avea cine ştie ce puteri vrăjitoreşti pe care le primise de la mulţii ei zei. Asta ar fi explicat, fără îndoială, dilema în care se afla: cum putea să o dispreţuiască şi să o dorească în acelaşi timp. Ea stârnea în el sentimente pe care nu le putea pricepe. N-ar fi trebuit să-i pese de suferinţele ei, însă îi păsa. N-ar fi trebuit să aibă vreo însemnătate pentru el că era o târfă, însă avea. Ba chiar simţea că-şi pierde minţile de fiecare dată când se gândea la bărbaţii cei mulţi cu care se culcase ea, probabil cu toţi cei de pe corabie, aşa că încerca să ţină departe de el gândul acesta. Dar acum, că aflase că îl îndrăgise pe unul dintre ei mai mult decât pe ceilalţi, într-atât încât voia să-i răzbune moartea, asta îl înnebunea şi mai mult.

Îl întrebase pe Thorolf cine fusese acest Selig. Însă vikingul cel şiret îi răspunsese cu o altă întrebare, interesându-se cine spunea Kristen că fusese. Era clar ca bună ziua că n-avea să smulgă nicio mărturisire de la tovarăşii ei, aşa că Royce nu mai zisese nimic, Era aşa cum spusese Kristen. Avea să afle numai ce voia ea ca el să afle şi ea se săturase să-i mai spună ceva.

— Royce, dacă nu vrei să mai joci, spune-mi!

— Ce?

— Eu am dat cu zarurile acum o veşnicie.

Royce se aplecă şi luă zarurile.

— Ei, hai, vere, nu face din ţânţar armăsar! Aveam şi eu ceva pe cap.

— În ultima vreme, ai rămas de multe ori dus pe gânduri. Ce-i drept, nu-i deloc de mirare, cu tot ce s-a petrecut în vara asta. Iar acum, am aflat şi că regele vine în ospeţie, dar nu ne-a spus când o să sosească.

— O să ajungă când o să-l vedem, mormăi Royce. Asta nu-i treaba mea.

— Nu? Atunci, înseamnă că încă eşti îngrijorat din pricina prizonierilor, se gândi Alden. Sau poate că nu-ţi poţi lua gândul de la unul singur dintre prizonieri?

— Şi cine ar fi acela?

— Chiar aşa, cine? izbucni Alden în râs. Ei, hai, Royce! De ce nu mi-ai spus că este atât de necrezut de frumoasă?

— Alden, spune-mi ceva. A încercat de două ori să te omoare. Cum poţi să mai râzi când vorbim de ea?

— Îmi închipui că o fi având ea un motiv, dar, chiar şi aşa, cine ar putea dispreţui o femeie atât de frumoasă?

— Eu pot.

— Chiar aşa? De ce? Doar nu dai vina pe ea pentru ce au făcut danezii. Ea nu-i daneză.

— Uiţi că însoţitorii ei au venit aici cu gândul să prade şi să ucidă şi ar fi făcut Wyndhurst una cu pământul dacă nu i-ai fi împiedicat tu, atunci, în pădure.

— Ba ar fi trecut doar pe lângă noi, îi întrerupse o voce subţirică.

Royce şi Alden îşi întoarseră privirile spre Meghan, care se apropiase de masa lor neobservată, ca să se uite la ei cum jucau. Royce era încruntat, însă chipul i se îmblânzi de îndată ce observă că Meghan îşi ferea privirea de el.

— De ce-ai spus tu asta, piticuţo? o întrebă el blând.

Ea îl privi pe furiş, după care se apropie ceva mai mult, văzând că el nu era supărat pe ea pentru că-i întrerupsese.

— Mi-a spus Kristen. A zis că voiau să se ducă la mănăstirea Jurro, şi numai aşa, în joacă.

— Când ai vorbit cu ea?

— În dimineaţa după ce ai adus-o aici, în casă.

— Ţi-a mai spus şi altceva, Meghan?

— Mi-a zis mult. Mi-a vorbit despre familia ei. Spunea că tatăl ei e şi mai înalt decât tine şi că şi el se înfurie din orice… Şi Meghan se opri, dându-şi seama ce spusese fără să vrea, scuzându-se: N-am vrut să zic că…

— Ba sigur că ai vrut, o tachină Alden, zâmbindu-i şi luând-o pe genunchii lui. Ştim cu toţii ce supărăcios e fratele tău.

Royce îi zâmbi şi el, ca să-i arate că nu e supărat.

— Spune mai departe, piticuţo! Ce ţi-a mai spus femeia?

— Nu destăinui nicio taină, nu-i aşa, Meghan? continuă Alden s-o necăjească.

— Alden! se răsti Royce, nerăbdător.

— Oho, chiar aşa de mult te interesează?

Meghan îi luă prin surprindere pe amândoi, întrebându-i:

— Royce, de ce ai pus să fie înlănţuită de zid?

Iar el era într-atât de supărat pe Alden, încât răspunse pufnind:

— Pentru că vrea să-l omoare pe vărul nostru, iar el nu se poate apăra singur de ea, aşa că trebuie să-l apăr eu.

Meghan se întoarse spre Alden, făcând ochii mari.

— Şi de ce vrea să te omoare?

— Chiar aşa, de ce oare? se plânse el în glumă. Eu sunt un om aşa de drăguţ!

— Atunci, poate că te-o fi confundat, zise Meghan.

— Nu, micuţo, e adevărat, recunoscu Alden. După cât se pare, am omorât un om pe care ea îl numea Selig şi zice că vrea să-i răzbune moartea.

— Tu l-ai omorât pe Selig? exclamă Meghan. O, Alden, de ce a trebuit să fii tu? Cred că te urăşte de moarte.

Royce se aplecă peste masă şi o prinse pe sora sa de bărbie, ca s-o facă să se uite la el.

— Meghan, tu ştii cine a fost Selig? o întrebă el încetişor.

— Da, mi-a spus ea. Dar s-a supărat tare când a vorbit de el. A fost după ce i-am zis că Jurro a fost făcută una cu pământul de către danezi. A zis că Selig şi jumătate dintre ceilalţi au murit degeaba. M-a speriat rău, că a început să dea cu pumnii în masă şi pe urmă a răsturnat-o. De atunci n-am mai vorbit cu ea, dar mă gândesc că era violentă pentru că era tare supărată. Până atunci, fusese tare prietenoasă cu mine.

— Da, poate să fie o muiere tare prietenoasă când îi e de folos, mormăi Royce ca pentru sine, fără să uite însă ceea ce voia cel mai mult să afle.

— Meghan, cine era Selig?

— Alden n-a întrebat-o?

— Meghan?

Fetiţa se albi la faţă auzindu-i tonul răstit şi răspunse grăbită:

— Fratele ei, Royce. A zis că era prietenul şi fratele ei.

Chiar dacă era uluit de ceea ce aflase, Royce observă spaima fetiţei, blestemându-se pentru că el o provocase, cu nerăbdarea sa.

— Meghan, draga mea, nu sunt supărat pe tine.

— Nici măcar pentru că am vorbit cu ea?

— Nu, nici măcar pentru asta, o asigură el. Acum, ce-ar fi să te duci să vezi ce comori a descoperit Darelle? A adus aici o parte din încărcătura pe care am luat-o de pe corabia vikingă. Zicea că ţi-a găsit nişte blănuri tocmai bune ca să tivească rochiile pentru tine şi pentru ea.

Fetiţa o luă încântată la fugă spre celălalt capăt al sălii, unde se adunaseră femeile. Royce se lăsă pe spate în jilţ, uitându-se la vărul său, care era la fel de uimit ca şi el.

— Un frate! zise Royce, fără să-i vină să creadă. Cum de putea să aibă un frate printre toţi oamenii ăia? Asta ar însemna că el ştia de ce era şi ea printre ei şi că era de acord.

— Poate că ne-am înşelat când ne-am gândit că o fi o târfă? sugeră Alden.

— Nu, răspunse Royce arţăgos. A recunoscut chiar ea că asta e.

Alden ridică din umeri.

— Atunci, poate că ei or avea altă părere despre asemenea lucruri. Ce ştii tu despre neamul lor? Poate că nu li s-o părea deloc rău ca o femeie să se dea la mai mulţi. Cine zice că femeile lor n-or fi toate nişte târfe?

Royce se încruntă gânditor, căci îşi aducea aminte spusele lui Kristen, cum că nu cunoaşte alte târfe. Dar nu-i spuse nimic despre asta lui Alden, căci observase că Darelle venea spre ei.

— Royce, uită-te la asta! exclamă Darelle în culmea încântării, arătându-i rochia pe care o găsise. Ai mai văzut vreodată o catifea atât de fină? Fără îndoială, e adusă de undeva de prin soare-răsare.

El abia dacă aruncă o privire la materialul de un verde întunecat pe care îl ţinea în mână verişoara lui, până când ea îl desfăcu, ţinându-l în faţa ei, peste propriile veşminte. Rochia nu avea mâneci şi era, într-adevăr, foarte elegant brodată cu perle preţioase care formau un decolteu adânc, în formă de V, în jurul gâtului, în jurul mijlocului subţire era legat un alt şirag de perle, menit, după câte se părea, să fie folosit ca o cingătoare. O închizătoare din aur pur închidea cingătoarea.

— Mai e o rochie, tot la fel, continuă Darelle. Şi are şi pantofi pe potrivă, şi brăţări din aur pur pentru braţ şi un colier din pietre de chihlimbar. Le-am găsit pe toate în aceeaşi legătură. Royce, o să i le dai lui Corliss? Fără îndoială, o să-i placă la nebunie nişte daruri atât de bogate. Dacă nu, pot să le folosesc eu. Orice ai hotărî însă, rochiile vor trebui modificate. Trebuie să le punem mâneci, dar putem să folosim acelaşi material, pentru că e nevoie să tăiem mult din partea de jos. Vezi şi tu că rochiile sunt mult prea lungi. Jur că femeile din Norvegia or fi uriaşe cu toatele. Aşa trebuie să fie, dacă poartă rochii atât de lungi.

Royce nu-i mai desprindea privirea de la materialul în plus – cel puţin un cot – care zăcea la picioarele lui Darelle.

— Porunceşte să fie duse la mine în odaie, verişoară.

— Nu vrei să le modific eu? întrebă ea, dezamăgită.

— Nu, nu încă.

De îndată ce Darelle se îndepărtă, ochii lui Royce se îndreptară spre bucătăria aflată în colţul opus al sălii, aţintindu-se asupra lui Kristen. Avea capul plecat, ocupându-se de treaba pe care o făcea, dar tot le depăşea cu cel puţin o jumătate de cot pe femeile din jurul ei. Trupul ei înalt şi graţios îi era înfăşurat în aceleaşi veşminte care-i fuseseră date şi care erau mult prea strâmte şi prea scurte ca să-i vină bine.

— La ce te gândeşti, vere? întrebă Alden bănuitor, căci văzuse unde se uita el.

— Că veşmintele acelea sunt ale noii şi frumoasei mele sclave, răspunse Royce fără să-şi ia ochii de la Kristen.

— Ei hai, doar nu vorbeşti serios! pufni Alden. Asta ar însemna că nu e o femeie oarecare dacă poartă veşminte atât de bogate. Nici măcar regina Ealhswith nu are nimic atât de frumos precum catifeaua aceea verde. Iar perlele probabil că valorează o avere.

Royce îşi mută privirea la Alden, uitându-se la el cu o expresie nu la fel de intensă, dar tot gânditoare.

— Cred că nu se prea poate una ca asta, dar cu siguranţă o să aflu, înainte ca ziua asta să se sfârşească.

— Cum? Nu-i de-ajuns s-o întrebi dacă veşmintele acelea sunt ale ei. O să spună că da, indiferent dacă e aşa sau nu, căci ce femeie n-ar vrea pentru ea nişte lucruri atât de alese, când nu mai e nimeni care să spună că nu-i aşa?

— O să vedem.

Royce spusese ultimele cuvinte pe un ton atât de prevestitor de rele, că lui Alden i se făcu milă o clipă de femeia vikingă, întrebându-se ce chinuri avea în minte vărul său ca s-o facă să mărturisească. El însă nu era deloc prea curios.

Capitolul 17

Se terminase cu truda zilei, iar Kristen abia aştepta să se prăbuşească pe patul ei de scânduri. Arşiţa umedă o înnebunise de-a dreptul, iar la ea se mai adăugase şi căldura din vatra lângă care era înlănţuită şi faptul că nu se simţea nicio adiere care să mai ostoiască vreun pic căldura.

Îi venea s-o sărute pe Eda când femeia se aplecase să-i desfacă lanţul cel nou pe care era nevoită să-l poarte acum, dar se înfrânase. Eda încă era supărată din pricina felului răstit în care îi vorbise Kristen în urmă cu câteva zile. Kristen îi ceruse iertare chiar în ziua aceea, dar nu reuşise s-o mai domolească pe bătrână. Iar supărarea ei îi făcea lui Kristen povara şi mai greu de îndurat, căci Eda era singura cu care se simţise liberă să vorbească. Iar acum, că bătrâna se ferecase într-o tăcere de gheaţă, ziua lui Kristen fusese

absolut îngrozitoare.

Eda o scoase pe Kristen din sală, însă nu se îndreptă spre scări, ca s-o ducă la locul ei de dormit. O anunţă pe un ton laconic că urma să facă baie. Oricât ar fi fost de obosită, Kristen n-avea de ce să se plângă. Era a doua baie pe care o făcea, de când fusese adusă în conac. Ştia că Darelle se îmbăia de câteva ori pe săptămână, ca şi Royce, dar slujitorii se spălau destul de rar. Şi, cum ea era obişnuită să fie curată, puţina apă pe care o primea zilnic ca să se şteargă nu-i era deloc de ajuns.

La gândul că o să fie din nou curată cu totul, simţi că se scutură de oboseală. N-avea să facă baie pe săturate, căci şi celelalte slujitoare aşteptau să se spele în aceeaşi apă. Dar ea avea să fie prima, şi asta era ceva. De data aceasta, apa era caldă şi curată, iar în odăiţa cea mică nu se aflau decât ea şi Eda.

În vreme ce Kristen se îmbăia şi se spăla în grabă pe cap, Eda îi spăla singurele veşminte pe care le avea. Pentru noapte, cât timp i se uscau hainele, fata primi în schimb un soi de cămaşă ce părea a fi din pânză de cort, făcută dintr-o lână subţire, dar aspră. Era doar un dreptunghi de pânză cenuşie, cu un cerc tăiat în mijloc, pe unde să-şi bage capul. Înfăşurat pe ea şi strâns cu o sfoară, era de ajuns, deşi bineînţeles că îi era prea scurt. Însă pe dedesubt era goală şi chiar se simţea prea goală. Singurul motiv pentru care nu se împotrivise să poarte un veşmânt care nu avea părţile laterale cusute era că avea să se ducă direct în odaia ei.

Dar, spre deosebire de ceea ce crezuse Kristen, nu mergea spre odaia ei. Când ajunseră sus, Eda o împinse, nelăsând-o să se oprească la uşa ei, ci merse înainte până în capătul coridorului, spre odaia lordului. Kristen se dădu înapoi, precaută.

— De ce? întrebă ea, când Eda ciocăni la uşă.

Femeia nu-i aruncă nici măcar o privire, însă Kristen o văzu cum ridică din umeri.

— Eu fac ce mi s-a spus. Nu mi s-a dat nicio lămurire.

— A zis el că vrea să mă vadă?

— Mi-a spus să te aduc aici. Şi ai ajuns.

Eda deschise uşa şi o aşteptă pe Kristen să intre. Fata şovăi, însă doar o clipă. Nu se temea, dar nu pricepea în ruptul capului de ce fusese adusă aici în mijlocul nopţii. Dacă Royce ar fi vrut să-i pună iar întrebări, putea să o facă şi ziua, nu?

Păşi în cameră, cu paşi mici, ca de obicei, cu toate că Eda nu-i pusese cătuşele la loc după baie. Ca şi data trecută când fusese adusă aici după baie, Eda căra cătuşele şi, tot ca şi data trecută, le puse pe masa lui Royce, după care ieşi, închizând uşa după ea.

El stătea în picioare la una dintre ferestrele din faţă, întors spre ea. De-acum, fata cunoştea încăperea, aşa că nu mai stătu să se uite în jur, ci îl privi direct pe Royce, aşteptând să afle de ce fusese adusă acolo. Începuse să se simtă tare stânjenită în cămăşoaia ei. Ar fi trebuit să se împotrivească s-o poarte. Dacă i s-ar fi desfăcut cumva sfoara, ar fi rămas pur şi simplu goală. Şi în niciun caz nu trebuia să apară aşa în faţa acestui bărbat. Cu câteva zile în urmă, poate că s-ar fi gândit la un astfel de tertip ca să-l facă să uite de sine, însă acum nu mai ştia dacă încă îl mai doreşte. Ba nu, nu era adevărat. Încă îl mai dorea. Nu mai ştia însă dacă e un lucru bun să obţină ceea ce îşi dorea.

— Am văzut că veşmintele care ţi s-au dat nu te prea cuprind.

Era ultimul lucru pe care Kristen se aştepta să-l audă. Faptul că el se gândea la hainele ei, chiar în vreme ce şi ea se gândea la acelaşi lucru, o făcu aproape să chicotească. Se abţinu însă.

— Doar acum ai văzut?

Royce se încruntă, uimit de ironia ei.

— E o rochie pe patul meu. Vezi dacă ţi se potriveşte.

— Vrei s-o încerc chiar acum?

— Da.

— Ai de gând să ieşi ori o să rămâi aici să te uiţi?

Royce se crispă la auzul întrebării ei aţâţătoare. Sigur că nu-i păsa dacă el avea să se uite sau nu. Fără îndoială, nu putea fi stânjenită de faptul că bărbaţii o vedeau goală.

Simţi că îl apucă furia şi că nu are cum să se liniştească.

Îi răspunse doar pe un ton amar:

— Nu am nicio dorinţă să te văd despuiată, femeie. O să mă întorc cu spatele până când termini.

„Fricosule”, îşi spuse fata în gând, dar lui îi replică:

— Ce gest nobil!

Kristen se îndreptă spre pat ca să ia rochia, dar nu apucă să facă decât un pas, că rămase ţintuită locului. Catifeaua cea verde era întinsă pe pat, ca să o poată vedea în toată splendoarea ei, fără să fie uitată marginea de perle. Însă, chiar dacă n-ar fi fost, tot ar fi recunoscut materialul acestei rochii anume. Era preferata ei, căci mama sa i-o făcuse, mama sa care ura să coasă. De aceea rochia îi era cu deosebire dragă lui Kristen. Brenna îşi petrecuse multe ceasuri cu ea în anul din urmă, ca să i-o dăruiască fiicei sale pentru sărbătoarea miezului iernii.

— Ce mai aştepţi?

Kristen aruncă o privire peste umăr, văzând că el nu se întorsese cu spatele, ci se uita la ea. Simţea că e vorba de o capcană, cu atâta siguranţă, de parcă uşa cea ascunsă s-ar fi dat deja de perete. Nu putea fi decât un singur motiv pentru care el ar fi vrut s-o vadă în rochia aceea. Credea că îi aparţine. Şi o asemenea rochie n-ar fi putut în ruptul capului să fie a unei târfe. Cu siguranţă, asta era ceea ce credea el.

Avea toată îndreptăţirea să fie bănuitoare în privinţa motivelor lui. Şi ar fi fost o prostie să-i ascundă că-şi dăduse seama ce punea la cale. Era mult prea clar.

Aşa că se hotărî să treacă la atac.

— Ce înseamnă asta?

— Ce anume?

Ea se întoarse spre ele, privindu-l şi mai bănuitoare, în clipa când observă că el îşi ferea ochii.

— De ce vrei să încerc eu o asemenea rochie, milord?

— Ţi-am spus de ce.

— Da, ca să vezi dacă mi se potriveşte. Şi, dacă da, o să mi-o dai mie? N-aş crede. Deci, care-i scopul?

— Femeie, nu ai tu dreptul să mă întrebi de ce fac

ceea ce fac.

Tensiunea dintre ei se făcea tot mai mare.

— Spune-le asta sclavilor tăi, care s-au născut aşa! Uiţi cine sunt eu!

— Ba nu! strigă el. Cine eşti tu, asta e întrebarea!

— Iar? se prefăcu ea uimită, gemând însă în sinea ei că-l făcuse să fie iar cuprins de bănuieli. Ce legătură are o rochie cu cine sunt eu?

— E a ta, nu-i aşa?

Lui Kristen îi venea să-l ocărască pentru că era aşa de isteţ, dar se mulţumi să zâmbească.

— Asta crezi? Mai rămâne să spui că sunt fecioară.

— Şi eşti?

— Vrei să încerci chiar tu, ca să-ţi dai seama, milord? îl întrebă ea aţâţătoare, îndrăzneaţă, intrându-şi în rol, dar rugându-se ca el să nu reacţioneze la tertipurile ei.

Agresivitatea ei sexuală îl înfuriase şi data trecută, iar acum se întâmplă acelaşi lucru. Royce se uită urât la ea, făcând-o să izbucnească în râs, ducându-şi mâinile la piept.

— Ei, hai, milord! Cum de-ai putut crede că una ca mine ar putea avea o rochie atât de frumoasă ca asta? Asta e o rochie pentru o prinţesă ori pentru soţia vreunui negustor bogat.

— Sau pentru o târfă cu un iubit bogat, care e prea darnic! se răsti el, fără să se dea bătut.

Kristen rânji ironică.

— Saxonule, mă ridici mai sus decât merit. Cu adevărat, mă măguleşti. Dar te asigur că, dacă aş fi avut un iubit bogat, nu l-aş fi lăsat să stea departe de mine.

— Prea bine, zici că rochia nu e a ta. Acum, fă-mi pe plac şi pune-ţi-o, totuşi.

Fir-ar el să fie de ticălos încăpăţânat şi…

— N-o voi face. E tare crud să-mi ceri una ca asta.

— De ce?

— Ar fi un răsfăţ mai presus de orice să simt catifeaua asta pe piele, după zdrenţele alea aspre de roabă pe care sunt nevoită să le port. Dar cât de mult o s-o port? Până când o să-ţi iasă din cap gândurile alea prosteşti despre

mine, răspunse tot ea la întrebare. După care o să-mi dai zdrenţele înapoi. Şi asta nu-i cruzime?

Royce zâmbi. Kristen îl vedea pentru prima dată zâmbind. Surâsul îi îndulcea mult trăsăturile şi ei îi făcu inima să sară din piept.

— Te pricepi la vorbe, femeie, şi ai răspuns pentru toate. Dar uiţi de ceva. În situaţia în care eşti, nu poţi să hotărăşti ori să alegi nimic. Faci ce ţi se cere, indiferent ce ţi se cere, indiferent dacă ţi se pare crud sau nu. E destul de simplu încât să înţelegi?

— Da.

— Atunci, pune-ţi rochia!

Royce vorbise pe un ton plăcut, însă ultima propoziţie o rostise destul de dur. Era hotărât să o vadă în rochia aceea, indiferent ce-ar fi spus ea. Şi, dacă o punea, avea să vadă că i se potrivea ca turnată. Avea să-şi dea seama că era a ei. Avea să înţeleagă că l-a minţit. Şi, dacă în seara aceasta, o întrebase dacă e fecioară, atunci înseamnă că se întâmplase ceva care îl făcuse să bănuiască că ea nu era o târfă. Voia dovezi şi era hotărât să le obţină, prin orice mijloc, înainte ca ea să iasă din acea încăpere.

Doar în privinţa unui singur lucru se înşela Royce. Ea chiar putea să aleagă. Putea să-şi pună rochia şi să-l vadă cum se preschimbă într-o fiară plină de cruzime şi însetată de răzbunare, care avea s-o siluiască numai pentru că aşa trebuia, pentru că asta spusese că ar face dacă ea ar fi fecioară. Sau putea să-l ademenească să se iubească plin de patimă cu ea, pentru că o dorea, aşa cum şi ea îl dorea pe el.

În amândouă cazurile, fata ştia că venise vremea. În noaptea aceea, urma să-şi piardă fecioria. Şi alegerea era simplă. Nu putea îndura gândul ca prima ei noapte cu un bărbat să fie ceva ce avea să-şi aducă aminte plină de silă. Royce o dorea, chiar dacă nu voia deloc să recunoască. Şi îl dorea şi ea, la rândul ei. Unirea lor ar fi putut fi minunată. Ea nu voia ca lucrurile să se petreacă altfel, mai ales pentru această primă dată. Dacă urma să afle că ea fusese fecioară, asta avea să fie după. Pe urmă, n-avea să mai

aibă vreo însemnătate. Şi, dacă avea să aibă noroc, atunci n-avea să mai aibă nici după aceea vreo însemnătate pentru el. Dar, chiar dacă n-avea să fie aşa, atunci o să aibă la dispoziţie alte mijloace de apărare, ca şi avantajul că îl va cunoaşte atât de intim.

— Cât ai de gând să mă mai laşi să aştept? îi întrerupse Royce firul gândurilor cu brutalitate.

— Toată noaptea, milord, răspunse blând Kristen. Nu vreau să mişc un deget pentru prostia asta.

El se îndreptă spre ea mânios. Când se opri, iar ea îşi ridică privirea spre el, i se păru că el ar fi vrut s-o înşface şi s-o scuture zdravăn.

— Îndrăzneşti să mă sfidezi?

Ea îi susţinu privirea mânioasă cu ochi nevinovaţi.

— Doar n-oi fi uimit? Se ştie că vikingii sunt îndrăzneţi, sfidători, şi nu mi-ai spus chiar tu că sunt neruşinată? Uite că aşa şi sunt. Milord, dacă vrei să mă vezi în rochia asta, va trebui să mi-o pui chiar tu.

— Şi crezi că n-o s-o fac?

— Nu, n-o s-o faci.

Era o provocare pe care el nu putea s-o respingă. Dintr-o singură mişcare, Royce îi smulse cingătoarea, după care îi trase cămaşa peste cap şi o azvârli cât colo. Nu aruncă însă nicio privire spre ea, adică nu se uită mai jos de faţa ei. O clipă cât o veşnicie, ochii lui scormoniră într-ai ei. După care, se întoarse şi se duse la pat înşfăcând rochia de catifea.

Dar, când se întoarse din nou spre ea, ca să-i dea rochia, ochii îi căzură asupra ei. Dacă ar fi putut să fie cruţat, dacă şi-ar fi putut ţine ochii aţintiţi doar pe chipul ei, atunci poate că Royce ar fi reuşit ce-şi pusese în minte. Aşa însă, rămase ţintuit locului, atât era de vrăjit.

Ea stătea în picioare, mândră, fără să se ruşineze că el o vede aşa, fără să încerce câtuşi de puţin să se acopere, iar el o privi îndelung, plin de dorinţă, ospătându-şi ochii cu priveliştea a ceea ce până atunci prinsese formă doar în închipuirea lui. Era atât de frumoasă, atât de desăvârşită, chiar dacă era atât de înaltă.

Royce nici măcar nu-şi dădu seama când se apropiase de ea, însă acum era lângă ea; uitase de rochia de catifea, care-i căzuse din mână. Uitase de orice când îşi ridică mâinile, prinzându-i obrajii în palme şi lăsându-şi capul în jos ca să-i guste nectarul buzelor. Se înfrupta din ea încetişor, la început cu blândeţe, ca să se desfete cu gustul ei, iar după aceea cu toată patima care îl mistuia.

În clipele acelea, dorinţa îl pârjolea aşa de tare, că, dacă Kristen i s-ar fi împotrivit, probabil că nici nu şi-ar fi dat seama. Ea însă nu i se împotrivea câtuşi de puţin. Ca şi data trecută, îi răspundea la sărut dăruindu-i-se cu totul, fără nicio piedică. O parte din ea se temea că el s-ar putea opri, ca data trecută. Cealaltă parte însă se deschidea cu totul senzaţiilor noi şi înnebunitoare.

Lui Kristen n-avea de ce să-i fie teamă. Royce nu mai putea să se oprească din ceea ce începuse. Fără să ştie, pierduse lupta pe care o ducea ca să reziste ispitei ei, înainte chiar ca fata să intre în încăpere. Nu mai era stăpân pe ceea ce făcea şi, pentru prima dată, nici nu-i mai păsa. Era târât de patimă, de o nebunie dulce, care n-avea să fie domolită până n-avea să dea roade.

Kristen gemu când gura lui o părăsi pe a ei, dar totul dură doar o clipă, cât se aplecă s-o ridice în braţe. Fata se sperie un pic – nu din cauza a ceea ce urma, ci pentru că se afla la înălţime, într-o poziţie nouă şi fără echilibru. Nu mai fusese luată în braţe de când era copilă şi crescuse prea mare pentru ca tatăl ei s-o mai poată căra fără probleme în braţe în pat, atunci când adormea în sala cea mare. Însă greutatea ei nu părea să-l stânjenească deloc pe Royce.

O ţinea bine şi nu părea deloc doritor să-i dea drumul, ci rămase aşa câteva clipe lungi, sărutând-o din nou. Kristen îi încolăcise gâtul cu braţele, ţinându-i gura strâns lipită de a ei, iar sărutul lor se făcea tot mai profund pe măsură ce el o purta spre pat.

O lăsă jos foarte încet, în aşa fel încât să nu li *se* desprindă buzele. Apoi se lungi lângă ea, acoperind-o doar cu o jumătate a pieptului aşa cum stătea aplecat asupra ei şi continua s-o sărute. Pentru Kristen însă, nu era de ajuns.

Se răsuci spre el, ca să-l poată simţi pe deplin, lipindu-se cu tot trupul de el, întinzându-se ca să-l prindă cu totul. Şi tot nu era de ajuns. O împiedicau hainele lui, care îi zgâriau pielea.

Royce aproape că nu-şi dădea seama ce face. Era înnebunit de contactul deplin pe care îl avea cu ea, însă continuase s-o sărute în vreme ce ea se îndepărta puţin de el, trăgând nerăbdătoare de cingătoarea lui. Abia după ce reuşi s-o desfacă, Royce îşi dădu seama cu adevărat ce punea ea la cale, căci îl împinse pe spate şi se urcă pe el, încălecându-l.

O văzu trăgându-l de tunică pentru a i-o scoate, aşa că se ridică un pic, ca ea să i-o tragă mai uşor. Nu se gândea cât e de ciudat să fie dezbrăcat de o femeie. Era cu totul vrăjit de priveliştea ei urcată pe el, cu sânii rotunzi împinşi în faţă, părând să-i ceară să-i atingă. Şi asta şi făcu, luându-le rotunjimile ferme în mâini.

Sunetul pe care-l scoase îl făcu să-şi ridice privirea spre ea; i se tăie răsuflarea când văzu flacăra care mocnea în adâncul ochilor ei azurii, pe care ea nu şi-i dezlipi de ai lui în vreme ce-i desfăcea şireturile pantalonilor; apoi se repezi la el şi, cu o nerăbdare la care el nu se aştepta, îi trase pantalonii peste coapse.

Fata se uita acum pierdută la ceea ce ieşise la iveală, bărbăţia lui vânjoasă, care zvâcnea, aşteptând-o. Şi faptul că ea îl privea, fără să se ruşineze, îi făcea sângele să pulseze şi mai puternic în vene. Kristen îşi ridică ochii spre el, privindu-l cu o expresie ce părea uluită şi încântată, apoi îşi lăsă iar ochii în jos, în vreme ce-i cuprindea mădularul în mână.

Îl nimicea cu totul, era mai mult decât putea să îndure Royce. Se ridică în capul oaselor, gemând de plăcere, şi o prinse de umeri, silind-o să se lase pe spate în pat. Ea însă nu era mulţumită să aştepte. În timp ce el încerca să se descotorosească în grabă de restul veşmintelor, ea se lipi cu sânii de spatele lui, încercuindu-l cu braţele peste piept şi înfigându-şi degetele în muşchii lui.

Royce nu se dezbrăcase niciodată atât de repede. De

îndată ce termină, se răsuci şi-şi înfipse mâna în părul ei, sărutând-o cu o brutalitate ce mustea de patima ce se adunase de atâta vreme în el.

O împinse pe spate, vrând să pună capăt chinurilor chiar atunci, însă văzând-o aşa, culcată pe spate, aşteptându-l s-o facă a lui, îşi aminti de câte ori tânjise să afle cum se simţea sub mâinile lui. O forţă să rămână culcată, deşi ea l-ar fi grăbit, şi începu să-i cerceteze pe îndelete trupul. Stătea culcat într-o rână, sprijinindu-se într-un cot, ca s-o poată vedea cât mai bine, iar cu mâinile îi descoperea catifeaua pielii.

Pentru Royce, era o beţie a simţurilor. Dar cu atât mai mult era pentru Kristen, căci el trezea în ea simţăminte atât de minunate, că avea impresia că n-o să le poată îndura pe toate. Nu-i trecuse prin cap că-l poate dori şi mai mult decât până atunci. Se înşelase, însă. Acum ardea de patimă pentru el, iar trupul i se răsucea şi se zvârcolea într-un ritm pe care ea nu-l cunoştea; simţea că pielea parcă i se ridică de la sine, cerşindu-i s-o atingă.

Şi când degetele lui ajunseră între coapse, în raiul jilav care tânjea să-l primească, Kristen crezu că o să înnebunească de plăcere. Încremeni şi un strigăt îi ieşi din piept, din tot adâncul ei de femeie. Asta îl făcu şi pe Royce să se oprească, pentru că nu pricepea de ce ţipă. Nu voia cu niciun chip s-o rănească, nu acum.

Kristen văzu cum mâna lui mare, cu degete lungi şi puternice, îi urcă încetişor pe pântece, după care îşi înălţă privirea spre el, observând că se uita la ea. Royce se aplecă să o sărute, cu blândeţe, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că totul e bine, că n-are s-o rănească. Se purta cu mare grijă cu ea, deşi credea că nu-i decât o târfă.

Iar gestul lui o mişcă mai mult decât putea spune, umplând-o de o căldură nouă, a iubirii pe care i-o purta.

Kristen îi vorbea cu trupul; îşi întinse mâinile spre el, îndemnându-l să vină peste ea, desfăcându-şi picioarele ca să-l primească. Ştia ce urma să-i facă, dar nu şi ce avea să simtă. Acum, voia să vadă ce avea să simtă.

Lui Royce nu-i mai trebuia încă un îndemn. O trase

mai aproape de el, uimit că reuşeşte, că, pentru prima dată, nu mai era nevoit să se ţină în mâini deasupra unei femei, pentru că era mult mai înalt decât ea. Femeia aceasta se potrivea de minune pe trupul lui, iar el n-avea de ce să se teamă că o s-o zdrobească sub greutatea lui, căci ea îl îmbrăţişase strâns, dornică să-i simtă greutatea, ca şi cum s-ar fi desfătat de felul acesta în care el arăta că se află în stăpânirea lui.

El începu să intre în ea, minunându-se singur că dăduse dovadă de atâta răbdare încât să prelungească această clipă la care visase atâta. Se minuna de cât de strâmtă era, de fierbinţeala umedă a ei. Apoi ajunse la piedica ce nu-l lăsa să treacă mai departe, iar trupul lui întreg se răsculă, dându-şi seama ce însemna asta.

Kristen era însă pregătită pentru momentul adevărului. Îşi ridicase genunchii, ţinându-i îndoiţi, cu labele picioarelor pe pat, ca să se poată propti în ele. N-avea de gând să-l lase să se oprească acum, ca să înceapă din nou mai încolo, într-un alt fel. În clipa când simţi că el se încordează şi dă să se ridice în coate, ca să se uite la ea, îşi înfipse mâinile în fesele lui şi îl trase spre ea, în vreme ce-şi înălţa coapsele spre el.

Cum îşi ridicase numai puţin umerii, Royce nu mai avea în ce să se sprijine, ca s-o poată opri, ba chiar o ajută din acea poziţie. Şi, cum nu-şi putea da seama ce era în mintea ei, nici măcar nu avu vreme să încerce. Intrase în ea cu totul, înainte chiar să se poată sprijini în coate, ca să se susţină. Abia avu vreme să-i vadă expresia, ochii strâns închişi, strâmbătura de durere care îi trecu pe faţă. Nu ţipase deloc, icnise doar încetişor.

Chipul i se linişti însă repede şi fata deschise ochii ca să-l privească. El nu-şi putea ascunde furia care îi schimonosea trăsăturile.

— Ai de gând să şi termini?

— Numai dacă asta vrei să fac.

Royce gemu, auzind acest răspuns, după care izbucni în râs şi se lăsă peste ea, cuprinzând-o iarăşi strâns, şi începu să facă dragoste cu ea de parcă viaţa lui ar fi

atârnat de asta. Trecuse vremea să se întrebe de ce făcuse ea tot ceea ce făcuse. Focul care îi pârjolea pe amândoi nu mai lăsa loc de nimic altceva.

Capitolul 18

Pe fereastra deschisă se năpusti o adiere răcoroasă, prima care se simţea, după toată ziua aceea. Făcu să se zbată făcliile din încăpere şi să se stingă, aproape toate în acelaşi timp.

Royce se ridică şi luă o lumânare de pe hol, ca să le aprindă pe cele de lângă pat; pe Kristen o trecu un fior, căci rămăsese brusc fără trupul cald de lângă ea, iar vântul îi mângâia pielea jilavă. Fata era aproape adormită. El însă nu era defel.

Ea se răsuci ca să-l poată privi în timp ce ieşea din încăpere, croindu-şi drum în lumina slabă aruncată de razele lunii care pătrundeau pe fereastră. Oare la ce se gândea el acum, ce avea în minte? îi era cu neputinţă să-şi dea seama. Putea să se îndoiască de faptul că mai simţea mânie, pentru că n-o mai lăsase din braţe de când se iubiseră pentru a doua oară.

A doua oară urmase curând după prima, atât de repede, încât Kristen abia dacă se întorsese pe lumea aceasta, după zguduirea noii ei experienţe, că şi fusese trasă înapoi de patima lui. Zâmbise în sinea ei, spunându-şi că acum înţelegea de ce petreceau părinţii ei atâta vreme în odaia lor de culcare. Brenna încercase să-i spună cum e, dar nu erau pe lume vorbele potrivite ca să zugrăvească această fericire de necrezut.

Royce se întorcea, apărând cu mâna flacăra lumânării. Era târziu în noapte. Iar el nu-şi bătuse capul să se îmbrace când ieşise din încăpere. După câte se părea, nu-l stânjenea faptul că era gol, după cum nici pe ea n-o încurca propria goliciune. Kristen se simţea însă stânjenită de goliciunea lui – dar nu deranjată, ci încurcată de faptul

că-şi dăduse seama că vederea lui gol o făcuse să-l dorească din nou, atât de repede după ce dorinţa îi fusese pe deplin potolită.

Trupul lui era o sculptură cu pielea netedă şi fermă şi muşchii groşi. Era minunat, de la picioarele lungi şi musculoase, până la gâtul gros care se înălţa dintre umerii atât de largi. Smocul de păr negru care începea în dreptul gâtului i se răspândea pe piept, însă nu mai rămânea din el decât o linie subţire deasupra muşchilor tari ai abdomenului. Nu era slăbuţ, precum vărul său, ci puternic, iar Kristen îşi dădea seama că n-avea să se sature vreodată să-l privească.

Făcliile din suporţii de lângă pat ardeau din nou, iar Royce se aşeză pe pat. Cum nu se culcă la loc imediat, Kristen se întinse spre el ca să-l atingă, trecându-şi uşor degetele peste spatele lui, în sus, apoi în jos, până la coapse. El se întoarse să se uite la ea, cu un chip pe care nu putea citi nimic, iar fata îşi retrase mâna.

— De ce te-ai oprit?

— Nu ştiu dacă vrei să te ating sau nu, recunoscu ea cinstit. În familia mea, noi ne sărutăm şi ne îmbrăţişăm, ne arătăm iubirea atingându-ne. Dar, dacă tu nu eşti obişnuit cu aşa ceva, o să crezi că sunt prea îndrăzneaţă.

— Oricum, cred că eşti prea îndrăzneaţă, femeie, zise el pe un ton vesel pe când se întindea lângă ea, sprijinindu-şi capul în palmă, ca s-o poată privi. Martor mi-e Domnul că n-am mai întâlnit niciodată o fiinţă ca tine, care să-şi arate dragostea atât de liber, atât de lipsită de ruşine. Mă faci să-mi doresc să-mi fie cu putinţă să te iubesc şi eu, la rândul meu, ca să-ţi dau ceea ce-mi dai tu mie.

Kristen închise ochii, sperând că el nu zărise regretul pe care i-l provocase cu vorbele lui şi, da, şi durerea că putuse rosti aşa ceva după ce petrecuseră ceasuri întregi iubindu-se ca nişte nebuni. Nu era nevoie să-i spună că n-o putea iubi. Ar fi putut să păstreze tăcerea asupra acestui lucru şi să o mai lase o vreme să nădăjduiască.

Deschise iar ochii, să se uite la el, însă mândria ei rănită o făcu să-l întrebe:

— De ce vorbeşti de iubire?

Îl văzu cum se încordează, cum se încruntă. Bine. Nu putea să-şi ascundă mândria rănită la fel de bine ca ea.

— Da, trebuie să mă îndrept, zise el înţepat. Nu mi-ai spus că mă iubeşti, aşa-i?

— Nu, n-am zis asta. Îmi place mult trupul tău, milord, dar între noi nu-i decât asta.

— Prea bine, răbufni el. Pentru o fecioară, eşti o târfă tare potrivită.

Kristen trase aer în piept. Bătaia asta de joc era prea mult pentru ea. Şi n-avea să mai accepte jignirea aceea, mai ales că nu mai exista nicio pricină s-o facă.

— Mai spune-mi tu târfă o singură dată, saxonule, şi-o să-ţi scot ochii cu ghearele! şuieră ea furioasă.

El însă rânji văzând-o cum face:

— E cam târziu să te împotriveşti unui lucru pe care l-ai acceptat vreme îndelungată.

— Ba nu, eu n-am spus niciodată că sunt o târfă. Tu ai zis.

— Şi tu n-ai negat vreodată.

— Ştii de ce.

— Ba nu, răspunse el. Sunt însă tare curios să aflu acum de ce.

— În cazul acesta, adu-ţi aminte ce mi-ai spus, chiar în odaia asta. Ai zis că, dacă aş fi fecioară, m-ai silui. Te doream, dar nu aşa.

El zâmbi mai întâi, după care izbucni brusc într-un râs gros, din toată inima.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, tu chiar ai crezut nişte vorbe pe care le-am spus la mânie?

Kristen îl privea urât, căci râsul acela i se părea nelalocul lui.

— Vrei să spui că nu m-ai fi siluit dacă ai fi aflat că sunt fecioară?

— Nu, cu adevărat, căci, dacă mi te-ai fi împotrivit în seara asta, te-aş fi făcut a mea oricum şi atunci n-aveai decât să spui că te-am siluit, dar eu aş fi zis că iau ce mi se cuvine.

— Nu despre asta vorbesc, saxonul, răspunse ea nerăbdătoare. Ştiu că tu crezi că ai dreptul să mă foloseşti după cum ţi-e voia şi poate că altă dată o să tăgăduiesc asta, dar nu acum. Ce…

— O, o s-o faci, nu?

— Lasă-mă să-mi sfârşesc vorba! M-ai fi siluit într-adins, ca să te răzbuni?

— Nu, Kristen, asta nu, spuse el blând ridicându-şi mâna spre chipul ei, mângâindu-i fruntea încruntată. De asta te-ai temut?

— Da, şopti ea.

El zâmbi, auzindu-i glasul.

— Atunci, amândoi ne-am înşelat la fel. Eu te doream, dar nu m-aş fi atins de tine, căci am crezut că eşti o târfă.

— Şi o vikingă, îi aminti ea.

— Da, dar asta avea din ce în ce mai puţină însemnătate, pe măsură ce te priveam mai mult. Gândul că erai atât de liberă cu trupul tău mă umplea de silă.

Fata chicoti şi-i luă mâna, punându-şi-o pe obraz.

— Şi încă te mai umplu de silă, acum că am fost atât de liberă cu trupul meu?

Royce îşi dădea seama că ea doar îl necăjeşte, însă nu era deloc obişnuit cu asemenea tachinări. Se lăsă pe spate, îndepărtându-se puţin de ea.

— Cine eşti tu, Kristen?

— Întrebarea asta te zgândăre mult prea mult, zic eu.

— Rochia era a ta? Am ghicit bine?

— Da, e a mea, oftă ea.

— Şi, cum nu-i cu putinţă ca tu să fi avut un soţ, bănuiesc că familia ta e bogată.

— Tata este. Vrei să mă răscumpere?

— Nu, spuse el scurt, răsucindu-se pe o parte ca să o privească din nou.

Iar ea răspunse pe potrivă la iritarea lui:

— E o hotărâre înţeleaptă, milord, căci tata te-ar obliga să mă iei de soţie.

— Pe toţi diavolii din iad! Să mă însor cu o fecioară vikingă?

— Nu-i cazul să vorbeşti despre asta de parcă ar fi o soartă mai rea ca moartea, replică ea.

— Ba, pentru mine, aşa ar fi!

— Oh! Pentru neobrăzarea asta, saxonule, o să am eu grijă să mă iei de soţie!

— Eşti nebună!

— Chiar aşa? E bine, să ştii că sunt şi fiica omului care o să te omoare când o să vină să mă caute!

Fata îşi regretă vorbele chiar în clipa când îi ieşiră de pe buze, dar regretul i se făcu şi mai mare când Royce o prinse de umeri, furios. Pentru numele lui Dumnezeu, cât de mult erau în stare să se ucidă unul pe altul, din pricini demne de dispreţ! Ce şarpe o muşcase în noaptea aceea, de avea limba atât de rea şi de slobodă?

— Kristen, vrei să spui că o să vină şi alţi vikingi aici?

Fata gemu pe dinăuntru, la auzul răcelii din glasul lui. Şi-o făcuse cu mâna ei. Şi cât de vesel fusese el, cu doar câteva clipe în urmă! Ce-i drept e drept, şi ea fusese la fel.

Hotărî dar să-i spună adevărul.

— Nu, Royce, nu se prea poate una ca asta. Tata nu s-ar fi învoit deloc ca oamenii să vină aici, aşa că nu i-au spus ce au de gând. El e negustor şi crede că vasul lui se îndreaptă spre oraşele-târguri, căci trebuia să fie o călătorie pentru negoţ. Nu are de unde să ştie că ei au venit întâi aici.

— Atunci, de ce ai zis ceea ce-ai zis?

Fata dădu să zâmbească, dar se răzgândi.

— Ar trebui să-ţi urmezi şi tu sfatul şi să nu iei în serios ceea ce spun la mânie.

El dădu din cap, a învoire, însă gândul îi rămăsese la ceea ce-i spusese fata.

— Zici că vasul era al lui? Atunci, înseamnă că fratele tău, Selig, era căpetenia?

— Nu ţi-am spus că era fratele meu, zise ea bănuitoare. De unde ai aflat?

— Mi-a spus Meghan. Dar de ce n-ai vrut să ştiu?

— M-am gândit că o să ţi se pară ceva neobişnuit dacă o să afli că fratele meu era împreună cu mine pe

corabie, căci credeai că sunt târfa celor de pe vas.

— Ba chiar mi s-a părut ceva neobişnuit, însă eu nu cunosc obiceiurile poporului tău.

Kristen nu ştia de ce ar trebui să se simtă jignită de spusele lui, dar aşa era.

— Domnul meu, să ştii că avem obiceiuri foarte asemănătoare cu ale voastre.

El îi dădu drumul, în cele din urmă, dar fruntea îi era tot încruntată.

— De ce te aflai tu pe corabie?

— De ce întrebi atâta despre mine? replică ea, înţepată.

— Ţi se pare aşa de ciudat că sunt curios? Sau mai ai şi altceva de ascuns?

Ea pufni, auzindu-l cum vorbeşte despre lucrurile pe care i le tăinuise, căci ştia de ce se simţise nevoită să-l înşele în privinţa ei. Era firesc să fie curios în ceea ce o privea, mai ales acum. Dar ea voia oare să-i potolească curiozitatea? Nu. De ce ar face-o? Nu era neapărat nevoie ca el să ştie totul despre ea, iar asta i-ar da asupra ei un avantaj pe care nu-l merita. Dar nici nu voia să pară că-i ascunde ceva. Oare ce-ar fi crezut despre ea dacă ar fi aflat că una dintre pricinile pentru care plecase pe mare împreună cu fratele ei era ca să-şi găsească un soţ? În loc de soţ, îl găsise pe acest bărbat, iar el n-avea s-o ia niciodată de soţie.

— Am avut multe pricini să ajung pe corabie, dar niciuna nu-i însemnată, răspunse ea liniştită. Adevărul e că am plecat fără să mi se dea voie şi m-am ascuns în cala cu mărfuri până când vasul s-a îndepărtat mult de casă.

— Voiai să pleci după pradă? o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Nu mai spune prostii, domnul meu, răspunse ea plină de silă. Ţi-am spus că nimeni n-a ştiut că o să ajungem mai întâi aici, iar eu cu atât mai puţin. Fratele meu s-a înfuriat rău de tot când m-a descoperit. M-ar fi dus înapoi, numai că s-a temut că o să-i spun lui tata ce puneau la cale el şi prietenii lui.

— Şi, bineînţeles, ai fost în culmea uluirii când ai aflat că ei vor să prade o biserică saxonă.

Asta era bătaie de joc, şi fata se înfurie.

— Tu eşti creştin şi, pentru tine, prădarea unui lăcaş sacru e ceva îngrozitor. Dar să nu-ţi treacă prin minte că oamenii care au altă religie cred că locurile voastre sfinte sunt sacre. Tinerii aceştia n-au mai fost niciodată după pradă, însă taţii lor, da, iar ei au crescut cu poveşti despre bogăţiile pe care puteau mâna în ţinuturile străine. Ştiau că danezii râvnesc la pământurile voastre, că vor să pună mâna pe toată insula. Şi se gândeau că e singura lor şansă să pună mâna uşor pe ceva comori, înainte ca danezii să înşface totul.

— Dacă asta ţi-a spus fratele tău, ar trebui ca eu să cred că asta îl poate dezvinovăţi pentru ceea ce pusese la cale? Să fure de la creştini, înainte s-o facă danezii. Creştinii oricum o să piardă totul, deci, ce însemnătate mai are cine îi omoară şi-i jefuieşte?

Amărăciunea din glasul lui o umplea de durere, căci la fel gândise şi ea când aflase.

— Fratele meu nu mi-ar fi spus nimic despre ceea ce puseseră la cale, pentru că... nu are importanţă de ce. Thorolf mi-a dezvăluit tot ce ţi-am spus, iar asta abia după ce ne-ai înlănţuit pe toţi în curte. Eu nu-i apăr. Pur şi simplu, înţeleg de ce au vrut să facă asta.

— Dar au uitat de ceva fără însemnătate, răspunse el cu răceală. Noi, saxonii, n-o să lăsăm ce ne aparţine pe mâna danezilor sau a oricui altcuiva.

— Da, aşa cum au aflat jumătate dintre aceşti vikingi, zise şi ea, cu aceeaşi răceală în glas.

— Kristen, fratele tău a murit din cauza propriului plan.

— Şi asta ar trebui să mă ajute să îndur mai uşor? strigă ea.

— Nu, cred că nu.

O vreme, rămaseră amândoi tăcuţi. Kristen tăcea pentru că-i era tare greu să-şi arate durerea în faţa lui Royce. Şi-ar fi dorit ca el s-o aline, iar lucrul acesta o uluia.

Dar ştia că el n-avea s-o aline niciodată pentru moartea unui om pe care îl dispreţuia.

Se întoarse spre partea ei de pat şi se ridică în capul oaselor. Mâna lui se înălţă şi o prinse de încheietură.

— Ce faci? o întrebă, mai degrabă curios, nu arţăgos.

Ea se uită la degetele care o reţineau, apoi la el.

— Mă întorc în odaia mea.

— De ce?

— Am sfârşit cu întrebările, milord, oftă ea. Sunt ostenită.

— Atunci, culcă-te!

— Vrei să rămân aici, cu tine?

El nu scoase niciun sunet, dar faptul că o trăsese înapoi în pat era un răspuns îndeajuns de grăitor. Kristen nu se aşteptase la asta. Întoarse capul spre el, în vreme ce el o cuprindea peste mijloc, ca s-o tragă mai aproape.

— Ai un perete plin cu arme aici. Nu ţi-e teamă că o să te omor în somn?

— Ai face asta?

— Nu, dar pot să fug, zise ea. N-ai zăvorât uşa.

— Dacă ăsta ţi-ar fi planul, râse el, atunci nu mi l-ai spune. Odihneşte-te Kristen! Nu mi-am pierdut minţile. Am pus un om să stea de pază în sală.

— Ai ştiu de la început că o să te culci cu mine? exclamă ea.

— Nu, dar am pus la cale totul, pregătindu-mă pentru orice. Acum, taci din gură, dacă vrei să dormi.

Fata tăcu din gură, necăjită. Supărarea însă îi trecu repede. Royce voia să rămână cu el peste noapte. O folosise după bunul lui plac, dar tot voia s-o ştie aproape. Gândul acesta o făcea să se simtă cu adevărat tare bine, atât de bine, că adormi cu zâmbetul pe buze, ţinută în braţe de Royce.

Capitolul 19

Kristen îl privea pe Royce, care încă mai dormea. Era o fericire imensă să stea acolo şi să rămână aşa, căci ea se trezise deja de ceva vreme. De obicei, Eda venea s-o scoale mult mai devreme. Probabil că bătrâna trebăluia deja jos. Iar Kristen nu era aşa de naivă încât să-şi închipuie că n-avea să mai fie pusă la muncă doar pentru că împărţise patul cu lordul.

Oftă, deloc doritoare să plece, însă voia să-şi ia hainele din baie înainte să apară slujitoarele. Se dădu încet jos din pat şi-şi trase repede pe ea cămăşoaia cenuşie şi grosolană. Ridică de pe jos rochia cea verde şi-şi îngropă în ea obrazul, pentru câteva clipe, după care, scoţând încă un oftat, o puse cu grijă pe cufărul lui Royce.

Ştia că el n-avea să-i permită să-şi poarte propriile rochii. Se împreunaseră şi, după câte se părea, urmau s-o mai facă, însă pentru el asta nu însemna acelaşi lucru ca pentru ea. Pentru el, ea era doar o roabă, iar roabele nu erau împopoţonate cu haine alese.

— Kristen?

Cu mâna pe uşă, ea se întoarse, văzând că îl trezise, fără să-şi dea seama. El stătea pe marginea patului, cu părul răvăşit, gol ca în noaptea trecută, părând încă adormit, ba chiar neputându-şi înăbuşi un căscat.

Kristen nu-şi putu ascunde zâmbetul blând care îi înflorise pe buze.

— Da, milord?

— Voiai să pleci fără să mă trezeşti?

— Nu credeam că vrei să te scoli atât de devreme, răspunse ea.

— Vino încoace!

Ea şovăi, însă doar o clipă. Dacă voia să mai facă încă o dată dragoste, atunci ea n-avea să se împotrivească. I se părea cel mai minunat fel de a-şi începe ziua.

Dar, când ajunse lângă el, Royce o prinse uşor de mâini, în ochii lui nu se citea nici urmă de dorinţă când o privea.

— Unde te duceai?

— Jos, la treabă.

— Atunci, ai uitat ceva.

— Nu, eu…

Dar se opri, făcând ochii mari, căci el nu putea avea decât un singur lucru în minte. Şi îşi dădu şi el seama că ea pricepuse.

— Puneţi-le, Kristen!

Ea încercă să se smulgă de lângă el, dar el îşi înteţi strânsoarea, ţinând-o bine. Fata clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Încă mai vrei să port lanţurile alea… Cum poţi să fii atât de lipsit de suflet?

— Ştiu că le urăşti şi îmi pare tare rău, răspunse el blând. Dacă aş avea o altă cale să mă asigur că n-o să fugi, atunci aş face altfel, însă n-am cum. Prea mulţi sclavi au fugit din Wessex şi s-au dus la danezi, au intrat în oştile lor. Ştiu că şi tu ai face la fel, ca să încerci să te întorci acasă.

Ea însă nici nu-l auzea.

— Da, poate că bărbaţii aşa ar face, dar eu n-aş pleca fără ei.

— Dacă eşti liberă, ai putea să-i ajuţi să se elibereze…

— Şi dacă ţi-aş spune că n-aş face asta, că n-aş pleca din casa ta?

— Doar nu vrei să te şi cred.

— De ce nu? întrebă ea, înfuriată. M-ai crede că nu te-aş ucide, însă nu crezi că n-o să încerc să fug?

— Da, ai dreptate! ridică el glasul, căci îşi pierdea răbdarea. Pot să zădărnicesc orice încercare ai face de a mă ataca, însă nu pot să risc să te pierd!

— Dar cu ceilalţi sclavi nu-ţi faci atâtea griji! i-o întoarse ea.

— Ei s-au născut robi, sunt urmaşii britonilor pe care i-am cucerit acum câteva secole. Wyndhurst e casa lor. Tu însă ai fost prinsă, ţi-ai pierdut libertatea pe care ai cunoscut-o. Nu ai niciun motiv să vrei să rămâi aici.

Chiar aşa? Doamne, cât era de prost, de nu-şi dădea seama că nu voia să-l părăsească. Însă era şi mai prost dacă-şi închipuia că o să dea din umeri şi o să-şi accepte acum lanţurile, ba încă şi pe el, cu mare bucurie.

În ochii ei se aprinse o flacără rece, ca un sloi, pe care el nu-l mai văzuse niciodată până atunci.

— Prea bine, stăpâne. Poţi să-mi dai drumul. O să-ţi port lanţurile.

El îi dădu drumul, privind-o însă nedumerit cum se duce ţeapănă spre masă şi ia lanţurile, aplecându-se ca să şi le pună.

— Kristen, poţi să nu-ţi mai pui şi celălalt lanţ, dacă îmi făgăduieşti că n-o să-l mai ataci pe vărul meu.

Şi trebuia cumva să-i fie şi recunoscătoare pentru asta? Blestemat să fie, habar n-avea ce-i făcea cu cruzimea de care dădea dovadă.

Se îndreptă cât era de înaltă şi-i zise cu glas liniştit, însă dând pe afară de amărăciune:

— Ţi-aş fi făgăduit că n-o să fug, însă asta n-o să-ţi promit.

— Şi nu are nicio însemnătate că mi-e drag?

— Fratele meu mi-a fost drag mie.

— Atunci, o să porţi şi celălalt lanţ, până când rănile lui Alden sunt vindecate şi îşi recapătă întru totul puterile. Dacă nu ai fi atât de viguroasă, poate că n-ar mai fi fost nevoie de asta.

— Nu-mi pare rău că sunt puternică. Îmi e de mare folos când am nevoie, zise ea sibilinic. Apoi adăugă, fierbând de mândrie rănită: Asta e tot, stăpâne?

— Da, pleacă! se răsti el, căci răceala de care dădea ea dovadă îl jignise rău.

Kristen dădu scurt din cap şi ieşi, în vreme ce Royce simţea că fierbe de mânie. Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce se aştepta ea să facă? Să aibă încredere în ea? Fără îndoială că-şi putea da seama ce lucru lipsit de minte ar fi! El nu se putea gândi numai la sine, ci şi la cei pe care-i avea în grijă. Ea ar fi putut mult prea uşor să-i ajute pe oamenii fratelui ei să-şi recapete libertatea. Şi, pe urmă, cum ar fi putut opri măcelul care ar fi urmat? N-ar fi putut, cu siguranţă.

Necazul era că avea atâţia vikingi înrobiţi. La cât erau de mari, puteau să fie la fel de puternici ca o mică oaste. Ar

fi trebuit să-i omoare pe toţi atunci, la început. Astfel, acum n-ar mai fi avut necazuri. Ba nu, căci aşa ar fi omorât-o şi pe Kristen.

Gândul că ea ar fi putut fi ucisă din porunca lui, fără ca el să fi ştiut măcar că e femeie, îi domoli mânia. N-avea să-i poarte prea multă vreme pică. Era destul de deşteaptă ca să-şi dea seama că, până când avea să se poată încrede cu adevărat în ea, trebuia neapărat să fie cu mare băgare de seamă.

*

În ziua aceea, în mintea lui Kristen nu era loc pentru gânduri chibzuite. Emoţiile îi copleşiseră mintea. Se simţea rănită, ba chiar trădată, iar sentimentele acestea o măcinară întreaga zi. Nu-i spuse nimănui nicio vorbă. Era pierdută în gânduri, care se făceau tot mai amare şi mai pline de ranchiună. Şi, cum nu avea nicio portiţă pe care să scape de valul uriaş de emoţii, la vremea de culcare, când Eda o conduse pe scări în sus, supărarea ajunsese la un nivel tare primejdios.

Din nou, Eda trecu de odaia ei, îndreptându-se spre a lui Royce. Însă Kristen se opri la uşa ei, pe care o trânti în urma sa. Într-o clipă, Eda o deschise.

— Ce vrea să însemne asta? Doar m-ai văzut că merg mai departe.

— Ei, şi? răspunse Kristen cu îndrăzneală, întinzându-se pe patul ei de scânduri.

— Mi-a cerut să te aduc din nou la el, femeie.

— Ei, şi?

— Nu fi cu toane, Kristen, oftă Eda. Nu te poţi împotrivi voinţei lui.

— Aşa crezi tu. Aşa crede şi el. Dar o să aflaţi amândoi că nu-i chiar aşa, răspunse Kristen, întorcându-i spatele bătrânei. Nu-i nevoie să-mi scoţi lanţurile, Eda. Zăvorăşte-mă şi du-te!

Kristen n-o văzu pe Eda clătinând din cap în vreme ce închidea uşa, n-o auzi zăvorând-o. Îşi ridicase genunchii la

piept, înşfăcându-şi lanţul şi trăgând de el atât de tare, că i se jupui pielea palmelor. Le dădu drumul cu zgomot, apoi se aruncă pe burtă, izbind cu pumnii în patul ei, într-o încercare nereuşită de a se mai elibera de furie. Nu reuşi însă decât să sfâşie pânza subţire în câteva locuri şi să împrăştie paiele din saltea.

Peste câteva clipe, când Royce deschise uşa, se liniştise, stând încă pe burtă, cu capul întors în partea opusă. El se apropie de ea, până când aproape că atinse scândurile patului cu labele de la picioare, lângă coapsele ei.

Încă nu văzuse încăperea, din ziua când slujitoarele o pregătiseră pentru ea. Fusese scos totul dinăuntru, cu excepţia patului de scânduri îngust şi mic pe care dormea. Şi în fiecare noapte era nevoită să se întoarcă în acel loc posomorât. Nici măcar o lumânare nu-i lăsau.

— Kristen, de ce n-ai venit la mine?

— Sunt obosită.

— Şi încă supărată?

Ea nu răspunse, aşa că Royce se aplecă spre ea, atingând-o pe umăr.

— Ridică-te, ca să-ţi pot scoate lanţurile.

Kristen se întoarse spre el, dar fără să se ridice.

— Dacă vrei să mă scapi de ele, atunci scoate-mi-le! Dacă nu, lasă-le!

— Nu te încăpăţâna, femeie! Ia ceea ce ţi se dă.

— Şi fii şi recunoscătoare? zise ea pe un ton de gheaţă. Nu. Dacă vrei să mă tratezi ca pe un animal, atunci nu te purta altfel!

El nu-i băgă în seamă vorbele, amintindu-i:

— Înainte, ai acceptat asta.

— Asta a fost înainte.

— Înţeleg. Credeai că lucrurile o să se schimbe doar pentru că te-am luat în patul meu, clătină el din cap. Aşa-i? Fata îşi feri privirea, însă el o prinse de bărbie, silind-o să i se uite în ochi. Aşa e, Kristen?

— Da! strigă ea, cu un glas plin de amărăciune şi de mândrie rănită. Eu nu m-aş purta aşa cu tine, după tot ce-

am simţit împreună. Nu pricep cum de poţi tu să te porţi aşa.

— Kristen, ştiu că pricepi de ce trebuie ca lucrurile să stea aşa, însă nu-ţi place, zise el, pierzându-şi răbdarea. Sigur că ştii că nici mie nu-mi place.

— Chiar ştiu? replică ea. Tu eşti stăpânul aici. Ceea ce mi se face e din porunca ta, nu din a altcuiva.

El îşi pierduse cu totul răbdarea. Se ridică, cu chipul grav, ţintuind-o cu ochii lui negri.

— Prea bine, atunci o să-ţi spun ce-ţi pot da în locul acestui lanţ. Ai putea fi zăvorâtă într-o odaie – a mea, dacă vrei –, însă n-ai să mai ieşi de acolo. Eu nu pot să stau cu tine ziua, aşa că în cea mai mare parte a timpului o să fii singură; numai noaptea, nu. Ai prefera asta?

— Ai putea şi să mă arunci într-o temniţă!

— Nu avem aşa ceva aici. Îţi ofer odaia mea, în locul acesteia. Îţi dau de ales.

— Nu-i nicio alegere, milord, răspunse ea. Îmi oferi o înlănţuire şi mai rea. Ai vorbit de alegeri. Dă-mi să aleg ceva ce pot să primesc.

— Aş mai putea să fac ceva care să-ţi dea libertate la Wyndhurst. Aş putea să-ţi omor prietenii.

— Ce?!

Ea se ridicase, holbându-se la el fără să-i vină să creadă, însă Royce continuă netulburat:

— Pot să mă încred în tine numai dacă ei nu mai sunt aici, dacă dispare teama că oamenii mei o să fie măcelăriţi în cazul în care ei reuşesc să fugă. Odată rămasă singură, n-o să ajungi prea departe dacă o să mai încerci să scapi. O să te găsesc.

— Îţi baţi joc de mine, spuse ea pe jumătate cu speranţă, pe jumătate cu teamă.

— Nu.

— Ştii prea bine că nu mi-aş cumpăra libertatea cu un asemenea preţ! şuieră ea, furioasă. De ce-mi spui una ca asta? Ai fi în stare să omori nişte oameni lipsiţi de apărare?

— Oamenii ăştia sunt duşmanii mei, Kristen. M-ar ucide fără să clipească dacă li s-ar da prilejul. Nu mi-a

plăcut deloc că sunt aici, şi m-aş fi descotorosit de ei pe dată. Alden a fost cel care m-a convins că ne-ar putea fi de folos.

— Atunci, scapă şi de mine, saxonule! izbucni ea. Şi eu sunt de-a lor.

— Da, femeie, şi tu îmi eşti duşmancă, răspunse el blând. Însă pe tine îmi place să te ţin lângă mine. Acum, întinde picioarele, să-ţi scot lanţurile, dacă nu vrei să alegi altceva.

Ea îl privi urât, însă îşi întinse picioarele, înainte ca el să aibă vreme să hotărască pentru ea. Încă nu-şi îmblânzise privirea când el se ridică, punându-şi lanţul după gât, cu mâinile sprijinite pe fiecare dintre inelele de fier.

— Vreau să fac dragoste cu tine, Kristen, continuă el, cu glas răguşit. Cred că o să mă respingi, pentru că eşti furioasă, dar tot o să te întreb. Vrei să vii în patul meu?

— Nu, murmură ea împietrită, nedând ascultare coardei pe care cuvintele şi tonul lui o mişcaseră înăuntrul ei.

— Aş putea să stăruiesc.

— Atunci o să afli cum e să te lupţi cu mine, saxonule.

Îl auzi apoi oftând, înainte să-i spună, mai degrabă morocănos:

— Nădăjduiesc să-ţi treacă repede furia, femeie.

După care Royce plecă, iar de data asta Kristen auzi cum uşa e zăvorâtă.

Capitolul 20

— Femeie, ce i-ai făcut vărului meu, de l-ai scos în halul ăsta din pepeni?

Kristen se mulţumi doar să-i arunce o uitătură tare urâtă lui Alden. Tânărul venise în partea opusă a mesei la care lucra ea; era prima oară când se apropia de ea, din ziua când îl atacase. Tovărăşia lui nu era deloc bine-venită.

— Eu n-am nicio treabă cu toanele lui, răspunse ea

ursuză.

— Nu? zâmbi Alden. Am văzut eu cum te priveşte. Şi chiar că tu eşti de vină.

— Pleacă, saxonule, răspunse ea, ţintindu-l cu ochi răi. Tu şi cu mine nu avem să ne spunem nimic unul altuia.

— Deci tot mai vrei să mă ucizi?

— Dacă vreau? Sunt hotărâtă s-o fac.

El oftă în glumă.

— Mare păcat că nu putem fi prieteni! Aş putea să-ţi dau sfaturi bune în privinţa felului cum să te porţi cu vărul meu, căci nu pari să te descurci prea bine de capul tău.

— N-am nevoie de sfaturi! se răsti ea. Şi nu vreau să mă descurc cu el. Nu vreau să am nimic de-a face cu el!

— Aşa o fi, dar te-am văzut şi pe tine cum te uiţi la el. Aşa priviri pline de patimă între tine şi…

— Blestem pe capul tău! îl întrerupse ea mânioasă. Jur că eşti din neamul lui Loki. Pleacă de lângă mine, până nu-ţi arunc coca asta în cap!

Alden se îndepărtă, râzând în barbă, în vreme ce Kristen trântea furioasă aluatul pe care îl frământa. Cum îndrăznea omul ăsta s-o zgândăre? Credea că nu vorbeşte serios spunând că-i vrea moartea? Ei bine, era cât se putea de serioasă. Nu-i păsa că era atât de simpatic. Nu avea nicio însemnătate nici faptul că aflase că, în mod indirect, datorită lui încă erau în viaţă, atât ea, cât şi ceilalţi. Nu avea nicio însemnătate nici că-i aducea aminte de Eric, fratele ei, cu farmecul lui ştrengăresc şi cu zâmbetul timid. Avea să-l omoare – dacă avea să mai fie vreodată liberă.

Coada lungă şi groasă i se dăduse pe umăr, iar ea şi-o azvârli furioasă pe spate. Era mijlocul verii şi vremea era mai fierbinte decât trăise Kristen vreodată. Acasă, ar fi plecat să înoate împreună cu Tyra ori să călărească pe pajişti pe calul ei, Torden, cu vântul răvăşindu-i pletele. În niciun caz n-ar fi rămas să zacă lângă o vatră care era aprinsă cât era ziua de lungă. Avea atâtea păreri de rău, însă gândul la ce-ar fi făcut nu făcea decât să-i aducă aminte că, dacă era acolo, era numai din vina ei.

Trecuse doar puţin peste o lună de când corabia

ancorase pe râu, în acea dimineaţă cumplită. Din când în când, Kristen îi vedea pe Thorolf şi pe ceilalţi, pe câte o fereastră deschisă, când plecau şi se întorceau de la zidul la care lucrau. Însă ei n-aveau cum să o vadă, în cel mai îndepărtat colţ al sălii, unde stătea.

Kristen ştia că probabil ei încă îşi mai făceau griji pentru ea; sau măcar Ohthere şi Thorolf erau îngrijoraţi. Până acum, ar fi trebui să fugă. Nădăjduia să nu fi fost ţinuţi în loc de gândul că o părăsesc pe ea, însă mai degrabă Royce şi blestematele lui de precauţii îi împiedicau.

Se gândise să-l întrebe pe Royce dacă poate să le vorbească, însă Alden avea dreptate. Lui Royce nu-i intrase nimeni în voie în ultima săptămână, de când ea refuzase să împartă patul cu el, aşa că orice i-ar fi cerut, răspunsul lui avea să fie, fără îndoială, nu. Le împărţea porunci aspre oamenilor săi şi era tot timpul întunecat la chip. Sora lui şi slujitorii se ţineau cât puteau de departe de el şi erau neobişnuit de tăcuţi, ca să nu-i atragă atenţia. Oare era ea de vină pentru mohoreala lui?

I-ar fi plăcut să creadă că da, însă nu-şi făcea visuri că ar avea atâta influenţă asupra lui. Ce-i drept, el venea în fiecare noapte să-i ceară să împartă patul cu el şi în fiecare noapte ea se ţinea cu dinţii de ranchiuna pe care i-o purta şi îl respingea. Alden aflase probabil despre asta. Poate că-l auzise pe Royce când ridica glasul, furios, la uşa ei, într-una dintre aceste nopţi, căci se vedea de la o poştă că începuse să-şi piardă răbdarea cu ea. Sau poate că doar se gândise ce însemnau privirile pe care i le arunca Royce, aşa cum îi zisese.

Nu prea era de crezut că Royce vorbea despre ea cu vărul său. De ce ar fi făcut-o? Era doar o muiere de care era ispitit acum, destul încât s-o vrea la el în pat, dar nu îndeajuns încât să le vorbească rudelor sale despre ea. N-ar fi recunoscut niciodată că era ispitit de o sclavă, mai ales de o sclavă captivă, dintr-un neam duşman, pe care îl dispreţuiau cu toţii.

Eda ştia ce se petrecea, însă ea îi era credincioasă lui Royce şi n-ar fi spus nimănui că Kristen îl sfida şi că el o

lăsa să scape nepedepsită. Femeia o dojenea în fiecare zi pe Kristen pentru încăpăţânarea ei, căci ea credea că, dacă Royce o dorea, trebuia să o ia. Ştia şi că acea noapte petrecută împreună fusese pe placul amândurora, căci în noaptea aceea nu răzbătuseră ţipete din acea odaie, iar a doua zi Kristen nu avea nici urmă de vânătăi pe pielea moale. În ziua aceea, fata păstrase o tăcere de moarte, dar Eda ghicise pricina, pentru că o văzuse că privirea i se oprise de multe ori, întunecată, asupra lanţurilor sale.

Eda o făcuse după aceea de multe ori proastă că nu încerca să-i intre lordului în graţii în felul acela vechi de când lumea. Kristen îi răspunsese însă că poate să trăiască şi fără asemenea favoruri, care o ţineau în continuare înlănţuită ca un animal.

Totuşi, era nedumerită văzând că Royce îi asculta dorinţele. Continua să-i ceară să vină în patul lui şi continua să-i accepte şi refuzul, deşi în ultima vreme mai puţin blând. Ei nici măcar nu-i trecuse prin cap că el avea să se poarte aşa. De fapt, se aşteptase ca el s-o ia cu de-a sila. Asta ar fi făcut-o să se întărească şi mai tare, din poziţia în care ar fi fost cu totul la mila lui. Însă el nu proceda astfel. Şi acest fapt o făcea pe Kristen să fie, la rândul ei, cuprinsă de o supărare la care nu se aşteptase.

Ea încă îl dorea. Iar acum, că ştia ce înseamnă să împărţi patul cu cineva, îl dorea şi mai mult decât înainte. Însă mândria, care nu-i lipsea deloc, o împiedică până şi să-i mai spună aşa ceva – cel puţin, lui.

În noaptea aceea, Kristen aşteptă nerăbdătoare ca Royce să vină iar în odaia ei, însă el nu apăru. Ea credea că el îşi căuta plăcerea în altă parte şi încercă să-şi spună că nu-i pasă. Ar fi fost mai puţin ţâfnoasă în dimineaţa următoare dacă ar fi ştiut unde-şi petrecuse el noaptea.

Aşa însă, o aştepta o zi lungă, iar se simţea ca o mâţă care-şi prinsese ghearele în uşă, crezând că prinde un şoarece. Ea îşi croise singură o mare parte din nefericirea în care se afla. Acum era sigură că Royce n-avea să mai vină în odaia ei, că terminase cu ea. Iar faptul că nu-l văzuse toată ziua îi întărea concluzia.

Totuşi, Kristen mai aşteptă o vreme după ce Eda îi scoase lanţurile şi zăvori uşa, stând pe pat, în întuneric, trăgând de capetele, deja roase, ale sforii ce-i servea de cingătoare şi nădăjduind. Nu voia ca Royce s-o părăsească. Voia ca el să o silească să cedeze.

Mândria ei n-o lăsa să facă asta, aşa că el trebuia să înlăture acest obstacol. De ce n-o făcea?

După ce aşteptă un timp mai mult decât îndelungat, Kristen oftă, într-un sfârşit, şi-şi scoase veşmintele ca să se culce. Toată săptămâna nu făcuse asta decât după ce Royce venea şi pleca. Iar noaptea trecută dormise îmbrăcată, oricât de mult o stânjeneau hainele. În noaptea asta însă el n-avea să vină.

Încă nu adormise când uşa se deschise. O torţă care ardea pe peretele din spatele lui îi încadra silueta, nelăsându-l să se vadă decât ca o umbră uriaşă în prag. Trupul fetei fu scuturat de îndată de valuri de încântare. Era plină de bucurie că venise, că încă nu se dăduse bătut. Dar pe chipul ei nu se citea deloc asta când se uită la el, fără să-i poată zări chipul, din cauza luminii din spatele lui.

El rămase acolo, fără să scoată o vorbă, iar ea îşi dădu seama că nici n-o s-o facă. Ce-i drept, probabil că şi el avea mândria lui. Şi nu era nevoie de vorbe ca să ştie de ce se afla acolo.

Recunoscând asta, ea se hotărî să rupă tăcerea.

— O să-mi scoţi lanţurile de tot, milord?

— Nu.

— Nici măcar dacă îţi jur pe viaţa mamei mele că n-o să plec de aici?

— Nu, pentru că, din câte ştiu, ai putea să-ţi urăşti mama sau poate că o fi moartă, iar asta ar face ca jurământul tău să fie doar apă de ploaie.

Kristen încercă să ţină în frâu jignirea pe care o simţi la auzul acestor vorbe. Se ridică într-un cot, lăsând ca pătura subţire să-i dezgolească sânii. Era un tertip necinstit din partea ei, dar se săturase de fundătura în care se aflau.

În glasul ei se citea exact atâta mânie încât el să creadă că ea nu-şi dăduse seama de ceea ce făcuse.

— Dacă vrei să ştii, îmi iubesc tare mult mama şi, cu siguranţă, este în viaţă şi bolnavă de îngrijorare din pricina mea. Crezi că, dacă sunt femeie, sunt lipsită de cinste? Sau nu te încrezi în cuvântul meu pentru că sunt o femeie vikingă?

El făcuse un pas către ea, dar se opri.

— Cuvinte, femeie, uşor de spus. Faptele sunt mai grăitoare, iar ale tale nu-ţi prea sunt de ajutor.

— De ce? Pentru că vreau să-l omor pe vărul tău? îl întrebă ea, zgândărindu-l apoi: Ori poate pentru că nu sar în picioare când mă chemi?

El izbi cu pumnul în palmă, semn clar că bătaia ei de joc nimerise din plin. Bine măcar că-i aţâţa patima, chiar dacă nu era patima dorită de ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! blestemă el, scos din fire. Eşti o muiere tare neobrăzată! Şi văd că mi-am irosit iar vremea. Pur şi simplu, refuzi să pricepi.

— Ba pricep, Royce, răspunse calmă Kristen. Şi chiar voiam să ne întâlnim la mijloc de drum.

— Nu, vrei să se facă numai după cum vrei tu!

— Nu-i adevărat, repetă ea. Ţi-am dat cuvântul meu, lucru care mă costă tare mult, căci jumătate din mine încă mai vrea să plece de aici şi să meargă acasă.

— Iar eu nu mă pot încrede în cuvântul nimănui, fie bărbat, fie femeie, pe care l-am cunoscut de atât de puţină vreme. Şi nici nu cred că o parte din tine vrea să rămână aici, în situaţia în care eşti tu: lipsită de drepturi, fără speranţa de a fi vreodată mai mult decât o sclavă.

— Aşa e, milord, câtă dreptate ai, se învoi Kristen, în bătaie de joc. Chiar aşa, de ce mi-aş dori să rămân aici? Doar nu pentru tine.

— Pentru mine? pufni el. Acum vrei să cred că eu aş fi pricina, când mă respingi în fiecare noapte? Sau ai de gând să vii cu mine în noaptea asta, Kristen?

— Mă vei scoate din lanţuri pentru totdeauna, milord? răspunse ea în glumă.

— Pe toţi sfinţii…

Dar Royce nu-şi sfârşi vorba, ci se răsuci pe călcâie şi

ieşi din odaie mârâind. Când uşa se închise, Kristen simţi că-i vine să ţipe.

— Accepţi prea uşor să fii înfrânt, saxonule! exclamă ea supărată, dar puţin cam prea tare, căci uşa se deschise iar, făcând-o să-i scape o exclamaţie de uimire.

— Am auzit bine, muiere? întrebă Royce, prea calm ca să mai şi trântească uşa.

Lăsă deschisă uşa, ca să pătrundă un pic de lumină şi se îndreptă încet spre ea, într-adins. Kristen îşi trase pătura pe ea până la gât. Ar fi vrut să sară în picioare, căci se simţea neajutorată zăcând acolo, pe podea, în vreme ce el o domina cu înălţimea lui, lângă ea, însă nu voia să-i arate că era înspăimântată în vreun fel de apropierea lui. În schimb, se lăsă pe spate, ca să-l poată privi.

— Ce ţi se pare că ai auzit? îndrăzni ea, cu grijă.

— O provocare, zise el calm, dar în răspunsul pe care i-l dădu era, fără îndoială, ceva ameninţător: Şi, când arunci o provocare, trebuie să înduri rezultatul.

— Ce rezultat?

Drept răspuns, el se aplecă şi smulse pătura de pe ea. Şi, în clipa următoare, o acoperise cu trupul lui, ţinându-i capul nemişcat cu mâinile, ca s-o poată săruta. Însă, înainte ca buzele lor să se unească, Kristen îi dădu cu putere un brânci care îl făcu să se dezechilibreze. Ştia însă că reuşise numai pentru că-l luase pe nepregătite, însă profită de asta, înghesuindu-l ca să sară în picioare. Mâna lui o prinse de un picior, făcând-o să se împiedice când făcu primul pas spre uşă.

Kristen se prăvăli, se răsuci şi îl lovi pe Royce cu celălalt picior, reuşind să se elibereze din nou. Însă el reuşise să se ridice şi, deşi ea dădea din picioare, ca să-l împiedice să o înşface din nou, ştia prea bine că n-avea să ajungă la vreme la uşă.

Se ridică şi ea, odată cu el, dându-se încet înapoi, cu braţele deschise, ca să-l ţină la depărtare. El se dădu într-o parte, obligând-o să elibereze drumul spre uşă, şi se opri în clipa când îi închise cu totul acea singură ieşire.

— Treci înapoi în pat, Kristen.

Era ceva tare ameninţător în porunca rostită pe un ton rece, însă ea scuturǎ încăpăţânată din cap, îndepărtându-se de el, cât mai într-o parte, până se lipi de perete. N-avea unde să fugă, dar, de fapt, nici nu voia să fugă. În cele din urmă, el urma s-o cucerească prin forţă şi, deşi n-avea să-l lase să câştige uşor, voia ca izbânda să fie de partea lui – sau, cel puţin, să-l lase să creadă că aşa e. Mândria nu-i permitea să se dea bătută, însă forţa brută, da.

Îi bătea inima tare de tot pe când îl privea cum îşi desface cingătoarea şi tunica, azvârlindu-le furios pe jos. Şi chiar că era furios. Se confrunta cu primejdia, căci el chiar putea să-i facă rău. Era un bărbat atât de imens, cu o putere enormă în braţe şi în mâini. Şi poate că în clipa aceea ea şi-ar fi dorit s-o bată, ca s-o supună. Aşa ar fi făcut cei mai mulţi bărbaţi. Însă ea cunoscuse tare bine primejdia când îl ademenise în situaţia asta.

El nu se clinti din loc până când nu-şi azvârli până şi ultimele veşminte pe covor. Rămăsese în picioare, fără să-şi desprindă privirea de ea; era luminat doar dintr-o parte, cealaltă rămânând cufundată în beznă. Dacă n-ar fi stat acolo, tot goală şi ea, el poate că s-ar fi liniştit sau, cel puţin, s-ar fi gândit de două ori la ceea ce-şi pusese în gând să facă. Însă era mult prea aţâţat de poftă, văzând-o aşa, ca să se mai oprească.

Ea nu credea că el o să iasă din odaie ca să aducă o lumânare. Voia să-l păcălească de îndată ce avea să închidă uşa, stingând lumina. Până atunci, acela fusese planul ei. Însă lui Royce nici prin gând nu-i trecea să închidă uşa, poate pentru simplul motiv că întunericul urma să reprezinte o problemă până când avea să pună mâna pe ea. Kristen fu nevoită să-şi regândească la repezeală tacticile când el se apropie de ea.

Se îndepărtă de perete, ţinându-se cât putea de departe de colţurile încăperii, în care ar fi putut să fie prinsă în capcană. Doar atâta vreme cât putea să stea departe de atingerea lui, adică nu prea mult timp, dacă el avea să fie mai rapid decât ea. Însă el îi călca pe urme, forţând-o cu

fiecare pas să se apropie de patul ei de scânduri, rămânând într-o poziţie în care nu putea să se strecoare pe lângă el şi să fugă la uşă.

Kristen se hotărî iar să acţioneze pe neaşteptate şi, prinzându-şi mâinile bine una în alta, ca pe o bâtă, încetă să se mai retragă şi se îndreptă spre Royce, încercând să-l lovească la fel cum o făcuse cu Alden. Lovitura îl făcuse să se clatine pe bărbatul ceva mai slab. Însă Royce nu era cu spatele la ea, iar Kristen fu cea luată prin surprindere când el îi prinse amândoi pumnii cu o singură mână. Şi nu numai că nu opri lovitura, ci adăugă la ea şi forţa lui, aşa că ea se roti aproape cu totul, fapt ce îi dădu lui posibilitatea să o prindă de mijloc cu celălalt braţ şi să o ridice de la pământ.

Din doi paşi, ajunse apoi la pat şi o azvârli pe el. Şi, la cât erau de subţiri scândurile, fata se simţi de parcă fusese azvârlită pe pardoseala tare.

O clipă, Kristen rămase acolo ameţită, fără suflare. Royce doar de atâta avea nevoie ca să se arunce între picioarele ei şi să o pătrundă înainte ca ea să-şi folosească picioarele lungi ca să-l înlăture.

O auzi cum icneşte, jignită, de îndată ce-şi recăpătă suflarea, iar pe el îl apucă râsul când fata îşi strecură mâinile între ei, ca să-l dea la o parte de pe ea. Strădaniile ei erau însă zadarnice. El se înfipsese bine şi era pregătit pentru orice ar mai fi încercat ea.

— Dă-te bătută, scorpie! îi şopti el în ureche, aplecându-se spre ea. Ai pierdut ceea ce te lupţi să-mi refuzi.

Drept răspuns, ea se propti în şolduri, pentru a-l da la o parte, însă tot fără nicio izbândă, iar singura consecinţă fu că el o pătrunse astfel şi mai mult. Fata gemu din nou, de data aceasta din pricina simţământului minunat de a-l primi cu totul. Gemu şi el, înnebunit de plăcerea de a fi intrat atât de mult în ea.

— O, femeie, îmi retrag spusele, îi şopti el răguşit. Împotriveşte-te cât vrei!

Kristen fu pe punctul să izbucnească în râs, auzindu-i rugămintea pătimaşă, ceea ce ar fi năruit cu totul impresia

că era nevoită să se supună în faţa puterii lui, mult mai mari. Însă el o împiedică, acoperindu-i gura cu un sărut plin de patimă. Ea se mai împotrivi o ultimă dată, încercând să-şi întoarcă şi capul, dar gura lui o urmărea în toate părţile, aşa că, în cele din urmă, lăsă la o parte prefăcătoria, primindu-i sărutul şi înapoindu-i-l din toată inima.

Buna lui dispoziţie, care, fără îndoială, izvora din bucuria că o cucerise, îi încălzi inima. Nici măcar nu-i păsa ce anume îl provocase. Şi, din moment ce i se ostoise furia, n-avea să fie nici violent – deşi se gândea acum că ar fi putut să ţină piept şi acestui lucru, atât de tare o aprinsese patima.

Îşi trase mâinile dintre ei şi-i prinse capul în ele, ca să-i ţină gura lipită de a ei, în vreme ce el începea să se mişte într-un mod înnebunitor, fără să iasă cu totul, ci apăsându-i şoldurile cu ale lui şi mângâind-o aţâţător cu pântecele şi pieptul.

Kristen ajunse aproape de îndată în culmea plăcerii, ridicându-l cu totul, fără să-şi dea seama când şoldurile i se înălţară de pe pat, cerşind ca el să intre cât mai adânc. Iar când şi el ajunse, la rândul lui, în raiul patimii, o izbi cu putere, o ţintui la loc de pat, mărindu-i şi mai mult plăcerea şi smulgându-i un geamăt adânc din piept. Îl simţea zvâcnind tot de plăcere, iar asta îi mări şi mai tare plăcerea ei, făcând-o să ţină mult mai mult decât îşi închipuise că este cu putinţă.

În cele din urmă însă, plină de păreri de rău, se întoarse la realitate. Greutatea lui o copleşea, însă îi plăcea. El rămăsese cu capul întors într-o parte, încă respirând cu greutate. Îşi trecea ca prin vis degetele prin părul ei, iar ea simţea că ar putea rămâne aşa toată viaţa. Nădăjduia însă la prea mult.

Nu-şi dădea seama ce gândea el despre supunerea ei totală. Dacă se gândea ce mândri erau bărbaţii de isprăvile lor războinice, poate că el atribuia asta doar îndemânării lui ca iubit. Orice ar fi crezut, pentru ea era bine, atâta vreme cât nu-şi dădea seama că îl dusese de nas ca să-l facă să împartă patul cu ea. Îşi închipuia că avea să fie furios dacă

ghicea adevărul.

Îl cuprinse cu braţele pe după umeri, coborându-le către piept, când el se ridică în coate ca să o privească. Îi simţea sub palma ei bătăile inimii, acum liniştite, dar puternice. Se uita cu atenţie la el, încercând să ghicească, din expresia lui, la ce se gândea, însă chipul lui rămânea inscrutabil. De fapt, s-ar fi zis că şi el o studiază din aceeaşi pricină, ca să-şi dea seama ce gândeşte. Ei, de-ar fi ştiut! Fata nu-şi putu reţine un zâmbet la gândul ăsta.

— Deci nu eşti mânioasă pe mine? spuse el.

— Ba bine că nu!

Royce chicoti într-un fel încântător:

— Şi zâmbeşti mereu când eşti mânioasă?

— Nu mereu, doar din când în când.

Vorbise foarte serios de data asta. Royce clătină din cap. Dacă accepta că tot ceea ce spunea ea era adevărat însemna să fie mereu uluit de ea. Prefera să creadă că glumise.

— Cred că ar trebui să-mi cer iertare, zise el.

— Da, ar trebui.

El pufni, auzind-o ce repede se învoieşte cu asta. Nu voia să mai spună ceva în plus. Ea fusese cea care îl provocase. Poate că meritase ca el să se poarte aşa de aspru, dar, în cele din urmă, fără îndoială că-l acceptase şi avusese şi ea parte de plăcere.

De ce îl respinsese însă cu atâta încăpăţânare... Royce ştia de ce şi nu putea face nimic ca să schimbe lucrurile.

Se sprijini mai bine în coate, ca să se dea la o parte de pe ea, însă, pentru o clipă, şoldurile li se împinseră încă o dată unul în altul. El încă nu ieşise din ea, iar Kristen închise ochii, desfătându-se să-l simtă încă o dată, înainte s-o părăsească. Iar lui Royce, care o privea, i se tăie răsuflarea.

— Pentru Dumnezeu, femeie, o faci într-adins?

Ea făcu ochii mari.

— Ce?

Chiar nu înţelegea ce mai făcuse de data asta.

— Când arăţi aşa… aşa arăţi când noi…

— De unde ştii? Te uiţi la mine?

— Da.

Ea păru nedumerită.

— Nu m-am gândit la asta. O să încerc şi eu, data viitoare când o să fac dragoste.

— Dacă se uită în ochii tăi frumoşi în clipele acelea, un bărbat ar putea să înnebunească, prezise el.

Ea zâmbi într-adins.

— Nu-i cazul să-ţi faci griji, milord. Nu mă gândeam că o să mă uit la tine.

— Nădăjduiesc că glumeşti, muiere, zise el serios în vreme ce se ridica, trăgând-o şi pe ea. N-o să-ţi placă ce o să păţeşti dacă nu glumeşti. N-o să-ţi îngădui să ai şi alţi iubiţi. Atâta vreme cât o să te vreau pentru mine, o să-mi fii credincioasă.

— Oare? ridică ea o sprânceană, destul de încântată că-l poate necăji.

Fără să răspundă, el o trase după el în timp ce aduna de pe jos hainele lui şi ale ei, după care se îndreptă spre uşă. Kristen simţi că-i iau foc obrajii când îşi dădu seama că uşa rămăsese deschisă toată vremea aceea, că ar fi putut să treacă cineva şi să-i vadă. Ba chiar, din câte îşi dădea seama, cineva ar fi putut să rămână în uşă şi să-i privească tot timpul, căci ea nu avusese ochi decât pentru iubitul ei.

Iubitul ei. Cât de mult îi plăcea cum sună! Acum urmau să fie câteva schimbări. Trebuiau să fie. Şi lui n-avea să-i pară rău că se dăduse bătut. Avea să-i dovedească ea că era, într-adevăr, sufletul ei pereche.

De îndată că ajunse în odaia lui şi închise uşa, Royce azvârli veşmintele pe podea şi o prinse pe Kristen în braţe.

— Acum, trebuie să plăteşti cu vârf şi îndesat pentru că m-ai respins atâta vreme. În noaptea asta, n-ai să pui geană pe geană.

— Asta e o provocare, domnul meu? se alintă Kristen, nădăjduind că era mai degrabă o făgăduială.

Capitolul 21

La răsărit, abia dacă apăruse o fâşie de lumină trandafirie, când Royce fu trezit de unul dintre oamenii săi. Fuseseră nişte tulburări printre prizonieri. Lucrurile se liniştiseră de-acum, însă Thorolf voia să-i vorbească.

Royce îi zise omului să plece. Dacă totul se sfârşise, nu trebuie să se ducă în grabă în curte. Însă nici nu putea să amâne. Oftă, uitându-se spre partenera lui de pat. Zorii aruncau o lumină plăpândă în odaie, însă, de la locul lui, o putea vedea cum nu se putea mai bine.

Kristen continua să doarmă, netulburată de zgomotul de glasuri. Royce nu era deloc mirat. O ţinuse trează toată noaptea sau, mai degrabă, ea îl ţinuse treaz, prin însăşi prezenţa ei. Pur şi simplu, nu putea să se desprindă de ea. Pe chip îi apăru un zâmbet larg la amintirea celor petrecute, un pic uluit că nu se simţea deloc ostenit în acea dimineaţă.

Fata dormea ghemuită, cu mâinile între picioare, ca şi cum i-ar fi fost frig, un obicei pe care, fără îndoială, îl luase în iernile îngheţate pe care le cunoştea ea. Părul ca mierea îi era răspândit pe pernă şi încurcat, încadrându-i capul ca un heleşteu de aur. Cearşaful subţire cu care se înveliseră când, în sfârşit, adormiseră nu-i mai acoperea decât coapsele, lăsându-i dezgolit tot trupul alb ca laptele, de la mijloc în sus.

Se simţea prins de o încântare ciudată aşa cum o privea acum, fără ştirea ei. Era prima femeie cu care împărţise patul o noapte întreagă, prima pe care o vedea dormind. Cu slujitoarele care îi erau pe plac îşi făcea plăcerea acolo unde la găsea. Iar puţinele pe care le adusese în patul lui plecau de îndată ce termina cu ele. De la Corliss pleca el, căci nu dorea să rămână o noapte întreagă în patul ei. La fel se petrecuseră lucrurile cu doamnele de la curte pe care ajunsese să le cunoască mai

intim.

De ce nu-l deranja faptul că împărţea patul cu această femeie vikingă şi pentru altceva decât ca să facă dragoste? Să-l deranjeze? Nu, îi plăcea s-o ştie lângă el când dormea. Dar de ce pe ea? Nu-i pierise dispreţul pentru ceea ce era ea. Sau nu mai era aşa? Ea şi neamul ei îi făcuseră cele mai rele lucruri cu putinţă. Era femeie, însă fusese crescută în aceeaşi credinţă ca bărbaţii care veniseră aici să-i prade şi să-i ucidă semenii. Era o vikingă, o păgână, ceva dezgustător pentru toţi creştinii cu frică de Dumnezeu.

Dacă n-o dispreţuia îndeajuns, atunci ar fi trebuit s-o facă. Ar fi trebuit şi să se împotrivească mai tare atracţiei pe care o simţea pentru ea. Era de fapt plin de silă faţă de sine pentru slăbiciunea aceasta pe care ea îl făcuse să o vadă în el, şi chiar mai mult acum, că ea îi dovedise că voinţa îi era mai puternică decât a lui. Ea încă îl voia. În noaptea trecută, în chiar acea odaie, o şi dovedise. Însă îl respinsese toată săptămâna şi ar fi continuat s-o facă dacă el n-ar fi silit-o să se supună.

Royce plescăi din limbă, dezgustat. N-avea niciun rost să se pedepsească singur acum. Răul fusese făcut, iar el nu era pregătit să treacă peste asta. Nu fusese de ajuns să se abandoneze o dată patimii pentru ea. O dorea în continuare. Iar dacă i se împotrivea de acum înainte, ar fi fost ca şi cum şi-ar fi tăiat şi mâna după ce-şi tăiase degetele, pricinuindu-şi mai multă durere fără niciun rost. Chiar în clipa aceea, îl apucase din nou pofta de ea. Şi nu o trezi doar pentru că ştia că putea s-o aibă din nou mai târziu.

Sentimentul că femeia aceasta era în puterea lui îl ameţea de-a dreptul. O sclavă capturată avea chiar mai puţine drepturi decât britonii născuţi sclavi sau decât cei pedepsiţi să fie sclavi, oameni care se născuseră liberi, dar erau înrobiţi pentru fărădelegile lor ori pentru că nu-şi puteau plăti dările şi dobânzile datorate.

Biserica îi pedepsea aspru pe cei care se purtau urât cu aceşti sclavi creştini. Cei care fuseseră înrobiţi pentru fărădelegi puteau chiar să fie răscumpăraţi după un an de

către ai lor. Cei care se năşteau sclavi îşi puteau cumpăra libertatea. În plus, îşi puteau vinde produsele pe care le făceau în timpul liber. Însă lucrurile stăteau altfel cu sclavii duşmani. Puteau fi sau nu răscumpăraţi, puteau fi vânduţi sau nu, ucişi sau nu. Doar stăpânii lor aveau dreptul să hotărască în privinţa lor.

Asta făcea ca Kristen să fie a lui şi numai a lui, la fel cum ar fi fost dacă i-ar fi fost soţie. Putea să se bucure de ea oricând şi oriunde, iar ea nu avea dreptul să-l refuze. Însă plăcerea lui era cu atât mai mare cu cât ştia că ei nu-i era silă de dorinţa lui, că se bucura de trupul lui la fel de mult pe cât se bucura şi el de al ei.

Dacă mai prefira prin minte asemenea gânduri, până la urmă avea s-o trezească. Chiar şi aşa, nu putu să se împotrivească pornirii de a o mai atinge o dată înainte să se dea jos din pat, vârându-şi mâna între sânii ei, strânşi unul în altul, şi prinzându-i unul cu blândeţe în palmă. Kristen zâmbi în somn, făcându-l şi pe Royce să zâmbească la vederea ei.

Fir-ar să fie, ea îi putea bucura lăuntrul în atâtea feluri! Se întreba dacă ea ştia cumva ce comoară rară era prin felul în care îşi bucura simţurile. El nu cunoştea nicio altă femeie care să se lase cuprinsă de atâta patimă – şi cu atâta uşurinţă.

Avea să fie o zi minunată, hotărî el în timp ce se îmbrăca şi cobora scările. Nici măcar gândul la necazurile cu prizonierii nu-l putea îmbufna în dimineaţa asta.

Îi găsi pe toţi în curte, adunaţi în faţa adăpostului care fusese făcut pentru ei. White îi oprise din lucru până la venirea lui Royce. Îi trimise acum la treabă, sub paza lui Lyman, păstrându-l numai pe Thorolf. Tânărul era, fără îndoială, tulburat de ceva, şi Royce îşi dădu seama, din privirea pe care i-o aruncă acesta când îi făcu semn din cap să-l urmeze în colibă, unde puteau sta de vorbă fără să-i vadă nimeni, că tulburarea lui Thorolf era legată de el însuşi.

— Am auzit că te-ai bătut cu ai tăi de dimineaţă, Thorolf. Vrei să-mi spui de ce?

Thorolf îşi zdrăngăni lanţurile, căci se mişca agitat.

— Asta? şi dădu din mână a lehamite. N-a fost nimic. Bjarni supărat Ohthere cu glume. Tăcu apoi o clipă, uitându-i-se în ochi lui Royce, scrutător. Despre tu şi Kristen.

Royce rămase câteva momente pe gânduri, îndoindu-se că avea să afle clar ce se spusese.

— Să înţeleg că nici ţie nu ţi-a plăcut gluma lui Bjarni?

— Da. Prea mult timp Kristen ne părăseşte. Trebuie să vorbesc cu ea… te rog.

Royce încremeni, dându-şi prea bine seama cât de greu îi fusese vikingului acestuia mătăhălos să scoată vorba aceea. El era cel pe care îl văzuse de atâtea ori apărând-o pe Kristen pe când o credea un flăcăiandru. Şi spusese că e doar un prieten. Dar să fi fost ăsta adevărul adevărat?

— Thorolf, de când o cunoşti pe Kristen?

— Mereu. Vecini acasă. Când copii, înot, călare, vânăm împreună. Sora mea, Tyra, şi Kristen aproape, foarte aproape.

— Deci ea e prietenă cu sora ta, însă tu pari că ai luat-o în grija ta. De ce?

Thorolf rămase mut la această întrebare. Royce începu să se plimbe pe lângă el, până ajunse în spatele vikingului.

— E din pricină că fratele ei a murit sau ea înseamnă mai mult pentru tine?

Thorolf se întoarse cu faţa la el.

— Vorbeşte mai încet, saxonule. Sau mai bine cheamă Kristen vorbeşte pentru tine.

— Eşti isteţ, rânji Royce, dar nu cred. Ea e bine în conac şi nu trebuie să i se aducă aminte de necazurile voastre. Nu vă poate spune nimic ce nu v-aş putea spune şi eu. Se simte bine şi nu i se pun în spate poveri prea mari. Aşa că, după cum vezi, n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa ei.

— Aşa spui tu. Trebuie aud că spune ea.

Royce clătină din cap.

— Dacă doar despre asta ai vrut să-mi vorbeşti… Şi

dădu să iasă pe uşă.

— Saxonule! strigă Thorolf, furios. Nu atinge Kristen!

Royce se întoarse, nevenindu-i să creadă.

— Tu chiar îmi spui să-mi iau mâinile de pe ea?

— Da.

— Ce mai îndrăzneală! izbucni el în râs. Poate n-ai observat, dar nu ai puterea să ceri nimic.

— O să te însori cu ea?

— Ei, gata, vikingule! îl repezi Royce, care-şi pierdea răbdarea. A fost înrobită, nu e un oaspete. Ceea ce o să i se întâmple depinde de tine şi de tovarăşii tăi, aşa cum am spus. Nu a fost rănită, nici silită să facă nimic din ceea ce n-ar vrea să facă.

— Atunci nu atingi încă?

De data aceasta, Royce nu mai răspunse. Thorolf înţelese ce avea de înţeles, iar asta îi stârni furia de om din miazănoapte. Royce nu se aştepta la atac, însă n-ar fi crezut că un bărbat mai slab, mai puţin musculos ar fi îndrăznit s-o facă. Deodată, se pomeni azvârlit la podea, cu gâtul strâns ca într-o menghină de două mâini care nu glumeau absolut deloc. Aproape că fusese lăsat cu totul fără respiraţie până putu să-şi înfigă un pic vârful pumnalului în coasta lui Thorolf.

— Dă-mi drumul, încet, îi porunci Royce.

Thorolf se supuse, după care se ridică şi se dădu înapoi, cu mâna la rana sângerândă. Furia nu-i trecuse, dar acum se adăugase şi supărarea că eşuase. Şi Royce spumega de furie.

— Ce nădăjduiai să faci, cu prostia asta? îl întrebă el.

— Ca să n-o mai atingi iar pe Kristen.

— Omorându-mă? Da, aşa ţi-ar fi mers, dar atunci n-ai mai fi apucat ziua de a te bucura de asta.

— Nu omor, insistă Thorolf. Altfel ca să nu mai atingi, niciodată.

Royce se încruntă, neînţelegând, până când Thorolf făcu o mişcare cu mâna, ca şi cum ar fi tăiat ceva. Pe urmă, mormăi:

— Da, aşa stau lucrurile. O să-mi aduc aminte să stau

la o lungime de braţ de tine de acum încolo, pentru că vreau să-mi păstrez mădularele acolo unde se află. După care se ridică în picioare, clătinând din cap: Tânăr nătâng ce eşti! Nu m-ai crezut când ţi-am spus că Kristen nu a fost siluită? Nu are de ce să se plângă că stă în conac, în afară de faptul că e nevoită să poarte lanţuri.

Thorolf îl ţintui cu o privire urâtă.

— Minţi! Mulţi vor Kristen. Mulţi! repetă el. Ea refuză toţi.

— Chiar aşa? Atunci, cred că ar trebui să mă consider norocos, remarcă Royce pe un ton sec.

— Saxonule, dacă spui adevăr, atunci trebuie însori.

Royce oftă, văzând atâta stăruinţă.

— Thorolf, eu am o logodnică şi, chiar de n-aş avea, nu m-aş însura cu o păgână, nici cu o vikingă sau cu o sclavă, iar Kristen e toate astea la un loc. E deja a mea. Spune-mi măcar un motiv pentru care m-aş însura cu femeia asta şi să fie un motiv bun pentru mine, nu pentru că ţii tu la ea.

— Bjarni nu glumă. Kristen place ce vede în tine. Aşa să fie. Dar nu însori, nu place mult. Ea alege pe tine, saxonule. Fă corect sau pierzi.

— Nu pot să pierd ceea ce-i al meu, răspunse Royce încrezător şi ieşi, înainte să se înfurie din cauza logicii vikingului.

Thorolf se îndreptă spre uşă, urmărindu-l din priviri pe lordul saxon care traversa curtea, îndreptându-se spre conac. Waite se apropie de el, ca să-l ducă la zid, însă el nu-l învrednici pe paznic nici măcar cu o privire. Deci Bjarni avusese dreptate, până la urmă. Spusese că o observase pe Kristen cum se uita după lordul ăsta când încă stătea cu ei şi că nu mai văzuse în viaţa lui o femeie mai vrăjită ca ea.

Dacă, în cele din urmă, alesese, atunci alegerea ei era greşită. Şi, cum era ţinută departe de ei, nu avea niciun prieten care să i-o spună. Saxonul n-avea s-o cinstească niciodată. El era un om puternic, iar ea, o sclavă prinsă. Şi, cum şi el fusese un om liber şi avea multe sclave acasă,

Thorolf înţelegea cum gândeşte lordul. Însă Kristen nu se născuse în sclavie. Dacă şi când avea să hotărască să se împotrivească lanţurilor, urma s-o facă din toată inima.

Tânărul se întreba de ce-şi bătuse capul să-l avertizeze pe saxon cum stăteau lucrurile cu ea. Kristen era creştină, deşi era clar că nu le dezvăluise asta oamenilor ăstora. Însă era şi o femeie norvegiană, în care erau adânc înrădăcinate mândria şi hotărârea. Ar fi fost mai bine dacă ar fi fost ceva mai blândă, căci Thorolf ştia că fetei n-avea să-i fie moale dacă se răzvrătea împotriva celui care o ţinea captivă.

Capitolul 22

Kristen se întinse leneşă şi zâmbi, uitându-se la pasărea de pe pervazul ferestrei, care o trezise cu cântecul ei. Pasărea îşi luă zborul când ea se ridică în capul oaselor.

Era singură. Se întrebă dacă uşa era zăvorâtă, aşa că se duse să verifice. Nu era. Fata zâmbi din nou, în timp ce o închidea. Ei, da, schimbările începeau deja. Royce avea s-o pună la încercare, să vadă dacă se poate încrede în ea. Trebuia să aibă mare grijă să nu-l dezamăgească.

Hainele ei şi ale lui stăteau încă acolo unde le azvârlise el, în noaptea de dinainte. Se îmbrăcă în grabă, după care începu să facă ordine în încăpere. Îi venea să cânte şi aşa şi făcu, fredonând un cântecel celtic pe care îl învăţase de la mama ei pe când era copilă.

— Aşa deci, mai ştii încă o limbă pe lângă a noastră?

Kristen, care tocmai făcea patul, îşi ridică privirea dintre cearşafuri şi o văzu pe Eda, care stătea în prag. Îi zâmbi, în chip de salut:

— Da, multe.

— Ei bine, să nu afle lordul Royce că o vorbeşti pe asta, căci cei mai mult celţi ne sunt duşmani.

— Cei mai mulţi?

— Unii trăiesc în Wessex, sunt vecini cu saxonii, alţii

în Devon, iar unii sunt foarte aproape, în Dorset. Însă cei de pe coasta de apus ne-au fost dintotdeauna duşmani; s-au unit chiar cu danezii împotriva noastră.

— Şi galezii celţi dinspre apus şi miazănoapte? întrebă Kristen, cu gândul la mama ei.

— Şi ei sunt tot duşmani, dar sunt prea departe ca să ne facă necazuri. Au trecut mulţi ani de când au atacat Mercia cu o oaste mare, şi regele Ethelwulf, tatăl regelui Alfred, a fost chemat în ajutorul mercienilor. El şi-a dus oastea spre miazănoapte şi le-a smuls galezilor făgăduiala că vor plăti tribut. Dar şi celţii din apus ne mai pradă. Acum două zile, un grup de-al lor ne-a furat nişte vite. Lordul Royce şi-a luat animalele înapoi, însă, deşi el şi oamenii lui i-au urmărit pe hoţi până la căderea nopţii, n-a putut să-i prindă. Aşa că n-o să fie prea bucuros să le audă acum limba de pe buzele tale şi o ştie destul de bine încât s-o recunoască.

Kristen zâmbi, fără să-şi poată apoi opri chicotitul. Deci de asta nu venise Royce în odaia ei cu două nopţi în urmă. Ea fusese în culmea nefericirii, crezând că îşi găsise altă femeie, în vreme ce el era la vânătoare de hoţi.

— Râsul tău nu-şi are locul, femeie, o dojeni bătrâna.

— N-ai pricepe, Eda, răspunse Kristen, adăugând: Dar să ştii că-mi pare rău că Royce nu i-a prins pe hoţi. Nu ştiusem că celţii vă sunt duşmani.

Eda mormăi:

— Mai sunt şi alţii, chiar şi câţiva saxoni pe care stăpânul nostru îi numără printre duşmanii săi, mai ales pe unul care locuieşte nu departe de aici. Lordul Eldred ar fi cum nu se poate mai bucuros să-l vadă mort pe stăpân. S-au certat rău încă de când trăiau amândoi la curte.

— Şi ştii de ce?

— Da. Lordul Eldred era gelos pe apropierea dintre regele Alfred şi stăpân. Era până ca Alfred să ajungă rege, pe când vânau cu toţii la conacele regale. Mulţii fii mai mici de nobili trăiesc la curte. Aşa a stat şi stăpânul, până când tatăl şi fratele lui au murit. Acum nu se mai duce decât rareori pe acolo sau când îl cheamă Alfred. Numai

ameninţarea danezilor i-a făcut pe amândoi să-şi lase râcile deoparte pentru o vreme.

— Înţeleaptă hotărâre! Nu mi-ar fi pe plac să ştiu că Royce pleacă la luptă având un duşman şi în spate.

— Aşa de mult ţii la el? Cei mai mulţi lorzi îşi eliberează sclavii când mor, aşa cum îi îndeamnă biserica.

— Eda, eu vreau să fiu liberă, dar nu aşa, spuse Kristen.

Eda pufni, pe jumătate nevenindu-i să creadă, pe jumătate mulţumită de răspuns.

— Bine, hai să mergem! Stăpânul a zis să te las să dormi, dar n-a spus nimic despre lenevealã toată ziua. Ai pierdut deja una dintre mese.

Kristen zâmbi şi se îndreptă spre uşă. Eda zări însă lanţurile pe care ea le azvârlise ceva mai devreme într-un colţ şi se îndreptă spre ele. Kristen o opri.

— Lasă-le, Eda! Am sfârşit cu ele.

— Aşa a zis el?

— Nu, dar…

Eda o ignoră şi ridică lanţul de jos.

— Până mi se va spune altceva, o să le porţi.

— Nu, îţi spun că acum n-o să mă mai pună să le port. Du-te şi întreabă-l!

— Femeie, te-ai ţăcănit? Nu îndrăznesc să mă duc la el pentru ceva atât de neînsemnat.

Kristen se înnegură la faţă, însă Eda ridică o mâna, ca să-i oprească şuvoiul vorbelor.

— Kristen, nu-mi face greutăţi! Dacă acum vrea să se încreadă în tine, atunci o să-mi spună. Nu poţi să aştepţi până atunci?

Nu, ar fi vrut ea să ţipe, însă la ce bun? Peste câteva minute – sau, cel mult, peste câteva ceasuri, dacă Royce nu era la conac – avea să-l vadă şi o să-i aducă aminte de ceea ce uitase. De fapt, putea să aştepte, cu toate că asta nu-i era deloc pe plac.

Totuşi, trecură mai mult decât doar câteva ceasuri până îl văzu din nou, căci el fusese plecat toată ziua. Eda aflase de la Udele, slujitoarea lui Meghan, că o dusese pe

copilă să călărească. Meghan se întoarse la conac pe la începutul după-amiezii, strălucind de încântare şi roşie ca mărul în obraji, însă Royce nu era cu ea. Eda observă că Royce îşi făcea doar rareori vreme să se joace cu surioara lui. După cum arăta Meghan, fetiţa se bucurase tare mult de plimbare.

Pentru o vreme, Kristen se domoli, gândindu-se ce frumos era că Royce reuşise să se rupă de treburile sale ca să stea cu sora lui. Însă nerăbdarea puse iar stăpânire pe ea, preschimbându-se rapid în iritare, după care în aceeaşi ranchiună pe care o simţise prima dată când făcuse dragoste cu ea, şi apoi îi ceruse să rămână înlănţuită şi după aceea. Oare se înşelase? Putea să fie atât de blând cu ea în pat, dar să nu simtă nicio remuşcare să o ţină în lanţuri când nu era cu el?

Cina era servită când Royce intră în sfârşit în sala cea mare. Kristen îl privi cu ochi lacomi în vreme ce el traversa sala, îndreptându-se către masa cea lungă pusă în faţa vetrei mari. El îi zâmbi când li se întâlniră privirile, iar în clipa aceea supărarea ei se topi cu totul. Doamne, Dumnezeule, era un bărbat înnebunitor! Nădăjduia că el n-o să-şi dea seama vreodată cât de mult îi răvăşea simţurile. Era destul de puternic încât să nu-i mai pună la îndemână şi arma asta.

Darelle îl strigă, iar Kristen se întoarse la treburile ei, umplând tăvile care trebuiau cărate la masă. Se înşelase din nou. Nu avea inima de gheaţă, doar că uitase. De îndată ce vedea că era încă în lanţuri, avea să se umple de remuşcări şi să-i ceară iertare pentru că nu se gândise la asta.

Înainte ca sala cea mare să fie golită şi pregătită pentru noapte, Royce se apropie de ea. Mâncase bine, băuse câteva beri cu oamenii lui şi acum i se pregătea apa, ca să se îmbăieze. Chiar ea, cu mâna ei, umpluse două găleţi pentru apa care era pe foc.

El se opri lângă ea, dar nu prea aproape şi nici nu se uită la ea, ci la turtele de aluat puse pe masă pentru dimineaţă.

— Cum ai petrecut azi, femeie?

Ea îl privi pieziş, observând că el tot nu se uita direct spre ea, şi-şi dădu seama că nici n-avea s-o facă, din moment ce atâţia oameni se aflau în jurul lor.

— Bine, milord.

— Iar la noapte o să-ţi fie şi mai bine.

Îi făgădui asta într-o şoaptă răguşită, stârnindu-i fiori în pântece. Pe urmă însă se duse spre odaia de baie, iar ea rămase cu privirea după el, fără să-i vină să creadă. Era cu neputinţă să nu fi văzut inelele de fier când se apropiase de ea, căci, aşa negre cum erau, săreau în ochi între rochia ei şi încălţări, amândouă mai deschise la culoare. Nici nu putuse să nu vadă lanţul cel lung de pe podea, de la perete până la locul unde stătea ea în picioare la masă. Femeile se plângeau că sunt nevoite să treacă peste el atât de des în timpul zilei. Şi acesta era tare uşor de văzut.

Şi mânia se năpusti asupra ei cu atâta putere, că începură să-i tremure mâinile. Trăsni-i-ar Domnul ochii verzi şi inima aia neagră! Faptul că împărţea patul cu el, însă nu se încredea în ea, o făcea să se simtă o târfă! Gata, nu mai avea de gând să se lase folosită.

— Ţi-am mai spus, fato! E prea devreme ca el să se încreadă în tine. Aşteaptă-ţi vremea!

Eda stătea în spatele ei. Kristen nu se întoarse să răspundă. Îşi încleştă mâinile, ca să le oprească din tremurat şi să-şi potolească emoţiile. Iar furia i se preschimbă în dispreţ.

— Dacă aştept până o să-mi vină vremea, o să am cicatrici la glezne. Prea bine. E doar ce-mi trebuie pentru că m-am culcat cu duşmanul. O să fac cicatrici şi o să le port ca să ispăşesc.

— Ispăşire! Doamne, Dumnezeule, vorbeşti aproape ca o creştină. Aveţi preoţi pentru zeii voştri care vă cer să ispăşiţi?

Kristen nu răspunse, ci întrebă pe un ton rece:

— Am terminat, Eda?

— Da.

Eda se aplecă să-i scoată lanţul care o lega de perete.

Îi scoase şi cătuşele, pentru ca fetei să-i fie mai uşor când urca scările. Ea chiar îi înţelegea nefericirea. Nu putea să fie uşor să primeşti favorurile lordului, dar numai până la un punct.

— Atunci, haide! zise Eda morocănoasă.

Avea încredere că fata avea s-o urmeze. Kristen aşa şi făcu, dar numai pentru că ar fi fost o mare prostie să o ia la fugă fără să aibă nicio armă, niciun plan. Dar, ca şi înainte, nu trecu mai departe de odaia ei, deşi Eda îşi continuă drumul. Însă acum se opri brusc în pragul odăii ei. Şi înainte fusese aproape goală, dar acum nu mai era absolut nimic în ea. O simţi apoi din nou pe Eda în spatele ei.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea tăioasă.

— Stăpânul nu mi-a spus nimic despre lanţurile tale, însă m-a anunţat că n-o să mai stai în odaia asta. Acum, singurul pat în care poţi să dormi e al lui.

Vorbele astea îi smulseră un râs amar fetei.

— Chiar aşa? Atunci, mai bine dorm pe podeaua goală, aici, decât să primesc ce-mi dă el.

— O să se înfurie, femeie.

— Şi ce, crezi că-mi pasă? se răsti Kristen.

Eda plecă să-i spună lui Royce despre alegerea lui Kristen. Ea însă nu se mişcă până nu auzi încuietoarea închizându-se. Fusese prea mult să spere că Eda o să uite s-o facă, pentru că, din moment ce Royce era jos, ea ar fi putut pune mâna pe vreo armă din odaia lui, deşi încă nu prea ştia ce avea să facă după aceea.

Kristen se duse cu paşi mari la peretele cel mai îndepărtat şi se aşeză jos, în aşteptare.

Capitolul 23

Când Royce descuie uşa, Kristen era tot lipită de peretele cel mai îndepărtat, cu genunchii îndoiţi, ca să se poată ridica foarte repede, dacă avea să fie nevoie. Îşi dădu seama că el încă nu era furios. Dar, cu siguranţă, nici

încântat nu era.

Venea direct de la baie, aşa că nu purta decât o tunică albă, cu mâneci lungi şi, peste ea, o cămaşă precum cea care îi fusese dată lui Kristen ca să se îmbăieze, deşi a lui era de calitate, ba chiar avea şi o bordură, lată de un deget, din mătase verde de-a lungul fiecărei margini a pânzei albe, care-i venea până la picioare. Albul se potrivea de minune cu părul lui negru şi cu pielea înnegrită de soare.

Dacă n-ar fi fost furioasă pe el, ştia că ar fi aştepta cu răsuflarea tăiată să-i vadă piciorul gol, când cămaşa i se dădea la o parte în mers. Rămase însă cu privirea aţintită doar asupra feţei lui, luminată de lumânarea de seu pe care o ţinea în sus, pentru ca lumina să ajungă şi la ea.

— Eda mi-a spus de ce ai venit din nou aici, în loc să te duci acolo unde ar trebui să te afli. Vreau să ştiu de ce crezi că ţi-ai câştigat libertatea în conac, din moment ce eu nu ţi-am spus nimic despre asta.

Kristen era mândră că glasul nu-i tremura, ba chiar până şi pentru ea părea calm.

— E simplu, saxonule. Ştii de ce-am refuzat să împart patul cu tine săptămâna trecută. Totuşi, în noaptea trecută m-ai luat în patul tău. Am fost îndeajuns de proastă încât să cred că, dacă faci asta, înseamnă că te-ai mai înmuiat şi nu mă mai îngrădeşti.

— Ai dreptate, răspunse el scurt. Chiar că a fost o presupunere prostească. Ţi-am spus de ce trebuie să fii înlănţuită. Şi ţi-am spus şi ce-ai mai avea de ales.

Calmul lui Kristen se dusese pe apa sâmbetei, auzindu-l cum îi confirmă concluzia la care ajunsese şi ea.

— Scuip pe alegerile tale! O să-ţi port lanţurile blestemate, dar nu te mai vreau. Nu pot să îndur să fii blând şi grijuliu cu mine şi, în acelaşi timp, să mă pui în lanţuri.

El se îndreptă încet spre ea. Fata se ridică în picioare, îngrijorată, însă el se opri la doar două lungimi de braţ de ea.

— Te credeam mai puternică, femeie.

Ea scoase un sunet de uimire la auzul cuvintelor lui în

bătaie de joc.

— Să ştii că nu sunt lipsită de inimă, milord. Tatăl meu a fost prins şi ţinut prizonier pe când era tânăr. Şi mama mea a fost o vreme sclavă. *Sunt ceea ce au făcut* părinţii mei din mine şi nu le-aş face cinste dacă nu aş fi şi eu în stare să îndur lanţurile. Pentru mine, e o pedeapsă dreaptă, pentru că mi-am înfruntat părinţii când am plecat pe mare cu fratele meu. Pot să îndur, Royce. Dar e şi un prag al lucrurilor pe care o să le sufăr fără luptă. De acum încolo, lasă-mă în pace şi n-o să-ţi fac niciun necaz.

— Nu pot, răspunse el simplu. Şi nici tu nu vrei cu adevărat să nu ţin seama de tine, Kristen.

— Ba da. Nu te mai vreau.

Lui nu-i plăcea deloc ceea ce auzea; se vedea în felul cum îşi ţinea buzele strânse, în verdele de furtună din ochii lui.

— Poţi să spui asta, după noaptea din urmă?

— Da.

— Mincinoaso! Tot mă vrei şi o să-ţi dovedesc.

Ea pufni dispreţuitoare, auzindu-i provocarea.

— Încăpăţânarea e unul dintre defectele mele. Am moştenit-o de la mama. Odată, după o ceartă, a refuzat să mai vorbească cu tata şi nu i-a mai spus un cuvânt vreme de o lună. Şi ei doi se iubesc cu patimă. Poate că încă te mai vreau, Royce, pentru că mă atragi şi nu am cum să împiedic asta. Însă n-o să mai auzi că recunosc asta, nici n-o să te mai primesc cu voia mea, căci, atunci când mă pui în lanţuri, îmi arăţi că nu însemn nimic pentru tine, că nu ai niciun simţământ pentru mine. Iar mie îmi trebuie mai mult de la bărbatul căruia mă dăruiesc. Îmi trebuie mai mult decât patimă.

— Deci ne respingi pe noi amândoi?

Kristen închise ochii o clipă, înecată sub un val de dezamăgire. Oare ce se aşteptase să-i răspundă? „Ţin la tine, Kristen. Bineînţeles că am simţăminte pentru tine, şi încă puternice. Cum ai putut să te îndoieşti de asta?” Că proastă mai era! N-avea să audă niciodată aşa ceva de la el.

Deschise ochii, văzu că încă avea buzele strânse. Acum însă, îi zvâcnea un muşchi la falcă. Mâna pe care o ţinea în şold era încleştată în pumn. Sprâncenele-i întunecate se apropiaseră, iar ochii îi deveniseră nişte săgeţi verzi. În sfârşit, se înfuriase. Bine. Măcar aşa aveau ceva împreună.

— Răspunde-mi, femeie!

— Da, milord. O să ne resping pe noi amândoi.

— Pe dracu' dacă o s-o faci! Ai spus ce-ai avut de spus. Acum ascultă-mă! Eu aleg, nu tu, să mă bucur de tine. Te-am lăsat o vreme pe tine să alegi, dar am greşit, iar eu învăţ din greşeli. Te-am lăsat să alegi, iar tu ai înţeles din asta că ai avea dreptul s-o faci. Nu îl ai, Kristen. Eu sunt stăpânul tău. Viaţa ta, trupul tău, mintea ta, toate îmi aparţin.

Cruzimea spuselor lui o făcu să se revolte.

— Niciodată! Ce-i drept, eşti stăpânul meu, căci poţi să mă ucizi, să mă vinzi, să mă siluieşti, orice ai chef. Dar n-o să fie mereu aşa, căci, dacă sunt vândută, dacă fug ori dacă îţi sunt răpită, atunci nu mai eşti stăpânul meu. Cât despre faptul că îţi aparţin! N-ai decât să crezi asta dacă vrei, dar, dacă eu nu vreau să fie aşa, atunci cuvintele astea nu fac nici cât o ceapă degerată. Ar trebui să te iubesc ca să fiu cu adevărat a ta. Ar trebui să nu vreau să te părăsesc vreodată, să vreau să mă întorc la tine, dacă o fac.

— Nu ţi-am cerut iubirea, zise el aspru.

— Bine! răspunse ea pe acelaşi ton. Pentru că n-o să ţi-o dau. Da, tu alegi dacă mă iei sau nu. Dar, dacă eu vreau să te aleg sau nu e alegerea mea. Şi eu nu te vreau, saxonule.

— Deci o să te lupţi cu mine?

— Da.

— Ţi-ai dat deja seama că n-are rost.

— Nu, am învăţat cât de uşor poţi să fii dus de nas de o biată provocare, răspunse ea, destul de furioasă încât să-şi recunoască fapta, apoi continuă să-l zgândărească, râzând batjocoritor. Încă nu ştii cum e să mă împotrivesc cu

adevărat, saxonule. Ieri noapte nu ai făcut nimic ce n-aş fi vrut, căci atunci te voiam. Dar dacă mă sileşti acum şi o să mă lupt cu adevărat cu tine, îţi făgăduiesc că n-o să-ţi placă deloc.

Sfidarea ei îl făcu să-şi iasă din minţi de furie. Cu o înjurătură urâtă, azvârli pe jos lumânarea şi, deşi nu păruse că sare la ea, pusese mâna pe ea înainte chiar ca lumânarea să se stingă.

O cuprinse cu o mână de încheietură, ca într-o menghină, şi o trase după el afară. Kristen aşteptă până ajunseră în coridorul cel strâmt ca să-şi smucească mâna. Reuşi să şi-o elibereze şi fu încântată să-l audă pe Royce blestemând din nou, în vreme ce ea o lua la fugă spre scări. Însă el o aruncă la pământ înainte să ajungă la ele, strivind-o sub greutatea trupului său.

De îndată însă ce se înălţă puţin de pe ea, ca să se ridice în picioare, permiţându-i şi ei să facă acelaşi lucru, Kristen îi trase un ghiont în spate cu cotul. Îl nimeri drept în pântece, auzindu-l cum scoate un geamăt. Acum, că-şi crease destul loc între ei, fata se răsuci pe-o parte şi i-ar fi dat şi o lovitură de picior dacă el nu şi-ar fi aruncat braţul peste picioarele ei. În clipa următoare, o prinse de mână şi o azvârli peste umăr.

Royce nu se ridică prea uşor, căci ea era grea şi se zbătea, dar în cele din urmă reuşi, îndreptându-se spre odaia lui. Dar Kristen nu terminase nicicum cu el. Aşa cum atârna în spinarea lui, cu capul în jos, reuşi să-şi dea mâna în spate şi să-l înşface de păr, trăgându-l atât de tare, că unui bărbat ceva mai slab i-ar fi rupt gâtul. Chiar şi aşa, Royce îşi pierdu echilibrul şi se izbi de zid.

Kristen icni şi căzu la rândul ei, pe spate de data asta. Însă nu-i dădu drumul părului lui Royce, obligându-l să îngenuncheze lângă ea.

Bărbatul mugi pradă mâniei şi-i dădu una peste mână, îndepărtându-i-o, împreună cu o şuviţă din părul lui. O prinse iar de încheietură, dar i-o răsuci la spate, atât de tare, încât fata crezu că vrea să-i rupă mâna. Totuşi, el nu voia decât s-o facă să se ridice, iar ea îi dădu repede

ascultare.

Acum o obligă să meargă în faţa lui şi, dacă ea nu înainta, îi răsucea braţul şi mai tare. În felul acesta, ajunseră în odaia lui şi, odată intraţi, el o împinse cu putere departe.

Kristen se clătină un pic, însă îşi reveni de îndată şi se răsuci cu faţa spre el. Royce încuie liniştit uşa. La fel de liniştit, se duse şi azvârli cheia pe fereastra deschisă, cu un gest mai mult decât ameninţător.

Fata se simţi scuturată de un fior. El însă nu se apropia încă de ea. În odaie erau aprinse mai multe făclii, iar ea îi văzu hotărârea din ochi. Însă nu se apropie de ea, ci se duse spre pat, iar acolo, luând în mână învelitoarea de pe el, o tăie în fâşii subţiri cu pumnalul.

Kristen făcu ochii mari de uimire la vederea acestui lucru, încă nu pricepea ce are de gând cu fâşiile acelea de pânză. Pur şi simplu, crezu că înnebunise, căci învelitoarea era tare frumoasă, făcută din piele moale de oaie şi brodată fin cu aţe în şase culori deosebite.

Royce se opri numai după ce tăiase patru fâşii lungi. Înnodă apoi o fâşie de unul dintre stâlpii joşi ai patului, după care se duse la următorul. Kristen îl privi uluită, însă îşi reveni pe dată. Simţea că tot sângele se scurgea din ea, căci nu se putea gândi decât la un singur motiv pentru care el făcea toate acele lucruri.

Din piept îi scăpă un strigăt care era pe jumătate un geamăt, iar fata o rupse la fugă spre peretele cu arme, smulgând de acolo o sabie grea, cu lama lată. Omul ăsta chiar era nebun!

— Pune-o la loc, Kristen!

Glasul lui părea tare liniştit. Cum putea să fie aşa, când voia s-o tortureze?

— Nu! se întoarse ea, privindu-l ameninţătoare. Mai bine mă ucizi decât să te las să-ţi faci de cap cu cruzime cu mine!

El clătină din cap şi continuă să lege fâşiile de pânză de al treilea stâlp, după care de al patrulea. Nici nu se uită la ea, ci la ceea ce făcea. Fata însă nu-şi lua ochii de la el şi

văzu zâmbetul care i se ivi o clipă pe buze. Asta îi îngheţă şi mai tare sângele în vene, căci nu era pic de veselie în zâmbetul lui.

Sabia era grea, mult mai grea decât cele pe care le mânuise ea până atunci. Însă faptul că rămăsese acolo să se uite la el până termină o făcuse să piardă ocazia de a lua alta. Nu gândea deloc limpede. Abia acum îşi dădu seama, prea târziu, că ar fi trebuit să-l atace, în loc să aştepte ca el să-şi îndrepte atenţia spre ea.

Royce îşi puse la loc pumnalul în teaca de la cingătoare. Apoi, fără arme, se îndreptă spre Kristen. Ar fi putut alege o mulţime de arme dintre cele de pe perete, însă mai întâi trebuia să treacă de ea. Şi n-avea să-l lase.

Fata îşi împietri inima, ca să nu mai simtă nimic pentru el. Pe chipul ei se citeau dorinţele ucigaşe. Ţinea sabia cu garda mai jos, gata să o răsucească în sus şi înainte, ca să-şi găsească ţinta. Royce se opri însă la o distanţă îndeajuns de mică încât să fie nevoită să facă un pas spre el. Pe chipul lui nu se mai citea nimic acum.

— Spune-mi, Kristen, toate femeile de la miazănoapte învaţă la fel ca tine să se apere?

— Nu, răspunse ea îngrijorată.

— Dar ştiu că tu ai învăţat asta, pentru că ţi-ai arătat de două ori îndemânarea, pe pielea vărului meu. Tatăl tău te-a învăţat, nu-i aşa? Sau poate fratele tău, Selig? Ce-i drept, el nu era la fel de bun ca…

Cu un strigăt furios, ea ridică sabia peste cap ca să o prăvălească într-un arc care i-ar fi despicat fără tăgadă umărul dacă nu s-ar fi dat într-o parte. Însă, în loc să se dea în spate, ca să se ferească de următoarea lovitură a tăişului, Royce ajunsese mai aproape. Iar pumnul lui se lăsă peste încheietura lui Kristen înainte ca ea să poată mânui sabia cea grea ca să-l atace din nou.

Cu un zdrăngănit greu, sabia căzu jos, iar Kristen fu azvârlită cât colo cu atâta putere, că era cu spatele la el când braţele lui o cuprinseră de mijloc, înlănţuindu-i şi ambele braţe. Se zbătu ca un diavol, dar nu reuşi să-l clintească.

— Fată proastă ce eşti! Nu te-a învăţat nimeni să nu ţii seama de vorbele potrivnicilor?

Drept răspuns, ea îl lovi cu călcâiul în fluierul piciorului, însă încălţămintea ei cu talpă moale nu reuşi să-l rănească; ar fi putut să jure că se lovise mai tare ea decât el. Dar lovitura reuşi să-l facă să se grăbească s-o ducă la pat. Acolo o azvârli şi se aruncă în spinarea ei înainte ca ea să apuce să-şi tragă amândouă mâinile de sub ea. El o prinse de îndată de mâna pe care o scosese, smulgându-i un geamăt când simţi pânza care-i prindea repede încheietura mâinii.

O legase cu mâna stângă de stâlpul din dreapta al patului, aşa că era pregătită să-l lovească, gândindu-se că va trebui s-o întoarcă pe spate. Însă pumnul ei nu izbi decât aerul când se ridică, şi ea se răsuci, căci acum o prinsese de picioare, nu de mâna liberă. Şi nu-i fu deloc greu să-i ţintuiască unul dintre picioare sub greutatea lui, în vreme ce o lega de celălalt stâlp. Iar ea nu reuşea să-l ajungă cu mâna.

Lui Kristen îi venea să plângă, atât era de înnebunită, dar se abţinu.

— Saxonule, când o să termini, ai face mai bine să mă ucizi, căci o să te arunc în iad pentru asta!

Royce nu spunea nimic. O ţinea cu picioarele desfăcute, cu gleznele bine legate de stâlpi. Se ridică şi se îndreptă spre ultimul stâlp.

Kristen îl privea ca o tigroaică, ţinându-şi braţul drept departe de el. Şi când el se aplecă să i-l prindă, pumnul ei îi ţâşni în faţă, iar de data asta el nu reuşi să se ferească destul de repede.

Fata fu cuprinsă de bucurie, chiar dacă nodurile degetelor îi zvâcneau acolo unde se izbiseră de dinţii lui. Însă el avea buza plină de sânge, iar chipul nu-i mai era de necitit. O prinse furios de ultimul mădular care îi mai era liber şi îl înfăşură cu fâşia, legându-i încă un nod la mâna aceea. După care se ridică, iar în ochii care i se păruseră fetei de un verde atât de frumos părea să ardă ameninţarea când şi-i încrucişă cu ai ei. Cu gesturi încete,

îşi şterse sângele de la gură cu dosul palmei.

Ea închise ochii, să nu-l vadă bucurându-se. Fusese mult prea uşor pentru el. Acum, avea s-o biciuiască sau ce pusese la cale, ca s-o pedepsească pentru că i se împotrivise. Şi, ce-i drept, el se apucă să-i taie veşmintele cu pumnalul.

Kristen gemu în sinea ei, însă nu lăsă să i se vadă nimic pe chip; îşi ţinea ochii strâns închişi. N-avea să ţipe când durerea avea să vină, n-avea să plângă, nici să cerşească îndurare, căci dacă el era în stare să-i facă una ca asta, atunci era lipsit de orice milă.

— Deschide ochii, Kristen!

Ea nu-i dădu ascultare. Simţi apoi cum se apleacă patul şi-şi dădu seama că se aşezase lângă ea. În cele din urmă, cum el nu mai spunea nimic, nici nu se mişca, ea ajunse prea agitată ca să nu se uite. Ochii lor se întâlniră pe dată, după care el îşi îndreptă într-adins ochii spre trupul ei, de sus până jos. Fata îi urmă privirea, simţind că o inundă dintr-odată un val de căldură.

Faptul că se vedea aşa o făcu şi mai conştientă de cât era de neajutorată. Îşi putea îndoi uşor genunchii, dar doar atât. Braţele nu-i fuseseră întinse prea mult, însă erau îndoite din coate. Nu-i erau de niciun folos, după cum nu-i erau nici picioarele, însă, în mod ciudat, nu era deloc stânjenită de poziţia asta. Fâşiile cu care era legată nu-i tăiau pielea dacă nu trăgea de ele. Era nefericită din cauză că nu putea să continue să se lupte şi că nu ştia în ce fel avea să fie pedepsită.

— Până acum, ţi-ai ţinut făgăduiala.

Glasul lui o făcu să-şi întoarcă iar privirea spre el.

— Ce făgăduială? îl întrebă.

— Că n-o să am parte de nicio plăcere dacă o să mă înfrunţi. Dar să ştii că e o mare desfătare să te văd aşa.

Doamne, Dumnezeule, acum avea să se mai şi laude!

— Hai, ia-ţi biciul şi fă cum doreşti, saxonule! şuieră ea.

— Aşa e, zâmbi el, ai zis tu ceva despre cruzimea cu care o să te chinuiesc. Mulţumesc că mi-ai adus aminte.

În vreme ce rostea aceste cuvinte, îi trase coada lungă de sub ea, ocupându-se numai de aceasta.

— Vrei să mă biciuieşti cu asta? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Ce idee interesantă, râse el, prefirându-şi coada prin mână, până când ajunse să-i ţină doar vârful în mână. Da, poate… aşa?

Şi vârfurile părului i se desfăcură în mână ca un evantai, atingându-i uşor vârful unui sân. Sângele îi năvăli în el, întărindu-l şi mărindu-i sfârcul.

Lui Kristen i se făcuse pielea de găină. Royce observă reacţia pe care o avea trupul ei, chiar dacă fata nu şi-o dorea, aşa că îşi continuă jocul cu evantaiul, zâmbind, trecându-l prin valea sânilor ei, lovind-o uşurel, înaintând spre celălalt munte al ei.

Trupul ei îi vorbea, însă el n-avea de unde să ştie ce se întâmpla în mintea ei. Ceea ce fusese o spaimă adevărată, chiar dacă nemărturisită, care îi scormonea prin măruntaie, se preschimbase acum în patimă. Să fie aşa, lipsită de orice ajutor, în mâinile unui bărbat care ştia bine cum să o satisfacă… La asta nu se gândise.

— Tu… nu vrei să mă baţi?

— De ce eşti aşa de mirată? întrebă el blând, în vreme ce continua să o mângâie cu părul pe pântece, făcându-i muşchii să tresare şi să se contracte. Îmi place pielea ta aşa cum e. Chiar credeai că o să ţi-o învineţesc?

— Erai destul de furios…

— Şi pe bună dreptate. Din pricina ta, azi am fost un mincinos. I-am arătat prietenului tău, Thorolf, că nu a fost nevoie să te silesc să vii în patul meu, dar acum tocmai asta am fost nevoit să fac.

— I-ai spus lui… oh!

Royce dădu din umeri, nepăsător.

— Era îngrijorat şi voia să-i spun din nou că nu profit de puterea pe care o am asupra ta.

— Şi ce, nu faci asta? se răsti ea, uitându-se cu înţeles la ea însăşi.

— Da, poate că fac asta acum, râse el uşor. Dar şi tu,

scorpie, trebuie să te învoieşti, căci ai spus-o deja că ieri-noapte nu te-am silit la nimic.

— Şi trebuia să-i spui asta lui Thorolf?

— Ţi-ar fi plăcut mai mult să-şi facă griji pentru tine?

— Mi-ar fi plăcut mai mult să nu creadă ceea ce-o fi crezând acum! strigă ea, înfuriată.

— Că mă placi?

— Lua-te-ar diavolii, saxonule, nu te plac – nu te mai plac, se corectă ea, gemând însă, căci el se aplecase şi o săruta pe pântece, gâdilând-o. Nu, opreşte-te!

El însă se juca acum cu limba, făcând cercuri în jurul buricului ei.

— Încă te mai împotriveşti, scorpiuţo? Şi, pentru că nu mă poţi opri chiar tu, o să te rogi de mine să te las în pace?

— Nu!

El se ridică în şezut şi-i atinse pântecele cu mâinile, croindu-şi drum încet spre sânii ei.

— Mă gândeam eu că n-o s-o faci, pentru că nu vrei, de fapt, să plec.

Acum, îi prinsese sânii în palme. Kristen îşi auzi glasul gâtuit când spunea:

— Nu-i aşa. Eu… eu nu mă rog… pentru nimic.

— Ce muiere mândră mai eşti şi tu!

Şi, prinzându-i sfârcurile întărite între degete, i le strânse până când o făcu să se chircească, după care i le mângâie blând. Jocul acesta, de-a durerea şi plăcerea în locurile acestea atât de sensibile continuă până când fata se gândi că, până la urmă, o să ceară îndurare. Nu mai putea rămâne nemişcată. Nu mai putea să-şi păstreze chipul fără nicio expresie, cu toate că ştia că el îi pândea cea mai mică reacţie. Inima îi bătea nebuneşte, iar sângele îi pulsa de parcă ar fi vrut să iasă din ea. Avea impresia că dogoreşte de căldură, chiar dacă pe frunte nu avea broboane de sudoare.

Royce era fascinat de privirea piezişă a ochilor ei azurii, de felul în care îşi muşca buza de jos cu dinţii. Dar n-avea să o sărute pe buze, nu încă, pentru că nu se îndoia că o să-şi înfigă dinţii în el. Însă, în cele din urmă, îi prinse

chipul în mâini, ţinând-o nemişcată, în vreme ce o săruta peste tot, cu excepţia buzelor. Şi-i şopti la ureche, rugător:

— Kristen, spune-mi că mă vrei!

— N-o să mă auzi niciodată că spun asta.

El se dădu puţin înapoi ca s-o privească. Ai fi zis că în ochi îi mocneşte un foc. În viaţa lui nu mai văzuse o femeie atât de pregătită să fie iubită.

Zâmbi, clătinând din cap.

— Eşti tare încăpăţânată, chiar aşa cum ai zis. Dar şi eu sunt, scorpiuţă dulce! Şi o să te aud eu până la urmă că mi-o spui.

Apoi se ridică în picioare, ducându-se către capătul patului. Acolo se opri şi, cu gesturi încete, fără să-şi dezlipească ochii de pe trupul ei, începu să-şi scoată cămaşa şi tunica. Iar faptul că îl vedea cum o priveşte o făcea pe Kristen să se simtă la fel ca atunci când îşi plimba mâinile pe ea. Simţea că o pârjoleşte pe dinăuntru.

Închise ochii, să nu-l mai vadă. Îşi silea trupul să se liniştească. Zadarnic însă. Aşteptarea, curiozitatea de a afla ce urma mai departe nu făcea decât s-o neliniştească şi mai tare.

Nu fu însă nevoită să aştepte prea mult. Patul se lăsă, la picioarele ei, după care simţi câte o mână pe fiecare gleznă. Nu voia să se uite la el. Mâinile urcau încetişor pe partea interioară a picioarelor ei – n-avea să se uite –, treceau de genunchi, din ce în ce mai încet, pe măsură ce urcau spre coapse – n-avea să se uite mai sus, mai aproape…

El se opri, şovăind, în vreme ce Kristen îşi ţinea răsuflarea, sigură că inima avea să-i sară din piept, căci prea îi bătea cu furie. Apoi, degetele lui îşi schimbară direcţia, atingându-i uşor partea de deasupra a coapselor, după care partea exterioară, dar numai până la genunchi. Şi chiar când reuşise să răsufle cât de cât liniştită, el o făcu să rămână iar fără suflare, căci începuse iar să urce, cu degetele răşchirate.

Se duse din nou şi din nou spre coapse, apropiindu-se cu fiecare mişcare tot mai mult de floarea ei de femeie,

fără să o atingă însă deloc acolo, dându-i doar impresia că o s-o facă, născând în ea nădejdea că o s-o facă. Era pârjolită de patimă. Era cât pe ce să-l implore.

— Uită-te la mine, Kristen!

Ea scutură cu sălbăticie din cap.

— Kristen!

Fata îşi dădu capul pe spate, astfel încât, dacă ar fi deschis ochii, să nu-l poată vedea acolo, ghemuit între picioarele ei. Îl auzi că izbucneşte în râs văzând-o ce face şi simţi mişcându-se patul, în timp ce el se întindea la capul lui. După care îşi trecu braţele pe sub coapsele ei, aproape până la umeri. Mâinile i se odihneau acum pe pântecele ei, în vreme ce bărbia i se sprijinea în triunghiul buclelor.

— Acum mă vrei, Kristen?

N-avea de gând să răspundă. Mâinile lui se ridicară, prinzându-i sânii în palme. El îşi ridică bărbia, iar fata îi simţi răsuflarea caldă – să-i ajute Dumnezeu – o, Doamne!

Limba lui atinsese muşchiul micuţ care îi ţinea în stăpânire patima şi nu mai fu nevoie de altceva. Kristen fu zgâlţâită de un val atât de cumplit de patimă, că-i scăpă de pe buze numele lui. Bazinul îi ţâşni spre el, cerşind mângâierea limbii lui. Dacă ar fi putut, l-ar fi împins chiar ea. Însă el i-o oferi fără şovăială, făcând-o să ajungă pe culmile plăcerii.

Royce însă nu terminase cu ea. Nici nu se întorsese bine la realitate, că el începu din nou să-i biciuiască simţurile. Şi ea nu mai avea pic de voinţă să se împotrivească. Era prea plină, prea uluită de fapta lui. Numai gândul la ea, şi o făcea să zvâcnească iar de dorinţă.

El se lăsase acum pe ea, săpându-şi cărări de arşiţă prin piele, însă nu voia s-o pătrundă, nu voia să-şi domolească propria patimă înnebunitoare. Putea s-o facă, chinuind-o cu aşteptarea, însă nu voia.

Se aplecă spre ea, iar ei i se năzări că ochii lui erau smaralde strălucitoare.

— Mă vrei, îi şopti el, aproape atingându-i buzele. Spune-o!

— N-o s-o spun.

El îşi înfipse uşurel dinţii în buzele ei.

— Vrei să plec acum?

Doamne, simţea că o să moară dacă el avea să plece. Dar cum putea el s-o facă? Şi oare chiar ar fi făcut-o? Nu, nu putea.

Rămase tăcută, având în ochi un amestec de mândrie încăpăţânată şi dorinţă. El gemu, recunoscându-şi înfrângerea. Dar era ceva fără însemnătate, în comparaţie cu senzaţiile care îl năpădiră când se cufundă în ea, trăgând-o după el către alte şi alte culmi ale plăcerii.

De data asta, când Kristen se întoarse cu picioarele pe pământ, Royce o desfăcea din legături. Când sfârşi, o cuprinse în braţe şi se întinse pe pat, cuibărind-o la pieptul lui. Deocamdată, ea încetase să se mai lupte, iar el ştia şi profita din plin de asta.

— Ştiai că n-o să plec.

În glasul lui era o notă acuzatoare.

— Da. Ştiam.

— Muiere încăpăţânată! mormăi el.

Kristen zâmbi, pe jumătate adormită.

Capitolul 24

Kristen fu trezită de un sărut înnebunitor de dulce. Fata suspină şi se întinse, fără să deschidă încă ochii. Era cufundată într-un vis despre casă, care părea tare adevărat. Nu era deloc bucuroasă că trebuia să se smulgă din el, însă apăsarea buzelor lui era o ispită prea puternică.

— Ţi-a pierit cheful de luptă, scorpiuţo?

Kristen zâmbi, dându-şi seama că Royce stătea în capul oaselor în pat lângă ea.

— Nu, milord.

— Atunci, mă aştept să mă provoci din nou.

— Oh!

Ea deschise ochii şi-şi înşfăcă perna, ca să i-o arunce în cap. Însă el deja o luase la picior spre uşă.

— Nu, Kristen, facem pace deocamdată! în dimineaţa

asta sunt multe de făcut şi n-avem decât puţină vreme. Am trimis-o deja pe Eda să-ţi aducă haine şi... Se opri însă, văzând-o pe Eda în prag. A, bine. Eda, poţi să o lămureşti tu.

Şi, spunând asta, ieşi.

Kristen se ridică în capul oaselor, uitându-se urât la bătrână.

— Ce-a fost asta? A zis că sunt multe de făcut în dimineaţa asta.

— Da, azi vine Alfred.

— Regele vostru vine aici? exclamă uimită Kristen.

Eda dădu din cap, apropiindu-se.

— Ne-au adus vestea mesagerii lui. N-avem decât câteva ceasuri ca să ne pregătim.

— Dar de ce vine?

— E o cinste pe care ne-o face.

— Dacă nu ştii, poţi să spui, pur şi simplu.

Eda râse:

— Ce-i drept, m-ai prins. De unde să ştiu eu de ce vine? Dar, de când am încheiat pace cu danezii, are obiceiul să vină în ospeţie la lorzii lui, ca să vadă cum şi-au pregătit apărarea, să-şi dea seama cât sunt de pregătiţi de luptă şi să le aducă aminte că vremurile astea de pace n-o să ţină la nesfârşit. În plus, îi laudă şi-i îmbărbătează pe oamenii lui, ca ei să lupte cu şi mai mare înflăcărare. Din Anul Bătăliilor, asta e a treia oară când vine la Wyndhurst.

— Ei, vezi? Ştii mai multe decât credeai că ştii, râse Kristen.

— Ba nu, mai sunt şi alte pricini. Se ştie şi că vine în ospeţie la lorzii care îi sunt pe plac, doar ca să mai uite câteva ceasuri de ameninţarea danezilor. Şi lordul Royce a fost mereu unul dintre preferaţii lui.

— Ce drăguţ! răspunse Kristen, cu o undă de batjocură în glas. Nu mai era prea încântată de Royce aşa, în lumina dimineţii, când el nu-i mai stătea aproape, ca să-i tulbure gândurile şi simţurile. Aşa, ce mi-ai adus? Alte veşminte care nu-mi vin?

— Nu, astea au fost poruncite chiar pentru tine, aşa

că ar trebui să aibă lungimea potrivită.

Kristen ridică întrebătoare din sprâncene, încruntându-se nedumerită când Eda ridică rochia şi cămaşa, ca să le vadă, căci erau făcute din acelaşi material aspru ca acelea pe care i le înlăturase Royce cu pumnalul în noaptea trecută.

— Royce le-a poruncit?

— Nu, Lady Darelle, răspunse Eda. S-a gândit că e necuviincios să ai descoperit atât de mult din trup pe sub cămaşă. Au auzit-o unii când spunea că atâta goliciune s-ar putea dovedi o ispită pentru bărbaţii mai puţin cu frica lui Dumnezeu.

Eda spusese asta mustăcind. Kristen rânji de-a dreptul, după care izbucniră amândouă în râs. Fetei însă îi muri brusc zâmbetul pe buze la vederea lanţurilor pe care Eda le ţinea pe braţ, după ce îi dădu hainele. Nu spuse însă nimic şi îşi prinse chiar ea fiarele la picioare. Zadarnic i se împotrivise lui Royce. Nu câştiga nimic dacă avea să continue să-şi arate dezgustul faţă de această parte a înfăţişării ei. Dacă n-avea să scape vreodată de lanţuri, atunci aşa să fie! Odată cu ele, în cele din urmă, o să vină şi ura de care avea nevoie ca să se poată împotrivi cu adevărat saxonului care îi luase libertatea.

Sala cea mare era aproape pustie când Kristen şi Eda coborâră. Cele mai multe femei pregăteau odăile pentru rege şi însoţitorii lui. Royce şi oamenii lui plecaseră să vâneze, ca să aibă cât mai multă hrană. Slujitorii lucrau afară, ducând la păscut cei mai mulţi cai din grajd, ca să facă loc pentru cei ai oaspeţilor, aducând mai mult fân şi nutreţ şi înnoind provizia de butoaie cu bere din sala cea mare.

Cele două femei care munceau din greu gătind la vatră plecară de îndată ce Kristen şi Eda îşi făcură apariţia. Kristen fu atât de uimită de asta, că nici măcar nu clipi când fu prinsă şi de al doilea lanţ.

— Ce, va trebuie să pregătim doar noi două mâncarea pentru toată lumea?

Eda izbucni în râs.

— O să se întoarcă, împreună cu celelalte, de îndată ce Lady Darelle o să termine treaba cu ele sus. Vizitele regale o dau mereu peste cap şi le pune pe femei să alerge încolo şi-ncoace, fără să facă însă mare lucru. S-ar face mai multe şi mai bine dacă stăpâna ar binevoi să se dea chiar ea jos din pat.

— Eda!

— Ei bine, ăsta-i adevărul, stărui bătrâna.

Kristen zâmbi în sinea ei în vreme ce-şi începeau lucrul cot la cot. În dimineaţa aceea, Eda scosese la iveală o altă faţă a ei: cea veselă. În afară de ceea ce reuşise Kristen să vadă cu ochii ei, adică destul de puţin, veselia pierise din viaţa ei încă de când ajunsese pe aceste ţărmuri. Iar asta o făcu s-o preţuiască şi mai mult pe Eda, să-şi dea seama cât de mult ajunsese să ţină la bătrâna femeie. Cu arţagul ei, cu sfaturile adesea nedorite şi cu grija pe care i-o purta, îi amintea lui Kristen de bătrâna Alfreda, de acasă, care era la fel de poruncitoare ca o mamă – nu ca Brenna, ci ca mamele prietenelor lui Kristen –, însă îi era şi o prietenă foarte dragă.

Peste câteva clipe, Eda se bosumflă iar, mai abitir ca înainte.

— Uită-te şi tu! Nu s-a întors încă nicio femeie ca să-i întâmpine cu un zâmbet pe oamenii ăştia trei. A căzut totul pe spinarea unei babe, de parcă n-aş avea destule pe cap.

Kristen îi urmări privirea încruntată spre uşă, pe care cei trei bărbaţi tocmai intraseră.

— Sunt cei care au adus vestea venirii regelui?

— Da. Şi după cum arată, sunt lorzi tineri.

Cei trei bărbaţi râdeau de o glumă pe care o făcuse cel mai înalt dintre ei. Îşi scoaseră mantiile scurte, dar nu şi armele, ducându-se ţintă spre butoiul cel mare de bere din mijlocul sălii. Eda şterse grăbită câteva cupe şi le duse celor trei, întorcându-se şi mai încruntată decât plecase.

— Mi se părea mie că-l ştiu de undeva pe ţângăul ăla fără tuleie în barbă. E lordul Eldred. Nu, fato, nu te uita! îi zise Eda pe un ton aspru. Nu vrei să ai parte de atenţia lui.

Însă Kristen deja îi atrăsese atenţia, ca şi pe a

celorlalţi doi. Cum sala era aşa de goală, nici nu se putea ca ei să nu se uite spre singurele două femei de acolo. Şi cine o privea pe Kristen o dată nu putea să o treacă deloc cu vederea. Se deosebea mult prea mult de femeile cu care erau obişnuiţi saxonii: era prea înaltă, bătea prea mult la ochi şi, fără îndoială, avea un port mult prea mândru ca să fie doar o slujnică oarecare.

Kristen îşi ţinu ochii plecaţi, aşa cum fusese sfătuită, dar voia să ştie:

— Care e?

— Cel cu păr blond. Auzisem că ar putea fi şi el printre oamenii regelui, dar mă mir de îndrăzneala pe care a avut-o, să vină aici înainte, fără să fie apărat de braţul regelui. Mă întreb dacă stăpânul Royce ştie că a venit. Nu, cred că nu, îşi răspunse singură, că n-ar avea încredere să-l lase pe omul ăla singur în conacul lui.

Kristen se întreba acelaşi lucru, în vreme ce Eda o împingea spre marginea mesei, ca să stea cu spatele la încăpere. Nu avea cum să fi uitat ceea ce-i povestise bătrâna despre lordul Eldred. Era duşmanul lui Royce. Chiar aşa, de ce venise aproape singur chiar în bârlogul duşmanului? Ca să arate că nu se temea de Royce? Sau poate că se bizuia pe faptul că venirea regelui avea să împiedice orice sfadă? Eda îi zisese că cei doi făcuseră deocamdată pace, din pricina ameninţării pe care o reprezentau danezii. Dar cât de stabilă putea fi pacea asta, dacă râca dintre ei era prea adâncă?

Fata şi-l închipuia în minte pe lordul Eldred, aşa cum îl zărise în partea opusă a sălii. Se gândea că, dacă s-ar apropia de ea, probabil că ar fi la fel de înalt ca ea. Asta însemna că era un bărbat mai înalt decât mulţi, însă nu şi decât Royce.

Era, poate, cu un an sau doi mai vârstnic decât potrivnicul său, dar nici pe departe la fel de bine clădit. Totuşi, se vedea că era puternic, căci pregătirea pentru război îşi spunea cuvântul. Şi, fără îndoială, era de departe cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse ea vreodată, dacă îi lăsa la o parte pe fraţii ei. Dar, cum Kristen era atrasă de

bărbaţi cu trup puternic, nu simţi decât un pic de curiozitate faţă de Eldred şi de însoţitorii lui.

— Ai pierdut rămăşagul, Randwulf. Nu-i un bărbat îmbrăcat în haine muiereşti, ci chiar o femeie.

Kristen nu-şi putu înăbuşi un strigăt la auzul acelor cuvinte, răsucindu-se brusc. Eda ar fi prevenit-o de apropierea celor trei bărbaţi, însă nădăjduise că aveau să-şi schimbe gândul, ceea ce nu se întâmplase.

— Ei, nu sunt prea supărat că pierd rămăşagul ăsta, răspunse Randwulf, cel cu părul negru.

Şi îi azvârli lui Eldred o monedă de aur, fără să-şi ia ochii de la Kristen. Moneda căzu pe jos, căci Eldred era la fel de fascinat de ceea ce descoperiseră.

— Ia zi, femeie, de ce te-au pus în lanţuri? o întrebă Eldred, destul de glumeţ. Aşa de mare ţi-e nelegiuirea?

Greşise cu spusele acelea, căci astfel Kristen, în loc să se teamă de ei, se simţi năpădită de furie.

— Sunt o femeie primejdioasă. Nu vi se pare?

— O, ba da, răspunse unul dintre ei şi izbucniră cu toţii în râs.

— Spune-ne adevărul, femeie, stărui Eldred.

— Sunt o femeie din Norvegia, zise ea scurt. Ce mai vreţi să vă spun pe lângă asta?

— Doamne Dumnezeule, o vikingă! exclamă al treilea bărbat. Chiar că e nevoie de lanţuri.

— Păcat că nu-i daneză, se plânse Randwulf. Atunci, aş şti eu cum să mă port cu ea.

Eldred însă râse.

— Eşti tăntălău, Randwulf. Ce însemnătate mai are ce-a fost? Acum e doar o sclavă.

Şi, în vreme ce spunea asta, ridică mâna, vrând să-i atingă obrazul lui Kristen. Fata însă îşi feri capul. Se simţea cuprinsă de o adevărată nelinişte acum. Se îngrămădiseră cu toţii în jurul ei, prea aproape, iar ea avea masa în spate, ceea ce o împiedica să se dea înapoi. Dar, orişicum, cât de mult s-ar fi putut da înapoi, cu lanţul cel lung care o lega de zid?

— Am terminat, domnii mei, zise ea încordată. Am

treabă.

Era o mişcare îndrăzneaţă să le întoarcă spatele şi să spere că ei n-aveau să aibă nimic împotriva faptului că-i trimisese la plimbare. Dar nu fusese o hotărâre înţeleaptă. Un trup puternic se împinse în ea din spate şi două mâini îi prinseră sânii.

Kristen reacţionă de îndată. Îi fu de-ajuns să se scuture puţin ca să-l împingă de pe ea pe bărbat. Era Randwulf, care se dădu înapoi, clătinându-se, cuprins de atâta uluire, că aproape că era de râs.

— Îndrăzneşti, muiere? bodogăni el de îndată ce-şi recăpătă echilibrul. Chiar că eşti obraznică!

Kristen îi scrută din priviri, pe fiecare în parte. Eldred era înveselit; ceilalţi însă, nu. Doamne, de-ar fi avut o armă, ca să-i poată ţine la depărtare! însă nu i se dăduse niciodată nici măcar un cuţitaş de bucătărie când făcea treabă. Celelalte femei tăiau ce era de tăiat.

— Domnii mei, nu sunt aici ca să vă fac pe plac. Sunt folosită ca ostatică, pentru ca oamenii cu care am venit să se poarte cum trebuie. Lui Royce nu i-ar plăcea să vă purtaţi rău cu mine.

Vorbea la întâmplare, pentru că habar n-avea ce-ar fi făcut Royce dacă bărbaţii ăştia ar fi siluit-o. Poate că nici nu i-ar fi păsat, dar poate că s-ar fi şi folosit de un pretext ca ăsta ca să-l provoace pe Eldred la luptă şi s-ar mai fi şi bucurat de asta.

Eldred, în mod special, părea interesat de cuvintele ei:

— Royce? Îi spui stăpânului tău pe nume? Mă întreb de ce.

— Pentru că se culcă cu el, fără îndoială, şuieră Randwulf. Şi, dacă el poate s-o aibă, atunci şi noi putem.

— Nu! strigă Kristen, uitându-se însă urât la Eldred. Vrei să rişti, să afli ce-ţi va face? O să te omoare!

— Aşa crezi, muiere? zâmbi Eldred. Atunci, ia să lămuresc eu! Royce al tău n-o să mişte un deget, pentru că lui Alfred nu-i place ca nobilii lui să se lupte între ei, iar Royce nu-i face niciodată în ciudă lui Alfred.

Şi se apropie chiar în vreme ce spunea asta, urmat de ceilalţi doi. Şi, cum fata era nevoită să fie cu băgare de seamă la toţi trei deodată, Eldred o luă prin surprindere. O prinse cu mâinile de încheieturi şi îi trase braţele la spate, lipind-o cu sânii de pieptul lui. Încerca s-o sărute, dar nu putea să o facă să nu-şi mai mişte capul, căci avea ambele mâini ocupate să o ţină pe ea. Se gândi, de aceea, să-i prindă ambele mâini doar cu o mână, dar greşi, pentru că-i subestimase puterea.

Şi, când Kristen reuşi să-şi elibereze o mână, nu-l atinse iar uşurel cu palma, ci-i arse un pumn zdravăn în falcă, făcându-l să se dea înapoi ameţit, clătinându-se pe picioare. Însă ceilalţi doi o prinseră de îndată de mâini, imobilizând-o. Eldred se înfuriase, iar chipul frumos îi era schimonosit de o mânie neagră, care îl urâţea tare.

— O să plăteşti pentru asta, muiere, îi făgădui el. O să cer să ţi se ia viaţa – după ce termin cu tine.

— De ajuns!

Se întoarseră cu toţii, văzându-l pe Alden care se îndrepta spre ei, urmat îndeaproape de Eda. Lui Kristen îi venea s-o sărute pe bătrână pentru că adusese pe cineva în ajutor, chiar şi pe el.

— Stai departe de asta, Alden, îl avertiză Eldred. Muierea m-a lovit.

— Chiar aşa? Ei, nu-i de mirare, căci nu-i o femeie ca oricare. Şi Alden le dădu ocol până la ţăruşul bătut în zid de care era prins lanţul cel lung al lui Kristen, arătând spre el cu vârful săbiei sale. De ce credeţi că a fost pusă în lanţ?

Lui Eldred nu-i păsa de întrebarea asta.

— Alden, să nu zici că nu ţi-am spus, vreau s-o am.

— Da, întări Randwulf. Şi eu.

— Ai de gând să te lupţi cu noi trei? rânji Eldred.

— Cine, eu? se prefăcu Alden mirat. N-o să fiu nevoit. Femeia asta se luptă singură, şi încă prea bine. Iar dacă ar fi să fim drepţi, trebuie lăsată s-o facă.

Şi, înainte ca ei să-şi dea seama ce se petrece, Alden scoase lanţul din zid cu vârful săbiei. Cei trei nu fură deloc îngrijoraţi de asta. Se uitau doar la Alden, care avea sabia

scoasă din teacă şi se afla la doar câteva picioare de ei, aşa că Randwulf fu din nou luat prin surprindere când Kristen îşi smulse braţul dintr-al lui şi se aplecă să ridice lanţul cel lung.

Iar acum, că avea o armă în mână, cel de-al treilea nu ştiu cum să-i dea singur drumul mai repede. Fata începu să învârtă deasupra capului capătul lanţului, făcându-i pe bărbaţi să se dea înapoi. Acum, n-aveau cum să se mai apropie de ea fără să fie răniţi.

Randwulf era destul de îndrăzneţ încât să încerce, gândindu-se că, dacă putea face lanţul să i se înfăşoare pe braţ, ar fi putut s-o azvârle pe jos, căci încă mai era legat de picioarele ei. Era pregătit să îndure durerea, căci era sigur că lanţul avea să-i lovească în carne şi că n-avea să fie mai rău decât o lovitură obişnuită. Însă nu se aşteptase ca lanţul să alunece pe sub braţul său ridicat şi să-l lovească în coaste.

O coastă pârâi. Randwulf nici măcar n-o auzi, atât de tare îl izbise fierul în carne. Avea senzaţia că i-a fost sfâşiată pielea, iar durerea îi sfredelea creierul. Era atât de înfiorătoare, încât fu cât pe ce să leşine şi nici măcar nu-şi dădea seama că se rostogolea pe podea, răcnind.

Kristen nu simţea nici cea mai mică umbră de remuşcare pentru ceea ce făcuse. Era gata s-o facă din nou. Eldred îşi dădu primul seama de asta şi îi făcu semn celuilalt bărbat să se dea înapoi. El însă nu terminase şi se întoarse spre Alden.

— Să nu faci nicio greşeală, regele o să audă despre toate astea. Ne-a trimis aici…

— Să vă purtaţi urât cu una dintre roabele vărului meu? N-aş zice. Şi dacă aş fi în locul tău, Eldred, aş fi mai îngrijorat de ce-o să facă Royce decât de ce-ar putea face Alfred.

— Femeia asta a rănit un bărbat. Trebuie să plătească pentru asta.

— Vărul meu o să plătească răscumpărarea.

Scoţând un mârâit la auzul acestor vorbe, Eldred părăsi cu paşi mari încăperea, ca să-şi verse furia afară.

Celălalt bărbat fu nevoit să-l ajute pe Randwulf să iasă.

Kristen nu se linişti până când nu-i văzu ieşiţi pe toţi. După aceea, se întoarse spre Alden. Lanţul îi atârna acum, dar era tot în mâna ei. Tânărul o privi în ochi, ghicindu-i gândurile.

— Chiar ai face-o, femeie? o întrebă el blând. Chiar şi după ce ţi-am sărit în ajutor?

— Nu ţi-am cerut ajutorul.

— Dar aveai nevoie.

În ea se dădea o bătălie; în cele din urmă, dădu din cap:

— Prea bine. Pentru asta… azvârli lanţul jos, arătându-i astfel că n-o să-l atace. Însă ceea ce ai făcut… n-o să uit niciodată.

— Ştiu, oftă Alden. Şi îmi pare rău.

Kristen îi întoarse spatele.

Capitolul 25

Când femeile se întoarseră în sală, niciuna dintre ele nu scoase o vorbă despre libertatea parţială a lui Kristen. Ce-i drept însă, multe aproape că nu aveau timp să observe asta, căci erau prinse până peste cap cu pregătirea ospăţului. Nici măcar Kristen n-avea măcar vreme să se gândească la cele întâmplate. Îşi petrecuse lanţul cel lung prin frânghia cu care îşi încingea mijlocul, ca să nu facă zgomot, târându-l încoace şi-ncolo, şi se întorsese la treabă.

Însă, peste doar un ceas, se trezi că e îmbrăţişată din nou. Cu totul pe neaşteptate, două braţe se împletiră pe la spate în jurul mijlocului ei, strângând-o uşor. O clipă, o cuprinse spaima, căreia însă îi luă locul de îndată supărarea că îndrăzniseră să se repeadă iar la ea. De data aceasta, toate slujitoarele se aflau de faţă, împreună cu Darelle, care se uita încruntându-se curioasă.

— Eşti teafără?

Kristen avu senzaţia că e scuturată de fiori reci şi

fierbinţi, în acelaşi timp. Apoi, confuzia i se risipi. Royce era cel care o luase în braţe, Royce, în al cărui glas răsuna o îngrijorare imposibil de ascuns. Bărbatul care până atunci îşi bătuse capul să pară că nici n-o vede, care nu mai departe de ieri, când vorbise cu ea, în locul acesta, se prefăcuse că e ocupat cu altceva, o luase acum în braţe, în văzul tuturor. Fata nu putea pricepe una ca asta.

— Milord, ţi-ai ieşit din minţi?

Şi, zicând asta, se răsuci, să vadă dacă nu cumva mirosea a băutură. Dar nu părea deloc să fie băut. Se uita la ea, încruntat şi părând la fel de uluit ca şi ea.

— Te-am întrebat ceva cu totul normal, iar tu îmi răspunzi în râs. Fără îndoială, eu nu mi-am ieşit din minţi. Dar tu?

— Încep să mă întreb dacă nu cumva am înnebunit, răspunse ea, iritată. Vii deschis la mine, aici, acum, când n-ai mai făcut niciodată asta până în acest moment. Nu-ţi dai seama că toată lumea se uită la tine?

Royce se uită peste capul ei în sală. Îşi încrucişă chiar privirea cu Darelle pentru o clipă, observă uluirea ei faţă de purtarea lui, dar nu se sinchisi. Apoi se uită iar la Kristen, fără să o lase din braţe.

— M-am săturat să mă prefac că nu-mi pasă de tine, de teama limbilor ascuţite, zise el simplu. Dacă n-ar fi fost Eda cu tine în dimineaţa asta… Nimeni n-ar fi făcut ce-a făcut ea. A venit vremea să afle cu toţii ce însemni pentru mine. Dacă aş putea, mi-aş pune pecetea pe tine. Dacă nobilii lui Alfred ar putea citi, ţi-aş pune un semn la gât. Nimeni nu s-ar mai îndoi atunci că eşti sub paza mea. Şi, dacă trebuie să arăt asta prin fapte, atunci, aşa să fie!

Fetei nu-i venea să creadă ce aude.

— Dar de ce? Nu-s decât una dintre roabele tale.

— Nu face pe sfioasa, femeie, se răsti el. Ştii că însemni ceva pentru mine.

— Pentru o vreme?

— Pentru o vreme.

Dacă ar fi fost singuri, l-ar fi împins cât colo pentru că-i răspunsese aşa, fără să şovăie câtuşi de puţin. Kristen era

însă mult prea stânjenită de toate perechile de ochi care îi priveau. N-ar fi fost potrivit să arate o asemenea obrăznicie faţă de un bărbat care trebuia să-i fie „stăpân” – nu pentru ea, ci pentru el. Deşi nu prea ştia de ce se gândeşte la mândria lui.

Aşa că zise, înţepată:

— Sunt sigură că ai multe de făcut, milord, şi la fel am şi eu.

El îşi dădu seama că ea îl trimitea la plimbare, dar nu-şi bătu capul cu asta, deşi îşi luă mâinile de pe ea.

— Jur că n-o să te înţeleg niciodată. Orice altă femeie ar fi izbucnit în lacrimi şi mi-ar fi sfredelit urechile cu mârşăviile pe care le-ar fi îndurat, cerându-mi s-o răzbun. Tu nici măcar n-ai adus vorba despre atac. Ba mă mai şi învinuieşti că m-am ţăcănit, pentru că te-am întrebat dacă eşti teafără.

Kristen voia doar să zâmbească, dar, în cele din urmă, nu-şi putu stăpâni râsul.

— Despre asta era vorba? Despre cele întâmplate de dimineaţă?

— Adică nu eşti deloc necăjită din pricina asta?

— De ce? Nu am fost rănită.

Atitudinea ei se deosebea atât de mult de cea la care se aşteptase el, încât îl apucară nervii din pricina asta. Se grăbise să vină s-o liniştească, să-i jure că avea s-o răzbune, şi când colo, ea trata totul cu nepăsare. Îi venise să-l ţintuiască pe Eldred într-un zid când Alden îi povestise de ce intenţionase să facă nemernicul ăla şi poate că ar fi şi făcut-o dacă Eldred i-ar fi ieşit atunci în faţă. Însă furia îi fusese de îndată înlocuită de îngrijorarea pentru Kristen, de care ea râdea acum.

— Poate că nu-ţi dai seama că s-a comis o nelegiuire, îi zise el aspru acum.

— Asupra unei sclave? îl zeflemisi ea, amintindu-şi vorbele lui despre faptul că ea nu are niciun drept.

— Asupra bărbatului pe care l-ai rănit.

Fata se crispă, iar strălucirea ochilor ei azurii căpătă o lucire de gheaţă.

— Ce nelegiuire? Că m-am apărat singură? îndrăzneşti să spui că asta e nelegiuire?

— Nu. Aşa e legea. Un sclav nu are voie să aibă arme, decât dacă îi cere stăpânul, şi nici să atace pe nimeni, mai ales un nobil. Chiar şi un om liber trebuie să plătească răscumpărare dacă atacă un nobil, însă un sclav…

— De asta credeai că o să fiu supărată? se răsti ea. O să fiu spânzurată pentru că m-am apărat?

— Nu vorbi prostii, femeie! Cum sunt stăpânul tău, eu trebuie să plătesc răscumpărarea şi nu-i nicio îndoială că o s-o fac. Am vrut doar să-ţi arăt cât e de grav lucru pe care îl respingi, ca fiind fără urmări.

— N-o să-ţi mulţumesc, i-o întoarse ea cu grosolănie. Nu-mi place că porcului ăluia trebuie să-i fie plătită o răscumpărare. Dacă aş fi fost la mine acasă, bărbaţii ăia ar fi fost morţi acum pentru ceea ce-au încercat să-mi facă.

— Kristen, doar nu te aştepţi ca lucrurile să se petreacă aici la fel ca la tine acasă, spuse el cu glas ceva mai blând acum, căci mânia i se mai domolise când ea îi adusese aminte că nu fusese mereu sclavă, că era obişnuită ca oamenii să se poarte mult mai bine cu ea. Nici eu nu mă bucur deloc că-l răsplătesc pe tăntălăul ăla de Randwulf, şi o să am eu grijă să sufere ceva mai mult pentru preţul omului.

Preţul omului se numea valoarea pe care o avea fiecare om liber, suma la care era preţuit orice bărbat ca însemnătate pentru societate, de către legile care o guvernau. Aceşti bani erau plătiţi ca răscumpărare pentru răul făcut unui bărbat sau pentru răul făcut chiar de el. În Wessex, erau doar trei deosebiri: o mie două sute de şilingi se plăteau pentru rege şi familia sa; şase sute de şilingi valorau nobilii regelui; iar ţăranii, două sute de şilingi. Pentru sclavi nu exista un preţ al omului, dar se considera că valorează opt boi.

Kristen ştia toate astea datorită Edei. Ştia că, dacă era omorât un om, se cerea preţul întreg pentru asta, iar dacă era doar rănit, se cerea mai puţin; ba legea stabilea chiar sumele pentru fiecare rană în parte. Îşi închipuia că o

coastă frântă, care-l ologea pe om o vreme, valora o sumă frumuşică, aşa cum zisese chiar Royce, mai ales în cazul unui nobil al cărui preţ era cu totul şase sute de şilingi, o sumă enormă pentru majoritatea oamenilor.

Abia atunci, Kristen îşi dădu seama că pe Royce nu-l supăra deloc că avea să fie nevoit să plătească banii aceştia pentru ea. El se supărase că ea îşi bătuse joc de îngrijorarea lui. Iar acum, mai adăugase şi că urma să aibă chiar el grijă ca Randwulf să fie pedepsit şi mai mult pentru fapta lui. Spusese că o s-o răzbune. Şi cine, dintre toţi oamenii pe care îi cunoştea ea, chiar din poporul ei, ar fi răzbunat o sclavă? Pentru numele lui Dumnezeu! De ce nu putea şi omul ăsta să se poarte mereu la fel? De ce o făcea să se simtă când ca ultimul om, când ca o iubită îndrăgită?

Kristen îşi plecă ochii, simţindu-se stânjenită din pricina grosolăniei de care dăduse dovadă cu câteva clipe în urmă.

— Îţi sunt recunoscătoare, milord, pentru ceea ce ai vrea să faci, dar nu-i nevoie. Aşa cum am zis, niciun rău…

Nu apucă să-şi sfârşească vorba, căci două slujitoare tinere şi agitate intrară în fugă în conac, strigând că regele ajunsese. Royce porni pe dată spre ieşire, părând că vestea asta îl făcuse să uite cu totul de ea. Însă nu uitase, căci se întoarse şi o chemă pe Eda.

— Scoate-i lanţurile, Eda! Apoi, privind-o pătimaş pe Kristen, i se adresă cu glas blând: Tu şi cu mine trebuie să facem un târg, dar acum n-am vreme să vorbesc de asta. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, poartă-te bine!

Kristen îl urmări cu privirea pe când se îndrepta spre ieşire. O văzu pe Lady Darelle îndreptându-se grăbită spre el şi încercând să-i vorbească. Royce însă îi făcu din mână semn să tacă şi nu-şi încetini deloc pasul, împiedicând-o să-l urmeze. Toţi cei care se aflau în sală se îngrămădiră la ferestre, ca să vadă sosirea regelui Alfred.

Kristen nu se clinti din loc, nici măcar când lanţurile mult urâte îi fură scoase de la picioare şi Eda îi desfăşură lanţul cel lung de la cingătoare. Buzele i se curbară uşor într-un zâmbet strălucitor. În cele din urmă, Royce urma să

facă un târg cu ea, să-i accepte cuvântul în schimbul a tot ceea ce voia să negocieze. În sfârşit, avea să se încreadă în ea. Se simţea în al nouălea cer. Îi venea să strige de bucurie şi chiar ar fi şi făcut-o dacă Eda n-ar fi fost cu ochii pe ea. Bătrâna avusese dreptate de la bun început. Trebuise doar să aştepte să-i vină vremea.

— Da, văd prea bine cât eşti de bucuroasă, zise Eda, fără să zâmbească. Adu-ţi aminte însă, fato, nu face nimic care să te pună la loc în ele.

Şi, zicând asta, azvârli lanţurile într-un colţ.

Kristen dădu din cap, dar cu mintea în altă parte. Avea mintea prea plină de gândul la Royce şi la ceea ce putea însemna încrederea lui. Îi revenise iar nădejdea că poate nu-l alesese greşit pe Royce de Wyndhurst să-i fie bărbat. Încă îl considera duşmanul ei, dar şi Garrick şi Brenna fuseseră cândva duşmani, însă îşi uniseră vieţile în ciuda acestui lucru.

Sala începea să se umple de străini. Acum, că se simţea atât de plină de bucurie, Kristen se molipsea şi ea de încântarea pe care o trăiau ceilalţi, cărora le era dat să-l vadă pe acest mare rege saxon.

Dar ea fu singura mirată, căci ceilalţi îl mai văzuseră. Era atât de tânăr, fără îndoială, mai tânăr decât Royce!

La început, crezu că se înşală ea. N-avea cum să fie acesta omul care îi condusese pe saxoni împotriva danezilor fioroşi, care câştigase o pace vremelnică pentru poporul său. La urma urmelor, nu se deosebea prin nimic de nobilii de care era înconjurat. Toţi purtau veşminte elegante, iar ale unora le întreceau în bogăţie pe ale sale. Alţii, bărbaţi mai în vârstă, cu priviri încruntate, puteau fi mai uşor luaţi drept regi.

Totuşi, tânărul acesta era regele. Fata nu avea neapărat nevoie ca Eda să-i spună că aşa e. Avea în el ceva ce le lipsea celorlalţi. Ceva ce văzuse şi la Royce în ziua când se întâlniseră pentru prima oară, când felul cum se purta, nu hainele, o făcuse să-şi dea seama cine e. Era un bărbat obişnuit să poruncească. Iar ceilalţi, deşi cu toţii lorzi şi obişnuiţi şi ei să poruncească, i se supuneau.

În afară de tinereţea lui şi de puterea pe care i-o dădea faptul că era rege, la prima vedere, Alfred de Wessex nu sărea mai cu nimic în ochi. Era înalt pentru un saxon, alb la faţă, avea ochi albaştri, foarte vioi, care observau totul fără să pară că o fac. Nu arăta deloc ca un războinic, iar Kristen urma să afle mai târziu că, într-adevăr, era un om învăţat, cu multe însuşiri nobile. Avea să mai afle şi că, în ciuda faptului că nu era tare chipeş, avea o energie şi o hotărâre remarcabile, iar cea mai mare dorinţă a lui era să-şi ţină regatul sub stăpânirea saxonilor.

În clipa aceea, părea un om oarecare, puţin cam ostenit de călătorie şi bucuros de potirul cu vin pe care i-l oferea Lady Darelle şi cu luare aminte când Royce îi prezentă din nou câţiva dintre oamenii lui. Pe urmă, se îndreptară cu toţii spre mesele care fuseseră întinse pentru ospăţ. Kristen se simţea cuprinsă de un simţământ de mândrie când se uita la Royce; n-ar fi avut de ce să simtă asta, căci nu era al ei, însă nu se putea împiedica să se simtă astfel.

Vedea bine că Eda avusese dreptate şi în privinţa asta: Royce era în graţiile regelui său. Cei doi nu se purtau deloc ceremonios unul cu altul. Îşi vorbeau prieteneşte, ca de la egal la egal. Îi văzu chiar pe ceilalţi uitându-se strâmb când Alfred izbucni în râs de ceva spus de Royce şi se întrebă dacă el ştia că era invidiat de ceilalţi lorzi.

Cei mai mulţi dintre nobilii din suita lui Alfred erau cam de aceeaşi vârstă cu el, fii mezini care erau trimişi la curte cu speranţa că o să aibă parte de favorurile regale. Erau printre ei şi şase doamne, soţii şi fiice care îşi însoţeau domnii şi stăpânii; însă regina nu era cu ei.

Una singură dintre aceste femei îi trezi curiozitatea lui Kristen, o domniţă foarte frumoasă, cu părul cânepiu strâns într-o reţea de perle. Era tânără, cu trupul bogat înveşmântat într-o rochie încântătoare, tivită cu blană, pe care Kristen ar fi putut-o invidia dacă n-ar fi considerat că rochia ei verde era mult mai frumoasă. Dar ea nu avea acum rochia cea verde şi nici nu se uita nimeni la ea, în vreme ce domniţa cu părul cânepiu părea să nu-şi poată

lua ochii de la rege şi de la Royce, împărţindu-şi în mod egal atenţia asupra lor.

Kristen îşi întoarse privirea de la feţele nobile, înţepată pentru prima dată în viaţă de ghimpele geloziei. Dar, cum nu mai simţise niciodată aşa ceva, nu-şi dădea seama că e geloasă. Tot ce ştia era că o tulbură prezenţa acelei domniţe, atât de încântătoare în veşmintele ei alese, care încerca să-i atragă atenţia lui Royce. Singura alinare a lui Kristen era că el era atât de prins de discuţia cu regele, că nici măcar nu observase.

Capitolul 26

Ospăţul ţinu toată după-amiaza şi se prelungi şi seara. În curtea din spatele conacului fuseseră aprinse focuri ca să frigă animalele mai mari, cel puţin trei, pentru o mai mare varietate: cerbul adus de vânători în acea dimineaţă, o oaie şi un viţel. Pe vetrele dinăuntru erau pregătite animale mai mici şi legumele culese din grădinile conacului. Roţi de brânză fuseseră aduse din cămări, ca şi fructe culese de curând. Din ele, femeile pregăteau tarte, plăcinte dulci şi sosuri.

Kristen ciugulea de câte ori putea, când avea câte o clipă de răgaz. Ospeţele ca acestea nu erau deloc ceva neobişnuit pentru ea.

Ba chiar ajutase şi ea la pregătirea mâncării pentru câteva, pentru că acasă, în mijlocul iernii, nu era ceva ciudat ca o servitoare să mai cadă la pat şi să fie nevoie de o mână de ajutor în plus la gătit. Aici însă era marea deosebire. Acasă, nu pregătise niciodată un ospăţ în lunile de vară.

Iarna, când se făcea prea cald în bucătărie, puteau să deschidă uşa din spate, ca să lase să intre aerul rece. Aici, chiar dacă fereastra de lângă vatră era deschisă, Kristen se simţea de parcă s-ar fi aflat chiar ea în cuptor, printre pâinile îndulcite cu miere.

Arşiţa părea mai rea decât în toate zilele acelei veri. Din pricină că sala gemea de lume şi că aşa fusese toată ziua. Din pricina mânecilor lungi ale noii ei cămăşi, care o rodeau pe braţe. I se lipiseră şi cămaşa, şi rochia de spate, din pricina sudorii. Iar părul care i se desprinsese din coadă îi atârna în şuviţe ude pe faţă.

Oricât ar fi fost ea de viguroasă şi de sănătoasă, Kristen ajunsese azi la capătul puterilor. Celelalte femei profitau de cel mai mic prilej să dea buzna afară, să se mai răcorească. Ea însă nu putea. Ce-i drept, nu mai era în lanţuri, dar era ţinută necontenit sub observaţie – de Eda, de celelalte femei şi chiar şi de câţiva dintre oamenii lui Royce. Încetul cu încetul, îşi dăduse seama că, deşi bărbaţii păreau în largul lor, primiseră porunca să n-o scape din ochi. Ce încredere deplină îi mai arăta Royce!

Şi poate că n-ar fi ajuns să fiarbă din pricina asta dacă n-ar fi fost căldura. Din cauza ei însă, Kristen se simţea la fel de arţăgoasă ca şi celelalte femei. Dojeni aspre şi palme cădeau în toate părţile, împărţite de femeile mai bătrâne celor tinere. Până şi Eda trăsese o fată de urechi doar pentru că se oprise câteva clipe să-şi facă vânt.

Slujitoarele se înfierbântau din orice, nevoite cum erau să alerge de colo-colo. La mese însă, oamenii se înfierbântau de plăcere, căci se distrau de toată frumuseţea. O vreme, dansaseră în mijlocul încăperii, printre mese, iar Kristen se uitase la ei cu jind, observând că dansurile saxonilor nu se deosebeau prea mult de ale poporului ei. Barzii spuneau poveşti despre dragoni şi vrăjitoare, despre uriaşi şi elfi. Un menestrel cânta la harpă balade despre eroi din vremurile trecute, dar mai ales despre regele Albert, bunicul lui Alfred, care schimbase soarta regatului său, preschimbându-l, ca stăpânitor al Wessexului, dintr-o ţară vasală a Merciei într-una care învinsese de două ori Mercia în luptă şi în cele din urmă ieşise cu totul de sub stăpânirea acesteia.

Oare cât de mult adevăr era în poveştile astea? se întrebă Kristen, însă ascultă apoi cum bunicul lui Alfred îi învinsese pe galezi, pe oamenii de la nord de Humber şi pe

uriaşii celţi din Cornwall, care i se împotriviseră cu furie. Toţi se desfătau cu cântecele acestea şi-i cereau menestrelului să-şi continue baladele.

Ziua continuă aşa, nobilii fiind desfătaţi şi răsfăţaţi cu mâncăruri şi băuturi alese, în vreme ce slujitorii trudeau din greu să-i ospăteze. La un moment dat, Kristen fusese chemată de doi lorzi care voiau neapărat să fie serviţi de ea. Eda le spusese deja că ea nu avea îngăduinţa să servească, deşi acum putea să se mişte liberă. Dar era la fel ca înainte. Să facă de mâncare în întunericul din bucătărie era un lucru. Să-i servească pe seniorii şi pe doamnele pe care nu-i considera mai buni decât ea era cu totul altceva. Pe cei doi lorzi se mulţumi să nu-i bage în seamă, până când se dădură bătuţi şi chemară altă femeie să le îndeplinească poftele.

Alţii nu-i mai dădură atenţie. Cel puţin aşa credea ea. Ar fi fost cam stânjenită dacă ar fi ştiut că, de fapt, stârnise curiozitatea tuturor celor prezenţi, inclusiv a regelui. Nobilii şi-o arătau unul altuia cu degetul, îşi dădeau cu părerea despre ea, dar niciunul nu se cobora să pună întrebări despre o sclavă, cum îşi închipuiau că era, luându-se după veşminte şi muncile pe care le făcea. Numai Alfred nu se codise să-i ceară lui Royce să-i potolească curiozitatea.

Lui Kristen i s-ar fi făcut părul măciucă dacă ar fi auzit discuţia aceea. Chiar şi aşa, se umpluse toată de furie de câte ori auzise vorbindu-se despre vikingii luaţi prizonieri. Royce era lăudat pentru fapta asta şi pentru că-i pusese pe „sălbatici” să-i ridice zidul de apărare. „Sălbaticii” ăştia rămăseseră azi în coliba lor lipsită de ferestre, pentru că tot conacul era în sărbătoare. „Sălbaticii” ăştia erau prietenii şi vecinii ei!

Şi, dacă n-ar fi fost îndeajuns de arţăgoasă din pricina căldurii, auzise deja prea multe vorbe pline de dispreţ despre prietenii ei, care o făcuseră să ajungă pe punctul să explodeze; nu mai avea nevoie decât de cea mai mică vorbă, de o urmă de privire nelalocul ei, ca să izbucnească. Şi privirea nelalocul ei veni chiar de la Royce.

Pe când menestrelul cânta un cântec şi toţi erau

liniştiţi, Kristen se aşezase într-adins pe pervazul unei ferestre, făcându-şi vânt cu amândouă mâinile, ca să se mai răcorească. Paznicii ei n-o puteau vedea acolo, căci femeile care trebăluiau la masă o ascundeau vederii, iar asta mergea de minune cu îmbufnarea ei. Royce însă o vedea foarte bine, iar ea îi observase privirea încruntată şi o înţelese bine: să se dea la o parte de la fereastră. Oare se gândea că avea să fugă pe ea? Sigur că da. Nu-i îngăduia nici atâta alinare, în arşiţa aia.

Era prea mult. Fata se ridicase. Şi încetişor, plină de furie, fără să-l scape deloc din ochi, îşi smulsese mânecile lungi ale cămăşii, cum mai făcuse o dată, şi le azvârlise pe fereastră. Simţise de îndată răcoarea. Şi îl auzise şi pe Royce izbucnind într-un râs puternic, la vederea faptei ei.

Râsul ăsta o salvase, împiedicând-o să facă ceva şi mai şi, căci o ajută să scape de neplăcere şi să vadă şi cât de înveselitoare era îmbufnarea ei. Iar arţagul care n-o părăsise toată ziua se topise ca şi cum n-ar fi fost. Ba chiar zâmbise când Eda începuse s-o bombănească şi o trase înapoi la masă.

Asta se petrecuse cu mai puţin de un ceas în urmă. Acum, sala se liniştea, încetul cu încetul. Mâncarea fusese luată de pe mese, iar femeile se apucaseră deja să pregătească masa de dimineaţă.

Kristen îşi închipuise că o să mai treacă multe ceasuri până să se culce. Se înşela însă. Royce se ridică şi veni spre ea. Fără un cuvânt, o luă de mână şi se îndreptară spre scări. Dacă n-ar fi fost atât de ostenită, poate că ar fi protestat faţă de lipsa lui de delicateţe, căci ştia prea bine ce făcea el. Îi spusese că avea să se poarte în aşa fel încât nobilii lui Alfred să înţeleagă că ea era sub protecţia lui. Şi ce putea fi mai bun decât să le arate tuturor că împarte patul cu ea? Nimeni nu ar fi putut să se înşele în privinţa intenţiilor lui. Ba chiar se opri înainte să urce scările, ca să o sărute scurt.

Ciudat, dar Kristen nu era deloc supărată de ceea ce făcea el. Dacă ar fi fost soţia lui, s-ar fi retras împreună pentru noapte, exact aşa ca acum. Însă lucrul care-i

închisese cu adevărat gura şi o făcuse să accepte ceea ce se petrecea era că Royce îşi lăsa regele şi toţi oaspeţii în grija vărului său, Alden, ca să poată pleca împreună cu ea. Atât de mult însemna pentru el s-o protejeze.

— E bine că nu mi te-ai împotrivit, Kristen.

Vorbele astea îi ieşiră de pe gură de îndată ce închise uşa odăii lui şi-i dădu drumul la mână. Din tonul lui, Kristen înţelese că-i mulţumea pentru că-l lăsase să-şi joace jocul. Fata se îndreptă spre pat, fără să scoată o vorbă până nu se aşeză, ca să se odihnească.

— Nu te-aş înfrunta în faţa altora, milord.

El veni spre ea, cu o cută uşoară între sprâncene.

— Poate că nu ţi-ai dat seama ce…

Ea îl întrerupse, râzând uşor.

— Metoda ţi-a fost mai degrabă grosolană, dar nu m-am înşelat asupra gestului şi cred că nici oaspeţii tăi. Ţi-ai pus pecetea pe mine, aşa cum ai vrut.

— Şi nu eşti supărată?

— Cred că nu, altfel aş fi furioasă. Sau poate că sunt prea ostenită ca să mă mai înfurii. Nu ştiu. Dar de ce eşti tulburat? Ţi-ar fi fost mai de folos dacă mă cărai sus în braţe, dând cu picioarele şi ţipând?

— Aşa mă aşteptam, bombăni el.

Ea îi zâmbi, clătinând din cap.

— Aşa cum am spus, nu te-aş înfrunta în faţa altora.

— Şi de ce? vru el să ştie. Altfel, nu ai nicio şovăială.

— Toată viaţa am trăit înconjurată de bărbaţi şi ştiu că sunt foarte mândri. Nu m-ai ierta niciodată dacă ţi-aş lua-o înainte în faţa cuiva. Dar aici, când eşti singur, nu are nicio însemnătate.

El izbucni în râs, auzind-o:

— Cred că şi cu tine e la fel, scorpiuţo!

Ea ridică din umeri, după care se întinse pe pat, privindu-l cu ochii pe jumătate închişi. Lui Royce i se tăie răsuflarea. Era o invitaţie clară în felul cum stătea întinsă în faţa lui, liniştită, aşteptând. El simţea că-i iau foc mădularele, însă nu se mişcă, temându-se ca ea să nu sară de acolo dacă avea s-o facă. Era o răsturnare de situaţie

prea mare faţă de ciocnirea lor furtunoasă din seara trecută.

Şovăiala lui îi smulse ei un chicotit profund, din gât.

— Înţeleg, milord.

Royce simţi că se umple de o supărare amestecată cu dorinţă. Discuţiile cu Kristen îl secătuiau continuu de puteri. Fata asta nu se purta niciodată cum era normal sau cum s-ar fi aşteptat.

— Ce înţelegi? Până şi lui, glasul său i se păru prea aspru.

— Sunt leoarcă de sudoare. Nu-i de mirare că nu-ţi par ispititoare.

Royce trase în sfârşit aer în piept.

— Nu-mi pari ispititoare? exclamă el, cinstit.

Fata tot nu-şi dădea seama de ce era agitat.

— Da. Aş cere să fac o baie, dacă n-ar trebui să cobor în sală pentru asta şi ar sări prea mult în ochi pentru oaspeţii tăi. Ar crede că o fac la porunca ta, că nu poţi să te culci cu mine aşa. Şi am şi eu ceva mândrie.

O clipă, el o privi uluit, după care puse un genunchi pe pat, lăsându-se spre ea.

— Femeie… începu, dar fata îi puse mâinile în piept, ca să-l oprească.

— Nu, chiar că put rău. Cum ai putea?

Acum era rândul lui Royce să izbucnească în râs.

— Ba pot, şi chiar cu plăcere. Dar, dacă ţii cu tot dinadinsul să te îmbăiezi, e un heleşteu în apropiere.

Ei i se aprinseră ochii.

— M-ai duce acolo?

— Da.

Şi se aplecă în continuare peste ea, ca să-i fure un sărut, simţind o plăcere ciudată la vederea încântării din privirea ei. Aşa că fu din nou luat prin surprindere când ea scoase un geamăt.

— O, nu-i cinstit! Mă ispiteşti să înot în apa rece, când sunt atât de ostenită încât abia îmi mai pot ridica mâna din pat!

— Doamne, Dumnezeule! mârâi el, dându-se la o

parte de pe ea. Muiere, tu o să mă înnebuneşti!

— De ce?

Royce o privea furios. Apoi, deodată, îşi dădu seama că ea nu-l necăjeşte. Vorbea serios. Acum, înţelegea cu totul altfel tot ce făcuse ea din clipa în care intrase în odaie. Pur şi simplu, era chiar dezamăgită şi asta o făcuse să scoată acel strigăt de supărare.

— Chiar eşti atât de ostenită?

Ea zâmbi slab.

— Cred că arşiţa din sala ta m-a secătuit cu totul de puteri. Nu mă plâng de muncă, dar era atât de multă lume... Şi căzu înapoi pe pat oftând: Bine că nu mă vrei acum. Cred că niciunul dintre noi nu s-ar bucura prea mult.

El era cât pe ce să-i spună să vorbească doar pentru ea, însă nu o făcu. În urmă cu câteva săptămâni, o declaraţie atât de neobrăzată, venită din partea ei, l-ar fi umplut de uluire. Poate că începea să se obişnuiască cu felul în care vorbea, dacă nu şi cu felul în care se contrazicea singură.

— Mai vrei să faci baie?

Fata închise ochii, deşi zâmbetul nu-i pierise de pe faţă.

— Ar fi tare bine, dar tot nu vreau să mă duc jos. Şi nădăjduiesc să nu mă stârneşti să mă iau la ceartă în legătură cu asta.

El pufni enervat. Şi-ar fi adunat puterile ca să se certe, dar nu ca să facă dragoste. Şi el tot o dorea, în ciuda oboselii şi a murdăriei ei. Însă trebuia să recunoască, fata chiar avea dreptate. S-ar fi simţit înşelat dacă ea ar fi fost nepăsătoare, când el era stârnit cel mai mult de patima ei sălbatică.

Kristen întredeschise ochii auzindu-l pufnind şi-l privi printre gene. Probabil că şi mintea îi era la fel de ostenită ca trupul. Făcuse o presupunere, bizuindu-se pe ceea ce simţea ea. Dar el nu simţea deloc la fel, vedea prea bine, din felul cum el se uita la ea cu o expresie aproape îndurerată. El chiar o voia. Asta n-o făcu să-i fiarbă sângele în vene. Se îndoia, de altfel, că ar putea s-o mai mişte ceva

în clipa acea. Însă o făcu să se simtă tare bine pe dinăuntru.

— Dacă asta îţi face plăcere, milord.

Îl văzu cum se încordează când i se oferă, dar după aceea se linişti; i se îmblânzise şi chipul.

— Da, femeie, îmi face plăcere, dar o să fac ceea ce îţi face ţie plăcere. Vino, o să faci baie.

Fata gemu când el o luă de mână ca s-o ridice în picioare.

— Nu, Royce! Mi-ar face mai mare plăcere să dorm.

Chiar că era frântă de oboseală dacă îi spusese aşa pe nume, când până atunci nu-i ieşise de pe buze decât „saxonule” sau „milord”. Asta îl înveseli. Nu crezuse că o s-o vadă vreodată în halul ăsta. Osteneala o făcuse să lase cu totul garda jos.

— Nu trebuie să stai în picioare decât câteva clipe, îi spuse el zâmbind. Mă ocup eu de tot.

— Să stau în picioare?

— Da, aici.

O duse astfel la hârdăul cu apă care fusese pus pe masa lui. Era şi o cârpă împăturită, un burete şi o bucată de săpun.

— Asta nu-i ceva obişnuit, zise ea încruntându-se nedumerită. Tu te speli mereu jos.

— Baia o să fie folosită de oaspeţi. Când avem oaspeţi, mie mi se aduce mereu apă aici. Nu eşti singura pe care căldura a toropit-o în sala plină de lume, deşi îmi închipui că pentru tine a fost mai rău.

— Da, poţi să-ţi închipui, zise ea. Dar a fost chiar mai rău decât ţi-ai închipui.

— Aşa de frig e la voi acolo, femeie? o întrebă în vreme ce-i scotea hainele. Până acum, pe tine căldura nu te-a prea domolit.

De îndată însă ce rosti aceste vorbe, îi păru rău că o necăjeşte, dându-şi seama că mândria ei ar putea să-i fie zgândărită şi că ea s-ar putea supăra că-i ia suferinţele în râs. Ea însă îl uimi, începând să chicotească.

— Ştii, dacă n-ai fi râs de mine când mi-am smuls

mânecile, cred că aş fi făcut vreo prostie, pentru că eram căpiată de căldură. De ce te-a înveselit aşa de tare fapta mea? Cum el nu răspundea, ea zâmbi: Te-am făcut să te gândeşti la un copil prea alintat? Aşa mi s-a părut mie că mă purtasem, după ce te-am auzit cum râdeai.

El mormăi, căci ea ghicise, şi încă mult prea bine. Acum însă, fără îndoială că n-o vedea ca pe un copil. Nici urmă de asta; ba el mai şi făcuse o greşeală uriaşă când îi trecuse prin cap s-o spele chiar el. Îşi dădu seama în clipa când o văzu dezbrăcată cu totul. Ea însă n-avea să facă nimic. Îşi ţinea ochii închişi. Nu mai scotea niciun sunet. De fapt, dormea în picioare.

El şovăi vreme îndelungată, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Nu trebuie să faci asta, milord.

Fata vorbise cu ochii închişi. Royce simţi că e pus la încercare.

— Ştiu.

Luă săpunul, bucuros că ea nu vede cât de tare îi tremurau mâinile. Încerca să o săpunească pe cât de repede putea, fără să se uite unde o atingea. Nu-i era însă uşor şi nici n-avea nicio însemnătate, căci simţea ceea ce nu putea să vadă.

Era înnebunit de furie că se supune la asemenea chinuri, când nu avea nici cea mai mică intenţie să se culce cu ea după aceea. Şi chiar că n-avea să se culce cu ea. Simplul fapt că stătea aşa, lăsându-l să o spele, îi arăta din plin cât era de obosită. Şi era numai vina lui. Nici prin cap nu-i trecuse cât de tare avea s-o ostenească munca în plus. Slujitoarele lui erau obişnuite cu poverile astea, care nu se repetau prea des. Însă ele erau obişnuite şi cu verile din Wessex. Kristen nu era obişnuită cu niciuna dintre astea.

O frecă bine cu cârpa, în vreme ce apa se scurgea pe veşmintele azvârlite pe jos. Pe chipul ei se citea aşa o plăcere în vreme ce apa rece îi şiroia pe trup, că Royce hotărî că merita să se chinuiască pentru asta. Ba chiar o frecă mai încet, ca să-i prelungească ei plăcerea.

În cele din urmă, o şterse cu pânza, în care, pentru binele lui, o înfăşură înainte s-o ducă înapoi în pat. Ar fi vrut

s-o ducă în braţe, dar, dacă făcea asta, era pierdut. Chiar şi aşa, murmurul ei încântat în vreme ce se întindea în pat îi smulse un geamăt.

În vreme ce o învelea cu cearşaful subţire, lăsând pătura la picioarele patului, îi spuse cu un glas care, fără să vrea, sună cam aspru:

— Mâine-dimineaţă, poţi să dormi cât vrei.

— Mă răsfeţi, milord.

— Nu, sunt doar egoist.

Ea întredeschise ochii.

— Ce legătură are asta cu…?

— Culcă-te, femeie!

— Tu nu vii în pat?

Royce nu-şi putu stăpâni o înjurătură grosolană şi se întoarse cu spatele la ea. Îi adună hainele de pe jos şi ieşi. Avea să i le dea Edei să le spele şi pe urmă se va duce la lac, ca să facă şi el o baie rece. Se îndoia însă că în noaptea aceea putea să doarmă în patul lui.

Capitolul 27

Lui Kristen i se păru că lordul Eldred o aşteptase să apară, căci de îndată ce coborî şi ea în bucătărie, şi Eda îi puse în mână un castron cu terci, el se ridică din jilţul pe care stătuse şi se îndreptă spre ea. Fata nu fu deloc tulburată la vederea lui, ci se aşeză pe un scăunel, la capătul dinspre fereastră al mesei, şi începu să mănânce.

În sală, totul părea că se întorsese la cele obişnuite; slujitoarele trebăluiau în tăcere, iar câţiva dintre oamenii lui Royce pierdeau vremea pe acolo. Totul ar fi fost exact ca de obicei dacă n-ar fi fost acolo câteva femei în plus, aşezate în jurul domniţei Darelle, în locul unde stătea ea de obicei. Musafirele. Din frânturile de vorbe care răzbăteau până la ea înţelese ceva despre o vânătoare, ceea ce o făcu să presupună că regele şi nobilii lui plecaseră cu toţii, în afară de lordul Eldred.

— Ai ajuns târziu la treabă, femeie.

Se aşezase la un capăt al mesei celei lungi care n-avea să fie scoasă decât după plecarea oaspeţilor. Capătul era la vreo cinci sau şase picioare depărtare de masa la care stătea Kristen. Alte două femei îşi făceau de lucru pe acolo, dar ea ştia că ei i se adresase. Cele două se uitau la el; Kristen însă nu.

Cu toate acestea, îi răspunse:

— Da, aşa e.

Urmară câteva clipe de tăcere, după care el zise:

— Văd că nu mai eşti pedepsită.

— Nu eram înlănţuită ca să fiu pedepsită, răspunse ea liniştită, continuând să mănânce.

— Da, ştiu că ai zis că din pricină că eşti primejdioasă, spuse el pe un ton batjocoritor. Şi poate chiar aş fi crezut şi eu la fel, după cele petrecute ieri, dar, dacă ar fi adevărat, n-ai fi liberă acum.

Ea ridică din umeri.

— Poate că lordul Royce crede că acum se află aici o primejdie mai mare decât mine.

— Ce primejdie? Blestemato, uită-te la mine când îţi vorbesc!

Ea îşi ridică încet privirea, ţintuindu-i în cele din urmă chipul roşu, spumegând de furie. Avea gura urât schimonosită. Îşi pierdea frumuseţea când era furios.

Fata îl alungă din privire din faţa ei, ca şi cum n-ar fi fost mai vrednic de atenţie decât un câine jigărit. Şi, înainte să răspundă, mai luă o înghiţitură de terci.

— Milord, tu erai primejdia. Mi s-a dat libertatea de a mă apăra singură. Lordul Royce ştie că pot s-o fac foarte bine.

Apoi îl ignoră din nou. Cu lordul Eldred nicio femeie nu se purtase vreodată astfel. Femeile se linguşeau pe lângă el, îl iubeau, se băteau pentru atenţia lui. Asta însă se purta cu el de parcă n-ar fi meritat să-l privească. Şi nu era decât o sclavă! Ar fi vrut s-o ucidă pentru asta. Dacă ar fi fost singuri, ar fi pus-o el jos şi ar fi plătit scump pentru dispreţul pe care i-l arăta.

— Royce te-a pus în lanţuri, mârâi el, la fel cum i-a înlănţuit pe sălbaticii ăia din curte, care îi ridică zidul. Ia spune, femeie, te-a înlănţuit şi de patul lui?

Auzi cum femeile din spatele lui scot strigăte de uimire la auzul acestei grosolănii, însă cea căreia îi adresase aceste vorbe nu era deloc speriată. Stătea acolo, liniştită, mâncându-şi terciul, iar lui îi venea să o strângă de gât din pricina asta. Cum de reuşise să-l facă să-şi iasă din pepeni? El nu intenţionase decât să o zgândărească, să o batjocorească, să o facă să plătească pentru ceea ce făcuse cu o dimineaţă în urmă.

Aveau să înceapă să umble vorbe dacă nu se îndepărta, vorbe precum cele pe care le auzise de dimineaţă: că Royce nici măcar nu aşteptase să fie singur ca să o cheme în patul lui, ci o însoţise chiar el afară din sală. Îşi făcuse cu neruşinare cunoscută preferinţa pentru o sclavă – o sclavă! —, ba încă în faţa regelui său!

Eldred şi-ar fi dorit să fi fost de faţă, ca să vadă şi el prostia aceea imensă. Însă îi fusese silă să dea ochii cu Royce în faţa lui Alden, după ce acesta îi spusese cum nu se putea mai limpede că sclava aceasta era preţuită de Royce. Şi ar fi fost cum nu se poate mai pe potriva firii lui Royce să sară la Eldred pentru ceea ce încercase să facă, iar Eldred n-ar fi câştigat niciodată o luptă cu Royce. Se străduise mult prea din greu să câştige respectul lui Alfred, ca să-l piardă într-o sfadă cu Royce din pricina unei sclave.

Însă nu putea să plece. Era mult prea mânios. Şi nu putea să fie domolit decât dacă o umilea.

— Adu-mi bere, femeie, porunci el aspru. Una dintre slujitoare se ridică, dar el se răsti: Nu, să-mi aducă muierea vikingă!

Slavă Domnului, în sfârşit, ea îşi ridicase privirea spre el. Însă mulţumirea lui Eldred că-i atrăsese atenţia nu ţinu mult, căci ochii ei străluceau de veselie.

— Milord, dacă doreşti într-adevăr bere, ar fi cel mai bine s-o laşi pe Eda să-ţi aducă. Dacă ea n-o face, va trebui să-ţi iei singur.

— Refuzi să mă slujeşti?

Kristen îşi ascundea cu greu zâmbetul.

— Nu, milord, zise ea liniştită. Eu ascult de poruncile lordului Royce – când îmi place. Şi îmi place că nu mi-a îngăduit să-i slujesc oaspeţii.

Îl împinsese prea departe. Într-o clipă, sări la ea, cu o mână ridicând-o în picioare, în vreme ce cu cealaltă se pregătea s-o lovească. Ea însă nu-i dădu ocazia s-o facă, pentru că îl împinse cât colo.

Eldred se îndrepta din nou spre ea, când fu oprit din drum, de data aceasta de un glas aspru care se auzi din spatele lui.

— Stăpâne, n-o atinge!

Se răsuci, holbându-se furios la Seldon, slujitorul lui Royce. Încă unul dintre oamenii lui Royce se afla chiar în spatele lui. Amândoi aveau mâinile pe mânerele săbiilor.

— Nu, de data asta, nu mă mai opresc! mârâi Eldred. Muierea asta o să fie pedepsită.

— Nu de domnia ta. Lordul Royce a poruncit să nu se atingă nimeni de femeie.

Pe neaşteptate, Kristen se înfurie, auzind aceste vorbe:

— N-am nevoie de ajutor cu nemernicul ăsta. L-aş fi făcut arşice cu propria lui armă.

Şi, înainte ca toţi ceilalţi să-şi dea seama ce are de gând, îi smulse lui Eldred pumnalul pe care-l purta la şold. Şi, arătându-şi dispreţul, îl înfipse în masă, în loc să-l folosească pentru a-l ţine departe de ea. În faţa acestei umilinţe, el nu mai ţinu seama de avertismentul care-i fusese dat şi îi trase o palmă. Kristen răspunse trăgându-i un pumn în falcă. Lovitura îl trimise pe Eldred în masă şi mai că se prăbuşi peste aceasta. Oamenii lui Royce îl ajutară să se ridice, fără să-i dea însă drumul, cu toate că se zbătea şi ameninţa în gura mare.

Peste zgomotul pe care-l făcea Eldred, Kristen o auzi ţipând pe Darelle şi, uitându-se după ea, o văzu că se repede spre intrare. Apoi gemu în sinea ei, pentru că acolo se afla Royce – şi nu era singur, ci însoţit de Alfred. Iar Royce părea pus pe crimă. Cu o singură vorbă, o făcu pe

Darelle să-şi ia tălpăşiţa.

Şi Eldred îl auzise pe Royce, aşa că nu se mai zbătu. Îl văzură apoi şi cei doi oameni şi-i dădură drumul lui Eldred. Rămaseră cu toţii nemişcaţi, în vreme ce Royce şi regele se îndreptau spre ei.

Pe chipul lui Kristen nu se vedea nimic din ceea ce simţea. Pe dinafară, părea liniştită, însă tremura ca o frunză în sinea ei. Totul era din vina ei. Îl provocase într-adins pe lordul ăsta de doi bani. Nădăjduise să-l scoată din minţi şi reuşise. Iar acum avea să plătească pentru dispreţul pe care i-l arătase. Royce părea îndeajuns de furios încât să facă ceva şi mai rău decât s-o pună iar în lanţuri.

Eldred crezu că are ocazia să se răzbune şi profită de asta, adresându-i-se regelui înainte ca Royce să scoată vreo vorbă.

— Stăpâne, cer despăgubire împotriva acestei sclave. A ridicat de două ori mâna împotriva nobililor tăi. Lordul Randwulf zace cu o coastă ruptă de lanţul cu care l-a izbit. Iar acum îndrăzneşte să mă lovească pe mine şi…

Seldon se băgă în vorbă, spunându-i lui Royce:

— Stăpâne, a fost avertizat că voia ta e să nu se atingă nimeni de ea.

— E adevărat, Eldred? întrebă liniştit Alfred.

— Ea m-a stârnit! stărui Eldred.

— Nu are însemnătate de ce, răspunse Alfred. Nu e a ta, nu ai dreptul s-o pedepseşti, ba chiar ai şi fost avertizat în privinţa asta. Tulburarea pe care ai făcut-o în casa gazdei tale este o adevărată fărădelege. O să pleci acum şi nu te vei mai întoarce la curte până nu vei fi chemat.

Eldred păli la auzul acestor vorbe. Păru că vrea să protesteze, însă probabil că se gândi mai bine, căci se mulţumi să dea scurt din cap şi se retrase.

Royce se uită după el cum ieşea din sală, cu pumnii încleştaţi.

— Mi-aş fi dorit să nu faci asta, stăpâne.

Alfred era destul de înţelept încât să nu zâmbească.

— Ştiu. Ai fi vrut să-l chemi la luptă cu sabia. Dar ai răbdare, prietene. Acum, Wessexul are nevoie de toţi

bărbaţii săi, chiar şi de cei de teapa lui Eldred. Când o să avem parte cu adevărat de pace, poţi să-ţi sfârşeşti sfada cu el.

Royce îl privi scurt şi înnegurat pe regele său, apoi păru că se mai domoleşte şi dădu din cap, înţelegând. Se uită pe urmă la Kristen şi se îndreptă spre ea, punându-şi mâna mare pe urma roşie de pe obrazul ei.

— Eşti teafără?

Kristen simţea că-i vine să cadă jos acolo, la picioarele lui, atât era de uşurată. Privirea aceea neagră de furie nu-i fusese adresată ei. Din nefericire, de îndată ce uşurarea puse stăpânire pe ea, mânia pe care o simţise îi veni iarăşi în minte. Şi, cum nu se mai temea că va fi pedepsită, îşi aduse aminte ce anume o făcuse să-şi piardă cumpătul ceva mai înainte.

Îi arătă cu degetul pe oamenii lui Royce.

— Milord, nu am nevoie de câinii tăi de pază.

— Aşa am văzut şi noi, zise el, luându-şi mâna de pe obrazul ei.

Văzuseră? Neliniştea îi domoli furia. Foarte bine, văzuseră, însă nu auziseră ce se petrecuse. Aruncă o privire spre cei doi paznici, ca să-şi dea seama dacă ei aveau să mai spună ceva. Şi ei se uitau la ea. Seldon îi zâmbea cu gura până la urechi. Nu spuseseră nimic, dar puteau să o facă mai târziu. Şi ceea ce puteau să-i spună lui Royce era că ea îl aţâţase cu vorbele sale pe Eldred, că, prin faptul că-l jignise, îşi atrăsese palma pe care i-o dăduse.

Mânia o părăsise acum aproape cu totul. Rămânea doar supărarea, şi îi dădu glas încetişor.

— Ştiu de ce i-ai pus să mă vegheze, domnul meu. Nu ca să mă apere, căci ştii prea bine că pot să mă apăr singură. Ei au înlocuit lanţurile, au grijă să nu fug. Asta e încrederea pe care o ai în mine?

Acum era rândul lui Royce să se încrunte. Cum Alfred lua parte la discuţie, nu putea să o facă să se împace. Totuşi, o cunoştea de-acum destul de bine pe Kristen ca să-şi dea seama că, dacă era mânioasă pe el, orice târg cu ea ar fi fost mai greu de făcut, iar el era singurul care avea să

sufere din pricina asta.

— Femeie, până hotărâm târgul, nu pune la îndoială ceea ce voi face.

Îi vorbise pe un ton aspru, privind-o amenințător cu ochii lui de smarald. Kristen își aminti mult prea târziu că era și Alfred de față. Furișă o privire spre el și descoperi că părea tare înveselit de cearta dintre o sclavă și stăpânul ei. Pentru numele lui Dumnezeu! Cât putuse să fie de proastă, de-l zgândărise pe Royce în fața regelui său? Și chiar uitase de târgul despre care vorbise el.

Nu era într-atât de mândră încât să nu-și recunoască greșelile, îi zâmbi șovăielnic lui Royce și chiar îi dărui mai mult decât atât, ca să se scuze.

— Iertare, milord. Uneori, mi-o ia limba pe dinainte. Și îmi cer iertare pentru tulburarea produsă. Lordul Eldred a vrut să mă înfurie, iar eu am vrut să-l scot din țâțâni, la rândul meu. Am reușit amândoi, dar îmi pare rău că a trebuit să fii martor la o asemenea prostie.

Royce era mai uluit de scuzele ei decât de mărturisire. Însă mărturisirea îl făcu pe regele Wessexului să-și dea pe spate capul leonin și să izbucnească în râs.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Royce! Atâta cinste e înspăimântătoare. Și mă gândeam că ar trebui să te gelozesc pentru premiul tău. Nu, sir, e mult prea slobodă la gură pentru o curte care colcăie de ascunzișuri și de vorbe calpe și lingușitoare.

— Nu a fost dăruită, stăpâne, pufni Royce.

Kristen scoase un strigă de uimire la așa declarație îndrăzneață, însă Alfred nu se supără deloc. Ba dimpotrivă, începu să râdă din nou.

— Văd că gura ei slobodă e molipsitoare. Aș face bine să-mi țin nobilii cât mai departe de ea, altfel n-o să mai aud vreodată ce vânător nemaipomenit sunt.

Era rândul lui Royce să râdă acum.

— Stăpâne, azi n-o să-ți lipsească laudele astea, după ce ai făcut chiar domnia ta rost de masa de seară pentru noi.

După aceea, se îndepărtară amândoi, însă mai întâi

Royce îi aruncă o privire ciudată lui Kristen, urmată de un început de zâmbet. Îl domolise, aşa cum îşi dorise. Mai târziu, avea să fie el cel nevoit s-o domolească.

Capitolul 28

Kristen fusese trimisă sus de Eda. Faptul că fusese trimisă singură, neînsoţită de Eda sau de cei doi paznici, o ajutase mult să se simtă mai bine. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să se ducă altundeva decât în odaia lui Royce.

El încă nu urcase. Era târziu. Cei mai mulţi oaspeţi se duseseră la culcare, însă regele tot mai bea şi spunea poveşti care ar fi dat de ruşine orice menestrel. N-ar fi fost de bun-simţ ca Royce să se ducă la culcare şi în a doua noapte înaintea regelui său.

Kristen ştia şi trebuia să aibă răbdare. În noaptea de dinainte, fusese atât de ostenită, că nici măcar nu-şi mai amintise de târgul despre care trebuiau să vorbească. Dar lucrurile se schimbaseră în noaptea asta. În timpul zilei, nu făcuse mare lucru, căci multe dintre corvezile ei obişnuite fuseseră făcute de celelalte femei. I se îngăduise de multe ori să ia o gură de aer la fereastră. Ba Eda chiar o scosese din sală câteva ceasuri, ca să pregătească odăile oaspeţilor, de la catul de sus.

Kristen îşi amintea ce se petrecuse în noaptea trecută şi înţelegea că Royce poruncise să i se dea sarcini mai uşoare. Ştia acum ce dorise el să spună când afirmase că e egoist, însă nici ea nu se deosebea de el în privinţa asta. Se gândea deja nerăbdătoare la plăcerea unei nopţi petrecute în braţele lui. Nici prin gând nu-i mai trecea acum să i se împotrivească, câtuşi de puţin. El îi dăruise libertatea. Şi pe lângă asta, făcuse multe lucruri care îi dovedeau că ţine la ea.

Saxonul ei tot o lua pe căi ocolite. În cele din urmă,

avea să recunoască şi el că e sufletul ei pereche. Şi, când avea să facă asta, urma să o ia de soţie. Avea să-i elibereze şi prietenii, şi ea le va trimite părinţilor vorbă prin ei. Totul o să iasă cum trebuie în cele din urmă. Doar că era un drum mai greu până acolo.

Kristen zâmbi, văzând că în această noapte pe masă fuseseră puse două hârdaie cu apă, ca şi pânze cu care să se usuce şi să şteargă apa. Se spălă iute, după care se băgă în pat goală, acoperindu-se cu cearşaful subţire, în aşteptarea domnului ei. Da, acum se putea gândi la el ca la domnul ei, căci aşa avea să fie, când vor fi căsătoriţi.

Royce îşi făcu apariţia după aproape un sfert de ceas. Kristen s-ar fi înveselit dacă ar fi aflat cât de zăpăcit fusese după plecarea ei şi că lui Alfred i se făcuse milă de el şi se dusese la culcare, ca să-şi poată lăsa şi gazda să facă la fel. Oricum, ei i se încălzi inima la vederea mirării şi a încântării din privirea lui, când văzu că se băgase deja în pat.

Stătea într-o parte, sprijinindu-se într-un cot, cu capul spre uşă, ca să-l vadă mai bine când avea să vină spre ea. Doamne, Dumnezeule, tare îi mai plăcea ceea ce vedea! Voinţele lor se mai ciocneau ele din când în când, însă nu-i putea găsi niciun cusur trupului său.

De când venise regele, Royce se îmbrăca şi mai bine decât de obicei. Purta acum o mantie prinsă pe umărul drept, ca şi ceilalţi lorzi, cafeniu-închis, tivită cu o mătase delicată, galbenă ca şofranul. Aceeaşi mătase galbenă îi tivea la poale şi la gât şi tunica de culoarea nisipului, cu mâneci lungi, strânse pe încheieturi. Culorile acestea pământii îl prindeau de minune, făcând ca ochii lui de un verde-închis să pară şi mai înnebunitori. Îşi pusese şi o centură lată, bătută cu pietre mari de chihlimbar. Până şi pumnalul pe care îl ţinea la cingătoare avea teaca bătută cu nestemate.

De la păţania cu Eldred, nu-i mai adresase nicio vorbă. Acum, o luă pe neaşteptate, spunându-i:

— Azi mi-ai prezentat scuze, şi nu ştiu dacă le vreau.

— Oricum, ţi le-am dat, milord, fă cum îţi e pe plac, spuse ea.

— Atunci, ţi le înapoiez.

Se aşează lângă ea pe pat, cu un genunchi îndoit, ca s-o poată privi. Îşi întinse mâna spre coapsa ei, dar şovăi, şi în cele din urmă şi-o retrase.

— Îl cunosc de multă vreme pe Eldred. Ştiu că mintea lui e pusă pe făcut necazuri.

Kristen răspunse încetişor:

— Milord, n-am minţit. Chiar l-am zgândărit într-adins.

— Dar el a venit la tine, nu tu la el.

— Nu pot să spun că nu-i aşa, zâmbi ea larg.

El îşi întinse iar mâna spre ea şi de data aceasta şi-o puse o clipă pe şoldul ei.

— Nu ţi-am mulţumit pentru că ai fost discretă în faţa lui Alfred.

— Ba da, mi-ai mulţumit, răspunse ea blând.

Royce se temuse că ea n-avea să priceapă de ce-i zâmbise atunci când plecase împreună cu Alfred. Dar ea înţelesese. Îl cunoştea mai bine decât ar fi crezut, şi asta îi făcea mare plăcere.

Îi zâmbi, după care se ridică în picioare. Dacă mai rămânea atât de aproape de ea, n-aveau să pună la cale târgul, iar el chiar voia să facă o înţelegere cu ea. Nu voia să-i ceară prea mult. Şi, la cât îşi iubea ea libertatea, se îndoia că avea să refuze.

Se apucă să-şi scoată mantia, dar degetele îi rămaseră înţepenite pe închizătoarea de aur, căci Kristen se ridicase în capul oaselor, în mijlocul patului. Cearşaful îi alunecă până la mijloc, şi ea nu catadicsi să-l ridice. Se uita la el întrebătoare, atât de în largul ei aşa goală, cum o făcuse Dumnezeu, că nici măcar nu-şi dădea seama de felul cum o vedea el. Şi Royce era ieşit din minţi, cu ochii lipiţi de deluşoarele moi ale sânilor ei, fără să-şi poată întoarce privirea.

— Târgul, milord?

— Ce?

Probabil că în viaţa lui nu făcuse ceva mai greu decât să-şi ridice ochii ca să-i întâlnească privirea. Apoi, privirea ei întrebătoare îl readuse în simţiri. Se răsuci, simţind cum

îi iese foc din ceafă. Doamne, ce putere avea să-i zăpăcească minţile şi să-i pună stăpânire pe trup! Dacă ar fi ştiut ea… Domnul să-l aibă în paza Lui!

Înghiţi în sec, cu greu, rămânând întors cu spatele la ea în vreme ce se străduia să se dezbrace. Trebuia să sfârşească discuţia asta până când termina să-şi scoată hainele, altfel totul avea să mai aştepte încă o dată.

Îşi drese glasul, iar din gât îi ieşi un sunet ce semăna cu un fel de mârâit.

— Necazurile prin care ai trecut ieri-dimineaţă mi-au arătat limpede că nu poţi să te aperi cum trebuie dacă eşti ţinută în lanţuri, îmi pare tare rău, de altfel, că ai ajuns să fii nevoită să te aperi.

Aruncă o privire peste umăr, văzând că ea îl asculta cu cea mai mare atenţie. Şi tot nu se acoperise. Royce se duse la masă şi-şi aruncă un pumn de apă rece pe faţă şi pe piept. Fu nevoit să-şi dreagă iar glasul, ca să poată continua.

— Nu-mi place deloc că ai fost lipsită de apărare, Kristen. Pot să-mi pun oamenii să te păzească, aşa cum am făcut de-atunci încoace, dar nu e la fel cu ceea ce poţi face singură pentru tine atunci când nu mă aflu aici, ca să te apăr.

— Milord, nu-i nevoie să-mi explici de ce mi-ai scos lanţurile.

Chiar fără să se întoarcă spre ea, Royce îşi dădu seama că ea îi zâmbea. Se aşeză lângă masă, ca să-şi scoată încălţările şi jambierele de piele.

— Prea bine. Vreau doar cuvântul tău că n-o să-l mai ataci pe vărul meu până când pleacă Alfred şi însoţitorii lui.

— Îmi ceri foarte mult, răspunse ea cu glas blând.

— Gândeşte-te ce-ar însemna dacă l-ai vătăma într-adins pe

Alden în vremea în care Alfred e în casa mea. El e un om cinstit, dar ai văzut chiar tu azi că acum îşi apără nobilii. După lege, ar fi trebuit să-l pot chema la luptă pe Eldred. Iar Alfred ştia cât de mult îmi doresc asta. Totuşi, l-a trimis pe nemernicul ăla acasă, departe de mânia mea. Pe toţi

bărbaţii care sunt acum cu el vrea să-i aibă în preajmă atunci când danezii o să atace din nou. Şi îi pedepseşte aspru pe cei care-i micşorează oastea.

— Am înţeles, milord. Dar de ce îmi ceri să-mi dau cuvântul numai până când pleacă regele?

El răspunse fără să şovăie:

— Când toţi nobilii o să plece, o să fii din nou în siguranţă.

— Şi pe urmă?

— Primejdia va trece. O să fie totul ca la început. Deci, îmi dai cuvântul tău?

Kristen rămase ca trăsnită câteva clipe, fără să-şi ia ochii de la spatele lui larg. Apoi se dădu încet jos din pat, luând şi cearşaful cu ea. Se apropie atât de încet de el, că Royce se încordă o clipă, când ea îi înconjură gâtul cu braţul, căci n-o auzise venind.

— Da, îţi dau cuvântul meu că n-o să mă ating de nepreţuitul tău Alden, îi şopti ea ademenitor în ureche. Cât despre tine însă…

Şi îl trase cu putere, răsturnându-l cu tot cu scaun. Îl auzi cum geme de durere, apoi izbucneşte în blesteme, însă ea deja o luase la goană spre uşă, care nu era încuiată. Însă, odată ajunsă pe hol, îşi dădu seama supărată că nu putea să se ducă jos aşa cum era. Aşa că se repezi la uşa cea mai apropiată, vrând să se ascundă acolo, indiferent cine ar fi fost înăuntru.

Planul era tare bun, mai ales că-l făcuse tare din scurt, însă nu se gândise deloc la cel care ocupa respectiva odaie. Lângă pat ardea o lumânare şi, la lumina ei, îl recunoscu de îndată pe regele Wessexului, care sări în picioare cu sabia în mână. Amândoi erau la fel de uluiţi, însă el îşi reveni de îndată şi îi zâmbi, bucurându-se de priveliştea ei, aproape goală: părul ca mierea îi cădea în valuri pe umeri, iar cearşaful atârna doar în faţa ei, căci nu avusese vreme să şi-l înfăşoare pe trup.

Din păcate, Kristen pierduse prea multă vreme, din pricina uluielii. Închisese uşa odăii lui Royce, însă el o deschise la loc. Nu se putea încuia în odaia asta. Nu putea

nădăjdui că putea să ţină uşa închisă, ca Royce să nu intre, şi nici regele lui n-avea să-i dea voie să facă aşa ceva. Şi nu avea unde să se mai ducă fără că el să pună de îndată mâna pe ea.

Toate acestea îi trecură prin minte înainte să se întoarcă spre Royce, fără să-şi dea seama că îi oferea astfel lui Alfred priveliştea minunată a spatelui ei gol-goluţ. Însă Kristen uită cu totul de rege când văzu furia care ardea în ochii lui Royce în vreme ce se îndrepta spre ea cu paşi mari.

Nu-i adresă niciun cuvânt, ci o prinse doar de mâna pe care ea o ridicase ca să-l ţină la depărtare. Fata dădu drumul cearşafului, încercând să-l lovească cu mâna cealaltă, însă el i-o prinse şi pe aceasta şi-i răsuci amândouă mâinile la spate, lipind-o strâns de pieptul lui.

— Îţi cer iertare, stăpâne, îi spuse apoi regelui.

Alfred izbucni în râs:

— N-ai de ce, m-ai înveselit tare mult.

Cu buzele strânse, Royce dădu din cap şi închise uşa în urma lui, după care o târî pe Kristen în odaia sa. Încă nu se simţea în stare să-i vorbească. Îi venea s-o strângă de gât; mai avea puţin şi începea să se gândească serios la asta.

Trânti uşa odăii sale şi o trase după el în pat. Se aşeză şi o azvârli la el în poală. O ţinea în aşa fel încât ea nu-şi putea mişca mâinile şi nici picioarele nu-i erau de vreun folos. O ţinu aşa vreme îndelungată, încercând să-şi potolească furia, în timp ce ea se smucea şi se răsucea, încercând să scape.

În cele din urmă, rămasă fără puteri, Kristen se linişti. În ochii ei însă ardea un foc turcoaz, pe care Royce nu-l zări. Închisese ochii, ca să nu o vadă cum se zbătea goală în poala lui.

— Te urăsc!

Vorbele îl izbiră ca o palmă, atât erau de plin de ciudă. Simţi cum i se înfige o gheară în piept, alungându-i aproape cu totul furia. Oricât de neprevăzută ar fi fost Kristen, nu-şi închipuise vreodată că o s-o audă spunând

aşa ceva.

Îşi aţinti privirea în a ei, întrebând-o liniştit:

— De ce?

Glasul ei era mai pătimaş:

— M-ai păcălit! Ştiai ce cred şi m-ai lăsat să cred asta!

— Kristen, nu pot să-ţi citesc gândurile.

— Mincinosule! izbucni ea. De ce altceva aş fi venit în odaia ta fără să mă împotrivesc? Mi-ai scos lanţurile şi mi-ai zis că o să facem un târg. N-ai zis deloc că o să fie doar un târg vremelnic.

Ce-i drept, el fusese uimit de încuviinţarea ei, însă fusese prea încântat ca să se întrebe care-i erau pricinile.

— Îmi faci o nedreptate, femeie, oftă Royce. De unde era să ştiu ce-ai tu în cap, când nu m-am gândit deloc să-ţi scot lanţurile de tot? Şi dacă mie nu mi-a trecut aşa ceva prin cap, de unde era să ştiu că o să-i treacă ţie?

— Deci tot eu sunt o proastă – din nou. Văd la tine lucruri care nu există, care n-o să existe vreodată.

El fu din nou lovit de amărăciunea ei.

— Şi ce vezi? Pentru numele lui Dumnezeu, Kristen, ce vrei de la mine?

— Nu vreau nimic, nu mai vreau nimic, decât să-mi dai pace.

El clătină din cap încet, aproape cu părere de rău în ochi:

— Dacă aş putea, ţi-aş da.

— Dacă ai putea? se răsti ea. Adică nu eşti şi tu mai puternic, saxonule?

— Nu, când e vorba de tine.

Era ceva ca el să recunoască una ca asta. Însă nu reuşi să domolească supărarea amară de care era cuprinsă Kristen.

El rupse iar tăcere, spunându-i blând:

— Nu mă urăşti, Kristen. Eşti mânioasă pe mine, dar nu mă urăşti. Recunoaşte!

Aşa şi era. Tot nu-l putea uri. Ar fi vrut s-o facă, dar nu putea, însă nicio vorbă nu-i ieşi de pe buze.

— Atunci, dacă nu spui nimic, arată-mi! şopti el,

aplecându-se s-o sărute.

Kristen ar fi vrut să se împotrivească, dar îi arătă ceea ce dorea.

Capitolul 29

La Wyndhurst sosiseră oaspeţi noi. Lordul Averill venise să-l vadă pe rege. Era însoţi de unicul său fiu, Wilburt, şi de cele trei fiice ale sale.

Kristen aproape că nici nu s-ar fi uitat la nou-veniţi, însă una dintre ei era Lady Corliss de Raedwood, iar Eda, care trebăluia lângă ea, i-o arătă de îndată. Kristen ar fi putu ghici şi singură, după cât se străduia Darelle să-i ureze bun venit domniţei.

Deci aceasta era logodnica lui Royce. Kristen nu era deloc mirată că această Corliss era nemaipomenit de frumoasă, dar faptul că o mai şi vedea o umplu de nefericire. Corliss era micuţă, delicată şi graţioasă, întru totul opusul lui Kristen. Iar ei îi trecuse prin cap că-l poate smulge pe Royce de lângă femeia asta? Doamne, Dumnezeule, era mai proastă decât ar fi crezut!

Kristen putea fi mulţumită doar dintr-o singură pricină: că Royce nu se afla acolo, ca să-şi întâmpine logodnica. N-ar fi putut să îndure să-l vadă cum o înconjoară pe această femeie cu toată grija, dragostea şi curtenia după care tânjea ea, fără să aibă mai întâi vreme să se pregătească pentru asta. Oricum, era nevoită să vadă cât de politicos se purtau cu Corliss atât Darelle, cât şi slujitorii şi Alden, care îşi făcuse apariţia ceva mai târziu.

Totul era demn de dispreţ, însă cum nu se poate mai normal. Chiar dacă nu le plăcea această domniţă, trebuiau să se poarte cu grijă cu ea, căci în curând avea să fie Lady de Wyndhurst, înlocuind-o pe Darelle, care se bucura acum de poziţia aceasta ca singura femeie ce-i era rubedenie lui Royce.

Totuşi, la conac se mai afla o persoană care nu

încerca să-i intre pe sub piele domniţei. Meghan. Bineînţeles, copilul n-avea cum să priceapă că femeia aceasta urma să aibă într-o zi putere deplină asupra ei, că i-ar fi fost bine dacă se purta frumos acum cu ea. Însă Kristen strigă de bucurie în sinea ei când Meghan scutură din cap, împotrivindu-se când domniţa se apropie de ea. După care, copila se strâmbă de-a binelea la ea, apoi plecă din locul unde stăteau femeile.

Kristen mai că nu putu să-şi stăpânească râsul, dar se abţinu, căci nu voia să se întrebe slujitoarele ce i se părea aşa de vesel. Ştia că Darelle ar fi chemat-o înapoi pe Meghan şi ar fi certat-o, dacă ar fi văzut ce văzuse ea. Corliss părea, la rândul ei, nemulţumită, însă nici ea n-o chemă înapoi pe Meghan. Totuşi, Kristen nu şi-ar mai fi putut înăbuşi hohotele de râs dacă ar fi văzut că Alden observase şi el scena şi se întorsese cu spatele, ca să-şi ascundă zâmbetul.

Peste câteva clipe, simţi uimită că o trage cineva de fuste. Aruncă o privire în jur şi văzu că Meghan dăduse ocol sălii şi ajunsese în spatele ei. Însă copila nu-şi ridica privirea spre ea.

— Tu… tu mai eşti supărată pe mine?

Kristen se încruntă nelămurită, neînţelegând ce-o făcuse pe fetiţă să o întrebe aşa ceva.

— De ce să fiu supărată pe tine, micuţo?

— I-am spus fratelui meu ce mi-ai spus tu atunci, dar Alden a zis că „am destăinuit taine”. Şi Meghan îndrăzni să furişeze o privire spre ea: Dar n-am ştiut, pe cuvânt.

— Şi credeai că o să mă supăr?

— Ai fost, zise Meghan. Te-am văzut a doua zi şi erai tare supărată.

Kristen zâmbi, căci îşi amintise.

— Dar nu pe tine, drăguţo. Ceea ce i-ai spus fratelui tău despre mine n-avea nicio însemnătate.

Era o minciună, căci datorită acestui fapt ajunseseră să facă dragoste pentru prima oară, însă lui Kristen nu-i putea părea cu adevărat rău de ceea ce se întâmplase.

Meghan părea acum tare dezamăgită.

— Atunci, înseamnă că m-am ascuns degeaba de tine.

Kristen începu să râdă, atrăgând atenţia Edei asupra lor.

— Ce faci aici, copilă? o întrebă bătrâna.

— Vorbim, îi întoarse Meghan vorba, sfidătoare.

Eda o privi încruntată pe Kristen.

— Femeie, ai treabă.

— Şi mi-o şi fac.

— Pot să te ajut şi eu? întrebă Meghan.

La auzul acestor cuvinte, Eda clătină din cap şi se întoarse la treburile ei. Kristen nu ştia ce să-i spună lui Meghan, care îi aştepta răspunsul, plină de nădejde. Aruncă o privire spre doamnele care se strânseseră în celălalt capăt al sălii, după care se uită iar la Meghan, oftând.

— Aici ar trebui să fii tu, Meghan?

Fetiţa se uită şi ea la doamne, apoi declară cu încăpăţânare:

— Vreau să stau aici, nu acolo.

Kristen îşi ascunse din nou zâmbetul.

— De ce nu-ţi pace Lady Corliss?

— De unde ştii? o privi Meghan uimită.

— Am văzut ce-ai făcut.

— Oh! exclamă fetiţa, făcându-se roşie la faţă şi lăsând capul în jos; pe urmă însă începu să turuie, pentru a se apăra: Ea nu voia de-adevăratelea să vin la ea. Zice şi face lucruri doar aşa. Acum e numai vorbe dulci, dar înainte de logodnă nu era deloc aşa.

— Înţeleg.

— Serios? întrebă Meghan, plină de nădejde. Şi nu crezi că fac ceva rău că nu-mi place de ea?

— Simţămintele tale sunt doar ale tale şi nu poate nimeni să ţi le poruncească. Dar, dacă fratelui tău îi place de ea, poate ar trebui să încerci şi tu s-o placi.

— Am încercat, recunoscu Meghan, cu o urmă de ciudă în glas. Până m-a luat Royce cu el la Raedwood şi ea m-a pişcat, ca să ies afară şi să rămână singură cu el.

— Şi el ce-a făcut?

— N-a văzut.

— Ar fi trebuit să-i spui, zise Kristen înnegurându-se.

— Ba nu, că s-ar fi supărat.

Şi Meghan n-ar fi făcut în viaţa ei ceva care să-l supere. Kristen oftă pentru sine. Biata copilă chiar că avea nevoie să fie făcută să priceapă că mânia fratelui său nu era un lucru chiar atât de îngrozitor – sau măcar că nu era aşa pentru ea. Kristen văzuse cu ochii ei cu câtă grijă şi dragoste se purta el cu Meghan. Îl urmărise într-o seară cu privirea când o dusese sus în braţe, căci fetiţa adormise în ele. Îi amintea atât de mult de tatăl ei, de felul cum făcea şi Garrick cu ea. Royce o iubea tare mult pe fetiţă, însă Meghan tot se temea de el.

La gândul ăsta, Kristen clătină din cap. Meghan o privea deznădăjduită:

— Vrei să plec?

— Ce? A, nu, drăguţo, rămâi dacă vrei, spuse Kristen, dându-şi seama că, în clipa aceea, ea reprezenta pentru fetiţă varianta cea mai puţin rea. Dar eşti sigură că n-o să fii certată dacă rămâi aici?

Meghan încuviinţă repede din cap:

— Sunt foarte mulţi oaspeţi, n-o să vadă nimeni unde sunt.

— Atunci, stai jos pe scăunelul ăsta şi o să-ţi arăt cum să faci pâinea cu nuci care îi place la nebunie tatălui meu.

— Îi plac nucile în pâine?

— Da, îi făcu Kristen cu ochiul în vreme ce scotocea prin rochia de deasupra, din care făcuse un buzunar cu ajutorul cingătorii, scoţând din ea o mână de nuci. Iar eu le-am şterpelit pe astea de la Eda, înainte să apuce să-şi îndoape găinile cu ele. O să facem două pâini deosebite, doar pentru noi două. Ţi-ar plăcea?

— Da, da, Kristen! exclamă Meghan, strălucind de o încântare copilărească. O să fie taina noastră.

*

Meghan se înşelase prezicând că n-o să observe nimeni unde se dusese. Royce o văzu de îndată ce intră în

sală, căci, aşa cum făcea întotdeauna, o căută mai întâi pe Kristen din priviri. Şi bineînţeles că o zări pe Meghan stând pe scăunel lângă ea, căci amândouă stăteau cu capetele plecate şi râdeau, fără să le pese de ceea ce se petrecea în jurul lor.

El se opri o clipă în loc, cuprins de un val cald de încântare la vederea celor două, sora lui şi femeia lui. Cum tuturor le era teamă de Kristen, crezuse că lui Meghan, care se temea de toţi străinii, o să-i fie şi mai frică. Ei bine, se părea că lucrurile nu stau aşa. Era limpede că cele două se plac, iar el era încântat de acest lucru.

Era să se îndrepte spre ele, când se auzi strigat de Darelle. Pe urmă o văzu pe Corliss şi înţepeni. Cum putuse să uite că urma să vină? Lordul Averill venise pe câmpul de antrenamente, unde Alfred îşi provocase pe neaşteptate nobilii la o întrecere. Şi, de fiecare dată când Averill venea la Wyndhurst, era însoţit de fiicele lui. Ar fi fost prea mult să spere că lucrurile aveau să se petreacă altfel de data aceasta. Nimic nu se schimbase.

Strânse din dinţi şi se duse să-şi salute logodnica.

*

Kristen nu-şi putuse lua privirile toată seara de la Royce şi Corliss, care stăteau împreună la masa cea lungă. Nu era în stare să se înfrâneze şi pur şi simplu ignora gheara dureroasă care i se înfipsese în piept. Cu toate că-şi spunea că n-avea nicio însemnătate, că Royce oricum nu era al ei, o parte din ea se simţea trădată, simţea că el chiar era al ei. Însă nu putea să lupte pentru el, nu putea să-i zică nimic, nu putea să facă nimic ca să-l despartă de femeia aceea.

Era îndurerată, iar asta o făcu să-şi dea seama de poziţia ei mai bine ca oricând până atunci. Se supusese plină de bucurie acestei încercări, crezând că până la urmă avea să obţină ceea ce-şi dorea. Şi, de aceea, toate necazurile o făcuseră să-şi piardă răbdarea – şi să-şi iasă din pepeni –, dar nu-şi pierduse niciodată până atunci

speranţa.

Cât de naivă fusese! Chiar dacă tatăl ei se îndrăgostise şi se însurase cu sclava lui, asta nu însemna că avea să se întâmple la fel şi în Wessex. Acasă, familia ei putea să-şi croiască propriile legi, căci erau izolaţi de restul ţării. Unchiul ei Hugh era un *jarl,* adică un conte, şi avea la fel de multă putere în Norvegia pe câtă avea şi regele Alfred aici. Dar chiar şi aşa, fusese nevoie ca mama ei să fie mai întâi eliberată şi abia apoi Garrick o putuse lua de soţie. Norvegia avea propriile legi în privinţa sclavilor, şi iubirea nu le putea nesocoti. Iar aici erau atâţia lorzi, atâtea legi! Şi până şi Royce o făcuse nebună când ea îi vorbise despre căsătorie.

Văzându-l împreună cu aleasa lui, Kristen îşi dădea seama că fusese nebună când îşi închipuise că l-ar putea avea vreodată doar pentru ea. Nu văzuse nici măcar o dată situaţia din punctul de vedere al lui Royce. Cândva, îi spusese că e mai prejos decât cel mai umil serv; ce-i drept, o spusese la mânie, dar oare cât de mult oglindeau spusele lui ceea ce simţea cu adevărat pentru ea? Ea era o sclavă. Şi el avea multe. Acum, îi încălzea patul, însă în curând urma să aibă o soţie pentru asta. Grija pe care i-o arăta acum lui Kristen nu era cu nimic mai mult decât ceea ce arăta pentru toate bunurile pe care le stăpânea.

— Îţi rumegi gândurile, hai?

Kristen reuşi abia după câteva clipe să-şi întoarcă privirea spre Eda.

— Da, cred că asta făceam.

Eda o privi înţelegătoare, căci îi simţise amărăciunea din glas.

— Te-ai aşteptat mereu la prea mult, fato.

— Ştiu.

Eda clătină din cap.

— Ar trebui să fii mulţumită cu ceea ce ai. Eşti în viaţă, deşi te-ar fi putut ucide şi pe tine, şi pe cei pe care-i numeşti prieteni. Are grijă de tine. Slavă Domnului, te şi apără de alţi bărbaţi! Jumătate dintre femeile din sală o să fie tăvălite de lorzişorii ăştia la noapte, dar nu şi tu.

— Nu-i nevoie să-mi spui cât sunt de norocoasă.

— O, ho, ho! chicoti Eda, căreia nu-i scăpase batjocura lui Kristen. Dacă nu-ţi place cum stai acum, poţi să-ţi cauţi liniştită alt bărbat. Am şi eu ochi şi am văzut cum se uită la tine lorzişorii ăştia. Poate că, dacă o să-l rogi frumos pe stăpân, o să te vândă când o să se însoare.

— Da, poate că aşa o să fac.

— Ce? Nu, fato, eu glumeam. Dacă faci asta, o să suferim cu toţii din pricina furtunii pe care o s-o stârneşti.

— Vorbeşti prostii, Eda.

— Ba nu, spun doar adevărul; el n-o să te vândă niciodată. Hai, că nu eşti proastă, urmă femeia, pierzându-şi răbdarea. Ştii prea bine că ceea ce faci îl răscoleşte pe dată.

— Ei, nici chiar aşa, i-o întoarse Kristen.

— Nu, zău! Şi în săptămâna aceea, când nu i-a intrat nimeni în voie, în săptămâna când l-ai ţinut departe de odaia ta, aia ce-o fi fost, fato? Toată lumea ştia că tu i-ai stârnit mânia, chiar dacă numai eu ştiam de ce, râse din nou Eda. Dar, de îndată ce te-a luat iar în pat, s-a înveselit din nou.

Kristen îşi feri privirea, simţind cum încep să-i dogorească obrajii.

— Bine, acum mă vrea. Dar n-o să ţină prea mult.

— Omul ăsta o să te vrea mereu, fato. Văd asta în felul cum se poartă cu tine. Aş putea să-ţi mai spun şi altele ca să te conving, însă nu vreau să-ţi umplu capul cu alte gânduri deşarte. Nu, n-o să te vândă niciodată, nici n-o să te lase să-ţi iei pe altul. Numai că o să se însoare cu logodnica lui.

Kristen se îmbătoşă:

— Şi de ce îmi spui toate astea, bătrâno?

— Pentru că o să te păstreze şi pe tine. Pentru că nu-mi place să te văd atât de tristă. Pentru că trebuie să începi să te mulţumeşti cu ceea ce ai şi să nu mai ţinteşti mai sus. Dacă tu eşti nefericită, atunci va fi şi el la fel, iar asta ne face pe toţi să suferim.

— Destul, Eda! Nu cred că am eu asemenea putere

asupra lui. Dacă aş avea…

— Dacă ai avea, ce? Da, ştiu. O să uiţi tot ce ţi-am spus. Tot prea sus ţinteşti, fato.

— Ba nu, te înţeleg prea bine. Tu însă n-o să pricepi niciodată că eu nu pot accepta ca lucrurile să rămână aşa. Şi mama a fost cândva sclavă, a fost prinsă, la fel ca mine. În ţara ei, era fiica unui mare lord şi era plină de mândrie. N-ar fi recunoscut niciodată că e sclavă, nici în faţa bărbatului în stăpânirea căruia se afla, nici în sinea ei. Eu nu sunt la fel de încăpăţânată ca ea. Ştiu prea bine în ce situaţie mă aflu acum. Dar sunt fata mamei mele. Eda, eu nu pot să rămân sclavă.

— Nu ai de ales.

Kristen se uită în altă parte, în sala cea mare, care acum era aproape cufundată cu totul în întuneric, cu excepţia câtorva făclii. Cât timp îşi rumegase ea gândurile, aproape toţi se duseseră la culcare. Peste tot erau întinse paturi de scânduri, căci nu numai oamenii şi slujitorii lui Royce dormeau acolo, ci şi servitorii oaspeţilor. Nu văzuse când plecase Royce, nici doamna lui.

— Ea rămâne aici peste noapte? o întrebă Kristen pe Eda.

Bătrâna ştia despre cine vorbeşte, aşa că mormăi:

— Da, n-o să plece acasă pe întuneric. Iar eu am tocat destul degeaba în urechi surde. Hai, în noaptea asta dormi cu mine.

Kristen simţi cum o năpădeşte un val proaspăt de amărăciune, însă îşi ascunse simţămintele, luând o expresie resemnată.

— Deci doarme cu el?

— Să-ţi fie ruşine, ce gânduri îţi mai vin! o dojeni Eda. Ştii doar că nu-s decât şase odăi sus. Doamnele dorm împreună cu Lady Darelle şi cu Meghan. Lordul Alden i-a lăsat odaia lui regelui şi stă cu lorzii mai mărunţi, care dorm în celelalte două odăi.

— Atunci, de ce…

— Taci din gură, şuieră Eda. Stăpânului nu-i e pe plac, dar cum azi au venit lordul Averill şi fiul său, n-a mai avut

cum să doarmă singur. Pur şi simplu, nu mai sunt alte odăi sus.

Lui Kristen îi veni în mintea imaginea lui Royce împărţindu-şi odaia cu viitorul lui socru, iar asta aproape că o făcu să zâmbească. Dar nu cu adevărat.

Capitolul 30

Una dintre făclii se stinsese; nu mai ardea decât cea dinspre scări. În sală, nu se auzeau decât zgomotele somnului: sforăituri mai puternice sau mai încete, o tuse, mormăituri şi uneori câte un geamăt. Eda era printre cei care sforăiau încetişor.

O dusese pe Kristen în colţişorul de lângă vatră, unde dormea ea, un loc tocmai bun, răcoros vara, dar cald iarna. Nu mai era niciun pat pentru Kristen, căci toate cele în plus le fuseseră deja date oaspeţilor. O pătură subţire şi podeaua tare îi serveau drept pat, iar asta o împiedica să doarmă. Însă oricum, în noaptea asta n-ar fi avut cum să adoarmă.

Kristen se ridică încetişor şi privi în jurul ei. În apropiere de ea nu dormeau decât câteva femei, dar nu erau într-atât de aproape încât să le tulbure somnul. Aşteptase numai să adoarmă Eda. Ar fi vrut să mai aştepte puţin, ca nu cumva să mai fie cineva treaz, însă nu-şi putea îngădui să piardă şi mai multă vreme.

Avea să plece. Îi fusese uşor să se hotărască, pentru că era singura ocazie care i se ivise. Cu o noapte în urmă, îl întrebase pe Royce câtă vreme urma să mai rămână regele lui acolo. Doar atât îi spusese după ce el făcuse dragoste cu ea, însă Royce nu-i putuse da un răspuns. Putea să fie în ziua următoare sau poate peste o săptămână, dar, când Alfred avea să plece, Kristen urma să fie din nou pusă în lanţuri. În plus, după cât se părea, o să fie iar ţintuită pentru noapte în odaia lui Royce, iar atunci o să fie mai greu şi mai primejdios să încerce să plece de lângă el dacă

ar fi lăsat vreodată uşa descuiată, decât ar fi fost să se strecoare din conacul lui plin de oameni.

Aici, ferestrele fuseseră lăsate deschise şi nu trebuia decât să facă o săritură uşoară ca să ajungă afară. Şi până dimineaţă, când o să se vadă că lipseşte, o să aibă destulă vreme să se îndepărteze.

Îi fusese, ce-i drept, uşor să se hotărască. Doar că nu se gândise la durerea care o năpădise acum. Chiar dacă ştia că aici orice nădejde îi era tăgăduită, tot simţea că i se rupe inima la gândul că n-avea să-l mai vadă niciodată pe Royce.

Aruncă o ultimă privire spre Eda, care dormea pe spate, ostenită. O să-i fie dor şi de bătrâna aceasta, cu ciudăţeniile ei şi cu grija morocănoasă pe care i-o purta. Şi de micuţa Meghan, care, cu curiozitatea ei şi cu dorinţa nevorbită de a se împrieteni cu ea, o ajutase azi pe Kristen să-şi uite necazurile pentru o vreme.

Gândurile acestea n-o împiedicară însă pe Kristen să se strecoare spre fereastra de lângă bucătărie. Nu se auzi niciun sunet când ea îşi ridică picioarele, aşezându-se pe pervaz. Însă era atât de tristă, că şovăi câteva clipe lungi. În cele din urmă, mândria o împinse să treacă la fapte.

Curtea era scăldată în lumina lunii, care era aproape plină. Kristen căzu în picioare şi sări de îndată în umbra zidului. Se strecură cu grijă în spatele conacului, înspre grajduri, apoi pe lângă magazia de provizii şi, în cele din urmă, spre coliba în care erau ţinuţi vărul ei şi ceilalţi.

Ea nu le văzuse adăpostul de când fusese terminat, dar ştia că e o încăpere strâmtă şi lipsită de ferestre. Cât de greu le putea fi să doarmă acolo noaptea, după ce uşa grea era încuiată! însă nu putea să fie mai greu decât să doarmă afară, în ploaie, ca înainte.

Şi-ar fi dorit ca şi noaptea aceea să fie ploioasă, ca să se poată face nevăzută şi să nu i se audă zgomotul paşilor. Însă pe cer nu se zăreau decât câţiva nori răzleţi, şi nici măcar prea aproape de luna care strălucea cu putere. Totuşi, asta n-o întoarse din drum. Toată lumea era înăuntru, dormind. Nu era nici ţipenie de om ca s-o

zărească.

Din spatele grajdului, se auzi nechezatul uşurel al unui cal, aducându-i aminte că o să aibă nevoie de cai. Dar nu de aceştia. Poarta cea mare de lemn era închisă şi ferecată pe timpul nopţii şi, fără îndoială, păzită. Şi, chiar dacă n-ar fi fost niciun paznic, ar fi făcut prea mult zgomot dacă ar fi încercat să ia vreunul din grajd. Totuşi, nu era mare lucru, căci ştia că majoritatea cailor lui Royce fuseseră duşi la păşune. Nu trebuia decât să găsească păşunea aceea.

Însă problema cu care fu nevoită să se confrunte apăru când dădu ocol colibei prizonierilor; în faţa singurei sale uşi, stătea un paznic. Se trase înapoi, după colţul clădirii, cu inima bubuindu-i în piept. Oare îi auzise paşii? O văzuse? Dar, cum dinspre el nu se auzea nicio mişcare, ea îşi făcu repede curaj să tragă cu ochiul de după colţ.

Omul nu se mişcase din locul unde stătea, cam într-o rână, cu spatele sprijinit de uşă şi cu capul dat pe spate. Fata răsuflă uşurată, dându-şi seama că dormea. Nu se aşteptase la aşa ceva, căci, cum uşa era zăvorâtă, nu era nevoie de paznici. Însă asta era o bătaie de cap măruntă, în comparaţie cu ceea ce ştia că urma să înfrunte: deschiderea uşii zăvorâte. Dar poate că o să aibă noroc, dacă paznicul avea cumva cheia de la lacătul cel greu.

Kristen se întoarse în spatele clădirii, în căutarea unei pietre destul de mari ca să-l facă pe omul acela să leşine. I-ar fi putut lua pumnalul, pentru că tot dormea, ca să-l ucidă, însă nu putea face una ca asta. Din păcate, în curte nu se găseau pietre destul de mari, aşa că în cele din urmă fu nevoită să se ducă până la locul unde era ridicat zidul de piatră. Acolo pierdu ceva vreme în căutarea unei pietre care să nu fie prea mare. În cele din urmă, găsi una şi reuşi să se întoarcă la paznic fără să păţească nimic.

Sângele începu să-i alerge mai repede în vene pe măsură ce se apropia. Dacă scotea vreun sunet când o să fie lovit, s-a zis cu ea. Dacă îl lovea prea tare… Doamne, Dumnezeule, nu voia să-i facă rău, doar să-l cufunde într-un somn mai adânc.

Piatra îl izbi lângă tâmplă, iar omul se lăsă pe o parte. Respira încă. Deocamdată, asta era de ajuns ca să-i liniştească remuşcările lui Kristen şi se apucă să-l scotocească repede, în căutarea cheilor. Dar, după câte se părea, nu era ea aşa de norocoasă. Avea să piardă mai mulă vreme încercând să forţeze încuietoarea. Din fericire, putea să ia de la paznic şi pumnalul, ca să se folosească de el.

Se apucă în grabă de treabă, strigând în şoaptă, în aşa fel încât glasul ei să nu ajungă prea departe:

— Ohthere! Thor…

O mână mare îi acoperi gura, făcând-o să tacă, iar alta o apucă de mâna cu care ţinea pumnalul.

— Aruncă-l! Acum!

Ea se supuse, simţind un amestec ciudat de spaimă şi de bucurie când recunoscu glasul. El îi dădu drumul mâinii de îndată ce pumnalul se izbi de pământ, după care o cuprinse după mijloc. Nu o ţinea strâns, dar Kristen ştia că avea s-o facă dacă se zbătea.

Apoi, nu mai simţi decât părere de rău, căci îl auzise pe Thorolf de partea cealaltă a uşii încă zăvorâte. Îi auzise chemarea şoptită. Şi credea că venise să-i ajute să fugă.

— Kristen? Răspunde, Kristen! Spune-mi că nu visez.

— Ce zice? îi şopti Royce la ureche.

— Ştie că eu sunt.

— Atunci, spune-i ce s-a întâmplat.

Ea înghiţi în sec. Ce se întâmplase? Cum? Reuşise să ajungă până aici. Nimeni nu dăduse alarma. Totuşi, fusese oprită, şi încă de singurul bărbat pe care nu l-ar fi înfruntat în luptă. Dacă ar fi fost oricine altcineva…

— Thorolf, îmi pare rău. Era cât pe ce să reuşesc, dar lordul saxon m-a descoperit. E aici.

Din spatele uşii nu se auzi nimic o vreme. Apoi, Thorolf rupse tăcerea.

— Kristen, nu trebuia să vii după noi. Ar fi trebuit să fugi când ţi s-a ivit prilejul.

— Nu mai are nicio însemnătate acum.

— Ce-o să-ţi facă?

De unde să ştie ea răspunsul la asta? Îi spuse lui Royce:

— Vrea să ştie ce-o să-mi faci.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi reuşit să deschizi uşa aia?

Glasul lui era înspăimântător de calm. Pentru numele lui Dumnezeu! De ce nu ţipa la ea? Probabil că era în culmea furiei. Nu se uitase la el, ca să-şi dea seama, dar aşa trebuia să fie. Insă, dacă el îşi putea ascunde furia, şi ea putea să-şi tăinuiască frica.

La fel de calmă, îi răspunse:

— Dacă aş fi deschis uşa, am fi sărit gardul din spate şi am fi plecat de aici.

— După măcel?

— Glumeşti, domnul meu. Sunt şaisprezece bărbaţi. În clipa asta, tu ai la fel de mulţi războinici în conac, pe lângă oamenii tăi şi ai lor. Ai o armie bine pregătită. Domnul meu, vikingii sunt îndrăzneţi, dar nu proşti.

— Atunci, spune-i că n-o să păţeşti nimic, pentru că n-ai făcut decât să pedepseşti un paznic care o merita din plin pentru că dormea în post.

Ei nu-i venea să creadă ce auzea. Mai mult decât atât, nu-i venea să creadă că el chiar vorbea serios. Avea să-i facă el ceva. Era chiar nevoie. Ea era o sclavă care încercase să fugă şi să-i mai şi ajute şi pe alţii să scape. Însă nu voia ca Thorolf să ştie asta, nu mai mult decât Royce.

Îi explică grăbită, dar Thorolf se îndoia la fel de mult ca şi ea.

— Nu te crede, milord.

— Atunci, spune-i că mâine o să le aduci de mâncare şi atunci o să-i povesteşti amănunţit tot ce ţi-am făcut.

Kristen fu străbătută de un fior. Îi repetă lui Thorolf aceste vorbe, iar asta păru să-l mulţumească, ceea ce era bine, căci Royce nu mai scotea o vorbă. O luă de acolo, ţinând-o în continuare strâns pe după mijloc. Teama ei se mărea tot mai mult. Cât de ameninţătoare fuseseră vorbele lui: „amănunţit, tot ce ţi-am făcut”. Era cât pe ce să se

răzgândească şi să-l înfrunte, când el se opri.

Ajunseseră în faţa grajdului. Royce o răsuci, până ajunse în faţa lui, cu faţa la el. Acum îi ţinea amândouă mâinile pe mijloc, dar nu o trăgea mai aproape. Îşi lăsase capul pe spate, privind cerul senin şi strălucitor şi luna aproape plină. Îl auzi cum ofta.

— Acum două nopţi, ţi-am propus să te duc la lacul unde poţi să te îmbăiezi, zise el liniştit. Ţi-ar plăcea să mergi acolo acum?

— Ca să mă îneci?

El îşi îndreptă privirea spre ea, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— N-ai crezut ce-am spus acolo?

— Am încercat să fug. M-ai împiedicat, dar asta nu înseamnă că n-am încercat. Ce spun legile tale în privinţa asta?

— Eşti o prizonieră înrobită, nu o britonă. Legile sunt mai îngăduitoare cu prizonierii. Dar aici nu-i nici vorbă de lege, căci nimeni nu are cunoştinţă de fapta ta, în afară de mine.

— Şi de paznic.

— Omul ăla o să creadă că a visat că a fost lovit la cap. Poate că n-o să mai adoarmă în post.

Ea făcu ochii mari.

— Ai spus adevărul. Chiar n-ai de gând să-mi faci nimic?

— Lupul îşi roade labele numai ca să scape din capcană. Şi scapă, dar plăteşte un preţ mare. Dacă ai fi fugit împreună cu ceilalţi, să nu cumva să crezi că nu te-aş fi găsit. Prietenii tăi s-ar fi luptat cu mine şi am fi ajuns la vărsare de sânge. Asta ar fi fost o pedeapsă îndeajuns de mare pentru tine. Dar n-ai reuşit. Şi, aşa cum pot să înţeleg un lup, pot să înţeleg şi voinţa care te mână pe tine. Vrei să fii liberă. Nu pot să te pedepsesc pentru asta. Dar nici nu pot să te las să pleci.

— Ba ai putea, zise ea, împietrită. Ceilalţi îţi ridică zidul. Munca lor e necesară pentru Wyndhurst. Ceea ce fac eu însă în conac e de mică însemnătate. Nu ai niciun motiv

să mă ţii aici.

— Îmi eşti necesară mie, Kristen!

Forţa din vorbele lui o reduse la tăcere. El chiar vorbea serios, iar asta o umplea de încântare. Însă nu mai era atât de proastă. N-avea să pună vorbele astea la inimă. Era doar chinuit de gândul la ea, căci nu mai cunoscuse niciodată o femeie ca ea. Dar, cu vremea, patima lui pentru ea urma să se ostoiască şi n-o să mai aibă nevoie de ea – poate atunci când avea să fie însurat cu domniţa lui. Poate că atunci o să-l convingă să-i dea drumul.

Până atunci, cu ajutorul lui Dumnezeu, avea să-şi ducă zilele în suferinţă, tânjind după el şi rugându-se să-şi poată păstra un pic de mândrie. N-avea să fie uşor.

Royce o trase mai aproape, simţind-o cât e de încordată.

— Tot te mai îndoieşti de mine?

— Nu, dar să mă duci la lac, după tot ce-am făcut… e ca şi cum m-ai răsplăti că nu ţi-am dat ascultare. Mă zăpăceşti, saxonule.

El izbucni în râs, trăgând-o şi mai aproape.

— Mă bucur că aud asta. Atâta vreme am fost singurul care era zăpăcit, că mă bucur că am şi eu pe cineva în aceeaşi situaţie cu mine. Nu, nu te supăra pe mine, îi zise, căci ea încerca să se tragă înapoi. O să te lămuresc, iar asta e mai mult decât faci tu pentru mine.

— Ei bine? îl întrebă ea, văzând că-i piere zâmbetul de pe faţă şi că devine iarăşi serios.

— Pur şi simplu, am ales să uit ce-ai făcut. Am coborât în sală ca să te duc la lac. Când am văzut că ai plecat…

Nu voia să-i dezvăluie ce simţise atunci. Nu voia să se mai simtă vreodată aşa. O trase şi mai aproape de el, lipindu-şi obrazul de al ei, după care continuă:

— N-a fost făcut niciun rău, Kristen. Pot să trec peste ce-ai vrut să faci şi nădăjduiesc că îţi dai şi tu seama că n-are rost să încerci să fugi de aici. O să-ţi ghicesc mereu gândurile.

— Ştiai! exclamă ea. De asta era un paznic acolo.

— Şi încă unul prost ales, mormăi el. Dar nu ştiam

nimic. Doar că nu vreau să risc nimic în privinţa ta.

Intuiţia îi spunea că aşa era, că urma să fie cu mare băgare de seamă în privinţa ei atâta vreme cât avea s-o dorească. Într-adevăr, n-avea nicio nădejde să scape din locul acesta, până n-avea să-şi găsească plăcerea în altă parte.

— Când o să te însori, milord?

Ştia că întrebarea îl luase prin surprindere. Îl simţi cum se încordează. Nu era în stare să facă legătura între acest lucru şi ceea ce vorbiseră până atunci.

— Ce-ai în minte, femeie?

— Nu e treaba mea?

— Nu, nu e.

— Dar sunt curioasă, milord.

— Cred că eşti mai degrabă vicleană decât curioasă. Încerci cumva să mă înfurii?

Era acum rândul lui Kristen să fie uimită.

— De ce crezi asta? Era o întrebare foarte simplă, milord, care chiar mă priveşte. Când soţia ta o să vină aici, o să fie ceva schimbări. Ea va împărţi odaia cu tine, nu eu.

Dacă, spunând asta, crezuse că avea să-l împace, se înşelase.

— Iar tu abia aştepţi! se răsti el. Ei bine, trebuie să te dezamăgesc, căci n-o să fie prea curând. Încă nu am stabilit data nunţii.

Kristen răspunse din toată inima, fără să se gândească:

— Ca s-o spun pe-a dreaptă, asta nu mă dezamăgeşte deloc.

Vorbele acestea reuşiră să-l împace întru totul pe Royce. Kristen ar fi vrut să şi le retragă când îl auzi chicotind. Nu dorise să-i arate că încă îl mai dorea. Acum, ea era cea supărată de gura ei prea slobodă şi de faptul că-l făcuse să se înveselească din nou.

Şi o făcu şi mai lată când îi arătă că e supărată, trântindu-i:

— Nu pricep de ce râzi. Logodnica ta poate avea…

— Şşşşt! Nu mai spune o vorbă despre ea! zise el.

Apoi continuă încetişor: Nu vreau să mă întorc la mine în odaie, unde Averill sforăie ca un leu. Vii cu mine la lac?

O, cât era de nedrept să se folosească de asta împotriva ei! însă nu era într-atât de furioasă încât să se răzbune pe sine. Aşa că răspunse împăciuitoare:

— Da, mi-ar plăcea să vin cu tine.

Glasul lui era acum un mârâit ademenitor:

— Şi-o să mă laşi să fac dragoste cu tine acolo?

— N-ai spus nimic de vreo condiţie! exclamă Kristen.

— Atunci, râse Royce, o să văd care mi-o fi norocul.

Capitolul 31

În noaptea aceea, Royce şi Kristen s-au iubit. Ba chiar au dormit împreună pe malurile pline de iarbă ale lacului. Sau, cel puţin, Kristen dormise.

Era atât de încântată de apa rece, atât de liniştită şi de împăcată, încât uitase pentru o vreme că Royce o privea de pe mal. El nu înota. Îi mărturisise că nu ştie. Kristen însă se bălăcise după pofta inimii. Era ca şi cum ar fi fost iar liberă, acasă, doar că, aici, apa nu era la fel de rece. Şi, acasă, n-ar fi aşteptat-o niciun iubit pe mal.

În cele din urmă, când ieşi din apă, Royce n-o lăsase nici măcar să se usuce. O luase de îndată în braţe, sărutându-i apa de pe buze, de pe obraji, de pe sâni. Iar ea nu avea nicio urmă de dorinţă de a-l respinge acolo, în lumina lunii. Nici măcar nu se putea preface că i se împotriveşte. Îl voia, îşi dorea să-i înapoieze măcar o parte din plăcerea pe care i-o dăduse aducând-o la lac.

El n-avea de unde să ştie cât de mult însemna asta pentru ea. Dar poate că acum înţelesese, căci ea îl iubise fără ascunzişuri, dezlănţuindu-şi patima, până când îl întrecuse chiar şi pe el. Royce n-avea să uite prea curând această noapte pe malul lacului.

Însă, după ce se liniştiră, el nu căzuse într-un somn fericit, ca ea. Kristen îşi dădu seama acum, deşteptându-se

în primele ciripituri ale păsărilor, care anunţau zorii din copaci, că Royce era cât se poate de treaz. Pe lângă asta, îşi dădu seama că părea tare ostenit.

O ţinea la piept. Dormise ghemuită în el, ca să se încălzească, pentru că niciunul dintre ei nu-şi pusese hainele, iar aerul nopţii era rece acolo, lângă lac. Se acoperiseră doar cu rochia ei subţire.

Kristen se ridică în capul oaselor, întinzându-se, apoi întoarse şi clătină din cap spre Royce, care se uita la ea.

— Ar fi trebuit să dormi, milord.

— Şi să-mi las calul la îndemâna ta?

— A, nu-i drept să dai vina pe mine că n-ai avut somn. Puteai să mă duci înapoi şi să-ţi pui oamenii să mă păzească.

— Ce-i drept, dar, dacă-mi amintesc eu bine, tu te-ai împotrivit cu înverşunare să fii păzită.

— Şi tu ce-ai făcut în noaptea asta? ripostă ea, indignată.

Royce se ridică şi el în capul oaselor, zâmbind:

— Dar aşa te-am putut ţine în braţe, femeie. Îndatorirea asta nu mă deranjează.

— Cu tine nu pot s-o scot la capăt, râse ea, aplecându-se şi sărutându-l uşor pe buze. Dar îţi sunt recunoscătoare. Aici, pe iarba moale, am dormit mult mai bine decât pe podeaua tare din conacul tău.

— Şi am fost o pernă bună?

— Şi asta.

El îşi trecu uşor degetele peste gâtul ei, coborând apoi în joacă spre valea sânilor.

— În noaptea asta, o să te întorci în patul meu.

— Şi ce te-a făcut să crezi că vreau să fiu acolo? îl întrebă ea afectată.

— Ştiu că vrei.

Ea scutură din cap.

— Aici, am făcut pace o vreme, dar când o să ne întoarcem…

— Şşşt! şopti el, aplecându-se şi sărutând-o uşurel pe gât. Apoi, fără nicio pregătire, o trase jos, sub el, făcând-o

să scoată un strigăt uşor de uimire. Acum, recunoaşte! îţi place patul meu.

Clar că n-aveai cum s-o scoţi la capăt cu el în dimineaţa asta. Şi nici ea n-avea chef să fie prea serioasă. Îi răspunse dar, cu o lucire răutăcioasă în ochi:

— Îmi place patul tău, saxonule. E un pat foarte bun.

Din tonul ei, se vedea prea bine că nu vorbea numai despre pat.

— N-o să-ţi dau drumul, spuse el, apucându-se să-i ciugulească sânii, până n-o să recunoşti – acum o gâdila cu limba – că mă vrei.

— Atunci, milord, răspunse ea, înconjurându-i gâtul cu braţele şi mângâindu-i buclele moi ale părului, o să stăm aici vreme tare îndelungată.

*

Dimineaţa se apropia de sfârşit când se întoarseră la conac. Nu-şi petrecuseră toată dimineaţa la lac, deşi Kristen mai înotase o dată, înainte să se îmbrace în cele din urmă. Apoi, Royce o urcase pe cal, în faţa lui, dar nu se îndreptaseră spre conac.

O dusese prin păduri, pe câmpiile cu grâne, pe pajiştile pline cu flori şi pe păşuni. Îi arătase pământurile lui, oamenii şi satele din stăpânirea lui. Fata văzuse că cei care roboteau la conac erau doar o mână de oameni. Atâţia alţii lucrau pământul, se îngrijeau de turmele de vite şi de hergheliile de cai, vânau în păduri. Şi înţelesese cât era de mândru Royce de ceea ce-i arăta.

Dimineaţa părea fermecată. Simţământul cald de mulţumire cu care se trezise Kristen nu se risipea, şi nici pe Royce nu-l părăsea buna dispoziţie. Cei mai mulţi oameni se făceau morocănoşi când erau osteniţi. Royce însă era pus pe glume şi aproape ridicol de jucăuş. Nu trecea cu vederea nimic din ceea ce spunea ori făcea ea. Lăsa frâul, ca să o facă pe ea să-l prindă, în vreme ce el o apuca de sâni. Nu-şi lua mâinile de pe picioarele ei, căci ea călărea bărbăteşte, cu cămaşa ridicată până la coapse. Nu voia să-

şi ia mâinile de pe ea, chiar dacă ea îi dăduse de nu ştiu câte ori cu palma peste mâini. O gâdila până o făcea să-l implore să se oprească, după care se apuca să o sărute pe gât. Râdea de ea şi împreună cu ea. Pur şi simplu, nu voia să-i dea pace.

Şi Kristen se bucura de toate astea. Pentru o vreme, se simţise liberă. Şi se simţea iubită, chiar dacă simţămintele lui nu erau chiar aşa de adânci. Aşa că, în mod firesc, îi păru rău că se întorceau la conac, la realitate. Ea se întorcea la roboteala ei în sală. Iar el, fără îndoială, avea să se ducă direct în pat, căci Alden îi dusese pe rege şi suita lui la vânătoare, în absenţa lui Royce. Chiar îi auziseră în pădure, deşi Royce nu-şi mânase calul spre ei. Iar faptul că nu erau caii în grajd era dovadă îndeajuns că nu se întorseseră încă.

El o luă în braţe şi o dădu jos de pe cal, însă nu-şi luă de îndată mâinile de pe mijlocul ei. Îi pierise veselia din ochi. Poate că şi lui îi părea rău că idila lor se sfârşise. Ei, cel puţin, aşa i-ar fi plăcut să creadă.

— Ai obrajii îmbujoraţi, îi spuse.

— Datorită aerului proaspăt, zâmbi uşor Kristen.

— Aşa o fi, dar n-are nicio legătură cu strălucirea din ochii tăi. Mi-ar plăcea să aud că te-ai bucurat de asta.

— Ţi-ar plăcea?

Calul îi fusese luat, în preajma lor se aflau cel puţin trei bărbaţi, iar el tot nu-şi lua mâinile de pe ea.

— Ai de gând să mă ţii aici până o să recunosc?

El zâmbi, aducându-şi aminte, după care izbucni în râs, ridicând-o în braţe şi sărutând-o apăsat. Pe urmă îi dădu drumul, trăgându-i o palmă zdravănă la spate:

— Scorpie ce eşti! Nu sunt aşa de necioplit încât să te ţin în grajd. Dar mai încolo…

— Mă ameninţi! strigă ea, în joacă. Atunci, cred că ar trebui să recunosc. Chiar m-am bucurat de ziua asta.

— Atunci, dacă tot ţi-e voia a recunoaşte…

— Ei, nu, saxonule, nu fac decât o mărturisire pe zi.

El îşi înăbuşi hohotele de râs, străduindu-se să facă pe dezamăgitul.

— N-ai pic de milă, muiere, îi mai spuse, în vreme ce o scotea în curte.

— Cred că ar trebui să primeşti o răsplată pentru cât eşti de stăruitor, oftă ea.

De data aceasta, el nu-şi mai putu stăpâni râsul.

— Gata, mă retrag.

Nu-şi luă mâna de pe spatele ei în vreme ce se îndreptau spre conac. Apoi, el adăugă şovăitor:

— Nu pot să merg de prea multe ori, dar, când o să mai pot, o să mai mergi cu mine la lac?

Kristen îi aruncă o privire piezişă. Nu se aşteptase la una ca asta. El îi oferea ceva să aştepte, fie că ştia, fie că nu. Iar, acum, ea avea tare mare nevoie chiar de aşa ceva.

— Mi-ar plăcea, milord. Dar, data viitoare, pot să am şi eu un cal?

— Nu.

Ea îl privi miratã:

— Ştiu să călăresc.

— Aşa mi-a spus şi Thorolf.

— Atunci, mi-ai spus nu pentru că nu te încrezi în mine.

— Fireşte că nu mă încred, rânji el, văzând-o ce faţă face. Dar, mai mult decât atât, mi-a plăcut să te ţin în poală şi să pot…

— Royce!

— Te-ai înroşit, femeie? Doamne, Dumnezeule, te-ai înroşit!

— Încetează, saxonule, sau o să…

Însă el n-avea să mai audă ce-avea să facă ea. Îi urmă privirea, ca să vadă ce o făcuse să tacă, şi o văzu pe Corliss la intrarea în conac, împreună cu una dintre surorile ei. Fără îndoială, nu ieşiseră ca să-l întâmpine, căci niciuna din cele două domniţe nu zâmbea deloc a bun venit.

— Cred că ai uitat că şi ea e aici, milord, şopti Kristen.

Fără îndoială, se străduise din răsputeri s-o facă, gândi el, dar n-o spuse cu voce tare. Furişă o privire spre Kristen şi îşi dădu seama că, în înfruntarea ce avea să vină, ea nu-i purta nici cea mai mică milă. Ba chiar, în adâncul

ochilor, i se ascunsese o undă de veselie. Muiere fără suflet, voia să-l vadă pus la cazne pentru că-şi lăsase logodnica de izbelişte.

— Milady! i se adresă Royce ţeapăn, în chip de salut.

— Milord! răspunse Corliss, la fel de ţeapănă. Nu se dădu într-o parte, ca s-o lase pe Kristen să intre în conac. Ba dimpotrivă, o măsură din cap până în picioare, în vreme ce întreba: Cine este uriaşa asta înspăimântătoare?

Royce îşi încleştă fălcile. Muşchii de pe gâtul lui se încordaseră într-un mod îngrijorător. Kristen ar fi fost uluită dacă ar fi văzut asta, deşi s-ar fi gândit că mânia lui se datora vorbelor răutăcioase ale domniţei. Însă, acum, Kristen nu se uita la Royce, ci privea în jos spre Corliss, ceea ce chiar era nevoită să facă, întrucât creştetul capului acesteia abia dacă îi ajungea până la bărbie.

Dacă Kristen n-ar fi fost aşa de mulţumită de înălţimea ei, poate că ar fi fost jignită de bătaia de joc a domniţei. Aşa însă, era doar înveselită, căci îşi dădea seama că acolo era vorba de gelozie, şi era încântată de ceea ce-avea să aducă.

Şi, după cum îi era felul, nu se ascunse după vorbe, nici nu dădu în vreun fel impresia de umilinţă. Ba dimpotrivă, răspunse cu îndrăzneală:

— Dacă de mine întrebi, domniţă, trebuie să-ţi spun că, în ţinutul din care vin, nou-născuţii firavi sunt de multe ori lăsaţi să moară, căci nu pot să trăiască într-un loc cu vreme atât de aspră.

— Barbarilor! icni Corliss.

— Da, îmi dau seama de ce gândeşti aşa, răspunse Kristen, ai cărei ochi spuneau însă mult mai mult, pe când o măsura din cap până-n picioare pe domniţa cea micuţă.

— Milord… începu Corliss pe un ton plângăcios, cu obrajii numai pete roşii.

Însă Kristen o întrerupse, zâmbind răutăcios:

— Iertare, domniţă. Văd că întrebarea nu mi-a fost adresată mie, la urma urmelor. Dar lordul Royce poate să-ţi spună doar că-i sunt prizonieră, înrobită din voinţa lui. Despre mine, el ştie numai ceea ce i-am spus chiar eu,

adică foarte puţin. Nu-i aşa, milord?

Şi îi aruncă o privire lui Royce, fără să vadă însă decât foarte puţin din mânia de care era plin. Chipul îi era aproape lipsit de expresie, însă în niciun caz nu se putea înşela în privinţa supărării lui, căci, cu mâna pe care i-o ţinuse pe mijloc, o împinse pe lângă Corliss, poruncindu-i scurt să se ducă la treburile ei.

Aşa deci, presupuse ea, sărise tare peste cal, după părerea lui. Însă nu-i păsa nici cât negru sub unghie, iar privirea pe care i-o aruncă peste umăr pe când se îndepărta de el în paşi ca de plimbare era mai mult decât grăitoare.

Royce fu nevoit să-şi ia ochii repede de la Kristen, ca să nu izbucnească în râs, dar când făcu asta, privirea i se opri asupra lui Corliss. Se schimbă dintr-odată la faţă şi, de supărare, nu-şi putu stăpâni o înjurătură urâtă. Asta fu de ajuns ca s-o facă pe sora lui Corliss să-şi ia de îndată tălpăşiţa, în vreme ce logodnica lui se dădu şi ea un pas înapoi.

El o prinse de mână ca s-o oprească.

— Nu, doamnă, o să-mi explici!

— Royce, mă doare!

El înjură din nou, iar din ochii ei ţâşniră de îndată lacrimile. Royce îi dădu de îndată drumul. Era atât de firavă, parcă ar fi fost un copil. Nu-şi dăduse până acum seama de asta. Dar, după ce o cunoscuse pe Kristen, care dădea tot ce putea mai bun din ea, care nu se codea să se lupte corp la corp cu el, care nu ţipase nici măcar o dată că o loveşte, Corliss nu făcu decât să-i mărească şi mai tare dispreţul pentru toate femeile şi lacrimile lor.

— Şterge-ţi ochii! îi zise el repezit. Îmi cunosc prea bine puterea şi ştiu că nu te doare. Aşa că de ce plângi?

Lacrimile i se opriră de îndată, deşi pe chipul ei se citea suferinţa.

— M-ai jignit!

— Eu! Atunci, cum ai numi tu cuvintele grele pe care i le-ai aruncat femeii vikinge?

— Ce cuvinte grele? răspunse ea, în apărare. N-am spus decât adevărul. E aşa de înaltă, că e o ciudăţenie.

— Corliss, nu e la fel de înaltă ca mine. Eu ce-aş fi, în cazul ăsta?

— Tu? Dar tu eşti bărbat, zise ea, fără să fie nevoie. E firesc să fii înalt. Dar ea e mai înaltă decât cei mai mulţi bărbaţi. Şi asta nu e firesc.

— Nu decât cei mai mulţi bărbaţi, zise el înţepat. Decât cei mai mulţi saxoni, da. Însă avem aici şaisprezece vikingi care au venit pe mare împreună cu ea şi toţi o depăşesc în înălţime. Vrei să-i vezi?

— Glumeşti! exclamă ea.

— Da, glumesc, oftă el. Îmi pare rău, Corliss. Când sunt ostenit, devin necioplit, iar acum sunt al naibii de ostenit.

Ea nu băgă în seamă aluzia lui.

— Dar ce făceai cu ea, Royce?

El strânse din dinţi, ca să nu-i mai scape încă un blestem.

— Încă nu eşti soţia mea, ca să-ţi bagi nasul în treburile mele.

— Şi când o să fiu soţia ta?

Se simţea chinuit de remuşcări, aşa că se răsti:

— O să înveţi să nu mă iscodeşti.

Corliss nu era supărată de atitudinea lui, căci nu se deosebea cu nimic de felul în care se purtau bărbaţii cu femeile. Dar se simţi jignită de tonul lui, iar asta o făcu să dea iar frâu liber lacrimilor, ca să-l facă să vadă cât e de nemulţumită. Iar Royce, care ura bocetele şi era întotdeauna înfuriat de ele, se îndepărtă, scârbit de vinovăţia pe care aceste lacrimi îl făceau să o simtă.

Capitolul 32

În seara aceea, prizonierilor li se aduse cu întârziere mâncarea. Nici Eda, care o gătea, nici Edrea, care le-o

ducea de obicei, cu ajutorul lui Uland, nu se încredeau în vorbele lui Kristen, care le spusese că i se îngăduise azi să le ducă ea să mănânce. Însă Eda era cu băgare de seamă, aşa că nu lăsă pe nimeni să ducă mâncarea, până când avea să primească un cuvânt de la Royce.

Aşa că aşteptară până când Royce ieşi din odaia lui, lucru care nu se întâmplă prea devreme. Îşi petrecuse acolo toată după-amiaza, lăsând-o pe Corliss la uşă. Kristen privise din colţul ei cât timp el stătuse de vorbă cu logodnica sa. Era furios. Corliss plângea. Şi el plecase furios. Lacrimile lui Corliss se uscară de îndată ce Royce îi întoarse spatele, iar pe chipul ei se citea enervare, nu nefericire.

Kristen clătinase din cap, scârbită, când toată scena luase sfârşit. Ea era prea mândră ca să recurgă vreodată la asemenea şiretlicuri, dar ştia că unele femei erau foarte încântate de forţa lacrimilor lor. Darelle era una dintre ele. Şi, fără umbră de îndoială, Corliss era alta, iar lui Kristen aproape că i se făcuse milă de Royce, căci, cu asemenea femeie drept nevastă, n-o să aibă o viaţă uşoară.

Kristen nu-şi petrecu după-amiaza cu gânduri negre, ca în ziua dinainte. Mulţumirea pe care o simţise dimineaţă n-o părăsise şi încerca să nu se întrebe din ce pricină. Şi reuşi să ţină întrebările departe, căci fusese tare ocupată să facă şi mai multă pâine cu nuci.

Eda mâncase o bucată din pâinea pe care Kristen o făcuse pentru ea şi pentru Meghan şi îi plăcuse atât de mult, încât făcuse o învoială cu Kristen. Ea avea să-i dea nucile şi Kristen să facă douăsprezece pâini pentru prizonieri, dacă avea să frământe un număr egal de pâini şi pentru oaspeţii lui Royce. Kristen nu putuse să refuze, ba o mai avusese din nou şi pe Meghan de ajutor.

Prin urmare, îşi petrecuse în mod plăcut restul zilei. Dar nu-şi putu înfrâna nerăbdarea când Eda începu să bodogănească, pentru că se făcea târziu şi Royce încă nu coborâse. Tocana pregătită pentru prizonieri se îngroşa. Edrea avea acum alte îndatoriri, căci oaspeţii se aşezau deja la masă, aşa că nu mai putea să le ducă mâncarea

prizonierilor. Iar Kristen ştia ce-avea să creadă Thorolf, dacă nu se ducea azi la ei.

În cele din urmă, îi spuse Edei:

— Du-te să-l trezeşti şi întreabă-l! Oricum, nu vrea să doarmă chiar atât de mult.

— Fato, mă tot baţi la cap că doarme. De ce ar dormi în timpul zilei?

Kristen îşi feri privirea, dând din umeri:

— Fă cum îţi spun, Eda. N-o să se supere că îl deranjezi.

Eda îi dădu ascultare şi se întoarse peste câteva clipe, clătinând din cap.

— Aşa este, dormea, şi a strigat de ce nu l-a trezit nimeni mai devreme.

Kristen zâmbi, iar Eda, văzând aceasta, o privi scrutător:

— La urma urmelor, ai avut dreptate, dar nu pricep de ce stăpânul te-ar lăsa… Poţi să iei mâncarea, dar o să fii însoţită de doi paznici. Şi o să te ajute şi Uland s-o duci.

Eda îi strigă pe bărbaţi, ca să le spună ce să facă. Kristen nu se împotrivi. Era aşa de nerăbdătoare să stea de vorbă cu Thorolf şi cu ceilalţi, că tot drumul până la coliba prizonierilor nu-şi putu ascunde zâmbetul de pe faţă.

Erau cu toţii în coliba cea lungă. Uşa era deschisă. Cei doi paznici din faţă, care se distrau aruncând la ţintă cu cuţitele, abia dacă-i aruncară o privire când se apropie, însoţită de Uland şi de paznicii ei.

Îşi dădu seama din ce pricină erau cu toţii atât de liniştiţi când auzi zornăitul lanţurilor. Bucuria îi fu umbrită când îşi dădu seama că, spre deosebire de ea, ei erau siliţi să poarte tot timpul lanţurile. Însă, în clipa când ajunse la uşă, se însufleţi iarăşi.

Ochii i se opriră mai întâi asupra vărului ei şi, lăsând să-i cadă din mână coşul cu pâine şi cu fructe, se aruncă în braţele larg deschise ale lui Ohthere. Îşi auzi numele strigat de atâtea ori, cu mirare, încât îşi dădu seama că Thorolf nu povestise nimănui întâmplarea din noaptea trecută, probabil temându-se că ea n-avea să mai apară. Ohthere îi

dădu repede drumul, căci toţi prieteni ei de-o viaţă se înghesuiau s-o strângă în braţe. Ţipând şi râzând de bucurie, era strânsă de-i pârâiau oasele, întâmpinată cu bucurie şi cu glume.

Uland, care rămăsese în pragul uşii şi se uita la primirea cea veselă, mai că nu-şi credea ochilor. Edrea spusese de multe ori că cel puţin unul dintre vikingi, cel care îi ieşea mereu înainte să-i ia mâncarea din mână, nu avea cum să fie la fel de sălbatic precum ceilalţi, căci îi zâmbise de multe ori. Vorbe fără minte, bâiguite de o copiliţă care-şi pierduse capul după un bărbat chipeş, aşa-şi zisese Uland. Dar dovezile acestea de bucurie, de afecţiune pentru femeia cea uriaşă… Doamne, Dumnezeule, aproape că-i venea să-i creadă oameni, nu dihănii păgâne, aşa cum îi considerau cu toţii, în culmea uluirii, Uland lăsă jos cazanul cel mare cu tocană şi se grăbi să se întoarcă în conac, ca să le povestească prietenilor ceea ce văzuse.

În colibă, Kristen ajunsese în sfârşit faţă în faţă cu Thorolf. La vederea lui, bucuria o părăsi, căci el o privea cu o expresie aproape solemnă, iar ea îşi aduse dintr-odată aminte ceea ce Royce recunoscuse că-i spusese. Şi fu cuprinsă de o sfială care era cum nu se poate mai ciudată pentru ea, căci se ruşina foarte rar de ceva.

Sfiala ei îl izbi pe Thorolf de parcă i-ar fi dat o lovitură, iar tânărul se înroşi, dându-şi seama că din pricina lui îi pierise lui Kristen zâmbetul de pe buze. El se chinuise toată ziua, muncit de gândul la ea, şi fusese atât de uşurat când o văzuse că apare, că nu păţise nimic, că acum nu reuşea să mai scape de spaimă. Încă se mai uita după vânătăi inexistente, deşi ar fi trebuit să-şi arate bucuria că o vede iar, ca şi ceilalţi.

Ridică o mână şi-i atinse uşor obrazul.

— Iartă-mă, Kristen! Saxonul te-a biciuit o dată. Eram sigur…

— Că o s-o facă din nou? îl întrerupse ea, cu un zâmbet cât pe ce să-i înflorească pe buze. Şi eu am crezut la fel, dar n-a făcut-o.

— Ar putea s-o facă din nou? întrebă el.

O clipă, gândul îi zbură lui Kristen la noaptea trecută. Royce o dusese să înoate, făcându-i o mare bucurie. O lăsase să vină acolo ca să-şi vadă prietenii; altă bucurie. Şi se iubise cu ea la lumina stelelor…

Aşa că, plină de încredere, clătină din cap la întrebarea lui Thorolf.

— Nu, a şi uitat ce s-a întâmplat.

În sfârşit vikingul începu şi el să râdă, dându-şi capul pe spate şi strângând-o şi el în braţe cu puterea unui urs.

— Pe dinţii lui Thor, tare mă mai bucur!

— Ce e, ce-a fost uitat? vru şi Ohthere să ştie.

El şi jumătate dintre ceilalţi o înconjuraseră pe Kristen. Ea se gândi la început să le spună o minciună, pentru că n-aveau de unde să ştie despre ce vorbise ea cu Thorolf. Insă nu-i putea minţi. Totuşi, nu-i fu deloc uşor să le vorbească despre încercarea de fugă şi să le spună de ce nu fusese pedepsită, căci asta însemna să sară peste multe şi să treacă repede mai departe, înainte să apuce vreunul să-i pună întrebări. Pe urmă, continuă să le vorbească, povestindu-le ceea ce aflase despre Wyndhurst şi Wessex, adică nu mare lucru, dar mai mult decât ştiau ei. Le spuse unde erau ţinuţi caii, unde se părea că se strânsese oastea danezilor, adică, din păcate, departe, în miazănoapte. Le mai povesti şi despre celţii cei uriaşi despre care auzise şi care le erau duşmani saxonilor, aşa că ar fi putut să le sară în ajutor vikingilor, dacă hotărau să fugă înspre apus, în loc de miazănoapte. Măcar asta le dădea de ales, în privinţa planurilor lor.

Gândul la fugă nu le ieşise deloc din minte. Îi auzea pe toţi bodogănind despre cât erau de grijulii saxonii. Kristen făcu o remarcă despre cât de puternici, de zdraveni păreau acum cu toţii, trecându-şi cu zâmbetul pe buze mâna peste muşchii umflaţi de pe braţele unora dintre ei. Bjarni izbucni în râs şi-şi demonstră puterea ridicând-o deasupra capului. Ea se strâmbă la el când o lăsă jos, însă lui nu-i păsa deloc.

— Sunteţi gata să fugiţi, zise ea.

— Da, nu ne-a prea făcut rău să cărăm piatră,

răspunse Odell. Când o să mă întorc acasă, o să fie floare la ureche să-mi ar pământurile.

— Kristen, zidurile astea nu ne pot ţine în loc, spuse Ohthere, foarte serios. Dar nu ne-ar folosi la nimic să le dărâmăm dacă n-avem mai întâi un topor cu care să ne tăiem lanţurile.

— Toate săptămânile astea, n-am văzut niciunul, zise ea dusă pe gânduri. În conac se află tot soiul de arme, dar niciun topor. Nu m-ar mira să fie zăvorâte pe undeva, Ohthere, căci saxonul e cu mare băgare de seamă în privinţa asta.

— Atunci, ne trebuie cheia pentru uşă şi pentru lanţurile astea.

— Ştiţi la cine e? îi întrebă ea.

— La cel care ridică zidul, cel numit Lyman.

Fata şi-l amintea, însă nu-l mai văzuse de când fusese luată de lângă bărbaţi.

— Nu vine la conac. Probabil că o fi trăind în altă parte.

Văzu prea bine cum primiră ei această veste. Şi dezamăgirea lor era şi a ei. Doamne, Dumnezeule, cât de nedrept era totul!

Ohthere o prinse de bărbie.

— Ei, hai, verişoară, nu te frământa din pricina asta! O să găsim noi o cale. S-au obişnuit cu noi. Într-o zi, vreunul dintre ei o să facă o greşeală, iar atunci, o să avem prilejul să fugim.

— S-au obişnuit şi cu mine, dar tot nu se încred în mine, zise ea, încruntându-se gânditoare. Azi e prima dată când sunt lăsată să ies din conac.

— E şi femeia aia, Edrea, căreia îi face Bjarni ochi dulci. Cred c-ar putea fi convinsă să ne ajute dacă reuşeşte s-o cucerească?

Kristen făcu ochii mari, după care izbucni în râs.

— Doamne, Dumnezeule, voi chiar că vă gândiţi la tot. Dar acum, dacă tot aţi vorbi de asta, părea chiar nemulţumită că n-avea să vă aducă mâncarea de data asta. Apoi se uită scrutător la Bjarni. Cum îi faci curte unei fete

dacă nu-i vorbeşti limba?

El zâmbi ştrengăreşte:

— Mă învaţă Thorolf vorbele de care am nevoie.

— A, vorbele alea, zâmbi şi ea.

— Femeia are libertatea să vină şi să plece când vrea? se interesă Ohthere.

— Da, cel puţin din câte ştiu eu. Dar nu ştiu mare lucru despre Edrea, aşa că nu-mi dau seama dacă o să vă ajute, chiar şi de dragul lui Bjarni. Tuturor slujitoarelor încă le e frică de mine şi abia dacă îmi spun câte o vorbă, în afară de bătrâna Eda, însă ea îi este foarte credincioasă stăpânului ei. O să încerc totuşi să stau de vorbă cu Edrea şi să văd dacă îl are pe Bjarni la inimă. Pot măcar să-i spun ce bărbat bun, cinstit şi credincios e.

Şi, zicând asta, Kristen zâmbi cu gura până la urechi, căci toţi ştiau ce fustangiu era tânărul viking. Totuşi, ce-i drept, era cel mai chipeş dintre ei. Şi dacă putea vreunul dintre ei să câştige inima unei fete şi s-o facă să-şi trădeze poporul, Bjarni era acela.

Prietenii ei continuau s-o copleşească cu întrebări, vrând să ştie cine erau tinerii nobili care veniseră să-i vadă cu câteva zile în urmă. Fură tare uimiţi când ea îi lămuri că unul dintre ei era regele acestor saxoni şi că petrecea o vreme la Wyndhurst. Fu nevoită să li-l descrie cu amănuntul, căci ar fi fost prizonierul cel mai bun dacă se mai apropia vreodată atât de mult de ei, încât să-l înhaţe. Dacă Alfred de Wessex le cădea în mâini şi era ameninţat, ar fi putut să-şi ceară libertatea, ca şi pe a ei. Ar fi putut fi calea cea mai uşoară.

Dar, deşi Kristen le povestea tot ce ştia, se îndoia că saxonul ei avea să-i îngăduie vreodată regelui să se apropie atât de mult de prizonieri, dintr-o pricină tare bună. De sine însuşi nu-i prea păsa, însă lucrurile stăteau tocmai pe dos cu Alfred.

În cele din urmă, se apucă să-i dojenească pe toţi că lasă mâncarea să se răcească, iar ei se duseră să-şi ia străchinile de lemn grosolan cioplite care li se dăduseră şi din care mâncau şi aşchiile odată cu tocana. Numai Thorolf

rămase lângă ea. O trase pe Kristen jos lângă el, cu spatele sprijinit de zid şi ţinând-o de mână cu mâna pe care şi-o sprijinea pe un genunchi.

Nu se uita la ea, ci la cei din încăpere. Ohthere se hotărâse să nu-i pună nicio întrebare despre cum o duce, căci se vedea de departe că-i mergea tare bine, atât la minte, cât şi la trup. Thorolf însă nu se codea să stea de vorbă cu ea despre un lucru atât de delicat. Aşa că se duse drept la ţintă:

— Atunci e adevărat ce mi-a spus saxonul? îl placi?

Royce era duşmanul lor. Îi înrobise pe toţi. Ea ştia ce era în mintea lui Thorolf. Cum ar fi putut el s-o înţeleagă, dacă ea însăşi nu putea?

Nici Kristen nu se ascunse după vorbe, spunându-i cinstit:

— Când mă uit la el, mă simt minunat pe dinăuntru. Thorolf, mie nu mi s-a întâmplat niciodată aşa ceva.

— L-ai lua de soţ?

Ea zâmbi trist, fără însă ca el s-o vadă.

— Aş vrea, dar el n-o va face.

El o strânse uşurel de mână.

— Mă temeam că tu nu ştii, că te aştepţi ca el să te cinstească.

— Nu mi-am pierdut şi minţile sau judecata împreună cu… Ştiu prea bine la ce să mă aştept. Îi place tare mult, dar…

— Acum?

— La început, m-a luat drept o târfă. Nu, Thorolf, zâmbi ea, văzându-l cum îşi roteşte ochii furios. Ar trebui mai degrabă să râzi de asta. Eu am râs. Şi l-am lăsat să creadă asta. Asta l-a scârbit şi l-a ţinut o vreme departe de mine. Dar mie a ajuns să-mi pară rău că mă lăsa în pace. Eram tare doritoare în cele din urmă, când el… Aşa cum am spus, acum îi plac mult, însă n-o să se încreadă în mine mai mult decât atât. Cu toate astea, îi ţine pe ceilalţi bărbaţi departe de mine. Ba chiar mi-a scos lanţurile câtă vreme rămân aici nobilii cei tineri, ca să mă pot apăra singură când nu e el prin preajmă.

— Deci e al tău cu totul sau pe jumătate?

— Da, pe jumătate, şi o să pierd şi jumătatea asta când se va însura. Şi totuşi…

Şi oftă, fără să-şi termine vorba. Thorolf o strânse iar de mână, arătându-i că o înţelege. Nu voia să fie un prefăcut, să-i spună că nu era bine că-l vrea pe saxon. Ştia că şi el ar făcut la fel dacă ar fi fost în locul ei şi şi-ar fi dat seama că tânjeşte după o duşmancă. Şi el ar fi căutat plăcerea, fie şi în tabăra duşmanilor. Pentru ea, nu avea mare însemnătate că e femeie şi că n-ar fi trebuit să se poarte aşa. Era fata mamei ei, iar Brenna Haardrad era o femeie îndrăzneaţă, care mai întâi se gândea la ce vrea ea şi abia după aceea la ce se cuvine sau nu să facă o femeie.

— Nu te mai frământa din pricina asta, Kristen.

— Să nu mă frământ? Vorbise pe un ton blând, în care se citea uluirea. Judecata îmi spune că ar trebui să-l urăsc. Am avut ceva nădejdi, recunoscu ea, morocănoasă. Dar mi s-au năruit acum, după ce am văzut-o pe logodnica lui. Şi totuşi, Thorolf, să-mi ajute Dumnezeu, după ce m-a prins când încercam să fug, m-a dus să înot. De ce a făcut asta?

— Să înţeleg că nu şi-a făcut poftele?

— Putea să-şi facă poftele oriunde. Nu trebuia să mă ducă la lac.

— Ei, asta ea. Omul ăsta e fermecat de tine şi asta n-are cum să se schimbe.

— Fermecat? Nu, eu sunt cea fermecată. Ştiu că în cele din urmă o să ajung să-l urăsc, dar aş fi preferat să fie acum, nu mai târziu. Aş vrea să se însoare cât mai repede şi să termine cu mine.

Thorolf rânji, auzindu-i glasul supărat, iar când ea îl mai şi privi urât din pricina asta, izbucni într-un râs cu hohote.

— Fato, pe legea mea, tare mi-e milă de saxonul tău. Să termine cu tine? Lăudat fie Odin, lucrurile stau tocmai pe dos. Când o să termini tu cu el, să nădăjduim că n-o să aibă inima frântă de tot.

Kristen zâmbi, auzind prostia că Royce ar putea avea inima frântă, după care izbucni de-a dreptul în râs. Prea

mare era prostia asta, dar îi era recunoscătoare lui Thorolf pentru că încercase să-i mai reînsufleţească mândria.

Aşa o găsi Royce când păşi în colibă: stând pur şi simplu în poala vikingului, mână în mână cu el, râzând împreună cu el. Prima lui pornire fu să-i smulgă unul de lângă altul şi să-l bată măr pe tânărul viking, dar pe urmă se domoli. Uitase ce simţeau vikingii ăştia pentru ea.

În colibă se lăsă tăcerea, aşa că Kristen ridică privirea să vadă ce se întâmplă, după care gemu în sinea ei.

— Cred că am stat prea mult.

Mâna lui Thorolf o prinse mai tare când încercă să se ridice.

— O să vină aici să te ia, Kristen?

Întrebarea lui o umplu de uluire.

— Uită-te la el! Pot să jur că acum nu e deloc mulţumit. Vrei să-l vezi cum mă târăşte afară de aici?

— Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ar face-o.

În clipa aceea, pricepându-i în sfârşit gândul, exclamă:

— Thorolf!

— Putem să-l prindem, Kristen, spuse el încetişor, fără să-şi ia ochii din cei ai saxonului în vreme ce vorbea. O să fie un ostatic la fel de bun ca regele. Aici, nu pot să ne săgeteze, ca afară, ca să ne sileascâ să-i dăm drumul.

Trupul şi mintea ei strigau nu, însă glasul ei ascultă de judecată:

— Îl cunosc prea bine, Thorolf. Ascultă-mă cu luare-aminte! Pentru el, poporul şi îndatoririle lui stau pe primul loc. În mintea lui, e sigur că, dacă sunteţi eliberaţi, o să faceţi măcel. Nimeni nu-l poate convinge că n-o să fie aşa. Va alege să se jertfească, dar nu va porunci să fiţi eliberaţi.

Thorolf avea însă altă părere:

— Paznicii n-o să-i dea ascultare dacă-i e viaţa în primejdie.

— N-o să meargă, crede-mă!

— Vărul tău nu-i de aceeaşi părere cu tine. Uită-te la el, Kristen! Ohthere a ajuns la acelaşi gând ca şi mine. Dacă saxonul tău e atât de nesăbuit încât să intre aici după tine,

atunci merită din plin ce-o să se întâmple.

Dumnezeule mare, aproape că-l ura pe Thorolf pentru că o silea să aleagă între ei. Dacă fugea acum afară, n-avea s-o oprească nimeni, dar urma să le reteze prietenilor ei şansa de a fi liberi şi nu era deloc sigur că aveau să mai aibă vreodată alta. Dar dacă rămânea acolo... dacă rămânea acolo, Royce putea să-şi piardă viaţa.

Thorolf îi ghici gândurile, probabil din expresia ei chinuită. Îşi slăbi strânsoarea cu care o ţintuise lângă el. O lăsa pe ea să aleagă, numai şi numai pe ea. Dar îi spuse încetişor:

— N-o să-l omorâm, Kristen. Nu ar avea niciun rost.

Vorbele lui n-avură nicio însemnătate. De-acum, nu mai putea să aleagă nimic, căci Royce îşi pierduse răbdarea. În loc să închidă uşa şi să o silească în alt mod să iasă, trufia lui – blestemata şi prosteasca lui trufie – îl făcu să înainteze. Se purta de parcă ar fi mers prin conacul lui, înconjurat doar de slujitorii lui credincioşi, într-atât de liniştit şi de în largul său străbătu distanţa care-i despărţea.

Era limpede că lui Ohthere nu-i venea să creadă. Aşteptase să vadă ce-avea să facă Royce, dar acum, că acesta făcuse ceea ce era de negândit, Ohthere rămăsese ca trăsnit, fără să-şi creadă ochilor. Probabil că şi Thorolf se îndoia de ceea ce vedea, căci se ridică în picioare, trăgând-o şi pe Kristen, iar din expresia de pe chipul lui, se părea că încrederea îl cam părăsise. Totuşi, după cum o strângea de mână, fata îi simţi încordarea care-l cuprinsese. Nu renunţase la gândul de a încerca să-l înfrângă pe Royce. Iar ea nu-i putea spune nimic lui Royce, căci n-ar fi făcut decât să grăbească lucrurile, acum, că el se afla în mijlocul lor.

De felul lor, vikingii erau oameni superstiţioşi. Cum ei erau oameni care nu puneau piciorul pe un vas pe care-l cunoşteau ca pe propriile buzunare, fără să aducă mai întâi sacrificii zeilor, îndrăzneala lui Royce, care părea de-a dreptul nebunie curată, îi tulburase rău. Iar asta îl ajută să treacă printre ei fără ca măcar unul dintre ei să mişte un deget ca să-l oprească. Mai făcuse asta o dată şi nici atunci ei nu-şi crezuseră ochilor, chiar dacă erau înconjuraţi de

oamenii lui, cu arcurile încordate. Acum însă, singur, cu sabia în teacă şi cu mâinile goale…

Ajunse în faţa lui Kristen şi a lui Thorolf şi acolo se opri. Thorolf îi lăsă mâna fetei. Ea aştepta acum ca Royce să o prindă de mână, strângând-o bine ca s-o tragă afară de acolo. Chipul lui era aproape lipsit cu totul de expresie, dar ea îşi dădea seama că probabil era răvăşit de furie, dacă făcuse una ca asta.

Nici ea nu arăta nicio emoţie; avea însă cuţite în pântece şi parcă amorţise cu totul, aşteptând… aşteptând.

Mâna lui Royce se ridică, dar cel înşfăcat fu Thorolf. Sărind atât de repede prin faţa lui, că aproape nu văzu decât o umbră, Royce ajunse în spatele lui Thorolf şi-i suci gâtul într-o poziţie ciudată, înconjurându-l cu un braţ, în vreme ce cu celălalt îi apăsa capul, într-o clipă, îi putea rupe gâtul lui Thorolf.

— Royce… începu ea.

El însă o întrerupse, fără să o privească, vorbindu-i pe un ton care, spre marea ei uluire, era calm:

— Poate că acum ai de gând să pleci de aici, femeie?

Thorolf scoase un zgomot gâtuit care o făcu să-şi întoarcă ochii spre el, îngrijorată, iar ceea ce văzu o făcu să simtă din nou, ba încă prea mult. Tânărul se îneca de râs! Doamne, Dumnezeule! Dacă găsea un prilej de veselie în faptul că planul ticluit chiar de el fusese dejucat şi folosit împotriva lui…

Kristen le întoarse spatele celor doi bărbaţi şi se repezi la Ohthere.

— Ai de gând să-l laşi să plece ori să-l laşi să-l omoare pe Thorolf? Poate că Thorolf o crede că-i mare veselie că a fost întrecut în viclenie, dar saxonului nu i se pare nimic de râs aici. O să-l omoare.

— Aşa, înţeleg, răspunse Ohthere, dar şi lui i se părea că totul e oarecum de râs. Tânărul adăugă zâmbind larg: Saxonul o să plece şi încă fără ajutorul nostru, zic eu. Pe dinţii lui Thor, ce ne mai face omul ăsta mereu să râdem! Hai să ne mai distrăm un pic, să vedem pe unde scoate cămaşa. Du-te, copilă, ieşi de-aici! N-am nicio îndoială că o

să vină după tine.

Şi, înainte ca ea să plece, o îmbrăţişă, căci nu prea era de crezut că, după povestea asta, ei avea să i se mai îngăduie să vină să-i vadă; amândoi ştiau asta prea bine. Pe urmă, o împinse spre uşă. Iar ea se duse, primind cuvinte de rămas-bun şi palme pe fund de la ceilalţi, la fel ca acasă. Oare îşi pierduseră minţile cu toţii, dacă vedeau mare veselie în ceea ce se întâmplase, în loc să fie dezamăgiţi?

Ei bine, în vreme ce ei o să râdă pe săturate mai târziu de cele întâmplate, ea avea să aibă de-a face cu Royce şi fără nicio îndoială că n-avea să fie deloc de bine. N-avea să stea şi să-l aştepte să-şi verse furia pe ea. Îi spusese să plece. Aşa că plecă, întorcându-se singură în conac.

Capitolul 33

— Mă întreb şi eu, dacă mă ascund sub masă, o să mă vadă?

Eda se uită urât la Kristen.

— Ce întrebare mai e şi asta, fato?

— Una ciudată, răspunse Kristen, aşezându-se pe un scaun.

După spaima pe care o trăsese, avea dreptul să fie arţăgoasă acum, dar nu din pricina asta se simţea nervoasă. Nu-i plăcea să fie învinovăţită pentru ceva nefăcut de ea, aşa că, stând aşa, cu ghearele scoase, se afla în starea cea mai bună ca să facă faţă mâniei lui Royce. Deşi tare ar fi vrut să nu dea ochi cu asta. De fapt, chiar şi-ar fi dorit să aibă un colţişor unde să se poată ascunde pentru o vreme, numai până ce el se liniştea. Însă în conacul lui n-avea de unde să aibă parte de aşa ceva.

— Te-ai întors singură? îi curmă Eda firul gândurilor. Unde este stăpânul Royce?

Kristen făcu un gest vag cu mâna.

— A avut nişte mici necazuri cu prizonierii. O să vină

îndată.

Nici nu spuse asta, că el îşi şi făcu apariţia, căutând-o din priviri. Dar, după cât se părea, nu prea era pregătit să stea de vorbă cu ea, căci nu-i aruncă decât o privire scurtă, după care se duse şi se aşeză în jilţul lui la masa cea lungă, în loc să vină la ea.

Aşa deci, avea să se apuce iar de băut şi de sporovăit, ca şi cum n-ar fi fost cât pe ce să-şi piardă viaţa. De ce oare lucrul ăsta o înfuria şi mai tare?

— Eda, o să dorm iar cu tine?

— Ştii şi tu că nu. Ai văzut că lordul Averill şi familia lui au plecat azi.

— Aşa e, dar aş vrea să dorm cu tine.

— Chiar aşa? După cât ai bodogănit ieri că ai rămas fără patul tău cel moale?

— Ba n-am bodogănit! se răsti Kristen.

— Ia te uită! Cine te-a scos din pepeni în halul ăsta?

Nu era cazul să răspundă la aşa o întrebare.

— Eda, de ce-a venit după mine? Doar n-am stat aşa de mult.

Eda ridică din umeri.

— L-a văzut pe Uland când a venit şi a început să povestească ceva ce-l uluise. Stăpânul a trimis-o pe Edrea să afle despre ce era vorba. Băiatului ăluia prostănac i s-a părut o mare minune că ai fost primită de vikingii ăia ai tăi ca o soră de mult pierdută; zicea că probabil n-o să mai ai niciun os întreg, după cât de tare te-au strâns în braţe toţi uriaşii ăia.

— Şi de asta a venit după mine?

— Nu, a mâncat în continuare. Dar m-am uitat la el, chicoti Eda. Se tot uita la uşă, aşteptând să te întorci. Cred că până la urmă şi-a zis că ai stat prea mult.

Iar Kristen presupuse că în, clipa aceea, Royce nu voia ca regele să-l vadă că e furios. Nu se îndoia însă că ea avea să aibă parte din plin mai târziu de furia asta. N-avea el să lase totul să treacă nepedepsit, aşa cum făcuse cu încercarea ei de fugă.

Aruncă o privire spre el, însă nu-l putea vedea, căci

Alden stătea pe partea lui şi o împiedica să-l vadă. Alfred stătea în partea cealaltă a lui Royce şi, din locul unde stătea, ea nu-l putea vedea nici pe rege.

Edrea se apropie de Kristen şi puse pe masă o farfurie de lemn, pe care mai erau doar câteva firimituri de pâine.

— Să ştii că le-a plăcut pâinea ta, îi zise slujnica. Stăpânul a şi întrebat cine a făcut-o.

— Şi i-ai spus?

— Nu, mi-era teamă ca lorzii să n-o scuipe, de frică să nu-i fi otrăvit.

În ochii negri ai lui Edrea strălucea o luminiţă poznaşă. Făcuse o glumă. Lui Kristen mai că nu-i venea să creadă asta, fără să mai pună la socoteală că fata îi adresase cuvântul de bunăvoie.

— Cel mai bine era să le spui după ce o mâncau, zise şi Kristen.

Edrea izbucni acum de-a binelea în râs:

— Avea dreptate Uland. Nu eşti aşa de ciudată. Mi-a zis şi Eda la fel, dar ei i te-ai lipit de suflet. Iar asta chiar că era ciudat.

Kristen îi zâmbi, în ciuda faptului că era departe de a fi veselă.

— E greu să-mi dau seama, când bătrâna e aşa o cotoroanţă, zise ea, ridicând glasul, ca s-o audă şi Eda.

Femeia pufni, iar Edrea zâmbi cu gura până la urechi.

— Aşa-i, Eda te poate păcăli cu toanele ei. Poate că nici vikingii nu sunt aşa de înspăimântători.

— Îl cheamă Bjarni, zise Kristen.

— Pe cine?

— Pe cel căruia îi placi.

Biata fată nu mai ştia cum să-şi ascundă încântarea. Feţişoara ei drăgălaşă strălucea de uimire:

— A zis el aşa?

Kristen nu prea avea chef în clipa aceea să sprijine cauza lui Bjarni şi a celorlalţi, dar discuţia cu fata aceasta îi mai lua gândul de la ale ei.

— Se frământă pentru că nu-ţi poate spune chiar el. L-a pus pe Thorolf să-l înveţe vorbele voastre, dar să nu fii

mirată dacă n-o să pricepi nimic când o să ţi le spună, pentru că nici Thorolf nu vă ştie prea bine limba.

În ceasul care urmă, lui Edrea nu-i stătu gura, punând întrebări peste întrebări despre tânărul viking, iar Kristen îl pictă în culori tare strălucitoare, care, fără îndoială, aveau să ducă până la urmă la dezamăgire, căci Bjarni nu era un model de cinste, aşa cum îl zugrăvea ea. Era un bărbat de care te puteai bucura, dar nu putea fi luat în serios. Însă, dacă Edrea era într-atât de prostuţă încât înghiţea pe nemestecate tot ce-i îndruga ea numai ca s-o facă să-i ajute să scape, atunci lui Kristen nu-i putea fi milă de ea.

Prietenii ei şi libertatea lor erau mai importanţi decât simţămintele unei fete saxone. Dacă Kristen ar fi putut să se ducă la Lyman şi să ia cheia, i-ar fi eliberat chiar ea. Dar urma să fie din nou trimisă în odaia lordului.

— Ia uită-te la tine cum stai acolo şi trândăveşti, o dojeni Eda, când Edrea fu chemată să umple cu bere câteva cupe. Mai bine te-ai duce la culcare, ca să ne apucăm de treabă devreme mâine-dimineaţă. Chiar Lady Darelle a cerut mai multă pâine cu nuci din aia de-a ta. Crede că e o reţetă pe care n-am dat-o eu la iveală în toţi anii ăştia.

— Şi fără îndoială tu ai lăsat-o să creadă că aşa e.

— Fără îndoială, chicoti Eda. Ia zi, despre ce tot şuşoteai cu Edrea?

— Îi face ochi dulci unuia dintre prizonieri.

Femeia ridică o sprânceană, cam supărată.

— Nădăjduiesc că i-ai zis că nu poate ieşi nimic bun din asta.

— De ce nu? Sunt şi ei bărbaţi, la fel ca Royce. Fără îndoială, nu poate fi atât de crud, încât să nu le dea nişte femei, ca să-şi domolească poftele fireşti. Altfel, o să înceapă să spumege de supărare, o să facă necazuri. E firesc…

— Dumnezeu să ne aibă în pază! o întrerupse Eda, în culmea uluirii. Mai întâi le duci de mâncare, iar acum vrei să le aduci şi târfe. Du-te să te culci, fato, până nu-ţi trece prin cap gândul că ar trebui să se însoare şi să-şi facă un

rost aici.

— Acum, dacă tot ai adus vorba de asta…

Şi Kristen o şterse înainte ca Eda să mai apuce să spună ceva, cu un zâmbet larg întipărit pe faţă până ajunse la catul întâi. Atunci însă, uită de Eda, aruncând o privire spre capătul coridorului. Oftă şi îşi reluă mersul, încetişor, întrebându-se câtă vreme mai avea până când Royce să vină la ea.

Însă nu avu de aşteptat nici măcar o clipă. Probabil că şi el plecase din sală în acelaşi timp cu ea. Kristen era în picioare lângă masă, cu spatele la uşă. Se pregătea să se dezbrace şi să se spele cu apa care fusese deja adusă. Nu apucase însă nici măcar să-şi desfacă cingătoarea, când uşa se deschise.

— Ce s-a întâmplat cu prizonierii, Kristen?

Fata se răsuci şi ochii ei de turcoaz se făcură mari de uimire, văzând că în faţa ei se afla Alden, nu Royce. Avu nevoie de câteva clipe până să-şi revină din uimire, dar apoi aruncă o privire spre armele agăţate pe perete.

— Nu, zise el, citindu-i gândurile. Înainte să încerci iar să-mi tai gâtul, ascultă ce am de zis. Îl cunosc pe vărul meu. Când se supără, zbiară, înjură, se ia la ceartă cu oricine. Dar când e cuprins de furie, devine liniştit ca moartea, şi Dumnezeu să aibă în pază sufletul celui care sfâşie liniştea asta. Iar acum e furios. Ce s-a întâmplat, de-a ajuns aşa?

— De ce nu-l întrebi chiar pe el?

— Să-l întreb pe el? se cutremură Alden, făcând-o pe Kristen să se întrebe dacă se preface sau chiar aşa simte. Când e în starea asta, nu vreau decât să fiu cât mai departe de el.

— Iar eu nu vreau să fiu în preajma ta, saxonule. Nu trebuie să te temi că o să te atac. I-am dat cuvântul meu vărului tău că, atâta vreme cât regele vostru se află aici, o să stau departe de tine.

Pe buzele lui apăru umbra unui zâmbet.

— Vrei să spui că nu sunt în primejdie dacă mă apropii de tine?

— Nu te-aş sfătui, i-o întoarse ea, încruntată.

— Măcar vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Poate aş putea să-ţi spun cum să-i mai domoleşti un pic furia.

Ea ridică nepăsătoare din umeri, însă vorbele îi dădură în vileag grijile:

— S-a purtat ca un nebun lipsit de minte. S-a băgat printre prizonieri ca să mă ia de la ei, zise ea, ridicând glasul, căci supărarea i se întorcea. Thorolf nu mă lăsa să plec, dar Royce, în loc să-şi dea seama că e mai înţelept să iasă, căci aş fi plecat şi eu după el dacă făcea asta, a intrat să mă ia. O prostie mai mare, mai plină de trufie nici că putea să facă, pentru că asta nădăjduiau şi ei.

— Şi totuşi, nu s-a întâmplat nimic.

Chipul lui Kristen îi oglindea lehamitea.

— Nu ăsta e necazul. A făcut în aşa fel încât să aibă ultimul cuvânt. Dar la fel de bine se putea să ajungă el la cheremul lor.

— Şi asta nu-ţi e pe plac?

Kristen îl aţinti încruntată cu privirea.

— Ţi-am spus ce voiai să ştii. Acum, pleacă!

El dădu din cap, dar înainte să iasă, adăugă:

— Doar o vorbă, femeie. Să nu cumva să-i spui ce mi-ai spus mie. Nu cred că va îndura acum să fie numit nebun lipsit de minte.

Apoi deschise uşa, dând să plece, dar în prag se afla Royce. Alden gemu în sinea lui, rugându-se în tăcere ca nu cumva acesta să fi auzit vreo vorbă din cele spuse. Kristen se sili să-şi păstreze liniştea văzând că Alden avusese dreptate. Royce părea destul de calm la suprafaţă, dar numai la prima vedere. Dacă te uitai mai bine, se vedea că-şi ţine buzele strânse şi că avea o strălucire primejdioasă în ochi.

— Ce faci aici, vere?

Alden răspunse în glumă:

— O ajut pe femeie să se pregătească pentru asediu.

Royce însă nu se înveseli:

— Ai luat un obicei lipsit de înţelepciune, să o ajuţi. Până la urmă, o să te trezeşti cu o sabie în spate. Acum,

lasă-ne!

Spusese vorbele pe un ton blând, dar Kristen îşi dădu seama că sub ele se afla o ameninţare. După ce uşa fu închisă, se întoarse cu spatele, temându-se că-i tremură buza de jos. O singură dată îl mai văzuse pe Royce în halul ăsta: când îl întâlnise prima dată. Atunci, poruncise cu sânge-rece să fie omorâţi cu toţii. Iar acum? Nu-i era la fel de frică, pentru că era sigură că n-avea s-o ucidă. Dar era înspăimântată că avea să înfrunte ceva necunoscut.

— Sunt silit acum să mă întreb dacă nu cumva tot cea ce faci, tot ceea ce spui nu-i o minciună.

Kristen încremeni. Doamne, Dumnezeule, n-avea deloc cum să se ajute dacă nu-l pricepea pe el. Ce legătură avea vorba asta, spusă aşa, parcă la întâmplare, cu cele petrecute?

— Bănuiesc că ai o pricină anume de spui asta, milord. Ai de gând să-mi spui care sau ar trebui să ghicesc?

În vreme ce ea spunea asta, el se apropie din spate fără să-l audă, făcând-o să icnească, surprinsă, când îşi înfipse mâna în umărul ei ca s-o întoarcă spre el. Dar, când îl privi în ochii întunecaţi, chipul ei se făcuse ca de piatră. N-avea de gând să-l lase să se joace cu ea ca pisica cu şoarecele.

— Spune de ce mă învinuieşti şi hai să sfârşim cu asta! se răsti Kristen.

— Îţi e mai mult decât prieten, Thorolf ăsta al tău.

— Spui asta pentru că l-am lăsat să mă ţină în loc? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Da, l-am lăsat, pentru că nu te credeam atât de tont încât să-i cazi în capcană.

— Cine a fost tont?

Ea făcu ochii mari:

— Ştiai! Ai ştiut ce voia să facă, dar tot ai intrat! Chiar eşti nebun!

El îşi înfipse mâinile în umerii ei, scuturând-o:

— Acum sunt un om fără răbdare. Îl iubeşti?

Faptul că ea fu în stare să-i dea peste mâini şi să i le îndepărteze, deşi o ţinea zdravăn, era o dovadă tare grăitoare despre lipsa ei de răbdare:

— Încă o întrebare care n-are nici în din, nici în mânecă cu cele întâmplate! Fireşte că-l iubesc. Mi-e ca un frate. Acum, e vremea să-mi spui ce-are asta de-a face cu cele întâmplate! Te-ai lăsat în mâinile lor. Thorolf a zis că nu vor să te ucidă, însă tu n-aveai de unde să ştii. Dacă te întorceai în conac, saxonule, te-aş fi urmat singură.

— Şi eu aveam de unde să ştiu asta?

În clipa aceea, Kristen îşi dădu seama că el începuse să strige, semn că nu mai era furios, ci doar supărat, dacă era să se încreadă în vorbele lui Alden. Oare care dintre spusele ei îl liniştise îndeajuns încât să ducă la schimbarea asta? se întrebă ea.

Îşi coborî apoi ea vocea:

— Dacă aveai un pic de bun-simţ, ţi-ai fi dat seama. În afara acestei odăi, tu eşti stăpânul. Puteai să mă sileşti în nenumărate feluri. Ştiam asta. Nu voiam să rămân acolo, recunoscu ea. Nu voiam să stau atât de mult cât am stat, dar nu mai vorbisem de atâta vreme cu ei!

— Şi nici nu-i atinseseşi pe ei; pe el! Nu sunt orb, femeie. Stăteai de-a dreptul călare pe el!

— Nu eşti cinstit! exclamă ea. Stăteam lângă el. Mă ţinea de mână. De unde ţi-a dat prin cap să vezi mai mult decât ceea ce era de fapt? Ţi-am spus de mult că am fost crescută în aşa fel încât să nu mă tem să-mi arăt simţămintele. Pentru mine, e firesc să ating un om pe care-l iubesc.

— Atunci atinge-mă pe mine, Kristen!

Vorbele acestea o loviră ca tunetul, făcând-o să se simtă ca trăsnită. Dintr-odată, chipul lui părea chinuit de dorinţă, nu de furie, făcând-o şi pe Kristen să se umple de aceeaşi dorinţă. Ea era oricum tulburată de emoţii. Iar privirea lui o făcu să se umple şi mai mult, să-şi amintească de ceea ce simţea, de faptul că tot trupul ei urla să se arunce în braţele lui.

Şi fu cât pe ce s-o facă. Fu cât pe ce să facă pasul care avea să le contopească trupurile. Şi avu nevoie de ultima fărâmă de voinţă ca să n-o facă. Doamne, Dumnezeule, dacă ar fi spus altfel asta, dacă iubirea n-ar fi

fost problema…

— Kristen?

— Nu! Cuvintele fură smulse din ea, nu numai pentru el, cât şi pentru sine. Eu nu te iubesc!

Tăgada era prea făţişă, îşi dădu şi singură seama. Nu era de mirare că el nu ţinu seama de aceste cuvinte, ci făcu pasul pe care ea voia să-l facă, strângând-o cu putere la piept. Şi altă uluire: şoldurile lor lipite, pieptul lipit de piept, buzele lui pe ale ei erau o alinare pentru arşiţa care o cuprindea. Pârjolitor, stăruitor, el îşi lipi cu totul gura de a ei, secătuindu-i sufletul de patimă.

Se aplecă peste ea, ţinând-o în aşa fel încât trupul ei era acum aplecat tot sub al lui, şi-i şopti cu buze fierbinţi la ureche:

— Mă învoiesc, Kristen. Atinge-mă nu pentru că mă iubeşti, ci pentru că am nevoie de tine. Atinge-mă!

Geamătul pe care-l scoase el, profund, ca şi cum ar fi fost în chinuri de moarte, o cuceri cu totul. Inima ei nu se putea împotrivi unei asemenea chemări. Trupul ei pierduse de mult bătălia, îi prinse chipul în mâini, silindu-l să o privească; iar privirea lui era mai pârjolitoare decât orice mângâiere.

„Da, saxonule, o să te ating. O să te ating până o să ajung la inima ta.” Nu spuse aceste cuvinte cu glas tare, dar le putea citi în ochii ei: nevoia ei, dorinţa ei… dragostea ei. Însă îi sărută ochii închişi, nevrând ca el să vadă prea mult. Apoi îşi lipi iar buzele de ale lui, începând să-l înnebunească, dându-i ceea ce-i ceruse, îl atingea pentru a-şi bucura inima.

Capitolul 34

Într-un coş fuseseră puse şase pâini cu nucă şi duse afară, la căruţele cu merinde. Eda o trezise pe Kristen de cu zori ca să coboare şi să le frământe pentru plecarea regelui. El şi însoţitorii lui se hotărâseră în cele din urmă să

pornească la drum.

Slujitorii se strânseră din nou la ferestre, ca să-i vadă pe nobili cum încălecau pe caii lor frumoşi. Cerul era plin de nori negri. După cât se părea, avea să înceapă să plouă înainte ca ziua să ajungă la amiază. Însă nu fusese dată nicio poruncă să mai aştepte. Alfred n-avea să stea după hachiţele vremii.

Spre deosebire de felul cum se petrecuseră lucrurile la sosire, Kristen putea acum să se uite împreună cu ceilalţi slujitori la plecarea oaspeţilor. Îl văzu pe rege îmbrăţişându-l pe Royce. Îi văzu cum râdeau de ceva spus de Alfred. Apoi îl urmări cu privirea pe tânărul rege al saxonilor, care pleca de la Wyndhurst.

Nu regreta deloc plecarea lor, căci se săturase de felul în care vizita aceasta dăduse totul cu susul în jos. Cu toate acestea, ştia ce avea să însemne asta pentru ea. Învoiala pe care o făcuse cu Royce lua sfârşit.

Se întoarse încetişor în bucătărie, însoţită de Eda.

— Ţi-a spus Royce ceva în dimineaţa asta? îndrăzni ea.

— Da, mi-a spus.

— O!

— O? Fato, tu nu te dai după cireş, zise Eda cu arţag. Dacă vrei să afli despre lanţuri, n-ai decât să mă întrebi. Ba nu, nu mai întreba! Am primit poruncă de la el, aşa cum te-ai aşteptat.

— Da, nu mă aşteptam la altceva.

— Dacă te alină asta cu ceva, să ştii că nici el nu era mai bucuros decât tine în privinţa asta.

— Nu mă alină.

Eda o privi urât, văzând-o cât de fără vlagă este:

— Ai făcut o înţelegere cu el. Fă alta! Ai destulă minte, fato. Foloseşte-te de ceea ce ai ca să obţii ce-ţi doreşti.

Bătrâna reuşise în sfârşit să-i aţâţe supărarea, făcând-o s-o dea afară într-o dojană batjocoritoare:

— Te pui împotriva voinţei stăpânului tău dacă îmi zici una ca asta. Uiţi cât de puţin vă puteţi încrede în mine. Aş

putea să fug chiar şi în mijlocul zilei.

— Aşa-i, nu mă asculta pe mine! Nu mă asculţi niciodată. Ce să ştiu şi eu? Nu-l cunosc pe bărbatul ăsta decât de când era în faşă. Am…

— Ajută-mă, Doamne! izbucni Kristen, enervată. Bătrâno, dacă nu încetezi să mă baţi la cap, o să…

— Să-ţi ajute Domnul? se auzi glasul lui Royce din spatele ei. Ce zeu e acesta?

Ea se răsuci, prea înfierbântată ca să-şi dea seama de surprinderea lui.

— Ce vrei, saxonule? N-ai unde să te duci la vânătoare, să-ţi pregăteşti oameni sau pe unde oi mai avea treburi? Nu pot să sufăr când te furişezi în spatele meu!

El ştia prea bine de ce era aşa de arţăgoasă. Se aştepta să nu fie prea uşor să-i pună iar lanţurile. De aceea se şi afla acolo, ca să aibă grijă să nu se întâmple nimic. Dar fusese uluit auzind-o cum foloseşte o exclamaţie la care ar fi recurs numai un creştin.

— Ce zeu ai chemat în ajutor? repetă el.

Ea închise gura cu încăpăţânare. N-avea de gând să răspundă. El o apucă de braţe, zgâlţâind-o, până când, într-o izbucnire de furie, fata îl împinse de pe ea.

— Mai fă-mă tu o dată, saxonule, să-mi clănţăne dinţii în gură, şi jur că o să-ţi despic obrazul cu pumnul!

Şi el ar fi trebuit să fie la fel de furios, dar izbucni în râs:

— Kristen, era doar o întrebare. De ce te-ai înfuriat aşa?

Râsul lui o potoli ca prin farmec, domolindu-i cu totul arţagul. Chiar aşa, de ce mai păstra taina asta? La început, avusese motiv s-o facă, dar acum pricina aceea dispăruse cu totul.

Kristen zâmbi, înveselită de propriul arţag. La vederea felului cum se schimbase fata, Eda se îndepărtă, clătinând din cap. Royce era la fel de mirat. Femeia asta avea un fel înfiorător de a-şi potoli de îndată până şi cele mai violente emoţii.

— Iertare, milord, zise Kristen, chiar dacă nu părea

deloc spăşită. Nu voiam să te împing... ce-i drept, aşa am făcut, dar îmi pare rău.

— Dar asta nu înseamnă că n-o să se mai întâmple şi altă dată.

— Ce-i drept, zise ea, cu râsul în ochi.

Royce zâmbi, clătinând din cap.

— Acum ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

— Mă rog la Domnul mamei mele, ridică ea din umeri.

— Atunci, de ce nu-i spui pe nume?

— Dar i-am spus. Şi, când el ridică din sprânceană, mirat, îl lămuri: Domnul mamei mele este Dumnezeul tău.

El încremeni, uitând să mai zâmbească.

— Cum se poate una ca asta?

— Foarte uşor, domnul meu. Vikingii pradă alte ţinuturi de ani tare îndelungaţi. Şi aduc acasă robi creştini. Mama a fost şi ea una dintre aceştia. Şi mama tatălui meu era creştină. Tatăl şi fraţii mei, zâmbi ea, nu vor să rişte nimic şi-i slăvesc pe toţi zeii.

— Şi tu?

— Eu cred într-un singur Dumnezeu adevărat.

El se încruntă, amintindu-i cu glas aspru:

— Ai apărat dorinţa pe care au avut-o prietenii tăi de a prăda o mănăstire!

— Ba n-am apărat-o, se încruntă şi ea. I-am înţeles, ceea ce-i mai mult decât vrei tu să faci. Ţi-am spus că fratele meu nu voia să-mi dezvăluie ce aveau de gând să facă. Nu ţi-am spus de ce, dar pricina era că ştia că aveam să mă împotrivesc din răsputeri ca să-i fac să-şi schimbe gândul. Aşa că nu mi-a spus, a venit aici şi şi-a găsit pieirea. În mintea mea, ştiu că asta a fost voia Domnului, dar sângele care curge în mine e pe jumătate viking şi inima mea strigă după răzbunare. Vrei să-mi spui că saxonii creştini nu răzbună moartea cuiva iubit?

Nu, nu putea să-i spună aşa ceva. Biserica osândea certurile cu vărsare de sânge, dar nu le putea împiedica.

— De ce nu mi-ai spus niciodată că eşti creştină? o întrebă el.

— Ce deosebire ar fi fost dacă ţi-aş fi spus? Ceilalţi

robi ai tăi sunt creştini, dar tot robi rămân.

— Ba e o deosebire, Kristen. Ne face să avem ceva în comun, iar mie îmi dă sprijinul de care fusesem lipsit ca să ştiu cum să mă descurc cu tine. Îmi dă ceva în care să mă încred.

Fata îi aruncă o privire piezişă, bănuitoare.

— Ce tot spui, saxonule?

— Pot să mă încred în cuvântul tău dacă-mi juri în numele Domnului. Jură-mi că n-o să mai încerci niciodată să fugi de aici şi o să ai o libertate la fel de mare ca şi celelalte slujitoare.

— N-o să-mi mai pui lanţuri? întrebă ea, fără să-i vină să creadă.

— Nu.

— Atunci, jur…

Dar se opri. Totul se petrecea prea repede. Făcea un legământ fără să se gândească.

— Kristen?

— Pentru numele lui Dumnezeu! se răsti ea. Lasă-mă o clipă!

Niciodată, aşa spusese el. Niciodată însemna pe veci. Ce-avea să se întâmple când el urma să se sature de ea, să aibă o soţie care să-i potolească poftele? Atunci, avea să urască ceea ce făcuse şi, fără îndoială, să-l urască şi pe el. Dar avea să rămână legată de cuvântul pe care şi-l dăduse, că va rămâne aici, şi să slujească în conacul acesta pe vecie.

Se uită liniştită la el. Lui sigur că i-ar fi plăcut. Ce-i păsa de simţămintele ei? Totuşi, probabil că-i păsa măcar un pic, altfel n-ar vrea să facă târgul ăsta cu ea.

— Prea bine, domnul meu. Jur, în numele Domnului, că n-o să încerc să fug de la Wyndhurst – până când va veni vremea să te însori. Văzându-l că i se întunecă privirea, îl lămuri: îmi pare rău pentru ceea ce-ţi spun, dar logodnica ta nu mi-e pe plac. Când va ajunge ea stăpână la conac, nu cred că voi mai putea să sufăr locul acesta.

— Fie, zise el răstit.

— Vorbeşti adevărat? întrebă ea, mirată. Te învoieşti

cu ce-am spus?

— Da. Înseamnă doar că la vremea aceea o să fii din nou înlănţuită.

Ea strânse din dinţi, supărată:

— Atunci, aşa să fie. Dar numai atât o să jur.

— Nu. O să juri şi că n-ai să-ţi ajuţi prietenii să fugă. Şi, punându-i un deget pe buze, ca să-i împiedice strigătul de furie, adăugă: Până când o să mă însor.

— Fie! răspunse ea amărâtă. Dar n-o să jur că las deoparte răzbunarea!

— Nu, ştiu că n-o să faci asta, spuse el cu părere de rău în glas. Alden s-a înzdrăvenit îndeajuns ca să se poată apăra şi singur de tine. O să mă încred în îndemânarea lui în luptă, atâta vreme cât nu-l ataci în somn.

— Eu vreau să mă răzbun, nu să fac un omor, răspunse ea cu dispreţ în glas.

— Prea bine. Vreau doar să-ţi mai spun că, dacă îl ucizi pe Alden, voi fi nevoit să-ţi iau şi eu viaţa, drept plată pentru asta.

Şi, cu aceste cuvinte, se îndepărtă, lăsând-o să fiarbă de nervi. Nu simţea deloc că, în târgul ăsta, ea fusese câştigătoarea.

Capitolul 35

La sfârşitul după-amiezii, Royce se întoarse la conac după ce-şi pusese oamenii să lucreze din greu pe câmpul de antrenamente, căci în ultimele zile nu mai avuseseră vreme s-o facă. La conac, lucrurile reintraseră în făgaşul lor. În timpul zilei, fuseseră scoase mesele, iar Darelle se aşezase din nou în partea unde se cosea. Abia dacă îi mai adresase câte o vorbă de când înţelesese că îşi petrecea nopţile cu Kristen.

Îşi arăta dezaprobarea prin morocănoşenie, care de obicei nu-l supăra absolut deloc. Dar acum, Royce se pomeni că o compară cu Kristen, care nu se bosumfla, nu-şi

ţinea supărările în sine, ci le dădea glas nepoliticoasă. Ciudat, dar lipsa de politeţe nu era nici pe departe la fel de supărătoare ca o mulţime de priviri bosumflate, care puteau s-o ţină zile întregi.

Poate că trebuia să-i găsească un soţ lui Darelle, în ciuda faptului că ea o ţinea una şi bună că nu vrea.

— Sora ta a arătat vreo preferinţă pentru vreunul dintre oaspeţii noştri? îl întrebă Royce pe Alden.

Stăteau la masa de jocuri şi jucau un joc de strategie de război. Alden nu se arătă prea atent la întrebare, căci era rândul lui să-şi desfăşoare armatele.

— Nu m-am prea gândit la asta.

— Fă-o!

Alden îşi ridică privirea spre el şi pe buze îi apăru un zâmbet.

— Jur că în vremea din urmă mintea ţi-e plină de ciudăţenii. Acum, dacă tot vorbeşti de asta, a părut ceva mai vioaie când a venit Wilburt.

— Fratele lui Corliss? Royce era uimit, dar, după ce se gândi o vreme, zise: Crezi că l-ar vrea de soţ?

Alden fluieră încetişor:

— Ea ştie la ce-ţi umblă mintea?

— De unde să ştie ce e-n mintea mea dacă nu vorbeşte cu mine?

— Ce-i drept, e nemulţumită de tine, dar şi tu, o măriţi din pricina asta?

— Nu pot să spun că nu m-aş bucura să-şi mai verse supărările şi pe altul, dar tu nu crezi că i-a venit vremea să se mărite?

— Ba da, şi încă de mult. Dar n-o să vrea până nu te însori tu.

— Ce legătură are una cu alta? întrebă Royce.

— Ei, hai, vere! De ce crezi tu că s-a împotrivit atâţia ani să te las să-i pui la cale căsătoria? Se teme că, dacă în conacul ăsta n-o să mai fie nicio femeie, o să cadă în paragină, ceea ce, fără îndoială, e adevărat.

— Vere, dacă ştiai că asta e pricina, mormăi Royce, cum îi eşti frate, ar fi trebuit să-mi spui de multă vreme.

— Şi să-i înfrunt bosumflarea pentru că ţi-am dezvăluit o taină? Alden părea de-ar dreptul scandalizat. Glumeşti, vere. Dar, dacă tot vorbim de căsătorie, tu când ai de gând să faci nunta?

— Când o să am vreme, răspunse Royce cu arţag. Şi să nu-mi spui că am acum, pentru că n-am.

Alden clătină din cap.

— Dacă nu vrei să te însori cu ea…

— Alden, n-am vrut niciodată să mă însor cu ea. Părea doar cel mai potrivit lucru după… părea cel mai potrivit.

— Atunci, rupe logodna!

— Da, uşor de zis dacă nu eşti tu băgat în asta, răspunse Royce înnegurat.

Alden chicoti, cunoscător.

— Fără îndoială, viaţa era mai simplă până să vină vikingii.

Pentru cuvintele astea, primi o privire înnegurată, care-l făcu să râdă şi mai cu poftă.

Dar atenţia celor doi fu atrasă brusc spre intrarea conacului, unde tocmai apăruseră doi dintre oamenii lui Royce, care aduceau un străin. Era un bărbat foarte înalt, care, după cum arăta, era un celt. Ambele însuşiri îl făceau demn de interes, dar mai ales originea lui, după necazurile pe care le avuseseră de curând cu celţii din Cornwall.

Omul fusese adus în faţa lui Royce pentru că se spunea că fusese găsit spre apus, pe pământurile de la Wyndhurst. Fuseseră trimişi oameni în toate părţile, ca să vadă dacă omul călătorea cu adevărat singur, aşa cum zicea, şi nu fusese găsit nimeni altcineva. Omul călărea o iapă deşelată, care de mult ar fi trebuit să fie oale şi ulcele. N-avea nimic la el, cu excepţia unei săbii vechi şi ruginite, ce purta un desen vechi celtic pe mâner.

Royce ascultă cu luare-aminte ceea ce i se spunea, privindu-l gânditor pe bărbat. Nu mai văzuse niciodată un bărbat aşa de chipeş, în ciuda murdăriei de care era acoperit. Avea părul foarte lung şi legat la spate cu o fâşie de piele. Şi nu era mai bine îmbrăcat decât un slujitor tare umil, cu o cămaşă cu mâneci lungi, încinsă cu o frânghie, şi

cu nişte nădragi jerpeliţi, cu găuri largi în ei. Totuşi, în purtarea lui nu era nimic umil. Ochii de un negru-cenuşiu îl priveau mândru pe Royce. Nu se citea în ei nici pornire războinică, nici oboseală, nici viclenie, nici măcar încordare. Era o privire pe care Royce era obişnuit să o întâlnească la un egal, iar asta îi stârni interesul.

— Cine eşti?

— Nu înţeleg.

Royce se zbârli auzind limba celţilor. Cei mai mulţi celţi de la apus vorbeau limba saxonilor, căci trăiau împreună cu aceştia. Dar nu şi celţii din Cornwall, care veneau adesea să prade aceste ţinuturi.

Repetă deci întrebarea în limba străinului.

— Mă numesc Gaelan.

— Din Cornwall?

— Din Devon.

— Eşti om liber?

— Da.

Royce se încruntă. Omul ăsta din Devon nu era prea vorbăreţ.

— De unde să ştiu dacă vorbele tale sunt adevărate?

— De ce te-aş minţi?

— Chiar aşa, de ce? mormăi Royce. Eşti tare departe de casă. Unde te duci, de-a trebuit s-o iei pe pământurile mele?

— Sunt în căutarea unui lord pe care să-l slujesc şi care o să lupte cu danezii. L-am găsit oare?

Alden izbucni în râs, văzând uimirea lui Royce:

— Ce zici, vere, la una ca asta chiar că nu te-ai fi aşteptat, nu?

Royce îi aruncă o privire, făcându-l să tacă, după care se uită scrutător la celt.

— De aici şi până în Devon, sunt mulţi lorzi care o să se lupte cu danezii. De ce-ai înaintat atâta către răsărit?

— Niciunul nu se pregăteşte de-a binelea. Eu vreau să fiu sigur că o să iau parte la lupte adevărate.

— De ce?

— Nu e de ajuns că danezii au cucerit ţinuturile din

miazănoapte ca să se sălăşluiască acolo, mai vin să prade şi pe mare. Eu trăiam într-un sătuc de pescari, la miazăzi. A fost nimicit de un atac al vikingilor. Mi-am pierdut nevasta, cei doi băieţi, familia şi prietenii. Nimeni n-a rămas în viaţă.

— În afară de tine. De ce?

— Eram plecat la vânătoare, mai departe. Când m-am întors, n-am mai văzut decât corabia care se îndepărta.

Gaelan spusese de multe ori povestea asta, în căutările lui. Îi era tare de folos, cu lorzii saxoni. Iar cei doi din faţa lui păreau mai tulburaţi decât mai toţi ceilalţi. Oare ajunsese în sfârşit căutarea lui la bun sfârşit?

— Când a fost asta? întrebă Royce.

— La începutul verii.

— De ce spui că danezii ţi-au atacat satul?

— Păi cine altcineva pradă de atâta vreme ţinuturile astea?

Royce şi Alden schimbară o privire, apoi Royce îşi privi în treacăt pumnul, pe care îl ţinea pe masă, strâns. Întrebarea rămase fără răspuns.

Alden fu cel care i se adresă acum lui Gaelan:

— Dacă danezii o să se repeadă din nou asupra Wessexului, o să fim aici şi-o să-i oprim. Ai dorinţă să lupţi, dar eşti în stare?

— Eu… trebuie să învăţ.

— Şi dacă vărul meu se învoieşte să te înveţe, cum o să-l slujeşti pentru asta?

— Pot să-i fiu gardă personală – datorită înălţimii mele.

— Chiar dacă ai şti să te lupţi, ia uită-te la mine, interveni Royce. Ţi se pare că aş avea nevoie de apărare?

Ochii cenuşii ai lui Gaelan se încreţiră pe la colţuri, în vreme ce pe buze îi apărea un surâs.

— Ceilalţi lorzi cu care am vorbit nu erau la fel de bine clădiţi ca tine, milord. Sunt doritor să te slujesc în orice fel îmi ceri, dacă vrei să mă iei.

Alden i se adresă lui Royce pe limba lor:

— Ce zici, vere? Ne este oricând de folos încă un om, iar unul aşa de mare ca ăsta, dacă e bine învăţat să lupte, o

să ne fie de mare preţ.

— Nu-mi place, răspunse Royce.

— Crezi că o să termine cu căutarea răzbunării când o să-i vadă pe prizonierii noştri?

— Şi asta.

— Dar sunt păziţi bine, aşa că nu are cum să se apropie de ei.

— Kristen nu e la fel de bine păzită, zise scurt Royce.

Alden îşi dădu ochii peste cap.

— Aşa e, acum se poate plimba liberă pe la Wyndhurst, nu mai e deloc păzită. Dar ai putea să-i îngrădeşti libertatea, punând-o să rămână în conac şi interzicându-i celtului să intre aici.

— Am făcut o învoială cu ea. Nu mai pot s-o schimb acum.

— Am glumit, Royce. În niciun caz n-o să-i facă rău ei. E însetat de sângele vikingilor, nu de al unei femei. Dacă te îndoieşti, pune-l la încercare! Dar nu-l goni doar din pricina asta. Ai duce grija pentru femeia asta prea departe, mai ales când nicio femeie nu se poate apăra la fel de bine cum o face ea. Şi, dacă nu-ţi sunt de ajuns aceste cuvinte, şi tu cauţi acelaşi lucru ca şi el, însă nu i-ai făcut niciun rău ei.

Royce îşi lăsă în jos buzele, nemulţumit. Totul era cât se poate de adevărat. Se uită din nou la celt, care stătea şi aştepta răbdător.

— Şi noi am fost atacaţi de vikingi în vara asta, zise Royce, privind scrutător în ochii bărbatului. Am fost mai norocoşi decât cei din satul tău şi i-am înfrânt.

— I-aţi omorât pe toţi?

Până şi Alden se miră de puterea cu care fuseseră spuse aceste cuvinte, aşa că îi zise:

— Nu prea cred că erau aceeaşi. Cei de la noi erau din Norvegia, plecaţi după bogăţii. Mă îndoiesc că ar fi prădat un sat de pescari, de unde nu prea aveau ce să ia.

— Dar i-aţi omorât?

— Nu pe toţi. Prinşii sunt ţinuţi prizonieri aici. I-am silit să lucreze la zidul nostru de apărare.

— Şi sunt sub protecţia mea, adăugă Royce, căruia

nu-i plăcea că bărbatul se liniştise de îndată ce Alden spusese că aveau prizonieri.

Gaelan înţelese ameninţarea şi răspunse pe măsură:

— Dacă i-ai înrobit pe vikingii aceştia, atunci s-a făcut dreptate. N-o să mai prade pe nimeni. Eu îi vreau pe cei care sunt liberi, la miazănoapte, căci de acolo cred că a venit corabia care mi-a nimicit satul.

— Dacă te primesc, Gaelan din Devon, o să munceşti pentru mine să-mi ridici zidul de apărare, împreună cu prizonierii?

Omul se încordă:

— Milord, nu voi căuta să mă răzbun pe ei, dar nu-mi cere să muncesc împreună cu ei.

— Ba chiar asta îţi cer. E singura muncă pe care o am acum pentru un om de înălţimea ta. Chiar tu ai spus că eşti doritor să faci tot ce ţi se va cere.

— Aşa am spus. Şi omul tăcu o vreme, după care zise: Aşa să fie.

— Poţi să te împotriveşti ispitei? stărui Royce.

— Aşa cum am spus, nu vreau să mă răzbun pe nişte robi.

— Atunci, fii bine-venit! Mâine-dimineaţă o să începi munca. După-amiaza, o să te pregăteşti pentru lupte, împreună cu oamenii mei. Seldon, ocupă-te de el!

Alden se apropie de Royce, în vreme ce Seldon îl ducea pe celt la butoi, ca să-i ofere o cupă cu mied.

— Eşti sigur?

Royce îl privi mirat:

— Mă întrebi asta după ce ai vorbit pentru el? Da, sunt sigur, zise, adăugând însă încruntat: Destul de sigur că o să-l ţin sub ochi până o să fiu şi mai sigur.

Capitolul 36

Spre sfârşitul după-amiezii, când Kristen se întoarse în sala cea mare împreună cu Eda, după ce dereticaseră prin

odăile oaspeţilor, încă se mai întreba cum avea să se răzbune pe Alden, fără să-şi pună viaţa în primejdie. Întrebarea asta o chinuise toată ziua. Îşi prefirase în minte zeci de feluri în care putea să-l rănească – sau, mai degrabă, să-l ologească pe veci, ca să cadă pradă tristeţii şi să-şi ia singur viaţa. Singurul necaz cu asta era că se putea şi ca nici măcar ologirea să nu-l răpună. Cum putea să se întristeze un bărbat care era atât de vesel şi de nepăsător?

Nu-i trecea deloc prin cap că ar putea să se dea bătută şi să-l lase pe Alden să trăiască. Dimpotrivă. Faptul că se frământase cu problema asta toată ziua o făcuse să se gândească tot mai mult la fratele ei, iar faptul acesta îi întărise şi mai mult hotărârea.

Dar poate faptul că se gândise atât de mult la Selig o făcu să aibă o reacţie tare urâtă la vederea străinului din sală. Omul stătea cu spatele la ea, dar Kristen se albi la faţă ca moartea, i se tăie răsuflarea şi încremeni în loc, ba chiar nu mai văzu nici împrejur în clipa aceea, când avu impresia că fratele ei se întorsese din morţi.

Eda se izbi de ea şi o aduse la viaţă pe Kristen, ba chiar cu asupra de măsură, căci ea se răţoi urât la bătrână:

— Pentru Dumnezeu, femeie! Uită-te pe unde mergi!

— Eu? Eda era uluită. Eu? Cine s-a oprit ca stâlpul în loc? Eu te întreb pe tine.

Kristen abia dacă-i aruncă o privire urâtă şi se îndreptă cu paşi mari spre bucătărie. Acolo, ochii îi fură din nou atraşi de străin, fără să se poată împiedica. Părul ăla blestemat, de un negru ca pana corbului. Blestemaţii ăia de umeri laţi, exact ca ai lui. Blestematul de spate cu muşchi lungi, exact ca acela pe care călărea ea când era mititică. Nu-i de mirare că i se păruse că-l vede pe Selig, în ciuda faptului că totul în sinea ei striga că aşa ceva nu se poate. Din spate, străinul era geamănul lui.

Nu-şi putea lua privirea de la el. Nu putea să se împotrivească nevoii de a-i vedea chipul. Dar el nu se întorsese nici măcar o dată. Stătea la masă împreună cu Seldon şi cu Hunfrith şi beau mied, iar uneori, dinspre ei mai răzbătea câte un hohot de râs, căci vorbeau liniştiţi, iar

ea era prea departe ca să le audă glasurile.

Când Royce intră în conac, Kristen se mai linişti un pic. El avea această putere asupra ei. Totuşi, încă mai era supărată pe el din cauza ameninţării pe care i-o aruncase, aşa că nu-l privi decât în treacăt. Era însoţit de Alden, iar Kristen îi aruncă o privire ucigaşă, care-l făcu pe acesta să izbucnească în râs. Dar nu trecură decât câteva clipe, şi ea îşi întoarse iar ochii spre străin. Cine era?

— Îl cheamă Gaelan.

— Ce? Kristen se întoarse şi o văzu pe Edrea, care îi zâmbea larg.

— Gaelan, repetă Edrea. E un celt din Devon. Am văzut că şi tu te uiţi la el.

— Şi eu?

Edrea chicotea de-a dreptul.

— Ia uită-te în jur! Şi, zicând asta, îi făcu semn mai ales locul unde coseau femeile. Până şi domniţa Darelle se holbează la bărbatul ăsta.

— De ce?

— De ce? Glumeşti, Kristen. Are un chip de înger. De ce te uitai la el?

— Mă întrebam doar cine e şi ce face aici, zise Kristen cu arţag. Credeam că s-a terminat cu vizitele străinilor.

— Cât despre de ce-i aici, l-a oprit stăpânul. O să lucreze la zid împreună cu ceilalţi.

— Da, e bine clădit pentru aşa o muncă.

— Ce-i drept, oftă Edrea.

— Credeam că îţi e pe plac Bjarni.

— Aşa e, zâmbi Edrea, făcându-se roşie la faţă. Dar dacă s-ar uita celtul la mine... oftă ea. Dar, chiar şi aşa, am acelaşi necaz. El nu ne vorbeşte limba şi, cu toate că mulţi o ştiu pe a lui, eu nu mă număr printre aceia.

Eda se băgă între el, dojenind-o:

— Edrea, grăbeşte-te şi ajut-o pe Aethel să pună masa. Treaba nu se termină dacă staţi voi la bârfe. Şi tu, Kristen, termină de scos mazărea aia din teci.

Kristen o apucă pe bătrână de braţ, înainte să apuce să se întoarcă:

— Eda, tu l-ai văzut pe celt?

Femeia îşi aruncă privirea spre partea cealaltă a sălii, unde stătea Gaelan.

— Da. E şi greu să nu-l vezi, aşa mare cum e.

— Dar eu credeam că numai celţii din Cornwall sunt uriaşi, iar tu mi-ai spus că Royce e în duşmănie cu ei.

— Aşa-i, însă ăsta nu e de pe coasta Cornwallului. Şi peste tot mai sunt şi excepţii, la înălţimea oamenilor. Uită-te la stăpânul Royce, în comparaţie cu alţi saxoni. Dar e un saxon adevărat.

— Aşa o fi.

Eda o privi aspru:

— Văd că te interesează, dar ai face bine să te opreşti de îndată. Stăpânului n-o să-i fie deloc pe plac una ca asta.

— Royce nu e…

Dar Kristen se opri zâmbind şi cuvintele „stăpânul meu” îi muriră pe buze. Royce chiar îi era stăpân şi ea ar fi trebuit să fie mai grijulie cu ceea ce îi plăcea sau nu – atâta vreme cât îi convenea şi ei. Însă nu era de fapt interesată de celt, nu aşa cum credea Eda. Voia doar să-i vadă chipul.

— Am înţeles, Eda.

— Bine. Şi acum, fă mazărea, altfel n-o să aibă vreme să fiarbă.

Dar de îndată ce Eda se întoarse înapoi la vatră, Kristen împinse într-adins spre margine mesei cazanul cel greu în care se afla mazărea de curăţat; acolo, cazanul se clătină o clipă, apoi căzu, izbindu-se cu mare zgomot şi toată mazărea se rostogoli ca un covor verde spre vatră. Însă ea nu-şi îndreptă ochii spre dezastrul pe care îl pricinuise, ci îl ţintui pe celt.

El nu fu singurul care întoarse capul la zgomotul acela. Fu însă singurul pe care îl văzu Kristen.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! izbucni Eda, în spatele ei. Ai dat în boală, de eşti aşa de neîndemânatică azi?

Kristen nici măcar n-o auzi. Ochii îi rămăseseră aţintiţi în ochii cenuşii pe care nu crezuse că avea să-i mai vadă vreodată. Un sunet gâtuit îi ieşi din gât, înăbuşit de mâna

pe care şi-o dusese la gură. Cu cealaltă mână îşi apăsa pieptul, căci inima îi bătea să-l plesnească. Nu se putea, nu era adevărat! *Selig! Trăieşte!*

Se ridică de pe scaun ca să se repeadă la el. Se ridică şi el de pe scaun, ca s-o îmbrăţişeze. Dar în aceeaşi clipă le veni la amândoi mintea la cap şi se opriră.

Kristen se răsuci, prinzându-se cu mâinile de masă, ca să nu se mişte din loc. În viaţă! Îşi închise ochii strâns. Chiar era în viaţă! Trase adânc aer în piept, cu putere şi repede, încercând să se împotrivească nevoii de a ţipa, de a râde şi a plânge.

Nu se putea duce la el. Domnul s-o aibă în pază, nu-l putea lua în braţe. Dacă făcea asta, avea să fie şi el închis împreună cu ceilalţi. Dar bucuria o năpădise cu totul, până când crezu că o să ia foc de fericire.

În cele din urmă, o zări pe Eda, care o privea uluită. Şi, ascultând de o pornire bruscă, se repezi la ea, ridicând-o de la pământ pe bătrână şi începu să o rotească, râzând de ţipetele ei. Măcar aşa putea să râdă. Avea nevoie de pretextul ăsta ca s-o facă. O, Doamne, fratele ei era în viaţă!

— Te-ai ţicnit, fato! Lasă-mă jos!

— Îţi cer iertare! Kristen zâmbea fermecător. Pentru toate sfaturile tale, pe care nu le-am ascultat. Mă învoiesc, eşti mama înţelepciunii, Eda. O, Eda, te iubesc!

Şi Kristen o mai învârti o dată pe bătrână, după care o puse jos, iar ea începu să bombăne şi s-o dojenească aşa cum n-o mai auzise Kristen vreodată. Dar fetei nu-i pieri zâmbetul de pe faţă în vreme ce se apleca să culeagă de pe jos mazărea răspândită peste tot, fără să mai îndrăznească să se mai uite spre sală.

Însă, în cealaltă parte, şi Selig zâmbea. Într-adevăr, căutarea lui ajunsese la capăt. O găsise pe Kristen, iar ea era plină de vigoare şi veselă; se apucase să se prostească, numai ca să poată să nu se repeadă la el. Îi cunoştea el prea bine izbucnirile de bucurie. Nu doar o dată îl răsturnase cu totul când se întorcea de pe mare, iar ea i se arunca în braţe ca să-l întâmpine. Era o minune că acum

reuşise să se stăpânească, dar era şi un avertisment, pe care el îl cunoştea deja. Nu putea să se ducă la ea, nu putea să arate deloc că o cunoaşte. Tot timpul cât o căutase fusese chinuit de gândul că murise. Dar ea era în viaţă. În viaţă!

— Ce te faci cu asta, Royce? voi să ştie Alden.

Amândoi se uitau la Kristen, care se purta cum nu se putea mai ciudat.

— Ce pot să mai spun? Începe să nu mă mai mire, cu ciudăţeniile pe care le face. Ba nu, mint, încă mă mai miră, dar acum m-am mai obişnuit cu ele.

— Ei bine, chiar că e ciudat că se înveseleşte de răspândirea boabelor de mazăre.

Royce izbucni în râs la auzul tonului nemulţumit al lui Alden. Ceva mai departe de ei, Selig se încordă, văzând că lorzii o priveau pe Kristen.

Îl înghionti pe Seldon, care stătea lângă el.

— Ce spun?

— Vorbesc de femeia vikingă.

— Şi ea e prizonieră aici?

— Da, dar mai potrivit ar fi să fie numită roaba personală a lordului Royce, dacă pricepi ce vreau să spun, chicoti Seldon. Măcar un viking a reuşit şi el să îmblânzească.

Selig închise ochii. Pe sub masă, îşi încleştase pumnii. El nu se temuse decât că era moartă. Nici măcar o dată nu-i trecuse prin minte că avea să fie siluită de saxoni.

Deschise încet ochii, în care acum se aduna o furtună puternică. Avea să fie nevoit să-l ucidă pe acest lord saxon.

Capitolul 37

Kristen se îndreptă spre Royce de îndată ce el intră în odaie, înconjurându-i gâtul cu braţele şi mângâindu-i părul de pe ceafă. El ridică întrebător din sprânceană, la o asemenea manifestare neobişnuită de bun venit.

— Alden mi-a zis că mai devreme i-ai aruncat o privire care ar putea să înjunghie un om, iar după nici două ceasuri, i-ai zâmbit.

— Ei bine, milord, mi-am lăsat furia să iasă din mine, căci de-acum înainte o s-o înăbuş. Şi izbucni în râs, văzându-l că se încruntă fără s-o creadă: Am pus la inimă ameninţarea ta. Este aşa de ciudat?

— Din partea ta, da.

— O să vezi, cu vremea.

Îl mângâia acum uşor în jurul urechii. Ochii îi erau blânzi, ademenitori, însă mintea nu-i era la ceea ce făcea. Se gândea că, dacă nu arăta acum curiozitate faţă de noul lui paznic, lui Royce avea să i se pară şi asta ciudat.

Aşa că spuse, oarecum în treacăt:

— Am văzut că ai un ostaş nou. Aşa faci tu de obicei, culegi străini?

Întrebarea ei avu un efect exact pe dos, făcându-l să devină bănuitor.

— Nu ţi-a păsat câtuşi de puţin de regele Wessexului, nici de nobilii lui, dar te interesează celtul ăsta. De ce?

— Eram şi eu curioasă, milord. Toate femeile nu vorbesc decât de el.

— N-au decât, zise el aspru. Dar tu să nu te apropii de el! îi urăşte pe toţi vikingii la fel de mult ca mine.

Venise vremea să-i abată gândurile. Cu ochii pe jumătate închişi, îşi trecu un deget peste muchia maxilarului său, îndreptându-se spre buza lui de jos.

— Chiar aşa, saxonule? şopti cu glas aţâţător. Tot îi mai urăşti chiar pe *top* vikingii?

El răspunse cu un geamăt, strângând-o puternic în braţe. Şi orice altceva pieri şi din mintea lui Kristen. Dar bucuria că fratele ei se întorsese din morţi era mai mare decât orice altceva acum. Şi, aşa cum mai înainte o luase în braţe pe Eda, căci simţea că trebuie să-şi împărtăşească fericirea cu cineva, altfel avea să se înăbuşe, în acea noapte, şi-o împărtăşi cu Royce.

Fu jucăuşă şi pătimaşă, sfioasă şi agresivă. Făcea când pe seducătoarea, când pe fecioara, când pe scorpia

neîmblânzită. Fu absolut orice pentru el, până când Royce încetă să se mai mire de toate aceste schimbări. Râsul ei profund, pe care nu-l mai auzise niciodată în pat, îi făcea sângele să fiarbă în vene. Se bucură de ea de nenumărate ori şi nici măcar nu era decât uşor uimit că poate. Dar, când ea şoptea că îl vrea şi mai mult, îi ducea sufletul în ispită. Îl secătuise cu totul, iar în cele din urmă, când terminară, Royce căzu într-un somn de moarte.

Şi Kristen adormi. Dar, cum era încă plină de tulburare, somnul ei fu unul întrerupt, din care putu să se trezească devreme, cu mult înainte să se ivească zorii.

Se bucură doar o clipă de faptul că se afla în braţele ui Royce. Apoi se eliberă cu mare grijă din strânsoarea lui şi se îmbrăcă pe întuneric, fără să facă zgomot.

Inima îi spunea că avea să-l găsească pe Selig aşteptând-o. Şi el chiar se afla în josul scărilor. O aşteptase toată noaptea, lipit de zid, uitându-se la scări, dormind iepureşte, trezindu-se la zgomotul cel mai slab. Aşa că-i auzise pasul uşor şi era deja în picioare când ea ajunse jos. Şi se pregătise să-i ţină piept, căci ea i se aruncă în braţe cu toată puterea.

Rămaseră aşa câteva clipe lungi, strângându-se cu putere. Apoi, Kristen se dădu înapoi, trecându-şi degetele peste chipul îndrăgit. Nu avea cum să-l vadă. Toate făcliile se stinseseră şi prin ferestrele deschise nu răzbătea decât lumina slabă a lunii. Dar nu avea nevoie să-l vadă.

— Am crezut că ai murit, Selig.

În glasul ei se simţeau lacrimile.

— Eu am crezut că tu eşti moartă. Mâna lui îi mângâie părul, după care o trase din nou spre el, lipindu-i capul de umăr, şi zise: Bărbaţii nu plâng.

— Ştiu, răspunse ea, crezând că el vorbeşte de lacrimile ei, până când simţi o lacrimă a lui căzându-i ei pe obraz. Atunci zâmbi, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz: Vino! Aici nu putem sta de vorbă în siguranţă.

Şi Kristen îl luă de mână, conducându-l pe lângă scări, spre uşa din spate. Ca şi ferestrele, nici uşa nu era încuiată. Selig şovăi o clipă când ieşiră, căci se aştepta să găsească

vreun om de pază.

Kristen îi înţelese şovăiala.

— Nu cred că are oameni de pază noaptea. Am ieşit o dată afară noaptea şi nu am văzut pe nimeni în curte. Dar saxonii ăştia nu sunt neprevăzători de felul lor. Poate că sunt paznici dincolo de ziduri.

— Atunci o să ne ocupăm de ei când o să-i întâlnim. Hai să plecăm, Kristen!

Ea se dădu încet înapoi, când el începu s-o tragă din umbra conacului:

— Selig, eu nu pot să plec.

— Nu poţi?

— Mi-am dat cuvântul că n-o s-o fac.

— Pe Odin! De ce?

Ea tresări la auzul tonului său.

— Ca să nu mai fiu înlănţuită din nou.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi urmă întrebarea lui, blândă:

— Din nou?

— De când am fost prinşi, am fot înlănţuită, ca şi ceilalţi.

— Cine a mai rămas, Kristen? o întrerupse el.

Ea îi înşiră pe toţi, după care aşteptă, în vreme ce el se gândea la cei care muriseră. În vreme ce aştepta, simţi cum zefirul i se juca prin păr. Auzea zgomotele făcute de gângăniile de noapte, îi simţea durerea, dar ştia că nu era atât de mare cum ar fi putut fi, căci el îi crezuse morţi pe toţi.

În cele din urmă, el rupse tăcerea:

— Spune mai departe!

— Mie mi-au fost scoase lanţurile abia la începutul acestei săptămâni, când au venit aici regele saxonilor şi nobilii lui. Am fost hărţuită de unii dintre lorzi, aşa că Royce mi-a scos lanţurile, ca să mă pot apăra câtă vreme ei se aflau aici. Dar au plecat în dimineaţa asta – adică ieri de dimineaţă şi mi-aş fi pierdut iar libertatea dacă n-aş fi jurat că n-o să mai încerc să fug de aici.

În vorbele lui, se simţea supărarea.

— Te-ai osândit singură să nu mai pleci de bunăvoie de aici?

— Nu, am căzut la o învoială. Când Royce se va însura, o să fiu dezlegată de cuvântul dat.

— Şi când o să fie asta?

— Curând.

El se mai linişti puţin, gândindu-se la cele auzite. Fata îşi dădea seama din faptul că strânsoarea nu-i mai era la fel de puternică.

Acum era rândul ei:

— Spune-mi, că nu mai pot. Cum ai scăpat? Am văzut când ai fost rănit.

— Ai văzut?

— Şşşt! Făcu ea, căci el ridicase glasul. Fireşte că am văzut. Când am auzit zgomotele de bătălie, n-am mai putut să rămân pe corabie. Trebuie să vin şi eu în ajutor.

— Tu, să ne ajuţi?

Ea nu băgă în seamă batjocura din vorbele lui.

— N-am fost de prea mare ajutor. Dar măcar l-am doborât pe saxonul care te-a rănit!

— Ai făcut tu asta!

— Selig!

— Pe dinţii lui Odin! Puteai să fii ucisă!

— Dar n-am fost. Din nefericire însă, nici el n-a fost. N-am făcut decât să-l rănesc. S-a însănătoşit şi de atunci încoace m-a ajutat mult, deşi tot aş fi încercat să-l ucid. Acum mă bucur că nu mai trebuie s-o fac.

Selig clătină din cap auzindu-i vorbele, iar ea adăugă foarte nerăbdătoare:

— Hai, spune-mi! Ultima oară când te-am văzut zăceai nemişcat la pământ, într-o baltă de sânge.

— Da, am avut o rană urâtă. Mi-am venit în simţiri când plecau căruţele, ducându-i pe cei prinşi. Eu am fost lăsat printre cei morţi şi, cum se credea că toţi au murit, n-a fost lăsat nimeni de pază. Dar nu ştiam dacă o să se întoarcă să ne îngroape sau nu, aşa că am reuşit să mă târăsc dintre cei măcelăriţi, ca să nu mă prindă dacă se întorceau. Voiam să mă ascund în pădure câteva ceasuri,

după care să-i urmez şi să văd unde aţi fost duşi. Dar, aşa cum ţi-am spus, rana mea era urâtă. Am leşinat din nou şi nu m-am trezit până după căderea nopţii. Atunci eram mult prea slăbit ca să mă mai ridic de pe jos. Nu ştiu cât am stat aşa. Rana aia blestemată făcuse puroi. Am suferit de arşiţă, dar nu-mi aduc aminte mare lucru. Nu mai ştiu decât că la un moment dat am ieşit din ascunzătoare. Îmi aduc aminte că rătăceam căutându-i pe saxoni.

— De parcă ai fi putut să faci mare lucru dacă îi găseai, îl dojeni ea.

— Nu mai gândeam limpede, îi zâmbi el. Ştiu doar că m-am dus de colo-colo, încercând să dau de tine şi de ceilalţi până n-avea să fie prea târziu.

— Prea târziu?

— Nu credeam că vreunul dintre voi avea să fie lăsat în viaţă. Mă gândeam că aveaţi să fiţi duşi la stăpânul saxonilor care ne prinseseră în capcană, ca să vă osândească la moarte.

— Era cât pe ce s-o facă, recunoscu Kristen blând. Locul ăsta, Wyndhurst, a mai fost prădat o dată de către vikingi. El şi-a pierdut aproape toată familia în acel atac şi de atunci încoace nutreşte o ură aprigă faţă de vikingi.

— Nu-i de mirare că m-a lăsat să stau aici, chicoti Selig. I-am spus că şi mie mi s-a întâmplat acelaşi lucru. Probabil că i-a fost milă de mine.

— Cum ai putut să-i spui aşa ceva? îl certă ea. Pentru numele lui Dumnezeu! O să te sfâşie în bucăţi dacă află cine eşti cu adevărat.

Şi când mă gândesc că eu îmi făceam griji doar că o să te pună în lanţuri şi o să te pună laolaltă cu ceilalţi, dacă o să afle!

El zâmbi, văzând-o cât e de arţăgoasă.

— N-o să afle. Ohthere şi ceilalţi au destulă minte să nu mă strige când o să mă vadă.

— Dacă nu cumva leşină cu toţii, cum era să păţesc eu, i-o întoarse ea.

— Am văzut că ţi-ai revenit repede, râse el.

Kristen îl izbi în piept, supărată:

— Ai de gând să-ţi sfârşeşti povestea odată?

Selig se opri din chicotit.

— Ţi-ai pierdut cheful de glume, Kris, zise, dar se dădu bătut când ea îl lovi din nou. Prea bine. Ţi-am spus că am rătăcit de colo-colo. Nici acum nu ştiu cât de mult, nici câtă vreme am zăcut aproape mort. Ultima oară când mi-am ieşit din simţiri, m-am trezit în coliba unei celte bătrâne. Ea şi fiica ei m-au găsit pe când se întorceau de la târgul din Wimborne. Din locul unde m-au găsit până la casa lor era o zi de mers spre miazănoapte.

— Unde e asta?

El ridică din umeri.

— Nu cred că le-aş mai putea găsi din nou. Loki şi-a râs bine de mine. Habar n-ai cât m-am rătăcit.

— Nu trebuia decât să găseşti râul, îi arătă ea.

— Da, aşa am crezut şi eu, răspunse el, oarecum în silă. Am rămas la bătrâna aceea vreme de două săptămâni. Ea avea bănuieli în privinţa mea din pricina felului cum eram îmbrăcat, plus că mai şi vorbeam într-o limbă străină ei câtă vreme aiurasem. Dar, cum eu vorbesc şi limba mamei, care era şi a ei, m-a îngrijit şi m-a însănătoşit: Ba chiar m-a dus şi la un negustor, căruia i-am dat centura şi brăţările de braţe pentru hainele de pe mine şi un cal deşelat. Femeia mi-a arătat şi calea spre râul cel mai apropiat.

— Şi?

— Şi râul acela era aşa de departe spre apus, că era cât pe ce să ajung la mare. Necazul era că nu ştiam pe unde rătăcisem, nici dacă reuşisem cumva să trec râul pe când aiuram. Habar n-aveam dacă saxonii pe care îi căutam eu se aflau la apus sau la răsărit de mine. Şi când ea m-a trimis spre apus, m-am gândit că eu rătăcisem prin răsărit. Aşa că am luat-o spre apus şi am pierdut o grămadă de vreme.

— Şi când ai găsit râul ăla, ţi-ai dat seama că o luaseşi pe o cale greşită?

— Da. Însă nu ştiam cât de departe de râu să caut, unde aţi fost duşi tu şi ceilalţi, aşa că am fost silit să mă

opresc la fiecare conac întărit, în vreme ce mă întorceam în direcţia asta. Am spus tuturor nobililor aceeaşi poveste, care s-a potrivit bine. Dar plecam de îndată ce-mi dădeam seama că ei nu ştiu nimic despre nişte vikingi veniţi de pe mare. Când am ajuns aici, nu ştiam că am ajuns la locul cel bun, până când lordul acesta nu mi-a spus că şi ei au fost atacaţi în vara asta.

— Şi rana ţi s-a vindecat de tot acum?

— Da, nu mă mai doare.

— Ei bine, ai noroc că ai spus că eşti din Devon, nu din Cornwall, altfel n-ai fi fost bine-venit aici.

El râse:

— Am aflat de duşmănia dintre celţii din Cornwall şi saxoni încă de la primul conac la care m-am dus. Era cât pe ce să fiu pus în lanţuri acolo, dar ştii şi tu ce gură de aur am.

— Da, ştiu. O, Selig, sunt aşa de fericită acum…

El îi puse degetele pe buze, curmându-i izbucnirea de bucurie.

— Fă-mă şi pe mine fericit, Kris. Spune-mi că n-ai fost siluită de saxonii ăştia.

— Siluită? Nu, nu am fost siluită. Nu-l lăsă însă să e simtă cu adevărat uşurat, continuând: Dar m-am culcat de bunăvoie cu lordul Royce.

El scoase un şuierat de mânie, dar ea îi acoperi gura cu mâna, aşa cum făcuse şi el:

— Selig, nu spune ceva care să mă facă să-mi pară rău că ţi-am vorbit deschis. Cred că îl iubesc pe saxon. Sunt şi mai sigură că îl doresc. L-am dorit încă de prima… bine, poate nu chiar de atunci. Dar am fost fermecată de el încă de la început, când a intrat călare în curte, unde eram înlănţuiţi cu toţii, şi ne-a privit cu o silă neţărmurită. A dat poruncă să fim ucişi cu toţi. Însă a doua zi şi-a schimbat gândul şi a venit să ne spună că aveam să muncim cu toţii să-i ridicăm zidul de piatră.

— Noi? Te-a pus şi pe tine să faci una ca asta?

— Da, râse ea. Thorolf şi cu ceilalţi m-au ajutat să mă prefac că sunt bărbat. M-au luat cu toţii drept un

flăcăiandru şi aşa i-am păcălit vreo săptămână. Dar ai noştri nu au putut să se prefacă întru totul că sunt doar un flăcăiandru. Mă tot ajutau şi cred că asta m-a dat de gol sau cel puţin a atras privirile asupra mea. Saxonul a ajuns la concluzia că mă apără pentru că sunt conducătorul lor. Oricum, aşa s-a descoperit că sunt femeie şi pe urmă m-au dus în conac.

— Şi în patul saxonului?

Ea îi trase un pumn zdravăn în burtă pentru asta, făcându-l să se cocoşeze gemând.

— Pe oasele lui Thor, Kristen! Ai grijă!

— Atunci, ai şi tu grijă pe ce ton îmi vorbeşti, îl ameninţă ea supărată. Sunt o femeie în toată puterea cuvântului. Şi nu trebuie să-ţi dau ţie socoteală pentru ceea ce fac. Şi să ştii că nu am ajuns din prima în patul lui.

N-avea de gând să-i povestească şi lui tot ce-i spusese lui Thorolf, aşa că-şi termină vorba ceva mai liniştită:

— Adevărul e că el mi s-a împotrivit.

— Ce?

Uluirea fratelui său o făcu să zâmbească, în ciuda supărării pe care i-o pricinuise.

— Dumnezeu mi-e martor că-i adevărat. Ştiam foarte bine că mă vrea, dar se împotrivea. Până acum, niciun bărbat nu mi s-a mai împotrivit.

— Dacă eu nu ştiu, la câte capete am spart pentru că nu se împotriveau?

Ea nu-şi putu stăpâni chicotitul auzind aceste vorbe.

— Dar saxonul se împotrivea dorinţei de a mă avea şi cu cât se împotrivea mai tare, cu atât îl voiam mai mult şi eu. Să ştii că l-am ispitit într-adins, Selig. Era un lucru pe care-l recunoştea cu greu în faţa fratelui ei, însă n-avea să-l lase să dea vina pe Royce pentru că o ispitise, când de fapt lucrurile stăteau exact pe dos. Acum două săptămâni, am învins – m-a luat în patul lui.

De atunci încoace, am dormit în odaia lui. Chiar acum vin tot de acolo.

— Tu chiar îl iubeşti, Kristen?

— Probabil. Nu-mi place tot ceea ce face, am fost de multe ori furioasă pe el. Dar nu pot să-l urăsc, nici măcar pentru că m-a pus în lanţuri, deşi am urât lanţurile alea mai mult decât orice altceva pe lume.

— Şi el ce simte pentru tine?

— Nu ştiu. Mă bucur de protecţia lui. Mi-a arătat că-şi face ceva griji pentru mine. Dar nu mai mult decât ar arăta faţă de oricare alt lucru dintre cele pe care le stăpâneşte. Şi ştiu că nu i-a plăcut deloc să mă ţină în lanţuri. Pur şi simplu, nu ştiu, îşi sfârşi ea vorba.

— Încă te mai vrea?

— Da, asta nu s-a schimbat.

— Atunci…

— Tot o să se însoare cu alta.

— Da, ai zis tu ceva de asta, spuse el, apoi izbucni dintr-odată: Pe Odin, nu! O să se însoare cu tine.

Ea clătină din cap:

— Selig, sunt sclavă. Ia gândeşte-te la asta, de ce s-ar însura cu mine, dacă deja e stăpânul meu?

— Tata i-ar putea spune câteva vorbe despre asta, se încruntă el.

În ochii ei licărea o luminiţă veselă:

— Aşa e, ar putea, dar nu e aici, ca s-o facă.

— Atunci, aş putea eu…

— Dar n-o s-o faci, căci Royce nu trebuie să afle cu niciun preţ că eşti fratele meu.

— Atunci, ce-o să faci, Kris?

Ea strânse din dinţi:

— O să mă bucur de bărbatul acesta câtă vreme o să pot. Când o să se însoare, voi pleca.

— Aşa, pur şi simplu? Chiar dacă îl iubeşti?

— Şi ce altceva să fac? Bine măcar că acum eşti şi tu aici şi o să mă ajuţi să fug atunci când o să fiu pregătită. Şi dacă poţi să-i ajuţi pe ceilalţi să fugă cât mai repede, fă-o! Pe urmă te poţi întoarce după mine.

— Aşa să fie.

Ea îi prins chipul în palme şi-l sărută.

— Selig, îţi mulţumesc că nu m-ai certat.

El o strânse cu putere în braţe.

— Ai spus chiar tu, nu trebuie să-mi dai mie socoteală. Dar să-ţi ajute Odin când o să încerci să-i explici asta tatei.

— O, nu-i cinstit să-mi aminteşti de asta! exclamă ea.

El îi dădu în joacă o palmă peste fund:

— Hai să mergem, că am stat prea multă vreme afară.

Cerul începuse să se lumineze, şi încă prea mult. Ea intră înapoi pe uşă, dar şovăi acolo o clipă, atingându-i încă o dată obrazul.

— N-o să-ţi mai vorbesc o vreme. Şi să nu te miri dacă n-o să te bag deloc în seamă în conac. El m-a prevenit deja să stau departe de tine.

— Probabil că se gândeşte că o să te rănesc, râse el, dacă aflu că eşti o vikingă însetată de sânge.

— Orice pricină ar avea, mânia lui nu e deloc plăcută, aşa că fii cu băgare de seamă, frate.

Intrară înapoi în conac în cea mai mare tăcere, dar fără rost. Royce era acolo şi-şi lovea furios cu picioarele oamenii ca să-i trezească. La vederea ei, se opri. Apoi, în ochi îi apăru o lumină prevestitoare de rău când văzu că Selig se afla lângă ea.

— Am ieşit afară să luăm aer, îi şopti ea repede lui Selig pe când Royce se apropia de ei. Ne-am întâlnit acum, la intrare.

— Crezi că o să înghită asta?

— Va trebui.

Royce însă nu puse nicio întrebare când ajunse la ei. Se mulţumi să o ia pe Kristen de mână şi o trase după el pe scări, aruncându-i peste umăr lui Selig:

— Aşteaptă acolo unde te afli!

Kristen încercă să-şi smulgă mâna din strânsoarea lui, iar până ajunse sus aproape că reuşise, dar el o prinse mai bine şi continuă s-o tragă după el.

— Blestemat să fii, saxonule, ar fi bine să ai o pricină bună ca să te porţi aşa cu mine!

El nu răspunse. O azvârli în odaia lui şi încuie uşa. Fata se holbă uimită, ba chiar o încercă, să vadă dacă e cu

adevărat zăvorâtă, după care izbi în ea, furioasă.

Jos, în sală, Royce îi făcu semn lui Selig să-l urmeze şi-l scoase pe uşa din faţă a conacului, trântind-o după el. Selig se întoarse, iar pumnul lui Royce îl izbi în falcă, azvârlindu-l la pământ.

Royce se aruncă de îndată peste el, negru la faţă:

— N-o să-ţi interzic să intri în conac, Gaelan, dar îţi interzic să te mai apropii vreodată de femeia aceea. E a mea şi eu sunt foarte grijuliu cu ceea ce-mi aparţine.

Şi, zicând asta, Royce se întoarse în conac, lăsând uşa deschisă. Selig ar fi putut să-l urmeze, dar n-o făcu. Rămase acolo, pe jos, frecându-şi falca; pe chip îi apăru încet un zâmbet, după care începu să râdă.

Sus, de la fereastra care dădea în curtea din faţă, Kristen privise tot ce se petrecuse. Îşi încleştase mâinile de pervaz, până când auzise râsetul. Atunci se îndepărtă, clătinând din cap, sătulă de toţi bărbaţii, până la unul.

Capitolul 38

O oglindă de mână bine şlefuită îi zbură în cap lui Royce când deschise uşa odăii sale. Oglinda fu urmată de o tavă de argint. O zări pe Kristen în celălalt colţ al camerei, scotocindu-i prin cufăr după alte lucruri de aruncat.

— Probabil că nu eşti prea furioasă, altfel mi-ai azvârli cu armele în cap.

— Nu mă ispiti, saxonule!

O ţinuse încuiată în odaie toată ziua. Nu mâncase nimic. Nu vorbise cu nimeni. De multă vreme trecuse dincolo de pragul de sus al furiei.

— De ce m-ai închis aici? îl întrebă ea.

— Când m-am trezit de dimineaţă, nu mai erai aici. M-am dus jos să te caut, nu erai nici acolo. Am crezut că ţi-ai încălcat cuvântul.

— Şi m-ai încuiat aici pentru ceea ce ai crezut că am făcut? se repezi ea. Dar ştii prea bine că nu mi-am încălcat

cuvântul, nici n-o s-o fac! Aşa că, de ce?

— Ceea ce făceai cu celtul e alta, zise el aspru.

— Chiar aşa? se răsti ea. Şi ce crezi tu că făceam cu el?

— Asta vreau să ştiu şi eu, Kristen.

— Atunci, mai bine întreabă-l pe el, căci sunt prea furioasă pe tine ca să-ţi spun ceva!

El veni spre ea cu paşi mari, plin de mânie. Kristen îşi încleştă pumnii şi-i ridică, provocându-l să mai facă un pas. El se opri însă, privind-o urât.

— Spune-mi că nu-ţi pasă de bărbatul ăsta.

— Lua-te-ar dracu'!

— Spune-mi!

— Nu-mi pasă de el!

— Atunci, ce făceai afară împreună cu el?

Kristen îşi lăsă pumnii în jos, făcând ochii mari. Aproape fără să-i vină să creadă, întrebă:

— Eşti gelos, saxonule? De asta l-ai lovit?

El aruncă o privire spre fereastră, dându-şi seama de unde ştia ea. Însă n-avea cum să priceapă ce-i spusese celtului. Îşi întoarse iar ochii spre ea, fără să-i piară încruntarea.

— Eu sunt posesiv, Kristen. Niciun bărbat n-o să se atingă de tine cât eşti a mea.

— Şi când o să te însori şi o să plec de aici, n-o să mai fiu a ta.

El o prinse de braţe, scuturând-o cu putere:

— N-o să pleci de lângă mine, scorpie, niciodată. Acum, spune-mi ce făceai cu celtul!

Furia lui Kristen se potolise cu totul în clipa când pricepuse că el chiar era gelos. Gelos pe ea. Ce lucru nemaipomenit!

Ea îi turnă câteva minciunele despre care nădăjduia că aveau să-l domolească.

— N-am făcut nimic, Royce. Nu puteam să dorm, aşa că am ieşit să mă plimb şi am aşteptat să răsară soarele. Când mi-am dat seama că nu sunt singură în curte, m-am întors înăuntru. Omul ăla venea după mine. Mi-a zis câteva

cuvinte în uşă, dar nu l-am priceput. Nu ştiu ce făcea afară. Întreabă-l pe el! Poate că şi el voia să ia o gură de aer proaspăt, ca şi mine.

El îi porunci pe un ton ceva mai puţin aspru, mai degrabă un mormăit:

— Nu vreau să ieşi afară noaptea, Kristen.

— Nu mi-ai interzis asta, domnul meu.

— Acum o fac.

— Atunci, data viitoare când n-o să pot dormi, o să am grijă să mă plimb doar prin conac, ca să trezesc pe toată lumea, răspunse ea în bătaie de joc.

În sfârşit, pe chipul lui apăru un zâmbet:

— Mai bine mă trezeşti pe mine şi o să-ţi dau altceva de făcut decât să te plimbi.

Tocmai se pregătea să-i răspundă aţâţător, când fu întreruptă de o bătaie timidă în uşă. Royce răspunse, arţăgos, iar Meghan băgă capul pe uşă.

— Alden a zis să-ţi spun că furia naşte furie, iar violenţa duce la nefericire. Ce vrea să spună cu asta, Royce?

Kristen izbucni în râs la vederea privirii mirate a lui Royce.

— Isteţ văr mai ai, domnul meu. Oare credea că o să mă iei la bătaie sau că o să-ţi sparg eu capul? Şi râsul i se înteţi văzând cum o fulgerau ochii lui verzi. Şi o mai trimite şi pe sora ta… da, e tare isteţ. Hai, vino, drăguţo! Vărul tău Alden ne-a jucat o farsă prostească trimiţându-te aici, dar eşti bine-venită.

Meghan se dădu lângă Kristen, şoptind:

— Credeam că Royce e furios.

— Şi ai venit totuşi să ne spui aceste vorbe? Dar tu eşti tare curajoasă!

Royce mârâi supărat şi se îndepărtă de ele. Meghan făcu ochii mari şi speriaţi. Lui Kristen îi venea să-i dea un pumn pentru că o speria pe copilă.

— Nu-i da atenţie, Meghan! Mârâie ca mai toţi bărbaţii. Asta nu înseamnă nimic.

— Kristen… începu Royce ameninţător, aruncându-i o

privire severă peste umăr.

— Şşşt! răspunse ea. O învăţ ceva de preţ pe sora ta. Vezi tu, drăguţo, nu ai de ce să te temi de bărbaţi când sunt supăraţi. La urma urmelor, ce sunt ei? Doar un pic mai mari decât noi, nu-i aşa?

Meghan îl măsura din priviri pe fratele ei, de sus până jos, iar Kristen zâmbi:

— Bine, mai sunt şi câteva excepţii. Dar ia uită-te la fratele tău, aşa, de pildă. Era supărat, iar eu eram la fel. A ţipat la mine. Am ţipat şi eu la el, drept răspuns. Şi acum ne simţim amândoi mai bine.

— Dar el încă e supărat rău, zise Meghan, ascunzându-şi faţa în fustele lui Kristen.

— E doar necioplit, cum sunt bărbaţii obişnuiţi să fie. Ce-i drept, uneori furia poate ajunge mult mai departe şi e cel mai bine să stai departe de un bărbat care e cu adevărat înfuriat. Cu vremea, o să ajungi să-ţi dai singură seama de deosebire. Dar în ce-l priveşte pe fratele tău… L-ai văzut tu vreodată lovind vreo femeie?

Şi, zicând asta, se rugă în gând ca fata să dea răspunsul cel bun. Dar nu fu aşa.

— A pus să fii biciuită.

— Dar atunci nu ştia că sunt femeie.

— Te-a pus în lanţuri şi ţi-au sângerat picioarele.

Kristen oftă:

— Nu ţi-am spus că nu era decât o zgârietură şi că nici măcar nu simţeam? Şi nici n-a fost vina lui, drăguţo. El mi-a spus să pun cârpe pe sub inelele de fier, dar eu am uitat.

— Atunci, nu, se învoi Meghan, n-a lovit nicio femeie.

— Pentru că, dincolo de morocănoşenia lui, e un om bun şi blând. Şi dacă n-ar da într-o femeie, nici măcar când e furios, atunci fără îndoială că n-ar lovi un copil. Şi poţi să fii încă şi mai sigură că n-ar da în sora lui. Tu, drăguţo, ai putea să faci şi asta – şi ea se duse spre Royce, dându-i o lovitură zdravănă în fluierul piciorului –, iar el nu ţi-ar face nimic.

Royce rămase nemişcat pentru că Meghan începuse

să chicotească. Ba chiar îi dispăruse orice urmă de durere de pe chip în vreme ce ea se uita la el.

— Tu chiar nu m-ai bate, Royce?

— Nu, piticuţo, niciodată, îi zâmbi el.

Atunci, fetiţa se repezi şi-l îmbrăţişă pe după mijloc, după care făcu la fel cu Kristen.

— Mulţumesc, Kristen, îi zâmbi Meghan cu gura până la urechi, după care o tuli din încăpere.

— Şi eu îţi mulţumesc, spuse Royce, în spatele ei. N-a putut niciodată să priceapă că nu trebuie să se teamă de mine. Dar cât despre lovitura aia, scorpie ce eşti…

Şi braţul lui o cuprinse după mijloc, ridicând-o de la pământ. O duse în pat, iar acolo o aşeză cu faţa în jos în poala lui.

— Royce, nu! Fetei nu-i venea să creadă ce avea el de gând să facă. Eu nu făceam decât să-i arăt ei ceva!

— Puteai s-o faci şi altfel, femeie. Şi, până n-o să mă mai doară piciorul, o să simţi şi tu ceva la dos.

În seara aceea, Kristen mâncă în picioare. Însă pe buze avea un zâmbet tainic. Până şi ei îi venea să-şi dea o bătaie la fund pentru că fusese prea obraznică, dar şi saxonul ei îşi spălase păcatele după aceea.

Capitolul 39

Kristen blestema bătaia de joc a faptului că în dimineaţa următoare Royce îi propusese să o ia să călărească, deşi o mai durea încă dosul. Totuşi, merse cu el. Cum putea să zică nu, când îi dădea un cal al ei, ba îi mai şi propunea să se întreacă? Avea oare să-l înţeleagă pe omul ăsta?

Pierdu întrecerea, dar asta n-o împiedică deloc să se bucure. O făcea să-şi aducă aminte de întrecerile în timpul

cărora îl călărea pe Torden pe câmpuri şi prin păduri. Calul pe care îl primise acum nu era la fel de frumos, însă însoţitorul ei era cum nu se putea mai potrivit.

Spre sfârşitul dimineţii, se opriră să adape caii într-o băltoacă în care se strânsese apă de ploaie. Locul mustea de culorile verii, de verdele cel mai întunecat, presărat cu nuanţe de galben şi de roşu. Cerul era limpede ca cristalul, iar soarele ardea tare dincolo de umbra copacului spre care o duse Royce.

El se aşeză, sprijinindu-se de trunchi, şi îi făcu şi ei semn să vină la el. Kristen însă nu-i dădu ascultare şi se aşeză la picioarele lui, apucându-se să ronţăie un fir de iarbă. În ochi avea o lumină blândă când se uită la el.

Royce oftă. În noaptea trecută, i se dăruise cu totul, însă acum începuse iar să nu mai fie aşa de doritoare. Dacă n-avea s-o silească s-o ia în braţe, n-avea să vină.

— Milord, îţi mulţumesc pentru plimbarea călare.

El dădu din umeri, nefăcând caz de generozitatea asta.

— Thorolf a avut dreptate. Eşti obişnuită să călăreşti. Şi încă foarte bine.

— Eu fac multe lucruri bine, dar Thorolf nu le ştie pe toate.

— De pildă?

Ea îşi întinse picioarele şi se lăsă pe spate, cu mâinile sub cap. Coada ei groasă, de culoarea mierii, îi stătea pe un umăr, cu vârful răspândit ca un evantai în poala ei. Royce se uita cum îi zbârleşte vânticelul firele de păr.

Cu ochii la cer, ea răspunse:

— Thorolf nu ştie că mă pricep la arme. Niciunul dintre ei nu ştie. Tu însă, da.

— Asta e ceva ce-aş fi dorit să nu ştiu, mormăi el.

Kristen râse:

— Din pricina acestui fel de a vedea lucrurile mi-am păstrat taina până aveam să fiu nevoită să mă folosesc de ceea ce ştiu.

— Atunci, care dintre ai tăi te-a învăţat? întrebă el. Doar nu tatăl tău?

Ea clătină din cap.

— Nu, fără îndoială că nu el. Mama m-a învăţat.

— Mama…

Dar nu-şi putu sfârşi vorba, izbucnind în râs.

Kristen zâmbi înţelegătoare:

— N-ai decât să râzi cât vrei, milord, dar e adevărul adevărat.

— N-am nicio îndoială! continuă el să râdă. Şi ce te-a mai învăţat mama aceea războinică a ta?

Era acum rândul lui Kristen să râdă. Îi venise în minte frumoasa şi delicata ei mamă. Războinică? Pentru numele lui Dumnezeu! Nimeni nu arăta mai puţin războinic ca ea.

— Mama strâmbă din nas când vine vorba de gătit şi de cusut, căci nu i-au plăcut niciodată treburile astea. Dar nu e războinică, domnul meu. Şi m-a mai învăţat încă o lecţie de preţ. M-a învăţat să nu mă ruşinez că vreau un bărbat.

Lui Royce îi pieri de îndată zâmbetul de pe chip. La fel de bine ar fi putut să-şi treacă şi mâinile peste trupul lui, căci cuvintele acestea aveau acelaşi efect.

— Şi nu te ruşinezi?

— Nu.

— Şi mă vrei, Kristen?

— Nu.

El îi zâmbi, aşa cum făcea şi ea.

— Mincinoaso! Ai recunoscut asta o dată. De ce n-o faci din nou?

— Ţi-am spus că nu şi n-am s-o fac.

— Mi-ai spus asta când ne hărţuiam din pricină că erai înlănţuită. Acum nu mai eşti.

— Ba eu sunt de altă părere, răspunse ea liniştită, fără să mai râdă. Acum m-ai înlănţuit prin cuvântul dat, ceea ce e la fel de bine pentru tine. Puteai doar să-mi fi cerut să rămân. Tu însă ai vrut să te târguieşti din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Doar n-o să-mi spui că ai fi rămas doar pentru că te rugam eu.

— N-o să ştii niciodată, nu-i aşa, Royce?

— Kristen…

Dădu să se ridice, dar săgeata care îi pătrunse în umăr îl ţintui de trunchiul copacului. Fusese trasă cu atâta forţă, că-i ieşi prin spate, înfigându-se în lemn. Încercă să se smulgă, dar fără să poată. În clipa aceea, în mintea lui apăru ca un fulger imaginea atacului danezilor, Rhona ţipând după ajutorul lui, iar el neputând s-o ajute, căci fusese înfiptă în suliţe şi ţintuit de zid.

Îi îngheţă sângele în vene văzând-o pe Kristen care sărea în picioare.

— Ia calul meu şi fugi! Repede!

Ea însă se urcă pe el, în vreme ce altă săgeată le trecea pe deasupra capetelor, lovind copacul. Fata rupse repede capătul săgeţii, cât mai aproape de piele.

— O să te ajut să te desprinzi, dar trebuie să mă ajuţi, îi zise ea grăbită.

— Kristen, fugi! spuse el agitat. Te rog! Trebuie să pleci cât mai departe de aici.

— Împinge!

Şi îl trase atât de tare, că el n-avu nevoie s-o ajute. Se prăbuşi în faţă, în genunchi, iar sângele începu să-i şiroiască, atât în faţă, cât şi în spate. Ea îşi muşcă buzele, gândindu-se că acum trebuie să-l ajute să se ridice în picioare. El se ridică singur însă. Încă nu-i slăbiseră puterile. Şi era supărat pe ea.

— Femeie, dacă nu te urci acum pe cal şi fugi ca să scapi…

— Numai dacă vii cu mine, îi tăie ea vorba, arătând o hotărâre cum n-avusese niciodată.

Dar pierduseră clipa. Din spatele copacilor, de prin tufişuri îşi făceau apariţia bărbaţi bine înarmaţi.

Kristen numără cinci, din câte putea vedea.

— Treci în spatele meu, Kristen, îi porunci Royce, trăgându-şi sabia.

Ea icni:

— Doar nu vrei să te lupţi cu toţi, aşa rănit!

— N-o să te ia, cât mai am un strop de viaţă în mine!

— Foarte lăudabil, se auzi un glas în spatele lor, iar lordul Eldred îşi făcu apariţia din spatele copacului sub care

stătuseră, însoţit de încă doi oameni. Dar o s-o luăm şi cred că şi pe tine.

Şi Eldred o înşfăcă pe Kristen. Ea se răsuci ca să scape, însă cei doi bărbaţi se repeziră şi o prinseră. Unul îi puse o sabie la gât, făcând-o să se oprească.

Zâmbetul lui Eldred îţi făcea de-a dreptul silă.

— Acum, sabia ta, Royce, altfel ştii ce-o să poruncesc să i se facă.

Sabia căzu la pământ. Eldred le dădu apoi câteva porunci scurte oamenilor săi. Kristen tresări de durere când mâinile îi fură duse în faţă şi legate cu o frânghie. Se uita neajutorată cum îi făceau la fel lui Royce.

Eldred se împăună în vreme ce erau duşi spre caii lor:

— Trebuie să-ţi mulţumesc că mi-ai ieşit în cale, Royce, şi că ai adus-o şi pe ea. E o plăcere neaşteptată, după ce credeam că mi-am pierdut vremea în pădurile tale, aşteptând să dau peste tine singur. Acum, am o răsplată dublă.

Toată ziua, drumul lor duse spre miazănoapte. La căderea serii, ajunseră în sfârşit la capătul drumului: un conac, mult mai mic decât Wyndhurst, dar bine întărit.

Royce reuşi să descalece singur, însă nu se mai ţinea bine pe picioare, Kristen îşi muşcă buzele ca să nu ţipe la vederea petei uriaşe de sânge care îi murdărea cămaşa. Bănuia că se aflau la conacul lui Eldred, însă nu-şi dădu seama că el nu era stăpân până când Royce încercă să discute cu el.

— Tatăl tău…

— N-o să te ajute, îi tăie vorba Eldred, destul de tăios. A plecat să-l roage pe Alfred să se mai gândească şi să-mi permită să mă întorc la curte. Ştii, tatălui meu nu-i place să mă vadă pe acasă. Zice că-i las borţoase toate roabele şi că, la nouă luni după ce trec eu pe aici, nu mai are niciuna să-l slujească. Apoi le spuse, furios, oamenilor săi: Duceţi-l în magazie şi înlănţuiţi-l de zid!

— Rana lui… începu Kristen, însă el îi tăie şi ei vorba:

— O să sângereze, aşa cum o să sângerezi şi tu când o să termin cu tine.

La auzul acestor cuvinte, Royce dădu să se repeadă, dar unul dintre bărbaţi îl lăsă fără cunoştinţă, lovindu-l cu mânerul săbiei. Kristen fu nevoită să se uite cum era târât afară. După aceea, fu rândul ei să fie împinsă cu vârful săbiei în conac.

Era o clădire murdară, ridicată doar din lemn, fără etaj. Dalele pe care păşea erau îngălate. Slujitoarele erau nişte creaturi înspăimântate, care nici măcar nu îndrăzneau să se uite la ea sau la cei care o împingeau spre partea din spate a conacului.

Acolo, fu azvârlită într-o cămăruţă lipsită de ferestre. Uşa fu trântită în spatele ei, lăsând-o în beznă. Nu se mai strădui să vadă dacă e încuiată, auzind cum era pus un drug greu. Se auziră şi câteva râsete, în timp ce bărbaţii se îndepărtau.

Înainte ca uşa să fie închisă, apucase să zărească un pat. Se îndreptă încetişor spre el şi se aşeză. N-avea să se lase cuprinsă de spaimă. Mai trecuse o dată prin asta: prinsă, fără să ştie ce-avea să se întâmple mai departe. Doar că acum bănuia ce urma să se întâmple.

O străbătu un fior când se gândi la Eldred. Omul îl ura pe Royce. Voia să-l rănească, să-l facă să sufere, poate chiar... O, Doamne, din ce altă pricină l-ar fi adus aici dacă nu ca să-l ucidă, probabil în chinuri îndelungi?

Simţi că spaima începea să pună stăpânire pe ea.

Capitolul 40

Kristen îi auzea glasul lordului Eldred afară, în conac. Mânca şi bea: sărbătorea. Dar, atâta vreme cât îl auzea, putea nădăjdui că încă nu-i făcuse nimic lui Royce, spunându-şi că Eldred, care era atât de plin de ură, avea să fie de faţă la orice ar fi poruncit să i se facă lui Royce, sau

chiar să-l chinuie cu mâna lui.

La gândul acesta, reuşise să se liniştească şi să încerce să plănuiască ceva. Trebuia să iasă din odaia asta de îndată ce uşa avea să se deschidă. Trebuia să-şi croiască drum până la magazia unde văzuse că-l duseseră pe Royce. Trebuia să-l dezlege, pe urmă să ia caii... Doamne Dumnezeule, cum să facă toate astea, cu atâţia oameni în jur?

Scotoci prin toată odaia, ajutându-se de mâini, blestemând întunericul care o făcea să piardă atâta vreme. Dar avea vreme. Nimeni nu veni s-o întrerupă. În încăpere nu se afla însă nimic ce-ar fi putut fi folosit ca armă. Nici ea nu crezuse cu adevărat că avea să găsească ceva, însă trebuia să fie sigură.

Asta o lăsa numai în seama ei şi a minţii ei. Se îndoia că Eldred avea să fie uşor de păcălit, însă putea să-l dovedească dacă avea să fie prea beat şi singur. În cele din urmă, când îşi făcu apariţia, era singur şi băuse, însă nu părea nici pe departe beat.

Adusese o lumânare, pe care o puse pe o policioară săpată în zid, după ce închise uşa. Kristen văzu acum că odaie nu se afla, într-adevăr, decât patul, dar nu îndrăzni să se uite mai cu atenţie, căci nu voia să-şi ia ochii de la Eldred.

Părea că aşteaptă cu nerăbdare ceea ce avea să se întâmple. Ba chiar îi zâmbi când se întoarse cu faţa la ea. Avea sabia încă la şold. Acum însă mai luase cu el şi un bici scurt, făcut din multe fâşii de piele.

— Ce i-ai făcu lui Royce?

Vorbele nu erau decât o şoaptă, în care se simţea nădejdea.

— Încă nu l-am văzut, îi spuse Eldred nepăsător. Am hotărât să mă ocup mai întâi de tine, ca să-i pot povesti totul. Lordul Alden părea să creadă că Royce ţine la tine. O să vedem.

— Te înşeli, se grăbi ea să-i spună. Are o logodnică.

— Şi ce legătură are asta cu muierea cu care se culcă?

Kristen tresări, la auzul acestei jigniri. Chiar aşa, ce-o avea?

— De ce îl urăşti aşa de tare?

— E binecuvântat. Nu face niciodată nicio greşeală – cel puţin aşa crede Alfred, aşa a crezut mereu.

— Invidie? zise ea, privindu-l cu dispreţ. Faci asta dintr-o invidie josnică?

— Ce ştii tu? se răsti el. Habar n-ai cum e să fii într-o întrecere, să ţi se găsească mereu câte un cusur.

— Nu, nu ştiu. Ştiu însă că nu poţi să scapi cu asta. Prea mulţi oameni au văzut că ne-ai adus aici.

El izbucni în râs:

— Oamenii mei n-o să îndrăznească să spună nimic împotriva mea. Spre deosebire de tine, muiere, ei ştiu care le e locul.

— Sunt oamenii tatălui tău, îl zgândări ea. El o să afle.

Eldred se repezi la ea, dându-i o palmă zdravănă. Ea întoarse faţa, însă nu se clinti din loc. Asta îl miră o clipă pe Eldred. Era obişnuit să vadă femeile prăbuşindu-se sub loviturile lui puternice, ghemuindu-se înspăimântate. Femeia asta era însă de aceeaşi înălţime cu el. Şi nu se ghemuise. Un firicel de sânge i se scurgea din colţul gurii, însă ochii îi ardeau de furie când întoarse din nou capul spre el.

Eldred făcu un pas înapoi, cam încurcat. Iar faptul că ajunsese bănuitor faţă de o femeie îl înfurie şi mai tare. Îşi trase biciul de la cingătoare. Înainte să termine cu ea, avea să se ghemuiască – să se ghemuiască şi să ceară îndurare.

Ridică biciul şi îl repezi cu toată puterea pentru prima lovitură. Ea încercă să facă un pas spre el, însă biciul îi atinse braţul gol şi jumătate din spate. Eldred nu mai putea de bucurie auzindu-i icnetul. Ridică din nou biciul. În clipa aceea însă, ea se aruncă spre el, izbindu-l de uşă.

El rămase fără suflare, căci ea se prăbuşise cu toată greutatea peste el, însă nu dădu drumul biciului, crezând că ea avea să încerce să se lupte cu el ca să i-l smulgă. Fu o greşeală, căci ea se repezi şi-i luă sabia, făcându-l aproape să-şi piardă cunoştinţa de uimire când simţi vârful ascuţit

lipit de gâtul lui.

— Mai fă un singur pas, milord, şi o să te ţintuiesc de podea.

Ameninţarea ei era cu atât mai înspăimântătoare, cu cât o rostise pe un ton liniştit.

— Oricum aş putea s-o fac, pentru ceea ce-ai făcut.

Fură ultimele cuvinte pe care le mai auzi Eldred, căci ea îl izbi cu mânerul săbiei în tâmplă.

Kristen îşi tăie repede legăturile, cu atenţie să nu taie mult din frânghie, ca să-l poată lega cu ea pe Eldred. Făcu apoi asta la fel de repede, răsucindu-l cu faţa în jos şi legându-i mâinile la spate. Asta fusese greşeala lui: îi legase mâinile în faţă, dându-i putinţa să se mai folosească încă de ele.

Dar greşeala lui cea mai mare fusese să creadă că ea o să stea acolo şi-o să-l lase s-o biciuiască.

Nu era mort. „Mare ţi-e mila”, gândi ea. „Ar fi trebuit să-l omor.” Gândul ăsta îi dădea târcoale pe când tăia în fâşii aşternuturile, ca să-i lege picioarele şi să-i pună un căluş în gură. În cele din urmă însă, nu era în stare să omoare un om neajutorat.

Aşteptă apoi ca sala să se liniştească întru totul. Eldred îşi veni în simţiri, iar ea îl izbi din nou în cap. Ar fi putut să se bucure să facă asta toată noaptea, însă nu avea o noapte întreagă la dispoziţie. De îndată ce nu se mai auzi niciun zgomot, ieşi din cămăruţă.

În partea cealaltă a sălii ardea o singură torţă. Toţi slujitorii dormeau în paturile de scânduri întinse pe lângă pereţi. Kristen se îndreptă spre uşa de la intrare fără să se oprească, ţinându-şi răsuflarea, cu inima bătându-i nebuneşte. Nimeni nu strigă alarma. Dar în faţa uşii era un paznic, unul dintre cei care îi prinseseră.

Bărbatul fu la fel de uluit ca şi ea când o zări. Kristen se obişnuise prea mult cu lipsa paznicilor la Wyndhurst. Probabil că Eldred avea mai multe pricini să se teamă sau poate că se aştepta la necazuri după ceea ce făcuse.

Uluirea bărbatului se făcu şi mai mare la vederea săbiei din mâna ei. Reuşi să şi-o scoată pe a lui, însă ea

avea avantajul că o avea deja în mână. Îl străpunse fără ca el să mai aibă vreme să se apere.

Nu avea vreme de pierdut acum. O luă la fugă spre magazie şi deschise uşa. Înăuntru se afla alt paznic, care se trezi şi dădu să se ridice în picioare. Ea îl făcu şi pe el să guste din mânerul săbiei, iar el căzu la loc ca un sac.

Royce fusese într-adevăr înlănţuit de zid, cu amândouă mâinile legate deasupra capului, susţinându-i toată greutatea. Rana îi sângerase şi mai mult. Pata roşie se scurgea acum de-a lungul piciorului. Avea capul lăsat pe un umăr. Nici măcar nu-şi dădea seama dacă mai e încă în viaţă.

Dar află când se repezi la el, luându-i capul în mâini, îl bătu cu palma pe obraz, din ce în ce mai tare, până când el deschise ochii. Atunci, de uşurare, Kristen mai că încremeni.

— Cum?

Fu singura întrebare pe care i-o puse el. Asta o făcu să-şi vină în fire. Fugi înapoi la paznic, căutând cheia de la cătuşe.

Îi spuse peste umăr:

— Am rănit un bărbat, poate chiar l-am omorât. Legea voastră saxonă o să mă pedepsească pentru asta?

În cele din urmă, dădu peste cheia căutată şi se întoarse în grabă la Royce. El clătina din cap, privind-o.

— Asta te frământă acum pe tine?

— Nu ştiu cum sunt legile voastre, răspunse ea arţăgoasă. Ştiu doar că, după legea voastră, am făcut rău data trecută când m-am apărat. Greşesc şi acum, când încerc să plec din locul ăsta oriunde văd cu ochii?

El dădu să râdă, dar hohotele îi fură înăbuşite de durerea pe care o simţea.

— Nu, ai făcut mai mult decât aş fi putut eu nădăjdui.

— Bine, zâmbi ea, descuind cătuşele care îi prinseseră încheieturile mâinilor. Acum, hai să plecăm de aici, milord.

Dar, când fu cu totul liber, Royce se prăbuşi în genunchi. Văzându-l cât era de slăbit, Kristen îşi rupse grăbită poalele rochiei, împărţi pânza în două şi o îndesă în

tunica lui, în faţă şi în spate. Trebuiau s-o ţină numai într-un galop, iar el nu putea să piardă şi mai mult sânge. Dar nici nu-l putea obloji acum aşa cum se cădea. Putea doar să se roage ca el să poată călări.

Ajunseră încet la grajd, căci trebuia să-l sprijine pe Royce. Şi, la cât era el de greu, nici măcar ei nu-i venea uşor să-l ducă. Pe urmă, fu nevoită să-l lase singur, ca să-l doboare pe paznicul de la grajd.

Când se întoarse, Royce zăcea pe jos. Simţi că-i vine să plângă, însă îl aduse înapoi în simţiri, îl sili să se ridice în picioare şi apoi, cu ultimele puteri, să se urce în şa.

— Cum zici tu… să trecem de poartă?

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta, răspunse ea.

Şi chiar că-şi făcea griji. Îşi ducea de dârlogi calul şi pe al lui, străbătând astfel curtea cufundată în tăcere. Poarta de lemn era înaltă şi zăvorâtă cu un drug lung şi greu. Deasupra ei, într-o parte, se afla un post micuţ de pază şi acolo stătea un paznic, cu spatele la zid. Dormea. Kristen urcă cu grijă pe scară până la el, văzu că omul continua să doarmă, apoi se grăbi să coboare şi, opintindu-se din răsputeri, ridică drugul cel greu.

Era cu adevărat tare greu. Nu reuşi să-l lase uşurel la pământ, ci fu nevoită să-l arunce. Zgomotul o zgudui până-n rărunchi.

Se uită în jur, aşteptându-se să vadă o grămadă de oameni înarmaţi repezindu-se la ea. Aproape că i se opri inima în loc când văzu un bărbat, un slujitor, care ieşea din grajd. Omul căscă şi se întoarse înăuntru. Mai era încă unul în pragul altei clădiri, care stătea nemişcat, uitându-se la ei.

Simţi că o inundă uşurarea când îşi dădu seama că oamenii aceia n-aveau să strige deloc după ajutor. Erau nepăsători, lipsiţi de orice voinţă de a mişca un deget pentru stăpânul lor. Mare noroc aveau ea şi cu Royce că lordul Eldred avea aşa oameni credincioşi în gospodăria lui.

Kristen mai că izbucni în râs la gândul ăsta pe când deschidea poarta; luă apoi de dârlogi calul lui Royce şi pe urmă se aruncă şi ea pe al ei. Cât mai ţinu noaptea, nu se

opriră din galop.

Capitolul 41

Kristen era moartă de oboseală şi înnebunită de spaimă. Royce îşi folosea ultimul strop de putere ca să nu cadă de pe cal. Se oprise odată ca să-i mai oblojească umărul, dar el pierduse mult sânge, prea mult. Acum se clătina pe calul său, aproape cu totul fără cunoştinţă.

Nici măcar vederea zidurilor de la Wyndhurst nu-i înlătură spaima. Cerul se lumina şi fuseseră văzuţi apropiindu-se. Fusese deschisă poartă, iar oamenii se grăbeau spre ei. Îi zăriseră şi alţii, călare, care ieşeau din pădure. În curând, Royce avea să se poată odihni, avea să fie îngrijit cum se cuvine. Totuşi, nu o părăsea spaima că poate totul fusese în zadar, că îl ajutase atât de prost, încât oricum avea să moară.

Nu-şi putu năbuşi un strigăt când îl văzu căzând de pe cal. Sări şi ea de pe al ei şi se repezi la el, ridicându-i capul de jos. El avea ochii deschişi, dar părea ameţit.

— Cred că… aţipit.

O, Doamne, nici măcar nu mai ştia ce spune. Îi plângea inima văzându-l atât de slăbit, atât de neajutorat. Nici nu-şi dădea seama că ochii îi şiroiau de lacrimi.

— Stai liniştit, Royce. Nu te mai mişca! O să ajungă îndată, ca să te ajute.

El deschise ochii, cercetându-i chipul.

— Ai de gând să recunoşti, până la urmă, că mă vrei, Kristen?

Pentru numele lui Dumnezeu! Cum de se putea gândi la asta acum, când seva vieţii se scurgea din el?

— Kristen?

— Da, te vreau. Jur că te vreau.

— Ai început să mă iubeşti – puţin?

Ea nu şovăi nicio clipă.

— Da, şi asta.

O mână se ridică, apucând-o de gât şi trăgându-i faţa spre a lui. Buzele lui erau calde şi uscate, şi blânde, însă numai la început. Aşa nefericită cum era, îşi dădu seama că mâna cu care o prinsese era mult prea puternică, sărutul lui era mult prea plin de patimă.

Se dădu înapoi, privindu-l cu ochi îngustaţi când îl văzu cum îi zâmbeşte.

— Nu eşti pe moarte!

— Aşa ai crezut!

— O, cât eşti de necinstit!

Şi fu cât pe ce să-i tragă una, mai ales când el începu să chicotească. Totuşi, se mulţumi să se ridice şi să plece de lângă el.

*

Era nevoie de ceva mai mult decât o rană neînsemnată ca să-l lase fără puteri pe Royce. Nu rămase la pat decât patru zile. Peste o săptămână, se întorsese la toate treburile lui. Şi după două săptămâni, rana îl mai înţepa numai uneori.

Cu Eldred rezolvase totul nu aşa cum voia el, ci aşa cum cereau legile impuse de Alfred. Se mulţumise să-l informeze pe rege de ticăloşia lui Eldred. Vara se apropia de sfârşit când află că Eldred fusese cuprins de spaimă, de teama pedepsei, şi fugise la miazănoapte, căutând adăpost printre danezi. Trupul îi fusese trimis înapoi la tatăl său.

Când Royce îi povesti asta lui Kristen, ea se mulţumi să ridice din umeri, spunând doar că era de aşteptat ca un ticălos ca el să sfârşească prost. Nu se lăsase mai deloc tulburată de cele întâmplate.

Fusese furioasă pe Royce, mai ales când îşi dăduse seama că el se ţinuse într-adins deoparte, neajutând-o când fugiseră. Îi spusese în faţă ce părere are ea despre faptul că o înşelase, dar lui nu-i părea rău că se slujise de prilejul de a o pune la încercare. Ar fi putut să-l părăsească oricând, cât durase drumul spre casă. În schimb, îl adusese înapoi, unde putea să fie în siguranţă. Asta însemna tare, tare mult

pentru el.

Iar lui Kristen i se risipise supărarea. Fusese blândă şi veselă cu el câtă vreme îşi recăpătase puterile, nelăsându-l să se frământe pentru că era slăbit. Aproape că-l făcuse să-şi dorească să mai fie rănit, ca să o vadă mai mult agitându-se în jurul lui. Era exact pe dos faţă de ce ar fi simţit dacă l-ar fi îngrijit Darelle.

Dar, cu cât vara se apropia de sfârşit, Kristen devenea tot mai tristă; Royce o întrebase de nenumărate ori de ce, dar ea nu voia să recunoască deloc că era ceva cu ea. O ducea adesea să înoate, o ducea să călărească, iar ea îi zâmbea, se veselea împreună cu el. Însă, atunci când ea nu-şi dădea seama că o priveşte, tristeţea îi întuneca privirea.

Îi redusese la jumătate îndatoririle pe care le avea în conac. Dar, cum asta nu-i readusese veselia, i le dublase la loc. Tot degeaba însă. Îi dăduse chiar înapoi propriile haine, ca să le poarte, însă ea refuzase să şi le pună, ba chiar păruse şi mai tristă după ce văzuse rochia verde de catifea.

Royce nu ştia ce să mai facă. Însă, în ziua când Kristen îl întrebase din nou când are să se însoare, se temuse că a găsit răspunsul la tulburările ei. Ea tot mai voia să-l părăsească. De asta era atât de tristă. Număra zilele rămase până la nuntă, până când ea avea să fie eliberată de făgăduiala făcută. Însă el nu avea s-o lase să plece, aşa că nu rămânea decât încă un lucru de făcut.

Ar fi fost uluit dacă ar fi aflat ce-o frământa cu adevărat pe Kristen. Timpul, sfârşitul verii, când ea şi cu Selig ar fi trebuit să se întoarcă din oraşele-târguri – dacă s-ar fi dus într-acolo. Probabil că părinţii ei îşi făcuseră toată vara griji pentru ea, siguri însă că urmau să se întoarcă. Abia acum, la sfârşitul verii, aveau să fie cuprinşi de teamă, aşteptând să apară din zi în zi corabia. Şi, cu fiecare zi cu care aceasta întârzia, teama lor avea să crească. Cum putea să mai fie fericită aici, ştiind prin ce treceau acum părinţii ei?

Reuşise să vorbească din nou cu Selig. Îl rugase cu cerul şi cu pământul să plece, să-şi găsească drumul spre

casă, ca măcar părinţii lor să ştie că ea e în siguranţă. El însă nu se învoise, nu numai pentru că nu voia să o părăsească, ci şi pentru că putea să jure că Garrick o să-l facă bucăţi dacă se întorcea fără ea.

Royce încerca din răsputeri s-o înveselească. Iar ea îl iubea şi mai mult pentru asta. Nu putea să-i spună însă ce avea, căci singurul lucru pe care el ar fi putut să-l facă pentru ea era s-o lase să plece, iar ea se temea tare că el urma să facă până şi aşa ceva. În oricare dintre situaţii, era condamnată. Acum, ar fi fost distrusă dacă ar fi trebuit să-l părăsească pe Royce, dar ardea de dorinţa ca părinţii ei să afle că ea era teafără. Şi nu-şi putea lua gândul de la ei.

Pentru prima dată în vara aceea, Royce plecă de la Wyndhurst. Lipsi două zile întregi. Nimeni nu ştia unde se dusese, dar la întoarcere, îi spuse lui Darelle că i-a pus la cale căsătoria. Iar ea izbucni în plâns pentru că el nu voia să-i spună cine urma să-i fie soţ, făgăduindu-i numai că avea să fie mulţumită de alegerea lui.

De data aceasta, Kristen nu putu s-o învinuiască pe Darelle pentru plânsul ei. Ştia prea bine că ea n-ar fi îndurat atâtea taine în jurul unui lucru atât de însemnat. Totuşi, Royce nu făcuse decât să stăruiască, spunând că Darelle trebuia să se obişnuiască mai întâi cu gândul căsătoriei, şi apoi să afle cu cine.

În noaptea aceea, în pat, îi spuse deschise lui Royce:

— Să ştii că nu-i cinstit să-ţi ţii verişoara într-o asemenea neştiinţă.

El râse însă, contrazicând-o:

— Tu n-o cunoşti pe Darelle. În clipa asta, probabil face o listă împreună cu servitoarea ei, în care îi pune pe toţi bărbaţii pe care îi cunoaşte şi se întreabă care îi va fi soţ. În loc să-şi facă griji că pleacă de aici, va fi tare nerăbdătoare şi se va întreba unde o să plece.

— Şi nu crezi că se teme de alegerea ta?

— I-am spus că o să-i fie pe plac, iar ea ştie că se poate încrede în asta. E doar nerăbdătoare. O să fii şi tu nerăbdătoare dacă îţi spun că am o surpriză şi pentru tine?

Kristen ridică din sprânceană.

— O surpriză despre care nici mie nu vrei să-mi spui?

El zâmbi larg, în chip de răspuns.

— Atunci, cred că pot să am răbdare, dacă îmi spui când o să mi-o dezvălui.

— Când va veni vremea.

În noaptea aceea, Kristen adormi într-o stare mult mai bună decât fusese de o vreme încoace. Dacă Royce reuşise ceva, fluturându-i tainele lui prin faţă, atunci era că o făcuse să-şi ia gândurile de la necazurile ei.

Capitolul 42

Era o înţepătură urâtă, îndeajuns de ascuţită încât să-l trezească pe Royce din somn. Ridică mâna să dea la o parte gângania obraznică de pe gât. Însă degetele lui întâlniră lama rece a metalului, iar vârful ascuţit al metalului apăsă şi mai tare pe gâtul lui, făcându-l să-şi dea mâna la o parte.

Nu visa. O putea simţi pe Kristen, cuibărită în el, în partea stângă, cu o mână odihnindu-i-se pe pieptul lui. Iar înţepătura din dreapta era mult prea adevărată. În întuneric, nu-şi putea zări atacatorul, dar reuşise să se furişeze în odaia lui şi să-i pună viaţa în primejdie. Şi cum nimeni dintre cei de la Wyndhurst n-ar fi făcut una ca asta, ajunse la gândul cel mai probabil: vikingii reuşiseră să scape. Şi, dacă putuseră să ajungă în odaia lui, toţi cei de jos erau oare morţi cu toţii?

Kristen jurase că n-aveau să omoare pe nimeni, că dacă ar fi putut, ar fi fugit şi atât. Atunci veniseră doar s-o ia şi pe ea? Pe ea n-avea de gând să-i lase s-o ia. Mai întâi trebuiau să-l omoare pe el. Pe urmă îşi dădu seama că, aşa cum stăteau lucrurile acum, asta nici n-avea să fie prea greu.

— Poţi să înţelegi ce spun?

Muşchii de pe piept i se încordară. Într-adevăr, înţelegea prea bine şoapta răguşită. Nu vorbise în limba

vikingilor, ci într-o limbă celtică. Să fie Gaelan? Nu, căci glasul nu era la fel de gros ca al lui. Atunci, însemna că vikingii nu scăpaseră, dar, ceea ce era la fel de rău, celţii îi atacaseră din nou. Şi îndrăzneau să pătrundă chiar în conac de data asta.

— Răspunde, saxonule! omul vorbise tot în şoaptă, dar acum părea supărat.

— Da, te înţeleg.

— Bine.

Apăsarea pumnalului se mai domoli, dar apoi lama îi ajunse la gât, acolo unde, la cea mai mică mişcare, îi putea tăia beregata, încă nu putea să se muşte. Era nevoit să zacă acolo şi să primească tot ce avea să vină. Era furios din pricina neputinţei lui.

— Spune ce vrei! şuieră el.

— Uşurel, saxonule, îl avertiză şoapta. Am venit să aflu câteva răspunsuri, în vreme ce ei încă se mai luptă între ei. Nu judec atât de repede, până nu cunosc toate faptele.

În întuneric, Royce se încruntă nedumerit. Nu pricepea o iotă din ceea ce auzise. Nu auzea niciun zgomot de luptă. De fapt, nu auzea decât propria respiraţie. Conacul era tăcut, exact cum era de obicei în puterea nopţii. Cu toţii fie dormeau, fie erau morţi.

— Cine…

Lama tăie pielea, făcându-l să tacă. Kristen se foi lângă el. Royce încercă să-şi relaxeze braţul pe care dormea ea. Nu voia ca ea să se trezească şi să vadă ce se petrecea.

— Eu o să pun întrebările, saxonule. Tu o să răspunzi cinstit, dacă ţii la viaţa ta.

Lucrurile erau din ce în ce mai nebuneşti. Oare ce putea el să ştie, ca să trezească interesul unui celt? Şi cine erau cei ce se luptau între ei?

Royce spuse liniştit:

— O să-ţi spun tot ce vrei, dacă laşi în pace femeia.

— S-o las în pace?

Glasul sunase uimit, însă el nu era deloc pregătit

pentru cuvintele pe care celtul le spuse în continuare:

— Dormi cu fiica mea. Ţi-a dat biserica ta saxonă dreptul ăsta?

Royce închise ochii. Probabil că nu auzise bine. N-avea cum să fi auzit bine. Tatăl lui Kristen nu era celt.

Glasul continuă, plin de nerăbdare:

— Nu ai de ce să te gândeşti la întrebarea asta, saxonule. Fie ai primit dreptul de la biserica ta, fie nu.

— Nu îl am.

— Atunci, fiica mea ţi-a dat acest drept?

Deodată, lui Royce îi veni să râdă, atât de ciudat, de necrezut i se părea totul.

— Cred că ai făcut o greşeală. Femeia cu care dorm nu e celtă.

Lama îi apăsă din nou gâtul.

— N-am multă vreme ca să aflu care e adevărul, aşa că nu ţi-o pierde cu ocolişuri. Kristen e fiica mea şi eu ştiu prea bine cine eşti.

Nu mai vorbise în şoaptă acum, ci cu glas tare şi un pic răguşit – un glas de femeie.

Royce întrebă, nevenindu-i să creadă:

— Eşti mama ei?

— Să mă apere Dumnezeu, cine dracu' ai crezut că sunt?

— Nu o femeie! mârâi el.

Kristen fu trezită de zgomotele din odaie.

— Royce, ce…

— Stai liniştită, draga mea, altfel lama asta pe care i-o ţin la gât o să intre şi mai adânc.

— Mamă! O, Doamne, chiar tu eşti? Cum…?

— Kristen, nu te mişca! o avertiză şi Royce în vreme ce ea se ridica, făcând patul să se mişte şi făcându-i să curgă şi mai mult sânge de la gât.

— Ce lamă? întrebă Kristen, apoi ţipă, speriată: Nu, mamă, nu-l răni!

— Să nu-l rănesc? exclamă Brenna, dând la o parte pumnalul şi ridicând braţele în culmea supărării. Să nu-l rănesc, după tot ce ne-a povestit Ohthere că ţi-a făcut? Te-

a biciuit!

— A fost o greşeală, zise Kristen, împingându-l înapoi în pat pe Royce, care dădea să se ridice. Nu ţi-a spus Thorolf?

Brenna făcu o pauză.

— Poate că ne-ar fi spus dacă unchiul tău, Hugh, nu i-ar fi tras un pumn când a început să-i ţină partea saxonului. Cred că încă nu s-a trezit.

— Şi unchiul Hugh e aici?

Royce o prinse de braţ pe Kristen şi se ridică în capul oaselor, în ciuda eforturilor pe care le făcea ea de a-l trage în jos.

— M-ai minţit, zise el cu răceală. Mi-ai spus că nu-l înţelegi pe Gaelan, dar cu mama ta vorbeşti în limba celtă, ca şi el.

— Ba fireşte că ştiu limba. Amândoi am învăţat-o de la ea. Gaelan e fratele meu.

— Selig?

— Da.

— Atunci, ai minţit în legătură cu moartea lui!

— Ba nu! Am crezut că a murit. A trecut multă vreme până s-a vindecat şi m-a găsit. Dar nu puteam să-ţi spun cine e. L-ai fi pus în lanţuri împreună cu ceilalţi dacă ai fi ştiut că este un viking.

El îşi slăbi strânsoarea, la amintirea purtării ciudate pe care o avusese ea în ziua când Gaelan – sau mai degrabă Selig – îşi făcuse apariţia. Îi puse o mână pe obraz, mângâind-o uşor şi apoi o sărută cu blândeţe.

— Îmi pare rău, spuse el simplu.

— Ce drăguţ! pufni Brenna. Acum, dacă aţi încetat să vă ciondăniţi şi să vă împăcaţi, încă mai avem nişte lucruri grave de discutat. Kristen, tatăl tău vrea să-i verse sângele saxonului tău.

— Nu!

— Nu e aşa de simplu, zise Brenna, gravă. Eu am reuşit să mă strecor şi să vin aici doar pentru că se ceartă între ei – Garrick, Hugh şi fratele tău – nu dacă să-l ucidă, ci care o să aibă plăcerea s-o facă.

— Nu Selig, stărui Kristen. El îmi cunoaşte sentimentele.

— Poate. Dar când a auzit de biciuire…

— Iarăşi! strigă Kristen, cuprinsă de enervare. N-a fost mai nimic – două bice prăpădite. A poruncit să fiu biciuită când credea că sunt un băieţandru şi voia să afle adevărul. S-a oprit de îndată ce a văzut că sunt femeie.

— Atunci, ar fi trebuit să-i spui chiar tu asta lui Selig, în loc să-l laşi să afle de la Ohthere – care pun rămăşag că n-a priceput nimic din ce-a văzut.

— Eu nu l-am învinovăţit niciodată pe Royce pentru asta. Ei de ce o fac? Thorolf ştie. Of, fir-ar să fie unchiul Hugh, cu furiile lui, că l-a doborât.

— Sunt furioşi rău cu toţii, draga mea. Credeai că o să fie altfel când aveam să ajungem aici şi să te găsim înrobită şi silită să împărţi patul cu răpitorul tău?

— Îl omor pe Selig, se repezi Kristen. Ştie prea bine că nu-s silită. De ce nu v-a spus?

Brenna izbucni în râs, văzând cât era fiica ei de înflăcărată.

— Poate o fi uitat, la cât era de furios. Dar mă bucur să aud asta. Acum, linişteşte-te, draga mea! Dacă te înfurii şi tu, n-o să mai descurci nimic din asta.

Royce întrebă, pe un ton pe care şi-l dorea cât mai calm:

— Ar trebui să înţeleg că mi-aţi eliberat prizonierii?

— Da, răspunse Brenna. Asta a fost partea uşoară. Nu-ţi păzeşti prea bine conacul, saxonule.

— Paznicii din pădure?

— Învinşi.

— Vrei să spui ucişi!

— Câţiva au fost. Nu s-a putut altfel. Şi paznicul tău de la poartă. Singura pricină pentru care am rămas afară, fără să-ţi cucerim conacul, este că o ai pe Kristen aici. Atâta vreme cât o ţii aici, tu eşti mai puternic. Dar să ştii că ei n-o să plece, saxonule.

— Numele meu e Royce, zise el scurt.

— Şi al meu e Brenna. Şi, dacă tot am ajuns să ne

spunem pe nume, o să-ţi zic ceva: aş fi putut să te omor în somn şi s-o scot pe fiica mea de aici în siguranţă.

— După cât se pare, bărbaţii tăi sunt însetaţi de sângele meu, i-o întoarse el, spumegând. De ce nu şi tu?

— Chiar m-am gândit la asta.

— Mamă! protestă Kristen.

— E adevărat, draga mea. Martor mi-e Dumnezeu că am vrut să-l omor, împreună cu toţi cei din neamul lui. În cele din urmă am înţeles, după atâţia ani, ce-a simţit bunicul tău şi de ce era însetat de răzbunare împotriva poporului meu pentru ceea ce i se făcuse tatălui tău când a fost prins, în timpul unui atac. Am venit aici însetată de răzbunare, la fel ca Anselm, când m-a înrobit pe mine.

— Dar de unde aţi ştiut unde o să ne găsiţi?

— Datorită soţiei lui Ivarr. Ştii cât e de fricoasă. Ivarr îi spusese ce puneau la cale şi, cu mult înainte să vină vremea întoarcerii corăbiei, ea a venit la Garrick şi i-a mărturisit totul. Dar când am venit aici şi am găsit mănăstirea Jurro în ruine, ne-am gândit că am venit degeaba. Am crezut că oamenii au reuşit să atace şi că noi om fi plecat prea devreme de acasă, iar voi v-oţi fi întors de-acum. Tocmai ne întorceam la corăbii…

— Mai mult decât o corabie? o întrerupse Royce.

— Trei, răspunse Brenna. Aşa că, dacă-ţi trece prin cap să ne înfrunţi, las-o baltă! Am venit pregătiţi de luptă, cu peste o sută de oameni.

Kristen îl prinse de mână.

— Nu te-ai lupta cu tata, nu?

El mormăi ceva, drept răspuns. Brenna scoase un sunet asemănător.

— S-ar putea să nu aibă de ales, Kristen.

— Ba nu, n-o să fie nicio luptă, stărui Kristen, încăpăţânată şi se dădu jos din pat, trăgând cearşaful după ea. Mamă, eu… o, pentru numele lui Dumnezeu! Vreau să te văd, mamă. Rămâi aici!

— Şi, luând o lumânare, ieşi din odaie ca să o aprindă de la vreo făclie.

Royce se întinse să-şi ia hainele şi începu să se

îmbrace liniştit.

— Brenna, mi-ai spus de ce voiai să mă ucizi. Acum, spune-mi de ce n-ai făcut-o.

— Pentru că am fost şi eu prinsă şi înrobită cândva, dar m-am îndrăgostit de bărbatul căruia îi fusesem dată. Garrick este soţul meu. A venit aici nu ca un viking, ci ca un tată. Şi tu va trebui să-l înfrunţi pe tată.

— Aş putea să te fac prizonieră acum, zise el în vreme ce-şi prindea sabia la cingătoare. Şi aşa, aş avea două prizoniere cu care să fac târgul.

Din partea cealaltă a odăii se auzi un râs uşor.

— Eu n-aş încerca una ca asta.

El nu mai scoase o vorbă, în vreme ce o lumină se îndrepta spre uşă. O clipă mai târziu, Kristen îşi făcu apariţia, apărând cu o mână flacăra, înfăşurată toată în cearşaf.

— Mamă, lasă aia jos, o dojeni Kristen. N-o să te atace.

Acum, în lumină, Royce văzu că avea în faţă un arc tare ameninţător, îndreptat spre pieptul lui; şi nici măcar nu era al lui. Îl adusese Brenna.

El izbucni în râs, dându-şi seama cât fusese de prost s-o subestimeze pe femeie. S-ar fi izbit de ceva absolut neaşteptat dacă ar fi încercat să o dezarmeze pe întuneric.

Kristen se uită urât la el, văzându-l că avea mâna pe mânerul săbiei. El îi zâmbi cu gura până la urechi, ridicând amândouă mâinile, în semn că se predă. Apoi fu martor la întâlnirea dintre mamă şi fiică. Kristen se aruncă în braţele întinse ale mamei ei, deşi era cu mult mai înaltă decât aceasta.

Royce clătină din cap, uluit. Cum putea femeia asta să fie mama lui Kristen? Era atât de mică, atât de delicată, cu trupul subţire strâns frumos într-o rochie neagră de catifea. Părul negru ca pana corbului îi era împletit într-o coadă care-i cădea pe spate, iar ochii cenuşii şi blânzi o cercetau pe Kristen, căreia îi prinsese chipul în mâini. Semăna la păr şi ochi cu fratele lui Kristen, iar Royce bănui că ea se dădea în partea tatălui ei. Totuşi, la chip semăna tare mult cu

Kristen. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu arăta nici pe departe atât de bătrână încât să fie mamă. Era o femeie minunat de frumoasă.

— Nu mi-ai spus cum de ne-ai găsit aici, tocmai spunea Kristen.

— Perrin a găsit locul azi, după ce a dat un ocol mare şi a văzut oamenii care munceau în curte. Aşa că s-a retras în pădure, aşteptând să se lase noaptea.

— O, mamă, dacă ai şti cât sunt de fericită că te văd! zise Kristen, ţinând-o strâns la piept. În ultima vreme am fost atât de nefericită! Ştiam că voi aşteptaţi să ne întoarcem acasă cu corabia, acum că se apropie iarna, şi ştiam cât o să fiţi de supăraţi că noi nu mai veneam.

— De asta ai fost atât de tristă? întrebă Royce, fără să-i vină să creadă.

Kristen aruncă o privire spre pat, părând cam ruşinată.

— Da. Îmi pare rău că nu ţi-am spus, Royce, dar n-aveai cum să faci ceva în privinţa asta.

— Credeam… asta e, zise el, arţăgos. Data viitoare, să-mi spui şi să mă laşi pe mine să hotărăsc dacă-ţi pot fi de ajutor sau nu.

— Nu mai avem vreme de pierdut cu întrebările voastre, copii, zise Brenna scurt. Trebuie să răspundeţi la ale mele, şi încă repede. Royce, o să te însori cu fiica mea?

— Mamă! strigă Kristen. Nu poţi să-l întrebi aşa ceva!

— Trebuie! stărui Brenna. Trebuie să am ceva cu care să-i potolesc mânia tatălui tău, deşi s-ar putea să fie prea târziu ca să mai aibă vreo însemnătate.

— N-o să mă mărit cu de-a sila, zise Kristen înfoindu-se. Şi el are o logodnică. Nu poate să se însoare cu mine.

Brenna îl privi pe Royce, ridicând o sprânceană. El însă îi zâmbi:

— Logodna de care vorbeşte ea a fost ruptă.

— Ce? icni Kristen. Când?

— În cele două zile când am fost plecat. M-am dus la Raedwood şi am vorbit cu tatăl lui Corliss. N-a fost prea dezamăgit că n-o voiam pe fiica lui, căci i-am oferit-o în

schimb pe Darelle pentru fiul lui, Wilburt.

— Asta era surpriza pe care mi-o pregăteai?

— Nu, nunta ta era surpriza, deşi nu prea ştiam dacă ai să te învoieşti. Te-am păcălit ca să recunoşti că mă iubeşti şi, de atunci încoace, nu te-am mai auzit spunându-mi asta.

— Chiar vrei să te însori cu mine?

— Da.

— O, Royce!

Şi i se aruncă în braţe, trântindu-l la loc pe pat.

— Atunci, spune-mi, o iubeşti pe fiica mea? le întrerupse Brenna sărutul.

— Mamă! exclamă Kristen, dându-se de pe el. Pentru numele lui Dumnezeu! Eu n-am auzit niciodată asta până acum, iar acum trebuie să aud în faţa ta, ba încă şi silit? Ţi se pare că asta…

— Taci din gură, draga mea. Nu am vreme să te cocoloşesc acum. Nu e vina mea că el nu ţi-a spus până acum, dar vreau să-l aud că o spune.

Şi Royce o spuse:

— O iubesc.

— Asta nu înseamnă nimic dacă eşti silit s-o spui, bodogăni Kristen.

El o prinse de bărbie, făcând-o să-l privească în ochi.

— Tu chiar crezi că aş putea fi silit să spun una ca asta, scorpiuţo? Te iubesc.

Brenna chicoti în spatele lor:

— Şi tatăl tău a recunoscut la fel de târziu, Kristen.

Kristen zâmbea, cu totul tulburată. Nici măcar n-o auzise pe mama ei. Royce însă nu putea să uite de prezenţa Brennei, oricât de tare şi-ar fi dorit în clipa aceea să o vadă plecată. Aşa că întrebă, serios:

— Şi acum ce urmează?

— Acum, că am primit răspunsurile pe care le căutam, o să plec aşa cum am venit şi nădăjduiesc să le bag minţile în cap…

— Brenna!

Royce văzu cum cele două femei tresar la auzul

glasului care bubuia afară. Până şi lui îi făcu să se ridice părul măciucă.

— Domnul să ne aibă în pază, ştiam eu că era prea mult să nădăjduiesc că n-o să-şi dea seama că am plecat.

— Brenna, răspunde! zbieră iar Garrick.

— Tatăl tău? întrebă Royce.

— Da.

— Şi vorbeşte şi el limba celtă?

— Ţi-am spus că mama lui era creştină. Era celtă…

Brenna îi tăie vorba:

— Royce, ai face tare bine să te duci jos. Fără îndoială, Garrick i-a trezi pe oamenii tăi. Ai grijă să nu iasă din conac înarmaţi, că altfel o să fie tăiaţi.

Şi, fără să mai aştepte să vadă dacă el îi dă ascultare, se repezi la fereastră, strigând:

— Pentru numele lui Dumnezeu, vikingule, nu e cazul să dărâmi conacul. Sunt aici, sunt teafără şi Kristen e cu mine. Nu! Garrick, să nu cumva să intri! Vin eu jos.

În clipa când Royce ieşi din odaie, Kristen se duse şi ea la fereastră, lângă mama ei. La lumina torţelor care străluceau în curte, văzu mai bine de o sută de vikingi, cu coifuri, înarmaţi cu săbii şi cu topoare şi gata să facă tot conacul una cu pământul. Nu putea decât să se roage ca Royce să nu-şi pună oamenii să ia armele. N-aveau să reziste nicio clipă.

Capitolul 43

— Nu! Nu, Thorolf, spune-mi că glumeşti! Lasă-mă să vorbesc cu el.

Deşi era dimineaţă, în conac era încă linişte. Femeile plângeau în tăcere şi se rugau. Bărbaţii, cu aerul că ceva grav avea să se întâmple, îşi pregăteau armele.

Brenna se dusese înapoi la Garrick, dar acesta nu o mai lăsase să se întoarcă. În schimb, îl trimiseseră pe Thorolf să le spună ce hotărâri fuseseră luate. Vikingii se retrăseseră iar în afara zidurilor. Kristen aşteptase

împreună cu Royce până la sfârşitul nopţii. Se aşteptaseră la un atac sau la un ultimatum, dar nu la ceea ce fusese Thorolf pus să le spună.

Ea stătea la intrare, împreună cu Royce, acolo unde îl întâmpinaseră pe Thorolf. El venise fără arme, încă de la prima geană de lumină. Avea falca dublă, mărturie a faptului că unchiul ei, Hugh, era iute la mânie. Vorbise numai cu ea, lăsând-o să-i traducă vorbele lui Royce. Iar ea încă nu făcuse asta.

— Poţi să vii cu mine acum, să-l vezi, îi spuse Thorolf deschis. Dar dacă ieşi din conacul ăsta, saxonul tău pierde singura putere pe care o mai are. Şi nu cred că vrei aşa ceva.

— Atunci, adu-l pe el la mine!

Thorolf scutură din cap.

— N-o să vină. Nu se încrede în saxoni.

— Dar tu ai venit!

— Aşa e, zâmbi el. Dar eu mă încred că tu eşti în stare să-l împiedici pe bărbatul tău să-mi taie gâtul. Tatăl tău n-a văzut ce putere ai asupra lui, aşa cum am văzut eu.

Ea era îndeajuns de furioasă încât să spună:

— Poate, în privinţa unor lucruri mărunte, dar nu şi în ce priveşte siguranţa oamenilor săi!

Thorolf nu era deloc speriat. Dacă ar fi fost să i se taie gâtul, asta ar fi trebuit să i se întâmple de mult. Dar saxonul stătea nemişcat lângă ei, fără să i se citească nimic pe chip. Nici măcar nu părea nerăbdător să afle de ce se certau.

— Îi spui tu? o întrebă el. Dacă sunt nevoit să-i spun eu, s-ar putea să nu înţeleagă bine.

— Thorolf, te rog! Nu se poate întâmpla una ca asta! Îi iubesc pe amândoi. Nu poate să existe un învingător pentru mine!

— Nu cred că s-au gândit la asta. Şaisprezece dintre ai noştri au fost înrobiţi, siliţi să trudească din greu pentru saxonii ăştia. Nu toţi vor răzbunare pentru asta. Câtorva chiar le-ar plăcea să rămână şi să-şi facă un rost aici, dacă pot să fie liberi. Dar cei care nu vor să se răzbune au aici

taţi şi fraţi care asta vor.

— O, nu-i cinstit! exclamă ea. Dar şi-au primejduit vieţile încă de când au venit aici după pradă!

— Ei nu văd lucrurile aşa.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Mama n-a apucat să vorbească deloc cu tata?

— Ba au vorbit vreme îndelungată; mai bine zis, s-au certat. Pe urmă s-a luat hotărârea asta.

— Şi mama a fost de acord cu ea?

— Nu, n-a fost, dar, ca şi tine, n-a avut niciun cuvânt de spus în asta. Cum este un *jarl,* unchiul tău e şeful nostru. El are ultimul cuvânt şi s-a învoit cu asta. Iar tatăl tău a fost ales de toţi, pentru că oamenii cred că el e cel mai înverşunat împotriva saxonului din pricina ta. Acum, spune-i, Kristen. Se apropie ceasul.

Ea se uită la Royce. Avea chipul ca de piatră, livid. Din ochii ei curgeau lacrimi pline de jale. Cum să-i spună una ca asta? Trebuia să-i spună. Domnul s-o ajute, căci ziua asta avea să-i aducă nimicirea.

Glasul îi era lipsit de orice expresie:

— Ai fost provocat, milord. Şi-au ales campionul şi o să te lupţi doar cu el. Dacă îl învingi, o să plece.

Royce îi frânse inima cu zâmbetul lui.

— E mai bine decât aş fi putut să mă aştept, Kristen. De ce arăţi aşa? Te temi că nu pot să înving?

— E cu putinţă, zise ea, sfâşiată.

— Prea bine. Ce-o să se întâmple dacă sunt învins?

Glasul lui era plin de încredere. Ea însă nu-l putea privi.

— Alden o să mă aibă aici în continuare, ca să facă învoiala. Unchiul meu, Hugh, este căpetenia. Nu crede că o să mă ucizi, însă nu ştie prea bine dacă să se încreadă în celălalt saxon. Hugh n-o să-mi pună viaţa în primejdie. O să plece dacă le sunt dată. În oricare dintre situaţii, oamenii tăi o să fie în siguranţă.

— Asta înseamnă că sunt porniţi numai împotriva mea?

— Da. Un viking ar prefera să moară în luptă, numai

să nu fie înrobit, căci nu e nicio cinste să fii prins. Tu i-ai silit să îndure ceea ce urăsc cel mai mult pe lume.

— Şi, cu toate astea, o să fie mulţumiţi dacă învinge eu?

— Sunt luptători, Royce. Se iau la bătaie de dragul luptei sau la cea mai mică jignire; nici nu are însemnătate de ce. La ospeţele noastre, oamenii mor din certuri fără nicio însemnătate. Prietenii se luptă cu prietenii; le prieşte să se provoace unii pe alţii, însă învingătorul este mereu considerat cel mai bun. Acum, îl trimit pe cel mai bun dintre ei. Nu cred că l-ai putea învinge, dar dacă o faci, va însemna că ţi-ai dovedit forţa şi o să fii respectat pentru asta.

El îi ridică bărbia, silind-o să se uite la el.

— Şi totuşi, asta te supără? Vrei să resping provocarea asta?

— Nu poţi, gemu ea. Probabil că mama le-a spus că n-o să-mi faci niciun rău, orice ar fi. Aşa cum am spus, unchiul meu e sigur de asta. Royce, o să-ţi atace conacul dacă nu primeşti lupta. Nu ai de ales, dacă vrei să-ţi cruţi oamenii.

— Atunci, ei ar putea să ne atace chiar acum, dar aleg să mă cheme doar pe mine la luptă. E cinstit aşa, Kristen. Nu te mai frământa! Nu pot să pierd.

Înecându-se de suspine, Kristen se întoarse şi o luă la fugă pe scări. Royce o privi încruntat, până când se făcu nevăzută. Pe urmă, se uită urât la Thorolf.

— Ce i-ai spus lui Kristen de e aşa de supărată? întrebă Royce.

Pe Thorolf îl durea capul de cât se chinuise să le urmărească discuţia, purtată în grabă. Se lăsase păgubaş când fusese sigur că saxonul ştia că fusese chemat la luptă. Însă probabil că ştia de ce era Kristen supărată, în mod atât de firesc. Probabil că vorbea de altceva.

Thorolf ridică din umeri:

— Garrick supărat pe Selig… corabia pierdută… adus Kristen aici. O să se ciocnească.

Royce continua să fie nedumerit. Oare îngrijorarea pentru fratele ei putea s-o facă să pară aşa de supărată?

Poate, dacă se mai gândea şi la cum putea să se sfârşească lupta asta.

— Când vine omul vostru? întrebă el.

— Ai vreme doar să pregătească.

— Vine înarmat cu totul?

— Da.

Royce îi făcu semn lui Thorolf să plece. Trimise apoi un om la el în odaie, să-i aducă armura, în vreme ce-i spunea lui Alden ce urma să se petreacă, dându-i câteva instrucţiuni, pentru cazul destul de improbabil în care avea să fie înfrânt. După puţin timp, avea coiful pe cap şi îşi pusese cămaşa de zale. Alden tocmai îi ascuţea sabia când se auzi chemarea, afară.

Royce ieşi, cu sabia într-o mână şi scutul în alta. Vikingii intraseră cu toţii în curte, dar se răspândiseră de-a lungul zidurilor exterioare, cu scuturile şi cu săbiile la picioare, semn că se aflau acolo doar ca să se uite. Văzând aceasta, şi oamenii lui Royce începură să iasă din conac, iar el le porunci ca şi ei să-şi lase armele jos. O văzu pe mama lui Kristen strângându-l de braţ pe bărbatul uriaş, cu pieptul larg, care stătea lângă ea. Să fi fost tatăl lui Kristen?

Royce nu avu prea multă vreme de întrebări, căci atenţia îi fu atrasă de potrivnicul său, care se afla la doar câteva picioare depărtare de el. Era un bărbat înalt, mai înalt poate cu un deget sau două decât Royce. Îşi ţinea depărtate picioarele puternice, ascunse în nădragi prinşi cu şireturi de piele. Era singura lui armură, pe lângă coiful conic cu apărătoare pentru nas, care îi ascundea cea mai mare parte a feţei. Muşchii îi jucau pe pieptul larg şi se încrucişau peste pântecele lui fără pic de grăsime. Avea braţele ca nişte bâte de carne. La încheieturi avea brăţări late de aur, gravate cu dragoni. Scutul mare îi era acoperit cu piele şi în mijloc avea un spin lung de o palmă. Iar sabia cu două tăişuri era una dintre cele mai frumoase arme pe care le văzuse Royce vreodată; avea mânerul bogat gravat şi incrustat cu aur şi argint.

Royce văzu toate astea dintr-o privire. Faptul că bărbatul venise cu pieptul gol era un semn de dispreţ pe

care nu putea să nu-l ia în seamă. Aşa că îl strigă pe Alden să-l ajute să-şi scoată cămaşa de zale.

— Ţi-ai pierdut minţile? vru să ştie vărul său.

— Nu. El e într-o poziţie mai bună dacă pe mine mă trage în jos greutatea, iar pe el nu. Nu cred că o să se termine prea repede, vere. Nu vreau să-l las să aibă nimic în plus faţă de mine.

Vikingii izbucniră în urale când Royce îşi descoperi pieptul. Adversarul lui stătea acolo, aşteptând. Alden îi dădu înapoi sabia şi scutul, iar Royce se apropie de bărbatul pe care trebuia să-l ucidă. Şi în clipa aceea îngheţă, văzând ochii aceia limpezi ca apa care îl priveau de după apărătoarea pentru ochi a coifului. Blestemă cu furie şi făcu un pas înapoi. Şi, blestemând încă o dată, îşi aruncă sabia pe pământ, între ei.

Garrick îşi lăsă şi el în jos sabia.

— Pe Thor, nu ţi-a spus, aşa-i?

— Chiar nu pot să mă lupt cu tine! zise Royce furios. Asta ar nimici-o!

— Numai de asta nu vrei să lupţi?

Îi vorbise pe un ton destul de jignitor, aşa încât lui Royce nu-i scăpase insinuarea că ar fi un laş. Fu cât pe ce să-şi ia sabia de pe jos. Însă în faţa ochilor îi apăru chipul copleşit de tristeţe al lui Kristen, aşa că îşi încleştă pumnii, luptând împotriva acestei porniri.

— Trimite-mi alt luptător, mârâi Royce. Trimite-mi-l pe ursul ăla care stă lângă soţia ta.

— Nu, fratele meu nu mai poate să se lupte cu un bărbat aşa de puternic şi de tânăr ca tine, deşi el n-ar recunoaşte una ca asta. Te lupţi cu mine sau cu nimeni altcineva. Sau fiica mea a uitat să-ţi spună şi ce o să se întâmple dacă refuzi să mă înfrunţi?

— Ba mi-a spus!

— Atunci, ia-ţi sabia, saxonule. Ştii că n-ai de ales.

— Eşti sigur că nu eşti şi tu prea bătrân pentru asta, vikingule? îl batjocori Royce. Eu mă pregătesc în fiecare zi, în aşteptarea fraţilor tăi, danezii. Totuşi, din câte am înţeles, tu eşti doar un negustor.

— Ohoho! izbucni Garrick în râs. Acum, am fost şi eu chemat cu adevărat la luptă. Copile, ai doar o clipă până să te fac fărâme.

Royce se aplecă să-şi ia sabia, se răsuci cu ea şi trecu în stânga lui Garrick. Şi avu doar clipa promisă până când prima lovitură îi nimeri scutul, urmată de alta, înainte să apuce să se înfigă zdravăn pe picioare.

Brenna avusese dreptate, tatăl lui Kristen chiar voia să-i verse sângele. Nu se oprea nicio clipă din atac, copleşindu-l cu lovituri, făcându-l pe Royce să dea înapoi în curte. Niciunul dintre danezii cu care se luptase vreodată nu fusese atât de nemilos. Dar, ce-i drept, niciun danez nu avusese o pricină atât de bună. Se lupta cu un tată înnebunit de furie, în primul rând, care mai era şi viking, dar asta abia în al doilea rând. Era pus să plătească pentru fiecare dată când o luase pe Kristen în patul lui.

Sus, la fereastra de la odaia lui Royce, Kristen stătea ca o stană de piatră, urmărind lupta care se dădea jos. Era un chin să privească, însă nu-şi putea lua ochii de la ea. De cel puţin şase ori simţise că-i sare inima din piept, când Royce nu-şi putuse ridica la vreme scutul, când alunecase, iar sabia tatălui ei trecuse la un fir de păr de el, când, în sfârşit, reuşise să-i ciobească scutul tatălui ei.

Stăteau acum neclintiţi ca nişte metereze, cărându-şi lovituri după lovituri. Buzele lui Kristen erau însângerate de cât şi le muşcase, ca să nu ţipe. Cât aveau s-o mai ţină aşa? Câtă vreme până când…

Ultima lovitură îl azvârli la pământ pe Royce. Garrick se aruncă în stânga, însă Royce îi puse piedică, făcându-l şi pe el să cadă. Royce se ridică mai repede, având la dispoziţie un loc cât se poate de vizibil în coasta vikingului. Nu profită însă de asta. Îşi înfipse sabia în pământ şi-şi scoase coiful.

— Eu am terminat! se răsti el. Puteam să te ucid atunci!

Garrick se ridică ceva mai încet. Îi puse sabia în piept lui Royce şi stătu aşa câteva clipe cumplite, după care şi-o înfipse şi el în pământ. Îşi aruncă şi el coiful, scuturându-şi

coama deasă de păr blond.

— Da, amândoi am fi nişte proşti dacă am ţine-o aşa, căci nici eu nu pot să te omor. Dar nu şovăi deloc în privinţa asta.

Pumnul îl izbi pe Royce sub falcă, azvârlindu-l iar pe spate. Dar se rostogoli de îndată şi, cu o lovitură puternică, se repezi cu umărul în pântecele lui Garrick. Bătălia era la fel de serioasă, însă acum se luptau cu pumnii, nu cu săbiile.

Sus, Kristen izbucnise în plâns, uşurată. În curte, Brenna se întorsese cu spatele, ca să-şi ascundă lacrimile. Amândouă femeile zâmbeau, fiind de-acum sigure că bărbaţii lor aveau să trăiască. Vikingilor nu le păsa cine ştie ce că se schimbaseră armele. Continuau să-şi aclame omul, la fel cum făceau şi saxonii cu al lor.

După multă vreme, când totul luă sfârşit, Royce nici măcar nu mai putea să ridice capul ca să-şi salveze sufletul. Garrick, rămas în genunchi, fu declarat învingător chiar înainte să se prăbuşească peste Royce. Apoi, peste curte se lăsă liniştea. Nimeni nu se gândise la posibilitatea ca amândoi bărbaţii să rămână în viaţă.

Kristen nu le dădu deloc vreme să se gândească la asta. Se duse în fugă spre cei doi luptători căzuţi, poruncind să fie duşi amândoi în conac. Şi cum niciun saxon nu se mişca să-i dea ascultare, îl străpunse pe Alden cu o privire furioasă.

— Saxonule, nu mă face să-mi pară rău că te-am iertat. Fă-i să se mişte!

El se supuse, iar Kristen ridică de îndată de jos una dintre săbiile abandonate, în vreme ce unchiul său se apropia, însoţit de mulţi alţii. Şi îl înfruntă pe Hugh cu sabia, fluturându-i-o în faţă.

— S-a sfârşit, unchiule Hugh, îl ameninţă ea, furioasă. Acum o să mă mărit cu saxonul ăsta şi vai şi amar de oricine ar încerca să mă oprească. A luptat pentru dreptul de a cere pace. Daţi-i-l!

Hugh îşi dădu capul pe spate, izbucnind într-un râs puternic, îi dădu Brennei o palmă pe spate, făcând-o să se

ducă în faţă câţiva paşi, clătinându-se.

— Cum e mama, e şi fiica, nu-i aşa, Brenna? Să ne ajute Odin pe toţi dacă aşa o să fie femeile pe care le creştem pe ţărmurile noastre.

Brenna se răsuci, uitându-se urât la cumnatul ei.

— Ha! Şi cum ar fi rămas în viaţă aici dacă n-aş fi învăţat-o eu ce să facă? Hugh, dă-i răspunsul pe care îl aşteaptă.

El îi zâmbi nepoatei sale:

— Aşa e, bărbatul tău a luptat bine. Poate să aibă pace.

— Şi o să plecaţi cu toţii?

— Nu, până nu te vedem căsătorită cum se cuvine.

Kristen zâmbi larg, după care izbucni într-un râs plin de veselie şi se aruncă în braţele puternice ale unchiului ei.

Capitolul 44

În ziua aceea, pe Royce nu-l mai dureau chiar toate, însă tot nu credea că e gata să se târască jos din pat. După trei zile, starea îi era mai bună, dar în viaţa lui nu se simţise aşa de făcut bucăţi. O vreme, crezuse că i-au fost rupte toate oasele. Unele chiar fuseseră, iar Kristen îl legase strâns peste piept, ca să i se vindece coastele rupte.

Însă nu avea nevoie să se dea jos din pat ca să ştie ce se petrecea în conacul lui. Se părea că toţi cei de la Wyndhurst trecuseră prin odaia lui într-un moment sau altul. Oamenii lui ca să vadă cum îi mai este, iar poporul lui Kristen, ca să-l cunoască pe bărbatul care avea să se însoare cu frumoasa lor floare din Norvegia.

Darelle venise cel mai des, căci era aproape să-şi piardă cumpătul, cu atâţia vikingi în conacul ei. Alden era înveselit de tot ce se petrecea. Iar Meghan, care era o copilă uluitoare, era speriată şi încântată de oaspeţii lor; ba venise chiar să-i spună, bucuroasă, că unchiul lui Kristen, Hugh, îi făgăduise că o să-i arate corabia lor vikingă.

Schimbarea care se produsese cu sora lui, datorită lui Kristen, era cu adevărat o minune. Dar scorpiuţa îl schimbase şi pe el.

Se întreba uneori dacă ursitoarele nu-şi ispăşiseră greşeala de a-i fi luat prima iubire într-un atac al vikingilor, trimiţându-i-o pe Kristen în cel de al doilea. Fără îndoială ea îl vindecase de pustietatea pe care o avusese atâţia ani în suflet. Abia dacă se mai gândea la Rhona. Când încerca să şi-o zugrăvească în minte, îi apăreau în faţă ochii azurii şi o coadă blondă, fluturând în vânt. Iar Kristen îl iubea. După toate pe care le îndurase de la el, chiar îl iubea. Asta n-avea să înceteze vreodată să-l uimească.

Singurul care nu venise în odaia lui să-l vadă era tatăl lui Kristen. Brenna îi spusese, zâmbind pe jumătate, că nici Garrick nu era încă în stare să se ridice din pat. Mărturisirea asta îl înveselise din plin pe Royce, căci nădăjduia din adâncul sufletului ca şi bărbatul mai vârstnic să sufere la fel de mult ca şi el. Omul acela fusese însetat de sângele lui, iar Royce scuipase de zor la sânge. Putea să aştepte până la ziua judecăţii, înainte să dea iar ochii cu vikingul acela nemilos.

Ei bine, ziua judecăţii sosi după trei zile; cel puţin, aşa simţea Royce. Kristen se repezi să-l anunţe cu doar câteva clipe înainte că tatăl ei se îndrepta spre el. Royce îşi băgă capul sub pernă. Ea începu să chicotească şi o tuli de lângă el. După care, Garrick Haardrad se ivi în cadrul uşii, umplând-o toată cu trupul lui mare.

Văzuse trupul acesta minunat în acţiune, dar Royce putea acum să se uite la acest bărbat. Nu părea într-atât de vârstnic încât să aibă un fiu cu doar cinci sau şase ani mai tânăr decât Royce.

Asta nu-i căzu deloc bine lui Royce, ştiind că fusese bătut măr de un bărbat cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă decât el, şi pe deasupra şi negustor, un bărbat care, aşa cum era obiceiul, ar fi trebuit să se înmoaie cu anii. Şi, mai rău decât atât, se mai şi ridicase primul din pat. La vârsta lui Garrick, un bărbat ar fi trebuit să rămână la pat cel puţin două săptămâni.

Totuşi, stătea în faţa lui, drept şi înalt, cu doar câteva semne care mai dădeau mărturie despre lupta lor: o crăpătură pe buză, o vânătaie pe un obraz, o uşoară urmă de lovitură sub un ochi. Royce şi-ar fi dorit să-i vadă ochiul când era încă negru şi umflat. Doamne, Dumnezeule, chiar că-i era ciudă pe puterea pe care o avea vikingul de a se vindeca atât de repede.

Garrick purta o tunică de piele, fără mâneci, şi pantaloni lungi, strânşi pe picior. Cizmele din piele moale îi erau bătute în ţinte de aur şi-i ajungeau până la genunchi. Şi pe tunică avea lanţuri de aur. De fapt, era o avere umblătoare, căci la catarama cingătorii, de mărimea unui pumn, îi era tot din aur, la degete purta inele împodobite cu bijuterii, la gât îi atârna un medalion din aur şi la încheieturi avea brăţări de aur.

Spre marea sa uluire, Royce îşi dădu seama că se simţea intimidat nu de bogăţia şi forţa care ieşeau din toţi porii acestui bărbat, ci de chipul mohorât al lui Garrick. Era tatăl lui Kristen. O singură vorbă a lui, şi Royce ar fi putut s-o piardă.

Poate că era adevărat că ospăţul de nuntă începuse, fără să ţină seama de obicei, înainte de nuntă şi fără ca fericita pereche să ia parte la el. De fapt, începuse încă din ziua bătăliei, căci Hugh Haardrad spusese că vor fi nevoiţi să plece înapoi spre casă înainte ca iarna să facă prea grea călătoria, că nu-şi puteau îngădui să aştepte până când Royce avea să se poată ridica din pat. Aşa că începuseră să sărbătorească înainte ca nunta să aibă loc, căci ospeţele vikinge trebuiau să fie îndelungate şi pline de belşug, altfel Kristen n-avea să simtă că se măritase într-un mod cumsecade. Aşa zisese Hugh.

Asta îl făcuse pe Royce să creadă că lucrurile intraseră în matcă. Totuşi, acum, privindu-l pe tatăl lui Kristen, îşi dădu seama că nu era aşa. Încă nu primise îngăduinţa acestui bărbat, iar în clipa aceea, Garrick nu părea că ar vrea să i-o dea.

Zâmbetul lui Kristen îi mai potoli lui Royce spaima care părea să crească în el. Dacă ei nu i se părea nimic

ciudat în seriozitatea tatălui ei, poate că şi el, Royce, se speriase degeaba. La urma urmelor, nu-l cunoştea pe bărbatul acesta. Poate că aşa arăta el mereu, ameninţător.

Din spatele lui Garrick se ivi şi Brenna, împingându-l uşor în odaie. Trecu apoi de cealaltă parte a patului şi se aşeză lângă Kristen. Şi ea îl privea grav, în vreme ce ochii cenuşii îl cântăreau pe Royce, care era întins ţeapăn în pat.

— Îmi dau seama că te bucuri că fata mea te răsfaţă, Royce, dar ce-i prea mult nu e bun, îi zise Brenna, cu nemulţumire. Dacă soţul meu poate să se ridice din pat, atunci înseamnă că şi tu poţi. Vreau s-o văd pe Kristen măritată azi.

Ochii de smarald se aţintiră asupra vikingului, ca să vadă dacă el avea să se împotrivească acestor vorbe. Văzând că nu o face, Royce se linişti. De fapt, fu iar cuprins de râca pe care o simţise mai devreme împotriva acestui bărbat.

Reuşi să se ridice în capul oaselor fără să tresară nici măcar o dată de durere.

— A fost doar din politeţe, doamnă. Nu voiam ca soţul tău să fie nevoit să se ridice din pat ca să ia parte la nuntă înainte să-şi revină cu totul.

— Royce! exclamă Kristen.

Garrick îşi dădu capul pe spate, râzând.

— Aşa să fie, saxonule? Dacă ştiam că doar din pricina asta amâni, n-aş fi lăsat-o pe soţia mea să mă cocoloşească atâta.

Acum fu rândul Brennei să scoată strigăte de supărare, iar Kristen chicoti:

— Ce mai minciuni sfruntate turnaţi amândoi! Ce ne facem cu ei, mamă?

— Nu ştiu ce-ai tu de gând, răspunse Brenna, dar dacă tatăl tău nu-şi ţine gura, o să se trezească la loc în pat.

— De-abia ne-am dat jos, muiere, zise Garrick zâmbind ca un lup. Dar dacă vrei să ne întoarcem…

Kristen văzu că mama ei se înroşeşte şi-l dojeni pe Garrick:

— Tată, te rog! Royce nu-şi dă seama că tu doar o necăjeşti. L-ai uluit.

— Dacă e aşa, înseamnă că trebuie să-mi cer iertare pentru că l-am bătut. Dar puteam să jur că mi s-a spus că toată vara ai împărţit patul cu el.

Dacă Royce nu fusese şocat până atunci, acum era cu adevărat vremea pentru asta. Văzu că Kristen se înroşeşte şi simţi că şi lui îi dogoresc obrajii. Deodată, veselia lui Garrick dispăruse. Omul se făcuse mult prea serios. Acum înţelegea de unde îi veneau lui Kristen schimbările bruşte de dispoziţie.

— Te-ai străduit din răsputeri să mă omori pentru asta, îi aminti tăios Royce lui Garrick. Dacă încă mai vrei…

— Nu face pe prostul, îi tăie vorba Garrick. Nu puteam să te ucid, după ce Brenna mi-a spus ce simte fata noastră pentru tine.

— Puteai să-i spui lui Thorolf să-mi zică asta! exclamă Kristen.

— Ca să-i spui lui? Garrick clătină din cap. Nu, Kris, trebuia să fie aşa cum a fost, ca toţi să fie mulţumiţi. Dar el a meritat să fie bătut.

— Draga mea, tatăl tău uită de propria tinereţe, oftă Brenna, aruncându-i lui Garrick o privire cu subînţeles, după care îi zâmbi lui Kristen. Dar, la urma urmelor, nu te poţi înţelege cu el când e vorba de tine.

Şi, cu toate că se duse lângă Garrick, luându-i mâna într-a ei, Brenna continua să i se adreseze lui Kristen:

— Nu faptul că te-ai culcat cu el îl roade, ci că nu ai făcut mai întâi nuntă. Nici unuia dintre noi nu-i place asta şi o să avem grijă ca lucrurile să stea cum se cuvine.

Royce încă nu auzise nicio întărire a acestor vorbe de la tatăl lui Kristen. Aşa că o ceru acum.

— Atunci, am binecuvântarea ta?

Văzând că Garrick nu răspunde de îndată, Brenna îl împunse în coaste.

— Da! izbucni el.

Royce începu să râdă, căci văzuse tresărirea de durere a lui Garrick. Dar îndată după asta gemu şi el de

durere şi fu rândul lui Garrick să izbucnească în râs.

— Bine măcar că nu sunt nevoit să-mi arăt vigoarea la noapte, nu putu rezista vikingul să spună.

Pentru asta, primi o strâmbătură care îl făcu să râdă şi mai tare, pentru care se alese cu încă un ghiont în coaste de la soţia sa.

Brenna îi spuse fetei ei:

— Verii lui au făcut toate pregătirile, aşa că o să-l duc jos pe tatăl tău, dacă ai tu grijă să-l pregăteşti pe Royce.

Apoi îl împinse afară din odaie pe Garrick, care încă mai mustăcea.

Kristen închise uşa în urma lor, după care se întoarse spre Royce, ascunzându-şi un zâmbet.

— Ia ceva vreme să te obişnuieşti cu ei, îi zise, împăciuitoare.

El vedea că ea se străduieşte din greu să nu izbucnească în râs.

Din ziua când părinţii ei puseseră piciorul în conac, ea fusese toată numai veselie. Înconjurată de familia şi de prietenii ei, era cum nu se putea mai fericită şi el n-avea nicio dorinţă să-i strice bucuria plângându-se de tatăl ei.

O întrebă şovăielnic:

— O să-ţi fie dor de ei, după ce-o să plece?

Ea zâmbea de-a dreptul acum, îndreptându-se spre el. Se aşeză între picioarele lui, înconjurându-i uşor gâtul cu braţele.

— Da, dar tata a făgăduit că o să vină să ne viziteze. Vara, pe mare, călătoria nu e prea lungă.

Royce gemu în sinea lui.

— Probabil că n-o să vină prea des? mai întrebă el, plin de nădejde.

— Poate în fiecare vară.

El nu-şi arătă spaima. Apoi, parfumul ei îl năpădi şi uită de părinţii ei.

Îi cuprinse mijlocul cu braţele şi îşi ridică privirea spre ea, sprijinindu-şi bărbia în decolteul adânc, în V, al rochiei verzi de catifea. De când recunoscuse că o iubeşte, ea îşi purta din nou propriile veşminte. Nu mai făcuse nicio aluzie

la starea în care fusese înainte. Pur şi simplu lepădase mantia robiei cu o uşurinţă la fel de mare precum cea cu care o purtase, făcându-l să-şi dea seama că, de fapt, nu fusese niciodată robită.

Verdele întunecat al rochiei îi făcea ochii să ia o umbră verde şi le adâncea turcoazul. Ochii lui erau plini de iubire şi de duioşie.

— Au aşteptat nunta asta aproape o săptămână, zise el, lipindu-şi uşor buzele de pielea ei, înainte să adauge: Să îndrăznim să-i mai facem să aştepte puţin?

— Glumeşti, milord. Şi, cuprinzându-i faţa în palme, ea se aplecă şi-i trecu încet şi senzual limba peste buze. Doar nu încerci să spui…

Şi chicoti când el o trase mai bine în poala lui.

— Da, scorpiuţo, glumesc. Dar ai putea să mă faci să-mi schimb gândul.

— Aş putea? Şi mâna pe care i-o ţinea ea pe ceafă îi aduse înapoi buzele către ale ei. Atunci, poate că o s-o şi fac, milord. Da, poate…

Sfârşit